MC
210.774

Bakay Kornél

FEGYVEREM A SZÓ

Respenna

Bakay Kornél **FEGYVEREM A SZÓ**

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Bakay Kornél

FEGYVEREM A SZÓ

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Bakay Kornél

FEGYVEREM A SZÓ

Előadások, tanulmányok

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

RESPENNA
Budapest, 2015

© Bakay Kornél, 2015
Minden jog fenntartva,
beleértve részletek közlésének jogát is az írott és elektronikus sajtóban,
valamint bárminemű eljárással készült másolatot.

A kötet megjelenését támogatta: Jarolin Mária

MC 210.774
ORSZ. SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
2015

ISBN 978-963-12-2279-1

Kiadja a RESPENNA Bt.
Felelős kiadó: a társaság vezetője

Nyomdai előkészítés: Kun Gabriella és Kristóf Zoltán

Nyomdai kivitelezés: Kontaktprint Nyomdaipari Kft., Gyál

Tartalom

„...Nagy idők vándora...". Varga Tibor előszava 9
Bakay Nándor elfelejtve? 11
Bakay-kép a múzeumban 12
Magyar sorskérdések. Dr. Bakay Kornél előadása Magyarkanizsán 14
Bakay Kornél köszöntése 17
Gyászbeszéd Bakay Mária halálára 18
Szabad-e szeretni ősi múltunkat? Őstörténetünk kritikai kérdései 22
Szent István király szellemi hagyatéka 26
László Gyula régészprofesszor (1910-1998) 30
Turán 34
Szent István király 38
Turánizmus, finnugrizmus 46
Előszó Fehér Mátyás Jenő, Középkori magyar inkvizíció című könyvéhez 54
Észrevételek Marton Veronika, A sumir kultúra története című könyvéről 60
Magyar szentek és magyar hősök. Somogyi Győző kiállítása Kőszegen 65
Bábel Anita, Tóth Lívia, Tóth Csaba és Varga Bernadett kőszegi kiállítása 68
A magyarság múltja és jövendője a Kárpát-medencében 75
A moldvai csángókról 80
A magyar feltámadás reménye és bukása 2002-ben 85
A MIÉP szombathelyi 1. választókörzete jelöltjének programja 91
Vágó Pál, A magyarok Kijev alatt című festményének történeti háttere 93
Tűzoltók zászlószentelése Kőszegen 96
Szent István király és az államalapítás 98
Őstörténet-kutatásunk a XXI. században 102
A történettudomány és a nemzettudat 106
Szent István király emlékezete. Az idegeneket befogadó ország tévtana 113
Szent László király üzenete Somogyvárról a jelenkori magyarságnak 116
Megnyitó beszéd a MBE Nagy Lajos Király Magánegyetem
Szent László Király kihelyezett tagozat évnyitóján 119
A magyar nyelv és a magyar nép történeti szerepe Európában 121
A történettudomány felelőssége a nemzettudat elhalásában 126
A kőszegi Szent Korona bunker 131
Küzdelem a Szent Korona méltóságáért. A korona őrzése 134
A magyar lélek tükröződése történelmünkben és hagyományainkban.
Kik mentik át a keleti lovas népek kincses örökségét? 139
Ne bántsd a magyart! 143
Nyolcvanöt esztendős magyar gyászunk 149
László Gyula öröksége. A magyar őstörténet kutatásának alapelvei 155
Örmény-magyar kapcsolatok 162

A fehér ember alkonya. Befogadó birodalom és elözönlött ország 165
Tallózás az újabb történeti irodalomban 168
Fodor Ferenc, Koboz, lant, gitár című könyvének bemutatója és előszava 175
Nándorfehérvár példája 178
Szervátiusz Tibor, A táti Ister-pár című szobrának felavatása 182
Dobogókő és a Pilis 186
A titokzatosnak vélt Pilis kutatásának főbb kérdései 188
Az utolsó esély évtizedei 197
A magyar történettudomány és régészet nagyjai: Fettich Nándor 203
A VIII. Nagy Szittya Történelmi Kongresszus köszöntése 216
Horthy Miklós katonái, Szálasi Ferenc nyilasai 219
A magyar történettudomány és régészet nagyjai: Hóman Bálint 222
A királykoronázások eredete, kritikai megvilágításban 231
Szent László király oltalmazza Somogyvárt! 235
Magyarország szent királyainak legszebb virága: Szent Erzsébet 239
Árpád nagyfejedelem halálának 1100. évfordulójára 242
A magyarság rendeltetése 246
Fegyvert, s vitézt éneklek 248
Molnár Lajos és Elek Éva köszöntése 254
Az 1956-os forradalom emlékezete 256
Nyers Csaba kiállításának megnyitója 260
Különvélemény az alkotmánybíróságról 264
Magyarország forradalmai 266
Magyar gárdisták avatása Budapesten, a Hősök terén 272
Elégett áldozat: Kunszabó Ferenc (1932-2008) 274
Itt voltunk vagy ide jöttünk? 277
Szent László somogyi apátságának feltámadása 281
A körmendi országzászló 285
Somogyvári Szent László napok 288
Hunniában valami készül 291
Gr. Teleki Pál és a cserkészet 298
A magyar Szent Korona hatalma és érvénye
a Kárpát-medence és övezete nem magyar nyelvű népeinél 304
Az ellenállás nemcsak jog, de kötelesség is! 310
A magyar múlt megmentése 313
A históriai ámítás legújabb hazai trükkjei.
Megjegyzések a „Magyarország története" sorozat nyitó köteteihez 315
Trianoni gyászunk 319
Ne legyen a közértelem súlya oly parányi! 325
Koronázások keresztény szertartás szerint 329
Szerkesztői vélemény Kahler Frigyes és M. Kiss Sándor,
Történelem 8. osztály című kéziratáról 333

Hetven év, hetven sorban 343
Szent István király és Koppány herceg 347
Szervátiusz Tibor köszöntése 80. születésnapján 351
Mi végre vagyunk a világban? 352
Trianoni emlékmű Akasztón 355
Búcsú a magyar ember legjelentősebb kutatójától:
Dr. Henkey Gyula (1920–2010) 358
Hányan vannak Szent László nemesei? 361
Őstörténetünk kutatásának új útjai és buktatói 364
Középkori jogfosztások a Szent Korona országában? 369
Üdvözlet a haza poétájának! Ave Cornelius meus! 375
Óh, Szent László, légy hozzánk jó, Légy értünk Istennél közbenjáró. 380
A kőszegi kitüntetés története 382
Bakay Kornél kőszegi munkássága 386
A keleti lovas népek és a kereszténység 394
A csodaszarvas 397
Javaslat vitéz nagybányai Horthy Miklós (1868-1957),
Magyarország kormányzója kőszegi tiszteletének visszaállítására 400
A magyarság és Európa az évezredek viharaiban.
Népirtások és országrombolások Magyarországon 401
Szempontok a hungarizmus és a turánizmus új értelmezéséhez 406
Múltunk évezredei. A történelmébe belebetegedett
magyar társadalom gyógyítgatása 413
Tetszőleges őstörténetek 418
Őstörténet-kutatásunk újabb eredményeinek értékelése 421
A kommunizmus: az emberi gonoszság
felülmúlhatatlan tobzódásának eszméje és gyakorlata. 428
A magyar őstörténet fő kérdései – régész szemmel 430
In memoriam dr. Hegedűs Lóránt püspök (1930 – 2013) 440
Magyarország romlásának okairól 444
Kazária. Zsidó birodalom vagy őseink Szkítiája? 448
Bakay Kornél kitüntetésének fogadtatásáról 451
És mégis élünk! Fejezetek az ezredéves magyargyűlölet történetéből 456
Egy szétmállott nemzeti ikon 463
Segélykiáltás Somogyvárért 467
Fejezetek Ipolytölgyes történetéből 472
„Magyarország és Kazahsztán: közös múlt és közös jövő" című konferencia 475
Egy letűnt birodalom felfedezése. A mongol világhatalom pásztor utódai 477
A titokzatos Fehér Magyarország 481
Az állattartó lovas népek és a letelepült földműves birodalmak 488
Utószó 495

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

„...Nagy idők vándora..."

Ma már egyre kevesebben élnek közöttünk, akik igazi, klasszikus műveltséggel bírnak és szinte az élet minden területén megfontolandó tudással rendelkeznek. Ennek a tiszteletre méltó nemzedéknek utolsó tagjai közé sorolható a jelen kötet szerzője. Nemcsak „régész, történész", hanem korunk kiváló elméje. Azzá lett, amiért gyermekkorában (1947-ben) a nagy beteg fiút édesapja visszahívta a halálból: *„...szép jövendőt álmodtam neked, ne hagyj cserben"*. Bakay Kornél pedig sem édesapját, sem nemzetét nem hagyta magára.

Nehéz magyar valóságba született, vesztes háború fájdalmában növekedett, a szocializmus „múlt eltörlésének" diktatúrájában vált ifjúvá és átélte a szovjet világ távozását, ami a mai világunk furcsaságát alapozta meg. Mégis magyarnak hívta el a Teremtő és erre valami belső, öröklött családi lélek is kötelezte. Arról a pillanatról, amikor gyermekként felismerte életének titkát így vall az 'Egy magyar históriás önarcképe' című írásában: „... *S kezébe vette* (édesapja V.T.) *Kós Károly Országépítő című csodálatos regényét, amelyet elejétől a végéig felolvasott nekem... Rabul ejtett a múlt. Soha többet nem tudtam szabadulni a magyar történelem megigéző bűvöletéből. Én soha nem akartam más lenni, mint ami lettem. A magyarság sorsának, életének búvárlója, kutatója."*

Ezt az elhatározását pedig a Jóisten is kedvére valónak találhatta, hiszen a szellemileg szűkülő világban László Gyula lehetett az egyetemi képzésben a mestere. Diplomáját 1963-ban szerezte az ELTE Bölcsészettudományi Karán régész-történelemtanár tanúsítvánnyal. Tehát a „legfőbb bűne", hogy szakember és életpályája során nem tudott az igazság hívásának – ellentétben pályatársaival – ellenállni. Tudása ugyanakkor tiszteletre méltó, hiszen a több mint 31 művében bőven vannak adatok, eredeti források. Ezeket lehet cáfolni és vitatkozni a levont következtetésekkel, de azt állítani, hogy a tudományos mércét nem üti meg, lehetetlen. Kritikusai a részletekkel, elméleti összefüggések figyelmen kívül hagyásával, igyekszenek megkérdőjelezni kutatási eredményeit. Élete nemcsak a tudományos világban volt nehéz, hiszen a szocializmus egységes gondolkodást követelt, hanem a „módszerváltás" után is. A megdöbbentően nagy életműből, amelynek csak az írott anyaga több ezer oldal – a számtalan adathordozóra rögzített előadása mellett – feltétlenül érdemes megemlíteni két kiadványt. Ezek a művek kétségkívül megkerülhetetlenek a magyar múltvizsgálat szempontjából. Így a Somogyvár. Szent Egyed-monostor c. szakmonográfiája, melyet Dobó Ágota a következőképpen méltatott: *„Ez a könyv mértéket ad. Megjelenése után nem lehet már akármilyen módon dokumentálni. A fiatal régészek számára minden bizonnyal alapkönyvként szolgál majd, hogyan, miként kell számot adni az elvégzett munkáról."*

A másik le nem tagadható kiadvány és el nem hanyagolható mű az „Őstörténetünk régészeti forrásai I-III." kötetei, amelyek bámulatos adatmennyiséget vonultatnak fel.

Ha csak ez a két mű született volna meg, akkor is elévülhetetlen lenne Bakay Kornél munkássága. Az pedig méltán megbecsülendő, hogy nincs történelmi kor, a kezdetektől a mai valóságig, amelyben ne lenne otthon. Tehát megvalósította azt a küldetést, amiért hazája és a Teremtő életre hívta. Ami pedig különösen misztikusnak tekinthető, hogy mesterének László Gyulának éppúgy Szent Lászlóval kapcsolatos az egyik legfontosabb tudományos megállapítása, mint jelen kötetünk szerzőjének. László professzornak a Szent László legendával kapcsolatos megállapításai irányadóak, amely kulturális folytonosságot tud felmutatnia a szkítáktól egészen a XV. századi magyar valóságig. Természetesen ezzel kapcsolatban illő megemlítenünk Nagy Géza és Fettich Nándor nevét is. Nekik köszönhető, hogy egy letisztultabb korban majd „büntetés" nélkül lehet gondolkodni az íjfeszítő népek örökségéről. Bakay Kornél pedig Szent László első nyugvóhelyével kapcsolatban tett fontos régészeti megállapításokat. Hiszen az első sírhely a somogyvári bencés apátság főhajójában volt található. Ahogyan II. Paschalis pápa írja 1106. november 2-án kelt oklevelében: *„László, a magyarok jó emlékezetű királya, Isten dicsőségére Szent Péter- Pál és Szent Egyed hitvalló tiszteletére egyházat alapított Somogyban, ahol tiszteletre méltó teste is nyugszik."*

Úgyhogy szerzőnket, akár akarja, akár nem, történelmi hívás vonzotta igaz múltunk búvárlásához. Bár, ez sok hátránnyal járt az életpályája során és ennek következtében állami kitüntetésben kevésbé részesült, de tudása és igazsága megkérdőjelezhetetlenné vált. Így kapta meg 2008-ban a Magyar Örökség díjat és 2013-ban a Magyar Érdemrend Tisztikeresztjét is. Ugyanakkor hivatása nem a pillanatnyi sikerekről szól, hanem a magyarságról. Ehhez pedig ma bátorság kell.

A Kárpát-medencében számtalan olyan földrajzi hely található, mely a hagyomány szerint Szent László lovának patkója nyomát őrzi. Olyan ez, mint az ősök hagyatéka, ha ezeket a jeleket követjük, eredetünknek titkát találhatjuk meg. Bakay Kornél és mesterei hűséggel követték Szent László nyomát, hát nekünk sem szabad méltatlannak lenni példájukhoz. Ahogyan Szentkúton imádkoztak az öregek:

„Szent Lászlónak szent lova, szent lovának szent lába,
szent lábának, szent patkója,
szent patkójának szent nyoma: KÖNYÖRÖGJ ÉRETTÜNK!"

Isten éltesse a hetvenöt éves Bakay Kornélt!

Varga Tibor

Bakay Nándor elfelejtve?

1992. október 15-én a Kálvária sugárúti Textilipari Szakközép és Szakmunkásképző Iskola ünnepélyes külsőségek között felvette Szeged város nagy szülöttjének, Bakay Nándornak a nevét. A szakközépiskola igazgatója, tantestülete és diáksága hamarosan olyan döntést hozott, hogy minden esztendőben Bakay Nándor születésnapján (1833. október 15) Bakay Napokat rendeznek. Ennek keretében került sor a Bakay Nándor Ifjú Történész tanulmányi versenyre 1993-ban. Mivel az iskola igazgatója megtisztelt azzal, hogy meghívott neves ősöm ünnepségeire, úgy határoztam, hogy a történelmi tanulmányi verseny győztesének minden esztendőben pénz- és könyvjutalmat adok. Erre először 1993 decemberében került sor, felemelően szép ünnepség keretében. Nagyszerű érzés volt látni a diákok és a tanárok lelkesedését, az újszegedi bíró fiából lett szegedi országgyűlési képviselő, gyáros és szakíró, Bakay Nándor emlékének őszinte megbecsülését.

Az öröm azonban nem tartott sokáig. 1994 márciusában az iskola igazgatója arról értesített, hogy a két textiles szakközépiskolát egyesítik, s a szegedi megyei közgyűlés nem járult hozzá ahhoz, hogy Bakay Nándor nevét viseljék. Vajon miért döntött így a közgyűlés? Bakay Nándor (1833-1902), aki 1848-ban nemzetőr volt, aki Szegedért oly sokat tett, aki a XIX. század második felében neves újságíró és szakíró volt, aki a Szegedi Híradót alapította, aki országgyűlési képviselő volt, aki a szegedi kendergyárat alapította, vajon miért nem lehet a magyar ifjúság példaképe, s egy szegedi iskola névadója? Szerény felajánlásomat továbbra is fenntartottam a „Bakay Nándor tanulmányi verseny" történelmi győzteseinek, ám baljós előjelek mutatkoztak. 1994. október 14-15-én ugyanis már nem rendeztek „Bakay Napokat", és a történelmi versenyre is csak november végén, illetve 1995 februárjában (!) került sor. A győztesnek (Sz. Csilla) elküldtem 1995. március 9-én a háromezer forintos pénzjutalmat és két új könyvemet (1750 Ft értékben). A második helyezettnek (I. Szilviának) egy könyvet ajándékoztam. Sem a megjutalmazott diákok, sem az iskola még egy levelezőlapon sem nyugtázta a jutalmak kézhezvételét. Nyilvánvalóan alapvetően megváltozott a helyzet.

Elszomorító, hogy a korábbi lelkesedést ilyen, az elemi társadalmi értékrendet és szabályokat is figyelmen kívül hagyó közöny váltotta fel. Miben bízhatunk akkor? Az 1995. évben lesz-e még „Bakay Nándor tanulmányi verseny"? A felajánlásom természetesen él, ha Bakay Nándor szellemisége is élhet, és ha az iskola elfogadja az ajánlott történelmi témát (a magyar honfoglalás kora). Móra Ferenc szavaival élve: szeretnék hinni az emberekben!

Bakay Nándort többé nem ünnepelték meg.

(Megjelent a szegedi Reggeli Délvilág 1995. május 4-i számában, a 4. oldalon.)

Bakay-kép a múzeumban

Bakay Nándorról minden bizonnyal nehéz újat mondani. Személyével sokat foglalkoztak a helytörténet kutatói közül. Ezek szempontjai azonban többséggel a közéleti, a politikus Bakayt vizsgálták.

Eddig – ismereteink szerint – egyedül a Szegedi Egyetem tanára, Tápay Szabó László foglalkozott Bakayékkal, családtörténeti szempontból. Munkáit a Délmagyarország 1930-1931-es évfolyamaiban jelentette meg. (Bakay = Dm. 1930. 7. 25.) Megállapítása szerint a Bakay család ismeretlen eredetű. Ezt senki sem tudja jelenleg kutatásai alapján korrigálni. Egy azonban biztos, hogy a Bakay-család Budapestre elszármazott ága (női ág) őrzött olyan anyakönyvi kivonatokat, amelyek azt bizonyítják, hogy már Bakay Nándor születésekor (1833. október 15) a család igen jó kapcsolatban van a neves szegedi Osztrovszky József családjával. Ugyanis ők a keresztszülők. Ezek a dokumentumok ma már a Móra Ferenc Múzeum Történeti Osztályának anyagát gyarapítják. A nemes ajándékozásnak köszönhető, hogy van eredeti fényképfelvételünk Bakay Nándorról, s családjának több tagjáról.

Emellett, a megőrzött családi dokumentumokkal együtt néhány levél is található az anyagban. Ezek közül egy, saját kezű Bakay-levél Emma lányához. Az 1900 után keletkezett levél bizonyítéka annak, hogy egy embernek több oldala van. Mivel Bakayt, mint iparpolitikust, gyárost, országgyűlési képviselőt már több alkalommal vizsgálat alá vettek a helytörténészek, úgy, mint magánembert, családapát még kevésbé, most e levélen keresztül alkalmunk nyílik ezt az oldalát is megismerni.

Ebből egyértelműen kiderül, hogy az élet utolsó szakaszában járó Bakay tisztában van önmagával, értékével. Önismerete jó, s egyben alátámasztja a már eddig róla kialakított képet. E szerint szikár, kemény, célratörő, határozott, nagy teherbírású személy. S lássuk mit ír magáról a levelében:

„Én az álmaimra mit sem adok. Akinek olyan nagy eseményekben, oly gazdag múltja van, annak rettenetes sok szép és rossz emlékei vannak, lehetnének álmai is. Én nem szoktam sem a múltak emlé-

Bakay Nándor (1833-1902)

keivel, sem a jelen terheivel álmodozni, a jövő reményei sem bolygathatják már álmaimat. Éltem legszebb napjait, anyám ölében töltött óráim emlékei sokszor elő tűntek ifjú korom álmai között. De azután ez is megszűnt. Férfikorom eseményei és alakjai soha nem jönnek elém álmaimban, az ábránd soha nem boly(g)atyja mióta komoly ember lettem. Pedig igen korán lettem azzá."

Amint látjuk, a jellemvonások kialakulásának gyökereire is rámutat egy villanásnyi ideig. Ám a kemény, korán edzett férfi szervező erejét is komolyan igénybe veszi családja ügyeinek intézése. A 67. életévében járó Bakay utolsó energiáját családi ügyeinek rendezésére fordította. 1900 szeptemberétől a tőle jóval fiatalabb harmadik feleségétől külön él (előző kettő meghalt). Így Dezső fia ügyeit próbálta intézni, nem sok eredménnyel. Fia, aki gépészmérnök lett, nem sokat hallgatott apja tanácsaira. Így második házasságából született kiskorú Bakay Nándor sorsát igyekezett egyengetni. Erről tanúskodik az 1902. január 16-án született végrendelete is. Majd nem sokkal utána, 1902. január 23-án meghalt. Halála után történt meg a már korábban megindított, harmadik feleségétől való „végelválasztás".

Az egykor vagyonos gyáros, országgyűlési képviselő, majd 1890-től a Szegedi Iparkamara másodtitkára szinte vagyontalanul halt meg. A hagyatéki leltár szerint alig 150 korona tiszta érték maradt utána, az adósságok törlesztését levonva.

Kiskorú fiának a megmaradt kötvények és sorsjegyek hozadéka, valamint az Iparkamara árvaellátási 240 koronája biztosította a továbbtanulás alapfeltételeit.

(Tóth István írása a Csongrád megyei Hírlap /Délvilág/
1994. május 12-i számában.)

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Magyar sorskérdések

Dr. Bakay Kornél előadása Magyarkanizsán

2006. október 17-én a József Attila Könyvtárban kb. hetven (!) érdeklődő jött össze, hogy meghallgassuk jeles vendégünk, Dr. Bakay Kornél történész, régész, egyetemi tanár előadását.

Ma egy rendkívül érdekes személyiséggel ismerkedhetünk meg – kezdte ünnepi köszöntőjét Virág Ibolya igazgató, majd így folytatta: Dr. Bakay Kornél Budapestről érkezett közénk. A régész oklevél és tanári diploma után néhány évig a MTA Régészeti Intézet tudományos munkatársa, majd pedig múzeumigazgató Kaposváron és Kőszegen.

Virág Ibolya, magyarkanizsai könyvtárigazgató köszönti a vendéget

A nyolcvanas években kezdődik tanári pályája. Tanít a szombathelyi, majd az egri Tanárképző budapesti tagozatán, Miskolcon már tanszékvezető. 1997-től múzeumi főtanácsos, kutat Kazahsztánban és tanulmányúton van Örményországban. Közben antik forrásokat olvas, valamint orosz, bolgár, lengyel, francia és német szakirodalmat.

Munkáiban főleg a magyar őstörténettel foglalkozik, a magyar államalapítás korával, az eurázsiai népvándorlásokkal, és az európai középkor kutatása áll a tudós érdeklődési területe középpontjában. Az írásaiban és az előadásaiban élesen és szenvedélyesen bírálja a finnugor elméletet.

Kik vagyunk? Honnan jöttünk?

Dr. Bakay Kornél fenti könyve vagy tíz évvel ezelőtt látott napvilágot. Az előszóban a szerző a következőt írja: „A magyarság kereken ezerszáz esztendővel ezelőtt vette birtokába a Kárpát-medencét, amikor is hozzávetőleg félmilliónyian beszéltek az eurázsiai kontinensen magyarul. Egy olyan nyelven, mely nem rokona a latin, a germán és a szláv nyelveknek. Idegen nyelvű, ellenséges indulatú, ellenséges világképű népek tengerében állt és áll a magyarság, mint a vadul tajtékzó tenger közepén a magányos kőszirt… Megkísérlem megmutatni, hogy a magyarság a szkíta, hun-türk-avar-onogur-bolgár népek családjának tagja, amit a régiek is tudtak és vallottak… Sokat tanultam a

régiektől." Bátran ki merem mondani, hogy a fenti mondatok Dr. Bakay Kornél, tudós, kutató hitvallásának az alappillérei.

A professzor úr, a tudós, a problémák jó ismerője elmondta, hogy az elmúlt negyven év alatt mi, magyarok lélekszámban hogy fogytunk, évente hány terhesség-megszakítás van... De mégis! Érdemes magyarnak lenni! Érdemes, hogy megerősödjünk!

Megvásárolhattuk a szerző legújabb könyvét: Hunok és kínaiak, A hunok története a Krisztus születése előtti évszázadokban – kínai források alapján.

A könyvtárunk kiállítási tablóin Dr. Bakay Kornél eddig megjelent több mint 32 munkájának a borítóit láthattuk, de az asztalokon sok könyvbe bele is lapozhattunk. A Hunok és kínaiak című. könyv mellett az általános iskola 5. és 6. osztályos tanulóinak szánt csodálatos történelemkönyveket is megvásárolhattuk. Olyan gazdag képanyag és ismeretanyag, térképek állnak a tanulók rendelkezésére, hogy még a felnőttek is szívesen bővíthetik a magyar történelemmel kapcsolatos hézagos ismereteiket.

Az előadás után (már régen hallottunk ilyen tartalmas előadást) sajnos, de talán az idő előrehaladta miatt, csak néhány kérdés hangzott el, de a tanár úr ezekre is szívesen válaszolt.

Most pedig nyissák ki a fülüket a csöndvárosiak!

Mivel, hogy az utolsó félévszázadban igen elterjedt, s már mi magunk is elhisszük, hogy a Kanizsa név szláv eredetű, igaz-e ez az állításfelvetés?

Magyarországon is van ilyen nézet, hogy a Kanizsa név szláv eredetű (volt a tanár úr válasza), de a kusánok legnagyobb királya Kaniska volt. Ma már tudományos megalapozottsággal bizonyíthatjuk és elfogadhatjuk, hogy a Kanizsa név szláv származtatása sántít. Az est után a professzor úr nem győzte dedikálni a sok, új gazdára találó könyvet. A baráti beszélgetés is még sokáig tartott.

Másnap a könyvtárban kerekasztal-beszélgetésre került sor. Résztvevők: Dr. Bakay Kornél, Pósa Károly, Kávai Szabolcs és Bús János kanizsai

A Bakay család 1943-ban Magyarkanizsán

történelemtanárok és a cikkíró. A beszélgetés tárgya: Magyar sorskérdések. Először a vendég felvázolta a gondolatait, például, hogy a másságunk az európai népek ellenszenvét váltja ki, szólt a társtalanságunkról, védtelenségünkről is. Arról is esett szó, hogy a világ, kivált Európa, a magyarokhoz, mint néphez hogyan viszonyul. Arról is hallottunk, hogy mi az, ami árt, és romlásba viheti a magyarságot.

Az egyórányi beszélgetés alatt a résztvevők meghallgatták az előadást, majd maguk is kérdéseket tettek fel, vagy válaszokat fogalmaztak meg a vendég által feltett kérdésekre. A beszélgetést a helyi INFO-TV felvette, hisszük, hogy hamarosan műsorra is tűzik.

Dr. Bakay Kornél miért érdeklődik ennyire Kanizsa iránt?

Virág Ibolyát, a könyvtár igazgatóját kérte meg a vendég, hogy keressék meg Kanizsán a Sas utcát. Megtaláltuk, ma Bácska utca a neve. Bakay Gyula (1899-1967) az édesapa, 1941-től 1944-ig a Magyarkanizsai Állami Elemi Népiskola (a Vécsey iskola) igazgatója volt. A Bakay család 1944-ben a már ismert események miatt, kénytelen volt menekülni. A ház, amelyben laktak, a Sas utca közepén, a napos oldalon volt.

Az egyik résztvevő elmondta: előkerült a népiskolai értesítő könyvecském, és Bakay igazgató úr aláírása is! Engem Bakay igazgató úr mentett meg egykoron Mányi János tanító úr kegyetlen kezei közül, és így jutottam a szép emlékű Hegedűs Magdolna osztályába.

Dr. Bakay Kornél és fia, Zsolt kétszer is járt bent a nagyplébánián (Szent Őrangyalok templom plébániája), először a születési anyakönyveket nézték meg és meg is találták a kanizsai Bakay ősöket. Délután azután a halottak anyakönyvét nézték át. Nem tudom, hogy milyen eredménnyel jártak.

Voltunk a nagytemetőben is, hogy hátha találunk még a népes Bakay-család sírjai közül legalább egyet. Az éppen ott tartózkodó munkás, Márkus János (lehet, hogy nem jól tudom a nevét), aki felírta a Bakay ősök nevét, megígérte, hogy szétnéz a sírkertben, és ha talál Bakay nevű síremléket, akkor szól.

Professzor úr, a kanizsaiaknak nagy élmény volt Önnel találkozni, meghallgatni Önt, és… és… hazavárjuk!"

(C. Z. Megjelent a Kanizsai Újság 2006. október 26-i számában, a 13. oldalon.)

Bakay Kornél köszöntése

Bakay Kornél akkor kezdte kutatói pályáját, amikor a történelemhamisítás Magyarországon párt- és állami követelmény volt. E mindenképpen furcsa elvárás ellenére a budapesti Eötvös Lóránd Tudományegyetem Régészeti Tanszékéről a legendás László Gyula professzor több, kiválóan képzett, becsületes, nemzeti értékrendet képviselő régészt indított a kutatás útjára. Ezek közé tartozott Bakay Kornél is, akinek 70. születésnapját a közelmúltban együtt ünnepelhettük a magyar fővárosban, a budavári palotában, képviselve Magyarkanizsát és az ottani könyvtárunkat is.

Bakay kutatásának fő témája a magyarság eredete, őstörténete, a honfoglalás, valamint az államalapítás, majd a királyság alapításának kora. Ezt a rendkívül kiválóan felkészült, nyelveket beszélő régészt – aki a társtudományok irodalmával is kellőképpen megismerkedett – azok sorában tartjuk számon, akik például alternatívát kínáltak fel a finnugor eredettel szemben.

Régészeti feltárói, kutatói tevékenysége mellett volt múzeumigazgató, több egyetemen tanár – tudományos jellegű könyvei és publikációi mellett számos történelmi tankönyvsorozat is kikerült a keze alól.

E páratlanul érdekes, izgalmas és szerteágazóan értéket teremtő életút, valamint a születésnapi jubileum jegyében született meg az a vaskos kiadvány, amelyben Bakay Kornélt pályatársai, barátai, tisztelői és követői méltatják – és köszöntik: ki verssel, ki esszével, ki tanulmánnyal. A szerzők listája pedig valóban impozáns, hiszen mondjuk Kallós Zoltán, Papp Lajos, Szervátiusz Tibor és Andrásfalvy Bertalan nevével is találkozhatunk. Az írások pedig olyan témákkal foglalkoznak, mint például: a történelem és a hagyomány párhuzama, a kettős honfoglalás elmélete, a régi magyar hitvilág – és így tovább.

A születésnapi reprezentatív kiadvány címe: Szent László nemese – Bakay Kornél 70 éves – természetesen megtalálható nálunk, hasonlóképpen hozzáférhetők Bakay Kornél könyvei is. Végül – tegyem hozzá: néhány esztendeje nagy sikerű előadást tartott a József Attila nevét viselő könyvtárunkban, sokan tehát már akkor is személyesen találkozhattak vele. Most pedig ezt a díszes és igen tartalmas kötetet vehetik kézbe.

Virág Ibolya

Gyászbeszéd Bakay Mária halálára

Tisztelt Gyászolók! Polgármester Úr!
Iskolaigazgatónő! Kedves Akasztóiak!

Jól tudom, rendhagyó és szokatlan, hogy egy családtag mond halotti búcsúztatót, ám Bakay Mária személyében egy tanítódinasztia utolsó tagja hagyja el végleg szeretett faluját. 74 évvel ezelőtt, éppen Mária-napon érkezett Akasztóra a bácskai Magyarkanizsa városából két fiatal pedagógus: **Bakay Gyula**, az Édesapám és húga, **Bakay Mária**. A község akkori plébánosa, Szemző János, korábban magyarkanizsai káplán lévén, jól ismerte a bácskai Bakay-családot, akik között kötélgyártó céhmesterek, városgazdák, szegedi gyáralapítók, oldalágon orvosok, sőt orvosprofesszorok voltak, így meleg szívvel javasolta a két fiatal megválasztását. Az iskolaszék, élén Hantos Sándor jegyzővel és a plébánossal, elfogadta Csatai Béni bácsi értékelését: „eddig a tanítók csak megverték a gyermekeinket az iskolában, most olyan tanítókat szeretnénk, akik *tanítják* őket".

Bakay Gyula (1899-1967)

Bakay Mária az önéletrajzában így írt erről: „Életünknek irányt mutatott az a bizalom, amellyel megválasztásunkkor fogadott az akasztói nép. Egy nagyon szegény és nagyon elmaradott, sáros kis község volt akkoriban Akasztó. Nagy lelkesedéssel fogtunk a munkához, mert úgy éreztük és úgy gondoltuk, hogy itt maradunk és ennek a népnek a felemelése lesz életünk célja és értelme."

Bakay Mária (1905-1997)

Bakay Mária ekkor 18 éves volt, testvérbátyja, Gyula 24. Mint hívő katolikusok jól tudták, igazsága van Jakab apostolnak: „csak a tettek által igazul meg az ember, s nem csupán a hit által, mert a hit önmagában semmit sem ér" (Jakab apostol levele 2. 24-25). A nappali iskolai tanítás mellett, télen beindították az esti oktatást az első világháború miatt elmaradt vagy kimaradt fiatalok számára, ugyanakkor előadásokat szerveztek. Bakay Gyula számtant, gazdaságtant és történelmet, Mária húga írást-olvasást tanított. Az analfabéta-tanfolyamok révén si-

került pótolni a súlyos mulasztásokat. Egyre többen jöttek az esti iskolába, s akik korábban a nevüket is alig tudták megmondani, népszínművek előadói lettek. Előadtak sok szép darabot (a Falurosszát, a Gyimesi virágokat, a Piros bugyellárist, a Cigányt).

Az első nemzeti zászló avatása Akasztón 1924-ben

A trianoni békediktátummal megcsonkított Magyarország népének vissza kellett adni a hitét és a nemzeti öntudatát, amelyet – ugyanúgy, mint manapság – igyekeztek elvenni tőle. 1924. március 15-én Bakay Mária vásárolt először Akasztó községnek nemzeti zászlót!

Minden nemzeti ünnepet ők rendeztek, ők szóltak a néphez. A kormányzat akkor rendkívüli módon támogatta az iskolákat. Gr. Klebelsberg Kunó kultuszminiszter egy évtized alatt négyezer új magyar iskolát építtetett.

A Bakay tanítópáros 1929-től hármassá változott, mert Akasztóra került testvérük, Bakay Terézia is. Ekkor már évek óta Bakay Gyula volt az akasztói iskola igazgatója (majd a leventék parancsnoka is), s így évtizedeken keresztül nem volt olyan akasztói család, amelynek valamelyik tagját egyikük ne tanította volna.

Azon fáradoztak, hogy életvitelükben, gondolkodásban, szórakozásban felemeljék a falu népét. Ők szerveztek először igazi szüreti bált Akasztón, valódi magyaros ruhákban. S ez a szokás Bakay Mária jóvoltából sokáig élt. A három Bakay-testvér közül a legmarkánsabb egyéniség Bakay Gyula iskolaigazgató volt, a legszeretetreméltóbb Terézia, de a közösségért legfáradhatatlanabb és legtöbbet tevő: Mária volt, annál is inkább, mert amikor 1941-ben a visszacsatolt Bácskába hazatért Bakay Gyula a családjával, Mária testvére vállalt magára szinte mindent. Ő szerényen azt szokta mondani: „az én életem a bátyám életének folytatása volt." Pedig sokkal több volt annál. 1945 után vállalta, még megalkuvások árán is, hogy megmarad a nemzet napszámosának, a „legrababb magyarnak", aki – ahol

Bakay Terézia (1901-1976)

Az akasztói tantestület 1923-ban (balról a negyedik Bakay Gyula, jobbról a harmadik Bakay Mária)

tud – segít. Így sikerült a falunak óvodát és szövetkezetet szerveznie. Vállalta a kommunista hatalom szerveinek (MNDSZ) tagságát is, csakhogy segíthessen. A hatalom is kénytelen volt elismerni népszerűségét, ezért 1966-ban a Munka Érdemrend arany fokozatával tüntették ki. Elfogadta, de egy jobb világra várt, szerette volna megérni Magyarország igazi feltámadását. 1970-ig taníthatott, ekkor nyugdíjazták. Sok-sok kedves könyve közül az egyik legkedvesebb, nagy tanítótársának, Gárdonyi Gézának, az „Én falum" c. kötete volt, amelyből hányszor idézte az elmúlt 25 éven át: „Mióta megszűnt a tanítás, árva vagyok." Valóban az volt. Tudta, érezte, igazi tanítónak lenni küldetés, elhivatottság. Ahogy az apostol mondta volt: „ne akarjatok nagyon sokan tanítókká lenni, mert nem lehettek azok." Lehetünk tanárok, sőt akár professzorok, de *tanítók* – József Attila-i értelemben – csak a legkiválóbbak lehetnek.

Dr. Bakay József orvos százados, 1941-ben

Bakay Mária soha nem ment férjhez, így született gyermeke nincs, de szellemi gyermekeinek száma sok ezer, akik tovább vitték és viszik hitvallását, amely Ölbey Irén tolmácsolásában így szól:

Én tollal, szóval szüntelen
A szeretetet hirdettem.
A földön itt – ahol a bűn fortyog
Csak úgy lesz egy akol.
Ha nem lesz senki szeretetlen,
És egyek leszünk a szeretetben!
Íme most végső hitvallást teszek:
Az én hitem a szeretet!

Most itt állunk a sír mellett, ahol Mindannyian pihennek. A három Bakay-tanító, akik ebben a faluban összesen száz esztendőt tanítottak!

A negyedik testvér, dr. Bakay József orvos ezredes Kecskeméten nyugszik, de Akasztó népe rá is emlékezik, mert sokakat meggyógyított, s a szegényektől semmit sem kért.

Őrizzük meg az emléküket és idézzük fel tanításaikat, különösen most, amikor ismét Ady Endre országa lettünk, azaz magyar sivatag. Mert,

Az akasztói leventezenekar 1929-ben, középen Bakay Gyula leventefőoktató

Pusztul ez ország s az idő repül
S kik hívattatok vezérül a népnek,
Ne maradjatok gyáva csőcseléknek:
Úri gazságok jobbágy őreül.
Lelkünknek fényét ezer éve orzák,
Kapja meg végtén szegény Magyarország
A szabadító magyar tanítót!

Azzal búcsúzik most egy magyar tanító, egy akasztói nevelő: ne félj, ha álljt kiált a halál (Sirak szavai), mert nem hal meg az, aki gyermekeiben tovább él, vagy akit szívében megőriz egy közösség: egy falu, egy táj, egy ország.

Bakay Mária kívánsága az volt, hogy a legeslegvégső „tanítási órán", itt a temetőben a gyászolók szívükbe véssék még egyszer a feledhetetlen és feladhatatlan „leckét": Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország!

(Elhangzott Akasztón, Bakay Mária tanítónő temetésén, 1997. február 21-én.)

Szabad-e szeretni ősi múltunkat?

Őstörténetünk kritikai kérdései

Közhellyé koptatott régi mondás: a történelem az élet tanítómestere. A történelem tulajdonképpen a múlt ismerete, a múltról alkotott fogalmaink összessége. A múlt idő az iménti perctől terjed évtízezredekkel ezelőttig. Mi maradt belőle? Miből ismerhetjük meg? A história forrásai: az írott kútfők, a tárgyi emlékek, szellemi örökségünk, mítoszok, legendák, mesék, dalok, táncok, a Teremtő Egyistenhit, ünnepeink, kultuszaink, művészetünk és a bennünk és általunk éltetett és fenntartott két főforrás, nyelvünk és fajtajellegünk.

Sok évszázadon keresztül tudta a magyar, hogy kicsoda! Nem volt ellentmondás a nemzeti hagyományok és a történetírás között.

Miért szükségszerű, hogy ilyen kérdést feltegyünk: szabad-e szeretni a múltunkat? Hát van valaki a mai kis Magyarországon vagy a Kárpát-medencében, aki erre a kérdésre nemlegesen felelne? Döbbenjünk meg valamennyien: igen, van. S nemcsak a Kossuth-díjjal nemrégiben kitüntetett állítólagos magyar költő, aki így versel:

Európába keveredtek,
Emberekké nem vedlettek.
Ázsiai majmok ők még,
Zsivány Trianon-védők.
Gyűlölik a szomszédaikat,
Megölnék mindannyiukat.
Irigyek a földjeikre,
Átok kísérje őket örökre!

De még a JELKÉP című lapban is megjelenhet ilyen vers:

Ott! Ott! Szalad a szarvas,
Agancsai között viszi a Napot,
Huj, huj!
Mögötte az üldözők hajszája robog.
Hajrá! Nyíl szisszen, összeesik.
Elérik, elvágják a torkát,
Megnyúzzák, kibelezik, sütik a húsát tűzön,
A hunori-magyar hordák.

S a „szarból jött mélymagyarokkal" (Spiró György és társai kifejezései) szemben ott vannak sokan a félrevezetettek, a nemzetüktől elidegenítettek, akik szerint nem kell magyarkodni, akik szerint mindegy, hogy kik vagyunk, csak jól éljünk.

Egy jó héttel ezelőtt látogatást tett Kőszegen a Vas megyei Adóhivatal kiránduló csoportja, akiknek felemlítettem két dátumot: 1328. június 3, amikor Kőszeg szabad királyi város lett, és 1920. június 4 – örök magyar gyászunk emléknapja. Felvázoltam országunk feldarabolásának rövid történetét. S akkor egyetemi végzettségű, 30-40 évesek azt mondták: csak azt kaptuk, amit megérdemeltünk! Aki szelet vet, vihart arat. S nyomban eszembe jutott Wilson: „A magyar népet fizikailag meg kell semmisíteni." Montefiore Mózes 1860-ban mondta: magyar nép nincs! 1920. május 1-én Wilson, az USA elnöke kijelentette: „Magyarország esetében az ezeréves birtoklás nem lehet jogcím, ha a birtoklás jogtalan volt."

Jogtalanul élünk tehát a Kárpát-medencében évezred óta? Jogtalanul bitorolja a magyar nép Európa szívét, az Isten által is egységnek teremtett Kárpát-medencét? Az 1100 év nem jogcím, nem alap? És a még ennél is több idő micsoda? Ha a magyarságnak vértestvére volt az avar, a világverő Atilla király hun népe, akkor már közel kétezer év néz le ránk a Kárpátok bérceiről.

De ez aztán már végképp elfogadhatatlan! A magyarság mindig idegen test volt Európában, mert mi kelet népe voltunk és vagyunk, közvetítők a kincses kelet és a nyugat között. Kiválasztott nép, küldetéstudattal. Ne féljünk a megbélyegzéstől, a kicsúfolástól. Csak az erő tarthat és menthet meg minket. A IX. századtól a XVI. század derekáig a tényleges katonai és gazdasági erő, utána a belső, lelki erő. Pusztulni, elsatnyulni valójában akkor kezdtünk, amikor ránk hozták a modern szabadelvű demokráciát, a kiegyezésnek nevezett paktummal. Magyarország elpusztítása valójában ekkor kezdődött meg.

S lehet-e véletlen hogy valójában ekkor szökken szárba a száz évvel korábban elültetett mag a magyar őstörténetet illetően? Amit ezer éven át tudtunk, vallottunk és hittünk, igaztalannak, hamisnak, tudománytalannak lett bélyegezve.

Hogy lehet ilyesmit megtenni a históriában, a történelemben?

Mára oda jutottunk, hogy aki nem vallja a hivatalos akadémiai álláspontot az őstörténetünket illetően, azt dilettánsnak, eszementnek vagy legjobb esetben szenilisnek nevezik. Közismert, hogy ma csak a finnugor származás elmélete az egyedül „tudományos" és elfogadott.

De mondja-e bármilyen írott forrás azt, hogy a magyarok a vogulok, az osztjákok, a komik, marik, udmurtok, a mordvinok, a finnek, az észtek rokonai? Nem mondja egyetlen egy sem! Sem hazai, sem külföldi forrás.

Előkerült-e a Kárpát-medencében egyetlen olyan tárgy is, amely kétségtelenül édestestvére a rénszarvastenyésztő tajgai obi ugoroknak, vagy a volgai permi finneknek, vagy a balti finneknek? Nem, egyáltalán nem.

Embertani fajtajellegünk megegyezik-e velük? Nem, még a mai antropológiai jegyeink is merőben mások! 46,5 % turanid-középázsiai és csak 4,6 % kelet-balti.

Mit mondanak az írott források? Azt, hogy Nagy Szkítiából jöttünk, amely bizony nem a szibériai tajgában vagy az urali Káma, Volga-vidéki erdős sztyeppén volt, hanem Közép-Ázsiában. Ezt mondja Anonymus, ezt mondja Kézai Simon, ezt a Képes Krónika, s ezt mondják a külföldiek is. A történettudomány hangadói azonban nem ismer-

nek lehetetlent, ha hiteltelenné kell tenni a krónikáinkat. Nemzeti krónikáinkat mintegy kiegészíti az a török nyelvű krónika (Tarihi Ungurusz vagy Üngürüsz), amelyet 140 évvel ezelőtt hozott haza Vámbéry Ármin, ám a német Budenz „oly kiválóan jegelte" az MTA irattárában, hogy 1982-ig emberfia el nem olvashatta. A Prágában élő kiváló tudós, Blaskovics József professzor úr végre 1982-ben lefordította és közzé tette a Magyar Hírmondó sorozatban (Magvető Kiadó), majd javított (teljes) kiadásban napvilágot látott másodjára is Léván, 1996-ban. Az MTA tagja, Hazai György ezt követően adta ki ugyanezt a művet, amely köztudottan Székesfehérvárhoz kötődik, mivel maga a szerző Mahmúd Terdzsümán írja, hogy itt Usztulni Belgirad-ban került a kezébe egy régi latin nyelvű krónika, s ezt ő lefordította.

Mit tesz Hazai György akadémikus úr? Először is közli: „Blaskovics József figyelmen kívül hagyta a tudományos publikációs gyakorlat egyetemes normáit!" Hogyan követte el Blaskovics professzor, – aki legalább oly kiválóan felkészült tudós, mint a rágalmazója – ezt a goromba hibát? Úgy, hogy Blaskovics József hitelt adott a szerzőnek! Márpedig ha egy krónikás a magyarokról kedvezően szól, az nem lehet hiteles! Így azután Hazai György nyomban „kimutatja", hogy Mahmúd Terdzsümán valójában Sebold von Pibrach zsidó ember volt Bécsből, és csak kitalálta – magyarán hazudott – hogy régi krónikát talált Székesfehérvárott, 1543-ban. „Ez csupán szerzői szüleménye volt" és magyarul is csak valamicskét tudott, noha számos magyar szót pontosan használ! Így tehát az égvilágon semmi alapja sincs a hun-magyar rokonság hangoztatásának, mese az csak éppen úgy, mint a magyar krónikások meséi. Hazait még az sem gondolkodtatja el, hogy a bécsi Sebold Pibrach miért lelkendezik oly mértéktelenül Bécs várható török kézre kerülésének?

Terdzsümán Mahmúd: Tarihi Ungurus: „…felkerekedtek, hogy visszafoglalják azt az országot, melyet őseik karddal megszereztek, s azután azt tőlük az ellenségeik elvették… Így az országot elvesztettük…Azokra a tartományokra nekünk van jogunk, és most elindulunk, hogy azokat az országokat visszakövetelj ük…Őseink és mi is annak a vidéknek az elnyeréséért a világ haragját vállaltuk magunkra!"

Ez az ország a mi örökségünk.

Antonio Bonfini: „A magyarok Szkítia belsejéből származnak, akik, nem tagadhatják, hogy ők a legszkítább szkíták, hiszen az ő nyelvüket beszélik…Magyarországot a hunok teremtették, akiknek a nyelve szkíta lévén alapjaiban különbözik az összes szomszédétól…" „Sokan nem tudják a szkíták történetét gyűlölség nélkül olvasni. Az avarok hunok voltak. A hunok, akiket magyaroknak neveztek, 744-ben visszatértek Pannóniába."

E két szerző, akik mégis csak félezer évvel közelebb voltak az eseményekhez, mint mi! – nem úgy írtak a magyarokról, mint a nyugatiak általában – hogy ti. a magyar valamennyi nép közül a legrettenetesebb, vad és kegyetlen, embervért iszik, s az irgalmas Isten valóságos csodája, hogy ennek a hordának megengedte a gyönyörű Kárpát-medence birtokba vételét. Világos dolog, mindez csak mese lehet. A száraz valóság, a szigorúan tudományos tény azonban az – mondják a „mérvadó hivatalos tudósok" – hogy a magyarok évtízezredeken át együtt éltek a primitív halászó-vadászó-gyűjtögető ún.

finnugor népekkel, akiktől csak a Kr. sz. előtti V. század körül „szakadtak el". Lassan délebbre „sodródtak", jóllehet saját nevük még nem volt, a magyar csak a IX. századtól jelenik meg, s ekkor is „ember-embert"(?!) jelent (újabban mancsa + erek), így szó sem lehet arról, hogy a korábbi népnevek, mint a szkíta, a szabír, az avar, a hun, az ungri-ugri, a hungar, a turk, ne adj Isten a párthus, a mi őseinkre vonatkozhatott volna. De minek alapján állítják mindezt? Nincs hiteles forrás, amely ezt megalapozná.

Marad tehát a nyelv, amely valóban nagyon fontos, mondhatnám szent forrásunk. A nyelvcsalád elmélet (William Jones, Friedrich Schlegel, Franz Bopp, Paul Grimm) hozta létre a finnugrizmust, pedig alig több mint 600 szóegyezés van az ún. rokon nyelvekben. Vizsgáljuk meg például a Czuczor-Fogarasi szótárt! A feltételezett ősi „alapnyelv" nem létezett, hasonlóképpen a kiválás elmélet sem megalapozott.

De miért tudománytalan másfajta megközelítés? Mára a nyelvcsalád elmélet megdőlt, az ún. alapnyelvek feltevése idejét múlta. Ősnyelv a miénk! És nem csak ez az egy dogma dőlt meg! Recseg-ropog az állványzat a többi alatt is. Melyek ezek?

A genetikai vizsgálatok egyre gyarapodó eredményei talán a legfontosabbak, bár az elégséges minimumot sem értük még el. Az azonban bizonyossá vált, hogy a morfológiai antropológia eddigi értékelései megalapozottak: a magyarság europid népesség volt és maradt. Egy részük keletről érkezett ide a IX. században, egy részük azonban már évszázadok óta itt élt.

(Elhangzott Miskolcon, 1998-ban.)

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Szent István király szellemi hagyatéka

Székesfehérvár – Szent István király városa volt, noha korábban is fontos magyar települések egész láncolata jött létre ezen a tájon.

István király itt temette el édesapját, Géza nagyfejedelmet 997-ben, a megtalált Szent Péter templomban, itt építtette fel hatalmas és gyönyörű templomát, a Nagyboldogasszony templomot 1018-tól évtizedeken át, itt temettette el nagyon szeretett, nagyreményű fiát, Imre herceget 1031-ben, s itt temették el őt magát 1038. augusztus 15-én.

A Romkert 1938 óta kegyeleti szent hely, ahol megtekinthető a részben feltárt bazilika, a kőtárban pedig az ún. Szent István szarkofág. Nincs Fehérváron, de itt került elő a sírból 1083. augusztus 20-án a szent király jobb keze az arany pecsétgyűrűvel.

Az ásatások során, néhai Kralovánszky Alán megtalálta Szent István sírjának a helyét in medio ecclesiae.

Itt koronázták a magyar királyokat és 1543-ig sokukat itt temették el. Fehérvári királysírunk mégis csak kettő van: I. Istváné és III. Béláé.

Szent István királyt évszázadok óta kisajátította a politika. Belénk neveltek egy képet a nagy államalapító királyról, amely röviden így szól: a IX. század végén a besenyők és a bolgárok által űzetve a Kárpát-medencébe érkezett egy vad, nomád, lovas nép, amely nép pogány volt, varázsló sámánokkal és bűbájos táltosokkal, télen-nyáron vászon és nemez sátrakban lakott. A földön vagy a szénán hált, földbe ásott putrikba húzódott, mint a pockok, szakadatlanul rabolt és gyilkolt. Írni-olvasni nem tudott, dolgozni nem szeretett, várakat, házakat építeni nem tudott. A templomokat kifosztotta és felégette, a papokat megölte, az apácákat megbecstelenítette, a kincseket elrabolta vad „kalandozásai" során.

S ez így folyt 895-től a X. század végéig. Volt a honszerző Árpád nagyfejedelem, de utódai már gyengék voltak, a fejedelmi hatalom meggyengült, végpusztulás szélére sodródott a magyarság, miután a kulturált és civilizált Nyugat katasztrofális vereséget mért a magyar rablóhordákra 955-ben a Lech mezején, majd a bizánciak Arkadiapolisznál 970-ben. Nem lehetett tovább Európát sarcolni és pusztítani! Vagy beilleszkedünk Európába vagy kiirtanak bennünket is, mint a hunokat és az avarokat.

S ekkor lépett fel Géza fejedelem, aki – úgymond – belátta, hogy csak egy járható út van a magyarság számára: nyugton maradni, nem kalandozni, megtanulni földet művelni, megtanulni falvakban, letelepülten élni, megtanulni megbecsülni a nyugati értékeket, s mindenekelőtt felhagyni az ocsmány és rút pogánykodással, és felvenni Jézus Krisztus igaz hitét. E nagy munkához ő hozzá is kezdett, de nem tudta művét befejezni, így a nagy átalakítás zöme a fiára, Vajk-Istvánra maradt, aki – német lovagok segítségével– legyőzte a pogány Koppányt, a pogány erdélyi Gyulát, a Maros-vidéki Ajtonyt, aki galád, parázna ember volt hét feleséggel, majd pedig tűzzel-vassal terjesztette a kereszténységet, s ezzel – úgymond – megmentette a magyarságot. Majd pedig – igazodva az európai rendhez – ő is megkoronáztatta magát a pápától kért és kapott koronával. Ezután német mintára pénzt veretett, törvényeket alkotott, amelyek zöme egyszerű kimá-

solása a frank törvényeknek. Erővel fellépett az ősi öröklési rend ellen, mivel nem engedte meg, hogy Koppány a levirátus elve szerint fejedelem legyen, hanem az elsőszülött fiú hatalomátvételét „vezette be". A német császári udvarból kért írástudókat, akik okleveleket írtak és lejegyezték az Intelmeket és a törvényeket. Megszervezte az egyházmegyéket és a királyi vármegyéket, mégpedig néhány év alatt, noha ez sehol másutt nem sikerült senkinek, ilyen rövid idő alatt.

Szent István király (Búza Barna alkotása)

Nos, hát valóban ilyen arculata volt a mi István királyunknak? Valóban így történhettek az események, és igazak lehetnek azok az állítások, mely szerint Szent István király csakis és elsősorban a római kereszténység érdekeit nézte és elítélte, ostorozta és megvetette a keleti örökséget? Valóban azt akarta volna, hogy a mi országunk ne egy nyelvű és egy szokású legyen, mert az az ország gyenge és erőtlen, hanem fogadjuk be az idegeneket, adjuk fel ősi műveltségünket, felejtsük el az őseinket, hagyjuk szétdarabolni országunkat?

Ki kell mondanunk végre: nem értettük meg mindmáig Szent István királyt!

István király története nem Géza fejedelemmel kezdődik, akit egy nagyon gyenge kivitelű fehérvári kiadványban, és egy ottani kiállításon: „államálmodó-nak" neveztek. Vajon miért nevezte Hatházi Gábor Géza nagyfejedelmet államálmodónak, amikor már Atilla királynak is állama volt, amikor a kazár főkirálynak is állama volt, amikor Árpád nagyfejedelemnek is állama volt! Nem volt-e meghatározott területe az Árpádok országának? Nem volt-e meg a hatalomérvényesítés minden eszköze: a fejedelmi hadsereg, a testőrség, a bíráskodás (karcha)? Nem volt-e szervezett a központi hatalom anyagi forrásainak (adók, vámok) biztosítása? Hát akkor mi változott az akkori egyetemes világban, amely Kínától tartott az Atlanti-óceánig?

Először is megszűnt Kelet-Európa nagyhatalma: Kazária (960). Másodszor a német-római császárság és a bizánci birodalom egymásra talált és szövetségüket házassággal pecsételték meg: II. Ottó (967-983) feleségül vette Tzemitzkész János bizánci császár Theophanu nevű leányát (970). Ma már a „mérvadó tudósok" jelentősebbjei is elismerik: hamis mese volt a magyar honfoglalást az irtózatos erejű besenyő támadással „magyarázni", a besenyők javarészt szövetségeseink, hacsak nem testvéreink voltak. Nem véletlen, hogy Taksony felesége besenyő hölgy volt, de Géza hitvese, Sarolt is

besenyőnek nevezhető. Nem menekült a magyarság a Kárpát-medencébe, s nem volt a pusztulás szélén, sem a IX. század végén, sem a X. század végén. Nagy lélekszámú, erős nép volt a magyar és nem volt vad, barbár pogány a szónak abban az értelmében, ahogyan néprajzosaink a szibériai népeket jellemezték – az újkorban! Tisztelték a Napistent, a Teremtő Egyistent, a Földanyát – a Nagyboldogasszonyt. Több tucatnyi kereszt került elő a X-XI. századi temetőinkből, tehát sokuk keresztény volt. De az igaz, hogy nem római-latin-keresztény! Amint az is igaz, hogy 838-tól 970-ig nagyon sokat hadakoztak eleink szerte Európában. 55 hadjáratot vezettek, s ebből keveset vesztettek el. Sem az Inn-völgyi, sem a merseburgi, sem az augsburgi (Lech-mezei) csatavesztés nem volt súlyos és katasztrofális, a kisebbekről nem is szólva. A 955. évi azonban kétségkívül tragikus volt a büszke magyarság számára, mert első ízben fordult elő, hogy a legocsmányabb halálnemmel gyilkoltak meg királyi előkelőségű magyar hadvezéreket: a legendás és zseniális Bulcsút, Lélt és Súrt, amikor aljas módon bitófára húzták őket.

Ezeket a hadjáratokat miért nevezzük mindmáig rabló-kalandozó hadjáratoknak? Miért mondjuk azt, hogy a magyarság rabolta-pusztította az európai kultúra értékeit?

Géza nagyfejedelem tehát nem azért módosított politikáján, mert a rabló hadjáratok kudarcba fulladtak, hanem azért küldte el 972-ben először, majd 973-ban másodjára 12 előkelőjét a német császárhoz Quedlinburgba, mert azt ismerte fel, hogy más lett a világhelyzet! Kazária és Közép-Ázsia elvesztésével elveszett Kelet ereje, elveszett a hátország, amely nélkül az egész Európával hadakozó magyarság nem tud tartósan megmaradni. Kivált, hogy harapófogóba került, a németek és a bizánciak harapófogójába. Ekkor döntött úgy, hogy felveszi ő és népe a judeokereszténységet, a római latin kereszténységet. Ez, kétségen kívül, sorsdöntő elhatározás volt, s ehhez keménységre és kegyetlenségre volt szükség. Ezért írta róla a Szent István Nagy legendája, hogy kezei embervértől szennyesek.

Hamis az a beállítás is, hogy Koppány herceg azért támadt István ellen, mert „az ősi szokásjog szerint" a legidősebb férfi a trón birtokosa. Ez teljesen alaptalan állítás, mivel Árpádot fia, Zolta követte, őt talán Fajsz, majd Zolta fia, Taksony, Taksony fia, Géza, Géza fia, István. Igaz, voltak kivételek, de általában az elsőszülöttség érvényesült. Koppány épp úgy keresztény volt, mint István, Ajtony is, Gyula is, Sarolt is, Géza is, csakhogy egyikük sem akarta a latin kereszténység uralmát!

Géza nagyfejedelem (940? – 997) felesége Sarolt volt, de volt-e második asszonya? Beleknegini (szép fehér úrnő) lehet a lengyel Adelhaid is. Géza fejedelem öt leánya: Vitéz Boleszláv, Thüringia grófja, Gabriel Radomir, Orseoló Ottó, Aba Sámuel feleségei lettek. 991-ben hadakozott Civakodó Henrikkel, ám 995 körül, a békesség érdekében, átadta a Bécsi-medencét. A Lajta-határ azonban megmaradt 1920-ig!

Koppány nem azért támadt István fejedelemre, mert a levirátus híve volt, és mert „vérfertőző házasságra akart lépni" Géza özvegyével, hanem azért, mert nem tudta elfogadni és elhinni, hogy a Kelet ereje végleg elveszett, s úgy akart kormányozni, ahogy az ősei tették. Nem vitás, a dacoló főurak, mint Gyula és Ajtony, magatartásában erősen szerepet játszhatott az önzés és az arisztokratizmus (Bibó István megfogalmazása), de

a fő ok nyilván az volt, hogy őrizzük meg a Kelet örökségét és ne fogadjuk el a Nyugat törvényeit.

Szent István király (sanctissimus rex) jámbor (pius), szelíd (mitissimus) és dicséretes (inclitus) volt a források szerint, mert buzgó római keresztény volt. De így ez sem igaz!

István király valódi nagysága az, hogy elsőként ismerte fel azt a mindmáig érvényes alaptörvényt, hogy a magyarságot, Kelet népét, csak az európaiságba, a latin kereszténységbe elrejtve tudja megmenteni. Csakis úgy tudjuk megmenteni magunkat, ha elrejtjük önmagunkat. Mert hamis az a kép, hogy István király feladta az ősi múltat. Nem adta fel! Ezt bizonyítja például a törvénykönyvében található ötös számrendszer, valamint a szarkofágján látható ősi jelképek: a rombusz (Földanya) és a spirális (Napisten).

István király tisztelte a Kelet örökségét, amit leginkább az igazol, hogy országát és koronáját felajánlotta Szűz Máriának, Jézus anyjának, az ősi Boldogasszonynak. A Boldogasszony tisztelete rendkívül népszerű volt a római katolikus hit felvétele előtt is. A Napba öltözött Boldogasszony ősi örökségünk. A Nap Isten ereje, az Ő ereje sugárzik belőle. Ezért imádkoznak még ma is a moldvai csángók a felkelő Naphoz: „Felkel az ágyból, s akkor áll a Napval szemben, s úgy veti a keresztet, s megkéri a mái napra az Úrjézust, hogy segíjje meg."

S az sem véletlen, hogy nálunk, magyaroknál, szinte egyedülállóan a világon, nyolc Mária-ünnep van: Gyümölcsszentelő Boldogasszony, Gyümölcsoltó Boldogasszony, Sarlós Boldogasszony, Nagyboldogasszony, Kisboldogasszony, Mária névnapja, Szűz Mária bemutatása, Boldogasszony szeplőtelen fogantatása.

Ha Boldogasszony, Szűz Mária a magyarok pátrónája, akkor a fia, Jézus is a magyarok segítője, akit népünk nem tart zsidónak, hiszen az Írás sem állít mást, minthogy, csak a nevelőapja, József volt az.

Jézust megfeszítették, amint megfeszítették Magyarországot is. Amint Jézus Krisztus feltámadott, fel kell támadnia Magyarországnak és a magyarságnak is. Csak ebben bízhatunk, csak ebben hihetünk.

László Gyula régészprofesszor (1910-1998)

Orbán Balázs, A Székelyföld leírása című nagy művében négy oldalon tárgyalja egy erdélyi községnek, Kőhalomnak a történetét. Még képet is közöl a piactérről és a várról. Dicső hely volt Kőhalom, s nevezetes a vára. Hétszáz hős honvéd 1849-ben húsz Vilmos-huszárral ötezer oroszt tartóztatott fel. Orbán Balázs százharminc esztendővel ezelőtt persze nem sejthette, hogy 42 évvel könyve megjelenése után még egy nagy nevezetessége születik Kőhalomnak: László Gyula.

Nyolc évesen, miután édesapját a román állam kiutasította, indult el László Gyula a Magyar Golgotán. Először Kolozsvárt húzódnak meg egy pincelakásban, majd vagonlakások következnek Szolnokon és Budapesten. Közben megbetegszik, tífuszt kap, de erős akarata legyőzi a bajt. A budapesti Kölcsey Gimnáziumban érettségizik. Szívvel-lélekkel festőművész akar lenni. Szőnyi István magániskolájába járt és 1928-ban megnyerte az országos középiskolai rajzversenyt. A magyarság őstörténete már gimnazista korában foglalkoztatja, de még egyeduralkodó a festészet iránti vonzalma. A Képzőművészeti Főiskolán Rudnay Gyula növendéke, ahol 1933-ban szerez diplomát. Ám még ugyanebben az évben beiratkozik a Pázmány Péter Tudományegyetemre, a régészet-néprajz szakra és két év múlva le is doktorál. Szakmai pályáját 1935-ben a Magyar Nemzeti Múzeumban kezdi díjtalan gyakornokként.

Tudományos dolgozatai 25 éves korától folyamatosan jelennek meg. 1937-ben már múzeumi segédőr, majd Észak-Erdély visszatérése után (1940. augusztus) előbb az Erdélyi Tudományos Intézet munkatársa, majd hamarosan a kolozsvári egyetem tanára, 31 évesen! S az is marad egészen 1949-ig, amikor másodszor is elűzik szülőföldjéről.

Eredeti nagy tehetsége új utakra késztette mind a történeti látásmód, mind a temetőelemzések területén. A népvándorlás kori temetőelemzésekről írott cikkét hamarosan követi a Koroncó, a honfoglaló magyarok nyerge című nagy monográfiája (1942), majd Erdély településtörténete és a Kolozsvári Márton és György Szent György szobrának lószerszámja című jeles munkája. László Gyula teljesen magáévá tette azt az álláspontot, hogy nem elég tudományos kutatásokat végezni, de azok eredményeit közkinccsé is kell tenni. 1939-ben a Turán című lapban[1] az egyik szerkesztő mindezt így fogalmazta meg: „Nem tudtuk eredményeinket a nemzeti kultúra egyetemes szellemi közkincsévé tenni... Ami eredmény a tudomány elzárt szentélyeiből a művelt nagyközönséghez eljutott, véletlenül és esetlegesen jutott el... kiderült, hogy a magyarság eredetének kérdése, a magyarsággal faji, nyelvi, etc. kérdésekkel való foglalkozás nem lehet többé néhány ember akadémikus jellegű vitatkozásának magánügye, tudományos rögeszméje."

E szellemben született meg mindössze három hónap alatt a válságos 1944. esztendőben a legendás A honfoglaló magyar nép élete című könyve, amely valóságos korszakváltás a magyar régészetben. László Gyula professzor a teljességet kívánta adni, s

1 Virányi Elemér, Szempontok és teendők. Turán 22 (1939) 1.

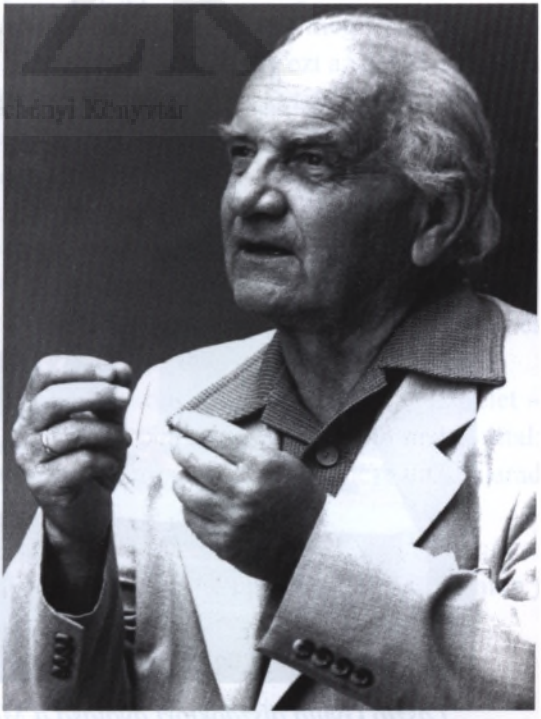
ez a fő kérdéseket illetően csaknem mindig sikerült is néki. A honfoglaló magyar nép élete igazi népkönyv lett, nagy sikerkönyv, amely ma is forrásértékű alapmunka.

A kommunista diktatúra eldurvulása után, 1950-től a megpróbáltatások újabb stációi következtek. Mivel 1941/42-ben Fettich Nándor professzorral együtt elvállalta a kijevi Történeti Múzeum csodálatos régészeti anyagának megmentését, be kellett öltöznie német egyenruhába, lévén Kijev hadműveleti terület.

Ezt használták fel ürügyül a mellőzésére és a félretolására. Előbb egyszerű múzeumi előadó a Nemzeti Múzeumban, majd osztályvezető. Egyetemi tanári állást azonban nem kap, mivel sem ő, sem Fettich Nándor „nem felelt meg" az újonnan bevezetett szovjet kandidátusi fokozatnak, hiába volt a munkásságuk egymagukban is nagyobb, mint az ítészeké együttvéve. Így csak óraadó az egyetemen, de László Gyulát soha nem érdekelték a címek és a rangok, ő a kommunista TMB elismerése nélkül is egyetemi tanár volt, mert TANÍTOTT és nevelt, mégpedig nemzedékeket. Professzori státusát csak a forradalom után, 1957-ben kapta vissza, de egy újabb évtizedet kellett várnia, amíg a történettudományok doktora címet néki is odaítélték. 17 évvel ezelőtt pedig, életereje teljében, nyugdíjazták.

Fettich Nándor és László Gyula Kijevben, 1941-ben

László Gyula (1910-1998)

Sok szép és jeles kitüntetést kapott: a Finn Oroszlánrend lovagja, az Aranykoszorús Csillagrend birtokosa, 1991-től Széchenyi-díjas, s egyben a főváros V. kerületének díszpolgára. 1998-tól a miskolci bölcsészet díszdoktora. Az elmúlt évtizedek magyar tudományos életének azonban örökös szégyene marad, hogy az a magyar tudós, aki a régmúlt majdnem minden kérdésével megküzdött, s eredménnyel, az, aki tudós régésznemzedékeket nevelt, az, akinek harminc könyve és nyolcszáz dolgozata jelent meg, az,

László Gyula, Bakay Kornél, Gyárfás Ágnes, Szabó Zoltán és Kiss Dénes Miskolcon, 1998-ban

László Gyula díszdoktori avatása a MBE-ben, 1998-ban, Bakay Kornél, Kiss Dénes, Szabó Zoltán, Kocsis István és Pap Gábor

László Gyula sírja és kopjafája a Farkasréti temetőben

aki nemcsak régész, hanem kiváló művész is volt, nem lehetett tagja a Magyar Tudományos Akadémiának. Harminc-negyven évvel fiatalabb tanítványai, összehasonlíthatatlanul szerényebb teljesítménnyel, akadémikusok, s ő nem. De ő mégis boldog volt, s hadd idézzem őt magát: „Boldog vagyok, szeretettel tölt el, hogy ezt az életet *magyarul* élhetem, gondolkozhatok, érezhetek, láthatok." S amíg lesz magyarul olvasni tudó művelt ember a Kárpát-medencében és szerte a világon, addig László Gyula régészprofesszor könyvei biztosan ott lesznek az olvasmányai között. Ott sorakoznak majd egymás után: A honfoglaló magyar nép élete, Az őstörténetünk legkorábbi szakaszai, A Hunor és Magyar nyomában, Az ősember művészete, A népvándorláskor művészete, a Vértesszőlőstől Pusztaszerig, A Szent László herma, A nagyszentmiklósi kincs, A kettős honfoglalásról, az Emlékezzünk régiekről, az Árpád népe, A Szent László-falképek és a Mesterségem: régész.

Mert a könyv éppen annyi, mint az ember. A könyv is valóság. A könyv: élet – mondotta a Mester nemegyszer. S ehhez én még hozzáfűzöm: az ő könyvei egyúttal: halhatatlanság is. Testi valóságában itt hagyott bennünket, de szelleme velünk marad most és mindörökre.[2]

(Megjelent a Turán 28 (1998) 3. szám, 3-5. oldalon.)

2 Az utolsó mondat kivételével így köszöntötte Miskolcon díszdoktorrá avatásakor László Gyula professzor urat tanítványa és művének folytatója: Bakay Kornél.

Turán

A szépirodalomban jártasak Firdauszi (935-1020)[1] örök értékű művéből, a Sáhnáme-ból, a Királyok Könyvéből[2] ismerik a Turán nevet. Firédun királynak három fia volt: Szalm, Túr és Iradzs, akik között a királyi apa felosztotta a birodalmát. Irán Iradzsnak jutott, akit ezért testvérei megöltek, Túr országa pedig a Turán nevet kapta. Irán és Turán örökös harcáról[3] szól az elbeszélő költemény. A párthus és a számánida korban Turán az Aral-tóba ömlő Szir-Darja (Oxus) vidékét, Kangkü (Kangha) országát jelentette, amelynek székhelye Kang városa volt. Bár kezdettől hangsúlyozták a tudósok, hogy a Turán elsősorban földrajzi fogalom,[4] napjainkra a turáni jelző, s kivált a turánizmus kifejezés erősen elítélő, sötét megbélyegzéssé vált. Ebben természetesen kiemelkedő szerepe volt a marxista irányzat súlyosan elfogult képviselőinek, akik közül például a kommunista Berei Andor így foglalta össze az álláspontját: „Turánizmus: turáni fajvallás (?), a magyarországi szélsőségesen reakciós, soviniszta fajelméleti mozgalmak egyike. Ideológiai alapja az a téveszme volt, hogy az emberiség három (árja, sémi és turáni) fajra oszlik, s ezek közül a magyarságot és az ázsiai népeket egyesítő felsőbbrendű ‚harcos, barbár és romlatlan' turáni faj vezeti ki a világot a nyugati demokrácia csődjéből. A képviselői (az 1910-ben alakult Turáni Társaság, majd az 1920-ban létrehozott Magyarországi Turán Szövetség tagjai) kezdetben egy elképzelt pogány ősmagyar vallást próbáltak terjeszteni, később azonban egyre inkább közeledtek a keresztény kurzushoz, s a Szovjetunió és a kommunizmus-ellenes ‚keresztény turanizmus' jelszavát hirdették. A turánizmus mozgalma a II. világháború idején fokozatosan beleolvadt (?!) a nyilaskeresztes hungarista mozgalomba, amely számos jelszavát (?) átvette és felhasználta a háborús uszításban."[5] E jellemzés egyetlen valós eleme: a kommunista-ellenesség, minden egyéb kijelentés alaptalan és valótlan![6] Az azonban tény, hogy már az orosz megszállás előtt – nem kevesen – élesen támadták a Turáni Társaságot és annak működését. A szabadkőművesek lapja, a Világ már 1913-ban megindította a harcot, amelyhez 1916-ban csatlakozott a vörös Galilei Kör is. Germanus Gyula „turáni agyrémről" beszélt és írt, a zsidó újságírók pedig a turánizmus naivitását igyekeztek nevetség tárgyává

---

1 Abu'l Qasim Mansur az eredeti neve. Nálunk a Firduszi-Firdauszi névváltozat terjedt el, de használják a Firdousi, Ferdausi alakot is. Vö. Aryeh Grabois, Enzyklopädie des Mittelalters. Zürich, Atlantis. é. n. 205.

2 Firdauszi, Királyok könyve. (Sáhnáme). Fordította: Devecseri Gábor. A világirodalom klasszikusai. Budapest, Európa Kiadó, 1959. – Abulkászim Manszúr Firdauszi, Királyok Könyve (Sáhnáme). Budapest, Magyar Helikon, 1975.

3 Bendefy László, Turán és Irán harcának két magyarországi emléke. Turán 25 (1942) 77-81.

4 Cholnoky Jenő, Turán. Turán 3 (1918) 25. – Teleki Pál, A turáni földrajzi fogalom. Turán 3 (1918) 44-83. – Eugen Oberhummer, Der Name Turan. Turán 3 (1918) 193-208.

5 Új Magyar Lexikon. Szerkesztő: Berei Andor. 6. kötet, Budapest, Akadémiai Kiadó, 1962, 521.

6 Cholnoky Jenő, A Turáni Társaság és a világháború. Turán 25 (1942) 3: a bolsevizmust a leggonoszabb fanatizmusnak nevezte, teljes joggal! Ugyanakkor hangsúlyozta: „feladataink, működésünk céljai nem politikai természetűek, politizálnunk nem is szabad s nem is vagyunk arra hivatottak."

tenni, mondván a turáni népek mongolidok (?), márpedig a magyar nem az.[7] Szekfű Gyula is elítélőleg nyilatkozott, hangoztatván, hogy a „turánizmus nemcsak a jövőnket, hanem a múltunkat is le akarja szakítani az európai keresztény közösségről."[8] Ez a gondolat napjainkban is él,[9] sőt hat. Nem vitás – Fáy András szavaival élve – „minden írónak megvan a maga közönsége", „mi azonban politikai céloktól és a napi csatározások indulataitól mentes szakfolyóiratot kívánunk az olvasóink kezébe adni. De azt eddig sem, s ez után sem kívánjuk véka alá rejteni, hogy a nemzeti történetírás hagyományait követjük, s a magyarságot Kelet népének tartjuk![10] Mélységesen egyetértünk a „legnagyobb magyar",[11] Széchenyi István gróf véleményével: „A magyar népnek nincsen csekélyebb hivatása, mint képviselni – Európában egyedüli heterogén sarjadék – ázsiai bölcsőjében rejtező, eddigelé sehol ki nem fejlett, sehol érettségre nem virult sajátságait."[12] Másutt így kiált fel: „fiatal magyar nép, te lelkes keleti raj!"[13] Osztjuk elődeink azon nézetét is, hogy a magyarság egyik fontos hivatása, hogy kapocs legyen Kelet és Nyugat között.[14] Teljesen hamis beállítás az is, hogy a turáni rokonság tudománytalan gondolat.[15] A turáni népek közé kezdettől besorolták, nemcsak a közép- és a belső-ázsiai népeket, de elsődlegesen és kiemelten az ún. finnugor népeket is![16] Hazug vád tehát, hogy a Turán című folyóirat kirekesztő volt. Éppen ellenkezőleg! Elég, ha végig tekintünk a Turán című folyóirat szerkesztői névsorán. Az alapító szerkesztő: Paikert Alajos

---

7 Vö. Paikert Alajos, A turáni gondolat politikai vonatkozásai. Turán 8 (1925) 7-8. – Zsuffa Sándor, A turánizmus hívei és ellenfelei. Turán 25 (1942) 63-64.

8 Hóman Bálint-Szekfű Gyula, Magyar történet. III. kötet, 2. kiadás. Budapest, Egyetemi Nyomda, 1935, 584.

9 Példa rá: Urbán György, Szkíta kilátó. Magyar Demokrata 2. évf. 25. szám, 1998. június 25. 23-24. oldalon azt fejtegeti, hogy nem szabad elfogadnunk a magyarság ázsiai eredetét, mert akkor „jogosan" küldenek bennünket vissza Ázsiába az ellenségeink, mint „ázsiai bozgorokat". Nézete szerint sem Szkítia, sem Levédia nem Ázsiában volt.

10 Gr. Széchenyi István, Kelet népe. Pest, 1841. In: Gróf Széchenyi István politikai iskolája saját művéből összeállítva. Második kötet, Pest, 1864, 1-146.

11 E kifejezés először a Pestvármegye című újság 1840. november 19-i számában jelent meg.

12 Gr. Széchenyi István politikai iskolája saját műveiből összeállítva. Második kötet, Pest, 1864, 10-11.

13 Uott 28.

14 Cholnoky Jenő, Turáni múlt, turáni jövő. Turán 19 (1936) 9.

15 Czeglédy Károly, Nomád népek vándorlása Napkelettől Napnyugatig. Kőrösi Csoma Sándor Kiskönyvtár 8. Szerkeszti: Ligeti Lajos. Budapest, Akadémiai Kiadó, 1969, 151.

16 Paikert Alajos, A turáni eszme. Turán 5 (1922) 1-11. – Márki Sándor, A turáni népek története. Turán 5 (1922) 25-37. – uő. Kapcsolatok a turáni népek történetével. Turán 5 (1922) 69-84. – Paikert Alajos, A turáni gondolat politikai vonatkozásai. Turán 8 (1925) 3-4. – Bán Aladár, A turáni népek. Turán 23 (1940) 57-59. A szerző két főcsoportot különböztet meg: A. Finn-ugorok. B. Altáji népek. Ez utóbbihoz sorolja a török-tatárt, a mongolt, a tunguzt, a mandzsút, a japánt és a koreait. – Nagy Géza száz évvel ezelőtt a turáni vagy urál-altáji népeket mongolidoknak vélte, s az alábbi felosztást adta: 1. Urali csoport: finnugorok és szamojédek, 2. Altáji csoport: török, mongol, mandzsú, 3. Keleti csoport: sumér-akkád, japán. Pallas Nagy Lexikon, XVI. kötet. Budapest 1897, 521-522. – A Magyar Larousse. Enciklopédikus szótár III. kötet, Paris-Budapest, 1994, 950. szerint turáni népeknek nevezik a török nyelvcsaládhoz tartozó népeket és összefoglalóan az ázsiai népeket.

volt (1913),[17] az 1917-ben újraindított lap élén Vikár Béla állt, majd a szerkesztők így következtek: Bán Aladár, Pröhle Vilmos, Pekár Gyula (főszerkesztő), Cholnoky Jenő, Virányi Elemér.[18] Maga a Turáni Társaság, mint Magyar Keleti Kultúrközpont alakult meg,[19] mégpedig tudatosan vállalva a turáni népek közé sorolt sumérok kutatását is. A kolozsvári egyetem 1913-ban azt sürgette, hogy a kisázsiai és a mezopotámiai ásatások helyén magyar tudományos intézetet kell felállítani, amelynek tagjai a turáni ősműveltség szempontjából annyira becses leleteket a helyszínen tanulmányozzák.[20] Egyáltalán nem véletlen, hogy az induló kötetben nyomban közölték Kmoskó Mihály sumér tanulmányát.[21] Az eltelt 85 esztendő alatt nagyot fejlődött az ókori történeti tudomány, az a tétel azonban nem évült el, hogy a sumérok, mint nem sémita alkatú és ragozó nyelvű nép, Közép-Ázsia déli övezetéből vándorolhattak le a két folyam vidékére.[22] Márpedig egyre nyilvánvalóbb, hogy a magyarság bölcsője is Közép-Ázsia. Erre a leghatározottabban rámutatott Cholnoky Jenő[23] és az elmúlt félévszázad régészeti kutatásai álláspontját szinte mindenben alátámasztották.[24]

Maga a Turán szó gyöke a túr, eredetileg az Avesztában jelenik meg, talán „gyors" vagy „kalandozó" jelentéssel, de ismert az ősi ind himnuszok szövegéből, a Védákból

---

17 A lap főmunkatársai között találjuk Almásy Györgyöt, Bánffy Miklóst, Déchy Mórt, Goldzieher Ignácot, Gombocz Zoltánt, Kmoskó Mihályt, Lóczy Lajost, Sebestyén Gyulát, Szinnyey Józsefet, gr. Teleki Pált, Vámbéry Ármint és Vikár Bélát.

18 Számos finn-magyar rokonságú néppel kapcsolatos tanulmány jelent meg: Hermann Antal, Die Herkunft der Ungarn. Turán 3 (1918) 344-362. – Bán Aladár, Finn ősdalok. Turán 4 (1921) 3-6. – Fennofil, Az első finnugor Tanügyi Kongresszus turáni vonatkozásai. Uott 37-44. – Bán Aladár, A zürjének felszabadulása. Uott 49-50. – Bán Aladár, Karjala élet-halál harca. Turán 5 (1922) 14-22. – Virányi Elemér, Észtországi tapasztalatok. Uott 201-203. – Bán Aladár, A Kalevala értéke és jelentősége. Turán 7 (1924) 11-15. – Bán Aladár, Az oroszországi finn-ugor népek jelen helyzete. Turán 8 (1925) 23-24. – A III. Finn-ugor kongresszus. Turán 11 (1928) 37-45. – Bán Aladár, Észt-magyar érintkezés múltban és jelenben. Turán 12 (1929) 21-25. – Finnugor rokonnap. Uott 36-37. – Bán Aladár, A IV. Finn-ugor kultúrkongresszus története. Turán 14 (1931) 10-26. – Bán Aladár, A magyarok eredete finn tudós megvilágításában. Turán 15 (1932) 6-10. – Reisman Elek, A finn-ugor néprokonsági mozgalom jelentősége. Turán 16 (1933) 43. – Virányi Elemér, Az úttörő. Reguly Antal száz éve. Turán 17 (1934) 101-103. – Bán Aladár, A finn és a magyar nemzet rokonságának tudata. Turán 17 (1934) 23-28. – uő A Finn-ugor Kultúrbizottság ülése Budapesten. Uott 46-48. – Bán Aladár, A százéves Kalevala. Turán 18 (1935) 1-8. – Virányi Elemér, A finn-ugor néprokonság eszméje az irodalomban. Uott 15-21. – Bán Aladár, Az V. Finn-ugor kongresszus alkalmából. Turán 19 (1936) 29-41. – Kállay Ubul, A vogul skorpióember és a magyar csodaszarvas. Turán 22 (1939) 65-72. – uő A szarvas osztják és amerikai ábrázolásmódja és ennek vallási alapja. Uott 109-112. – Klaniczay Tibor, A finnugor néprokonsági eszme. Turán 23 (1940) 141-143. – Sonkoly István, A vogul és az osztják zene. Uott 37-46. – Vikár Béla, A Kalevalától a párducbőrös lovagig. Turán 25 (1942) 31-35. – Cholnoky Jenő, Északi rokonainkhoz. Turán 26 (1943) 16-19. – Faragó József, Valamo, Finnország szent szigete. Turán 27 (1944) 29-32. etc.

19 Pekár Gyula, Turáni munka. Turán 2 (1917) 4.

20 Márki Sándor, A turáni népek története. Turán 5 (1922) 27.

21 Kmoskó Mihály, A sumírek. Turán 1 (1913) 15-27., 123-142.

22 Bakay Kornél, Őstörténetünk régészeti forrásai. I. kötet, MBE. Miskolc, 1997, 41-43.

23 Cholnoky Jenő, A magyarok eredete. Turán 26 (1943) 51.

24 Bakay id. mű 245-276.

is.[25] A Korai magyar történeti lexikon a következőket írja: „A túra népnév tartalma vitatott, eredetileg a tulajdonképpeni Iránitól északkeletre lakó, neveik alapján (?) szintén iráni nyelvű nomád törzseket jelölte, majd az elnevezést átvitték az ebből az irányból megjelenő újabb és újabb iráni vagy nem iráni nomád ellenségekre, a szakaraukákra, a tohárokra, a heftalitákra és végül a türkökre is."[26] A mi álláspontunk szerint a szkíta-szakák nem iráni nyelvű nép volt, s rokonai a hunoknak, a heftalitáknak, az avaroknak és a türköknek is. Szkíta-szaka eredetűek a párthusok és a kusánok. Ezért kiemelten fontosnak tartjuk a Turáni alföld, a mai Kazakisztán, Üzbegisztán, Turkmenisztán, tehát a Kászpi-tótól északkeletre, keletre eső Kazah-hátság, amelyet észak felől a szibériai folyók vízvidéke határol, keleten a Tien-sán és az iráni medence északi peremhegységei közötti terület beható vizsgálatát. Mi sem kívánjuk, az ún. finnugor népek történetét mellőzni, ám a hivatalos tudománypolitika nyomasztó finnugrista túlsúlya és ellentmondást nem tűrő, türelmetlen és lekezelő hangneme miatt, kisebb teret szentelünk az ilyesfajta témáknak, mert minékünk nem okoz gyönyörűséget, amint Cholnoky Jenő fogalmazta, „lebecsülni, lesajnálni a magyar nemzet múltját, a magyar történelmet, a magyar nemzet nagyjait."[27] Mi azért dolgozunk, hogy Kelet hatalmas kultúráját, Kínától Japánig, a Pamírtól a Kárpátokig, a tudomány eszközeivel, minél alaposabban megismerjük és megismertessük, mert „csak a múlt alapján érthetjük meg a jelent" és a történettudományt is „elsősorban az igazság kedvéért műveljük, mert minden bebizonyított igazság egy-egy tévedésnek a végét jelenti." Ugyanakkor csakis „a magyar nemzet egészének az érdeke lehet az a kritérium, melyhez az egyes jelenségek értékét és jelentőségét mérjük."[28] De Marczali Henrik másra is tanít bennünket, s ez számunkra az egyik legfőbb útmutatás: „ha magunk nem dolgozzuk fel tudományosan történetünket, mások fogják azt tenni, kellő megértés nélkül. Mulasztásunk vagy gyöngeségünk e téren szellemi függetlenségünk kockáztatásával jár."[29]

(Megjelent a Turán 28 (1998) 3. szám, 7-10. oldalon.)

25 Aradi Éva közléséből vett adatok.

26 Korai magyar történeti lexikon (9-14. század). Főszerkesztő: Kristó Gyula. Szerkesztők: Engel Pál és Makk Ferenc. Budapest, Akadémiai Kiadó, 1994, 692-693.

27 Cholnoky id. mű (1942) 3.

28 Marczali Henrik, A jövő történetírás feladata. Turán 2 (1917) 121, 127, 129.

29 Marczali Henrik, A magyar őstörténet forrásainak historiográfiája. Turán 2 (1917) 257.

Szent István király

I. István magyar király 1038. augusztus 15-ét, Mária mennybemenetele napját, a mi Nagyboldogasszony napunkat megelőző utolsó hetében, „mikor már nem volt kétséges halálának hamari napja, előszólította a püspököket és palotájának Krisztus nevét dicsőítő nagyjait, … majd kezét és szemét a csillagokra emelve így kiáltott fel: ‚Mennyek,[1] (Ég) Királynője (Regina caeli), e világ jeles újjászerzője, végső könyörgéseimben a szentegyházat a püspökökkel, papokkal, az országot (regnum) az előkelőkkel (cum primatibus) s a néppel (popula) a Te oltalmadra bízom, nékik utolsó istenhozzádot mondva, lelkemet a kezedbe ajánlom."[2]

A Szűzanya kultuszát lépten-nyomon tapasztalhatjuk korai írott forrásainkban, hiszen a Szent István legendákban István Szűz Mária kegyelméből lehetett király: „Mennyei Királynőm (Regina celestis)… aki királynak állítottál",[3] de „az Isten szülőanyja, az örökszűz Mária (dei genitricis ac perpetue virginis Marie) oltalmával[4] indul harcba Koppány és Konrád császár ellen is. Ezt az ősi magyar hagyományt a protestáns Heltai Gáspár[5] így foglalta össze a XVI. században: (István) „Nagybódogasszony napján esmet mind behívatá a püspököket és az urakat. És mikoron missét mondattanak vólna előtte, esmet megszólítá és inté őket minden jókra, és monda: Én az Magyarországot ajánlottam már régen a Szűz Mária asszonyunknak, s azt választottam pátrónának, a magyaroknak és az ő nevére verettem a magyaroknak pénzét. Ez okáért állhatatos szűvel szolgállyatok minnyájan Asszonyunknak. És ha valami veszedelem akarna jőni reátok, az ő palástyával befedezi és mególtalmazza Magyarországot, mert Ő a **Patrona Hungariae.**"

Az kétségtelen, hogy Mária országa, a Regnum Marianum csak a XVII. században

---

1 A menny szó a helyes magyar fordítás. Így használja például Bogyay Tamás, Stephanus rex. Budapest, Ecclesia, 1998, 116. – A Mennyek királynője kérdéskörrel behatóan foglalkozik Falvay Károly, Boldogasszony. A női szerep a magyar hitvilág tükrében. Budapest, Tertia, 2001 és uő. Boldogasszony. A női szerepkör a magyar ősvallás tükrében. Budapest, Püski, 2005-2006.

2 István király emlékezete. A bevezető tanulmányt írta: Györffy György. A legendák latin szövegét magyarra fordította: Kurcz Ágnes. Budapest, Magyar Helikon, 1973, 79-80. – Árpád-kori legendák és intelmek. Gondozta Érszegi Géza. A szövegeket fordította: Csóka J. Gáspár, Érszegi Géza, Kurcz Ágnes, Szabó Flóris. Budapest, Szépirodalmi Kiadó, 1983, 48-49. – Az eredeti latin szöveg: Gombos F. Albin, Catalogus fontium historiae hungaricae aevo ducum et regum ex stirpe Arpad descendentium ab Christi DCCC usque ad annum MCCCI. I. kötet. Budapestini, 1937, 2592-2593. (A továbbiakban: Gombos, Catalogus.) – Scriptores rerum hugaricarum tempore regumque stirpis Arpadianae gestarum. Ed. Szentpétery Imre. Budapestini, 1938. II. kötet, 431. (A továbbiakban: SRH.)

3 Dümmerth Dezső, Az Árpádok és a magyar szent-kultusz kialakulása. Budapest, Junior, 1989, 102.

4 István király emlékezete. 1973, 4. – SRH II. 381.

5 Heltai Gáspár, Krónika az magyaroknak dolgairól. Sajtó alá rendezte: Kulcsár Margit. Budapest, Magyar Helikon, 1981, 94. – vö. Szekfű Gyula, Szent István a magyar történet századaiban. In: Szent István Emlékkönyv III. kötet. Szerkesztette: Serédi Jusztinián. Budapest, 1938, 30.

terjedt el szélesebb körben,[6] a Boldogasszony-Mária tisztelet ősisége azonban megkérdőjelezhetetlen, hiába igyekezett a marxista történelmi materializmus számos képviselője „liturgikus ízű leírásnak" és „időzített felajánlási" jelenetnek beállítani[7] István király tettét. Mások „félremagyarázási kísérletnek" nevezték a Szent Korona-tant és Mária országát.[8] A Szűz Mária kultusz korai megléte azonban sokkal súlyosabb kérdéseket is felvet, hiszen a fenti adatok arról szólnak, hogy egyrészt az Árpád-házi fejedelmek és királyok családja eleve szent,[9] másrészt pedig arról, hogy a belénk táplált és sulykolt történeti kép Szent István királyról és tetteiről, velejéig hamis, hibás és hiányos. Egy, évszázadokon át barbár, természetimádó pusztai népség ugyanis egy nemzedéknyi idő alatt semmiképpen sem alkothatta volna Mária országát. Mert mit tanultunk, mit tanulunk, mit hallunk és olvashatunk István királyról? Röviden a következőkben foglalhatjuk össze a hivatalos képet.[10]

A IX. század végén a félelmetes besenyők és a bolgárok által űzetve és megveretve a Kárpát-medencébe sodródott egy vad, nomád, pusztai lovas nép, amely nép primitív és pogány volt, varázsló sámánokkal és bűbájos táltosokkal, télen-nyáron vászonsátorban lakott, a földön vagy szénán hált, a dermesztő hideg elől néhány négyzetméternyi területű földputrikba húzódott, mint a pocok, dolgozni nem szeretett, írni-olvasni nem tudott,[11] házakat, várakat építeni nem tudott, ezért szakadatlanul rabolt és gyilkolt, kifosztotta és felégette a művelt nyugat templomait, városait és várait, a papokat megölte, az apácákat megbecstelenítette, a kincseket, a javakat elrabolta.[12] S ez így folyt a X. szá-

6 Lánczy Gyula, Vatikáni anyagok Magyarországnak Szent István király által pápai hűbérül való felajánlásához. In: Szent István király emlékezete. Szerkesztette: Nagy Gyula. Budapest, Atheneum, 1901, 44-46. – vö. Zétényi Zsolt, A Szent Korona-eszme mai értelme. Budapest, Püski, 1977, 64-65.

7 Például: Klaniczay Gábor, Szent István legendái a középkorban. Világosság. Materialista világnézetű folyóirat 29 (1988) 692.

8 Elekes Lajos, István király. Társadalmi Szemle 25 (1970) 74.

9 Ferdinándy Mihály, Az Istenkeresők. Az Árpádház története. Budapest, Rózsavölgyi, 1943, 159. – vö. Bartoniek Emma, A királyi hatalom eredetéről. Századok 70 (1936) 481-496.

10 A legújabb állásfoglalás egy újságcikkben olvasható: Szilas Zoltán, Nem menekülhetünk legendákba. Kosáry Domokos szerint a XXI. század kedvezőbb lehet a magyarságnak. Vasárnapi Újság, 1998. aug. 23. Kosáry, aki a honfoglalásunkat „futóversenyként" értelmezi, elveti László Gyula álláspontját, azt „az ő művészi fantáziájának kissé romantikus szüleményének" tartja, a magyar múlt dicsőségét hirdetők – szerinte – egy „álvilágot próbálnak kitalálni", „emóciókba menekülnek, romantikus mesékbe, mert nem tudnak szembenézni azzal, ami velük, velünk és körülöttünk történt." Kosáry Domokos magas tudományos posztokat töltött be, nem mindegy tehát, hogy miket állít a magyar őstörténetről, amellyel egyébként sohasem foglalkozott.

11 Engel Pál, Beilleszkedés Európába a kezdetektől 1440-ig. Magyarok Európában I. kötet. Szerkesztő: Glatz Ferenc. Budapest, Háttér, 1990, 12: (a magyarok) „nem tudnak sem írni, sem olvasni, szívből utáltak minden munkát, de különösen a kétkezit…"

12 Engel id. mű 49-50.: „A Kárpát-medence új lakói történetük első évtizedeiben éppúgy a szomszédok kifosztására rendezkedtek be, mint hun elődeik, és mint később a magyarok." Uott. 109.: (a források) másról sem szólnak, mint pusztításról, városok, falvak, kolostorok kifosztásáról és felgyújtásáról, bestiális kegyetlenkedésekről, öldöklésről és nemi erőszakról, fiatal nők és gyermekek rabláncra fűzéséről…"

zad végéig. Jeles tetteket hajtott végre a honszerző Árpád nagyfejedelem, ámde utódai már gyengék voltak,[13] és az elerőtlenedett ország népe a végpusztulás szélére sodródott, miután a kulturált és erős Nyugat katasztrofális vereséget mért a magyar rablóhordákra[14] 955-ben a Lech mezején, majd Arcadiapolisnál 970-ben. Így aztán nem lehetett tovább „idegen testként"[15] Európát sarcolni és pusztítani. Vagy beilleszkedünk Európába vagy kiirtanak bennünket is, mint korábban a hunokat és az avarokat. S ekkor lépett fel Géza fejedelem, aki – úgymond – belátta, hogy csak egy járható út van a magyarság számára: nyugton maradni, nem kalandozni, nem rabolni, hanem megtanulni földet művelni, megtanulni falvakban letelepülten élni, megtanulni megbecsülni a civilizáció értékeit, s mindenek előtt felhagyni az ocsmány, rút és bűnös istentelenkedéssel, a pogánykodással és felvenni Jézus Krisztus igaz hitét. E nagy munkához Géza hozzá is kezdett, de nem tudta a művét befejezni, így a nagy átalakítás, a nagy fordulat végrehajtása túlnyomórészt fiára, Vajk-Istvánra maradt, aki külföldi, elsősorban német lovagok segítségével, legyőzte a pogány Koppányt, a pogány erdélyi Gyulát, a Maros-vidéki hét feleséges Ajtonyt, majd pedig kegyetlenül, tűzzel-vassal terjesztette a kereszténységet, s ezzel megmentette a magyarságot. Majd pedig, igazodva az európai rendhez, ő is megkoronáztatta magát a pápától – császári hozzájárulás mellett – kért és kapott koronával. Ezután német mintára pénzt veretett, törvényeket alkotott, amelyek zöme egyszerű kimásolása a frank törvényeknek. Erővel fellépett az ősi öröklési rend ellen, mivel nem engedte meg, hogy Koppány herceg a levirátus elve szerint fejedelem legyen, hanem az elsőszülött fiú hatalomátvételét „vezette be". Természetesen a német császári udvartól kért írástudókat, akik elkészítették az okleveleket és leírták a törvényeket, valamint az Intelmeket.[16]

---

13 Kristó Gyula, Az augsburgi csata. Sorsdöntő történelmi napok 8. Szerkeszti: Szakály Ferenc. Budapest, Akadémiai Kiadó, 1985, 54: „A X. század eleje óta eltelt fél évszázad alatt a magyarok az egy fő alatt álló népek közül kiválva visszacsúsztak a sok fő alatt álló népek csoportjába."

14 A rendkívül tudatosan nemzetellenes beállítottságú Engel Pál akadémikus „vidám rablóbandák" (sic!) „kedélyes fosztogatásairól" értekezik. Id. mű 109.

15 Hatházi Gábor, Az „államalmodó" Géza nagyfejedelem emlékezete (997-1997). Szent István Király Múzeum Közleményei D. sorozat 251 (1997) 7-9. A rendkívül gyenge kivitelű füzet szövegében szinte minden közhely megtalálható.

16 Tulajdonképpen ezt a képet rajzolta meg már Pauler Gyula is, A magyar nemzet története az Árpád-házi királyok alatt. I. kötet. Budapest, MTA, 1893, 6-100. – Karácsonyi János, Szent István király élete. Budapest, Szent István Társulat, 1904. – Deér József, Pogány magyarság, keresztény magyarság. Budapest, Magyar Királyi Nyomda, 1938, 79-105. – Hóman Bálint, Szent István. Budapest, Magyar Királyi Nyomda, 1938. – Bónis György, István király. Budapest, Művelt Nép, 1956. Igen sajnálatos, hogy e kitűnő jogtörténész ilyen monográfiát írt. Teljesen áthatja a marxista szemlélet, s odáig elmegy, hogy „gyűjtögető gazdálkodásról" ír (57. o.), s mindent a szlávoktól tanultunk el. – Bartha Antal, István és kora. Népszabadság, 1970. augusztus 9 - 1970. augusztus 19. – Györffy György, István király. In: István király emlékezete. Budapest, Magyar Helikon, 1973, 7-16. – uő. István király és műve. Budapest, Gondolat, 1977. – Kristó Gyula, Levedi törzsszövetségétől Szent István államáig. Elvek és utak. Budapest, Magvető, 1980. – uő. A Kárpát-medence és a magyarság régmúltja (1301-ig). Szegedi Középkortörténeti Könyvtár 8. Szeged, 1995. – uő. A magyar nemzet megszületése. Szegedi Középkortörténeti Könyvtár 12. Szeged, 1997, 5-73. – Bogyay Tamás id. mű. 43-52. – Zsoldos Attila, Az Árpádok és alattvalóik. Magyarország története 1301-ig. Történelmi Kézikönyvtár. Budapest, Csokonai, 1997, 36 skk. A teljesen zavaros szerkezetű könyv

Nos, hát valóban ilyen arculata volt a mi Szent István királyunknak? Valóban igaz volna az állítás, hogy Szent István óta a „magyarság már visszavonhatatlanul a kereszténységhez tartozik, s Keletről támadó nomád és pogány rokonaival nem érez semmi kapcsolatot... a magyarság végleg elszakadt Kelet kultúrájától és végleg az európai kereszténység egységébe lépett."?[17] Valóban igazak lehetnek azok az állítások, amelyek szerint I. István király csakis és elsősorban a nyugati római kereszténység érdekeit nézte és elítélte, ostorozta és megvetette a keleti örökséget? Valósan el lehet hitetni a magyarsággal, hogy „Szent István korával tökéletes cenzúra állítódott a magyar lélektérbe", „a magyar művelődés, a X. századdal búcsút mondott Kelet pusztáinak és beolvadt a Nyugatba"?[18] Szent István magyar király valóban azt akarta volna, hogy a mi országunk ne egynyelvű és egyszokású birodalom legyen, mert az ilyen ország gyenge és esendő? Hanem fogadjuk be az idegeneket, adjuk fel ősi műveltségünket, felejtsük el őseinket, holott a „Pannónia földjén lakó magyarokat... az Isten titkos terve vezérelte korábbi természetes lakhelyükről a napnyugati részekre",[19] és hagyjuk szétdarabolni az országunkat?[20]

Ki kell mondanunk végre: évszázadok óta nem értettük meg Szent István királyt!

Szent István király története nem Géza nagyfejedelem uralkodásával kezdődik, akiről azt állítják, hogy hozzákezdett az állam kiépítéséhez, s ezért helyénvaló őt „államálmodónak"[21] nevezni, hanem sokkal korábban. Nyilvánvaló, mindenekelőtt azt kell tisztáznunk, államnak nevezhető-e Atilla birodalma, a kazár kaganátus vagy Baján avar országa? Az elmúlt fél évszázadban eluralkodott marxista dilettantizmus[22] bevezette a nomád törzsi állam zavaros fogalmát,[23] amely megenged bizonyos szerepet a lovas népeknek,[24] ám tagadja annak valóságos állami voltát,[25] illetve állam helyett a birodalom szót használja, mintegy megkülönböztetésül.[26] Újabban világossá vált, hogy a hunok

---

külön recenziót kíván. – Csorba Csaba, Árpád népe. Budapest, Kulturtrade, 1997. – Magyar Zoltán, Koppány. Budapest, Móra, 1998.

17 Benda Kálmán, A magyar nemzeti hivatástudat története. Budapest, 1937.

18 Vámos Ferenc, Hagyományok a mágyán. A magyar történetírás válsága. Budapest, Hajlék Könyvtár I. kötet, 66.

19 Szent István nagyobb legendája. Id. mű 41.

20 E kérdésről lásd: Szádeczky-Kardoss Irma, Szent István és az idegenek. Az „idegenek" értelmezése az Árpád-kori jogéletben. Turán 28 (1998) 13-19.

21 Ezt az idétlen jelzőt Hatházi Gábor használta, id. műben.

22 Különösen meghökkentő, hogy még 15 évvel ezelőtt is Kristó Gyula a honfoglalás korát, mint „bomló ősközösségi társadalmat" jellemezte és egész tanulmánya a „kibékíthetetlen osztályellentétek okán napirendre került állam kialakulásáról" szól, kőkeményen képviselve a marxista elveket. Kristó Gyula, A régi és az új határán. In: Tanulmányok az Árpád-korról. Nemzet és emlékezet. Budapest, Magvető, 1983, 9-25.

23 Nomád társadalmak és államalakulatok. Szerkesztette: Tőkei Ferenc. Budapest, Akadémiai Kiadó, 1983, 51-65.

24 Róna-Tas András, A nomád életforma geneziséhez. In: A magyarság korai története. (Tanulmányok) Magyar Őstörténeti Könyvtár 9. Szerkeszti: Zimonyi István. Szeged, 1995, 79-93.

25 Ezt képviselte például Elekes Lajos és kiváló hajdani aspiráns-növendéke: Kristó Gyula.

26 Kristó Gyula, A korai magyar államról. História Könyvtár, Budapest, 1996, 5 skk.

birodalma nemcsak valóságos állam volt, de Atilla nagykirály megkísérelte létrehozni az ókori világ egységes Európáját, amely Közép-Ázsiától az Atlanti-óceánig terjedt volna.[27] Annak alapján, hogy a magyar fejedelemségnek kezdettől meghatározott területe volt, rendelkezésre állt a hatalomérvényesítéshez szükséges eszközrendszer (hadsereg, testőrség, bíróságok), képes volt a központi hatalom fenntartásához szükséges anyagi forrásokat (vámok, adók) biztosítani, egyértelmű, hogy a Kárpát-medencei magyar állam a IX. század végén jött létre.[28] Nos, akkor hát mi változott meg a Kárpát-medencében a X. század végén? Miért nevezhetjük mégis korszakváltásnak Géza fejedelem (972-997) és I. István (997-1038) uralkodási idejét? Helyes választ csak akkor adhatunk, ha feltesszük azt a kérdést is: mi változott meg a Kr. sz. utáni 960-as évektől az akkori egyetemes világban Kínától az Atlanti-óceánig?

A legfontosabb változás már a VII. században bekövetkezett az arab hódítások révén.[29] A magyarság esetében az arab invázióval megegyező hatású volt a kazár állam meggyengülése a IX. század első harmadában, amelynek nem alárendelt bábja volt a magyarság,[30] hanem egyenrangú részvevője. A Kazáriából kivált magyarok nyugatra, a Kárpát-medencébe költözése után Kelet-Európa nagyhatalma, a kazár állam rendkívül meggyengült, s éppen a 960-as években kapott halálos döfést a kijevi Rusz fegyveres erejétől. Ugyanebben az időben (970-ben) II. Ottó (967-983) német-római császár feleségül vette a bizánci császár leányát, Theophanu-t, s ez által a magyar fejedelemség két tűz közé került. A magyar fejedelmi hatalom azonban nem hanyatlott le, Géza fejedelem nem azért módosított hatalmi politikáján, mert az ún. rabló hadjáratok kudarcba fulladtak, a magyarság egyáltalán nem került végveszélybe, hiszen – ha a sokat idézett augsburgi vereség valóban olyan súlyos lett volna[31] – a németek haladéktalanul elfoglalták volna országunkat. Erre azonban kísérlet sem történt. Egyetlenegyszer, 991-ben volt összecsapás Civakodó Henrikkel, s bár Géza fejedelem serege győzött, néhány év múlva mégis átengedte a magyar fejedelem a Bécsi-medencét, a végleges határt a Lajtánál jelölve ki. Mindezt azért tette, amiért 972-ben először, majd 973-ban másodszor elküldte 12 főemberéből álló követségét a német császárhoz Quedlinburgba,[32] kérve és megengedve, hogy a római kereszténység térítői jelenjenek meg az országban. Géza és fia, István tehát azt ismerte fel zseniális éleslátással, hogy egyszer és mindenkorra megváltozott a világhelyzet. Kazária és Közép-Ázsia elvesztésével elveszett Kelet hatalmas ereje, elveszett a hátország, amely nélkül az egész Európával hadakozó magyarság nem

27 Harmatta János, A honfoglalás mai szemmel. Magyar Nyelv 94 (1998) 130.

28 Ezt vallotta Acsády Ignác, Timon Ákos, Deér József, Szekfű Gyula.

29 Bakay Kornél, Őstörténetünk régészeti forrásai I. kötet, MBE. Miskolc, 1997, 264-265.

30 Bakay Kornél, Őstörténetünk régészeti forrásai II. kötet, MBE. Miskolc, 1998, 125-131. – Róna-Tas szerint a magyarságnak a kazár birodalomba való beilleszkedésére vonatkozó „részleteket illetően a sötétben tapogatózunk és feltevésekre kell szorítkoznunk". Róna-Tas András, A honfoglaló magyar nép. Budapest, Balassi, 1996, 296-297.

31 Kristó Gyula (1985) id. mű 81-111.

32 Bakay Kornél, Hungary in the tenth and eleventh centuries. In: Sacra Corona Hungariae. Kőszeg, 1994, 19.

tud tartósan megmaradni, kivált, hogy a német császárság és a bizánci birodalom harapófogójába került Magyarország. Ekkor és ezért döntött úgy Géza nagyfejedelem, hogy felveszi a nyugati judeo-kereszténységet és ezt a római vallást ráerőlteti a népére is. Ez, kétségen kívül, sorsdöntő, hatalmas elhatározás volt, amelynek valóra váltásához keménységre, sőt, kegyetlenségre volt szükség. Alaptalan és hamis tehát az az állítás, hogy Taksony fejedelem „makacsul ragaszkodott" a kalandozásokhoz és a pogánysághoz (sőt, először 963-ban ő kért térítő püspököt, Zacheus személyében!). Alaptalan és hamis az az állítás, hogy a magyarság vert hordaként zúdult be a Kárpát-medencébe. Alaptalan és hamis az az állítás, hogy a besenyők ellenségeink voltak, hiszen Taksony és Géza fejedelem felesége is besenyő volt, s minden bizonnyal besenyőket kell értenünk a „fekete magyarok" kifejezés alatt is! Alaptalan és hamis az az állítás, hogy a magyarság a IX-X. században kis lélekszámú, vad, istentelen, barbár[33] nép volt, olyan, mint a szibériai népek a XVII-XIX. században, akik totemeket állítottak, akiknek gyilkos galócától elkábult sámánjaik voltak csak. Ellenkezőleg: csakis a Teremtő Egyistent imádták, akinek jelképe volt a Nap, de tisztelték a Földanyát és a Boldogasszonyt is. Sokan keresztények voltak. A IX-XI. századi temetőinkben nagyszámú kereszt került elő.[34] Az azonban igaz, hogy honalapító eleink nem római keresztények voltak! Ez a judeo-kereszténység idegen volt népünktől, de azért egyetlen térítő papot sem öltek meg a X. században,[35] tehát tettleges ellenállást nem tanúsítottak. Alaptalan és hamis az az állítás, hogy őseink 837-től 970-ig rabló hadjáratokat vezettek volna Európa „művelt népei és országai" ellen,[36] s ezek az „osztályellentétektől (?) gyötört, az állam kialakulásának küszöbére érkezett társadalom mély válságának (?) megoldására szolgáltak" volna.[37] Alaptalan és hamis az az állítás, hogy Koppány herceg[38] azért támadt István fejedelem ellen, mert „az ősi szokásjog szerint" a legidősebb férfi a fejedelmi trón birtokosa.[39] Ha végigtekintünk a fejedelmek és a királyok során, Álmos nagyfejedelemtől kezdve, akkor éppen azt látjuk, hogy Álmost fia, Árpád, Árpádot fia, Zolta követte, őt talán Fajsz (Falicsi-Vál?), majd Zolta fia Taksony, Taksony fia Géza, Géza fia, István

33 Saxo jegyezte fel: I. Ottó 962-ben devictis barbaris gentibus Avaribus (!)... MGH SS VI. 1844, 616. – Őseinket barbárnak tartani, régi eredetű szemlélet. Szontágh Gusztáv, A magyarok eredete. Új Magyar Múzeum 1 (1850) 88: „Mi szégyen az, hogy barbárok voltunk?"

34 Bakay Kornél, Őstörténetünk régészeti forrásai II. kötet, MBE. Miskolc, 1998, 322-324.

35 Nevelős Ágoston, Szent István, a keresztény Magyarország megteremtője. In: Szent István. Első nagy királyunk élete és alkotásai. Budapest, Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, 1938, 49.

36 Teljesen torz ezeket a hadjáratokat „kalandozásoknak" nevezni. Vö. Pap Gábor, „Angyali korona, szent csillag". In: Anonymus. Budapest, Korona Unio, 1996, 12.

37 Kristó Gyula (1985) id. mű 37.

38 A név maga Cupan alakban eléggé gyakran előfordul forrásainkban.

39 Ezt a nézetet elsősorban Györffy György vallja és hirdeti: István király. In: István király emlékezete. Budapest, Magyar Helikon, 1973, 8. – uő. István király és műve. Budapest, Gondolat, 1977, 114 skk. – Györffy epigonjaként jelenik meg Magyar Zoltán, Koppány. Budapest, Móra, 1998, 18 skk.

következett, sőt Istvánt is a fia, Imre herceg követte volna.[40] A trónöröklési rend[41] a származás jogának és rendjének (jure et ordine geniture) alapján állt, s a 27 uralkodó közül 12-t a fia követte a trónon, a hiányzó 15 esetben azonban 12 uralkodónak nem volt elsőszülött fia! Így tehát mindössze három esetben mellőzték az elsőszülött fiút! Az elsőszülött joga (primogeniturae jura concedens) tehát teljesen bizonyított. Ez azonban nem csorbítja a nemzet királyválasztási jogát, az örökösödés és a megválasztás együtt jelentkezik.[42] Koppány herceg éppen úgy keresztény volt, mint István, Gyula és Ajtony, sőt Sarolta és Géza, csakhogy egyikük sem akarta a keleti kereszténységet felcserélni a nyugati latin kereszténységgel! Koppány tehát nem azért támadt haddal István fejedelemre, mert a levirátus híve volt, s mert „vérfertőző házasságra akart lépni" Géza özvegyével,[43] hanem azért, mert nem tudta elfogadni – s nyilván elhinni sem – hogy Kelet ereje és hatalma végleg elveszett. Az Istvánnal dacoló főurak, mint az erdélyi gyula és a marosvári Ajtony viselkedésében, magatartásában erősen szerepet játszhatott a hírhedt, máig meglévő magyar önzés és arisztokratizmus,[44] de a fő ok nyilván az lehetett, hogy mindenképpen őrizzük meg Kelet örökségét és ne fogadjuk el a Nyugat törvényeit és uralmát.

Szent István király valódi nagysága az, hogy elsőként ismerte fel azt a mindmáig érvényes alaptörvényt, hogy a magyarságot, Kelet népét csakis a latin kereszténységbe, az európaiságba elrejtve lehet megmenteni. Csak úgy tudjuk önmagunkat megőrizni, ha elrejtekezünk.

Alaptalan és hamis az az állítás, hogy Szent István királyunk feladta az ősi múltat. Nem! Törvénygyűjteményében megőrizte az ősi ötös számrendszert, uralmi jelvényeiben megtartotta a jogart[45] és a koronázási palástot,[46] amelyen régi keleti jelképek fe-

---

40 Wertner Mór, Az Árpádok családi története. Nagy-Becskerek, Pleitz Könyvnyomda, 1892, 13-44. – vö. Vajay Szabolcs, Südost Forschungen 21 (1962) táblázatai. – uő. Géza nagyfejedelem és családja. In: Székesfehérvár évszázadai. I. kötet. Szerkesztette: Kralovánszky Alán. Székesfehérvár, 1967, 63-100.

41 Fraknói Vilmos, A királyi trónöröklés rendje az Árpádok korában. Budapest, Stephaneum, 1912. – Csekey István, A magyar trónöröklési jog. Jogtörténeti és közjogi tanulmány oklevélmellékletekkel. Budapest, Atheneum, 1917. – Fraknói Vilmos, A magyar királyválasztások története. Budapest, 1921. – Bartoniek Emma, Az Árpádok trónöröklési jogához. Századok 63 (1929) 37-43. – uő. A magyar királyválasztási jog a középkorban. Századok 70 (1936) 359-406. – Kiss István, Trónbetöltés és ducatus az Árpád-korban. Századok 62 (1928) 733-765., 849-868. – Tóth Sándor, A magyar fejedelmi méltóság öröklődése. Acta Universitatis Szegediensis 83 (1986) 3-8. – Kristó Gyula, Árpád fejedelemutódai. Acta Universitatis Szegediensis 84 (1987) 11-20.

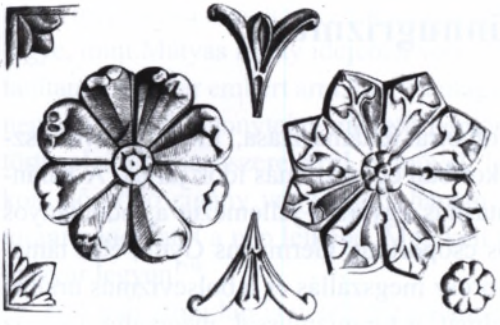
42 Tóth Sándor szerint változás következett be Taksony korában, s úgy vélekedik, hogy egyetlen öröklési rend kizárólagosságáról nem beszélhetünk.

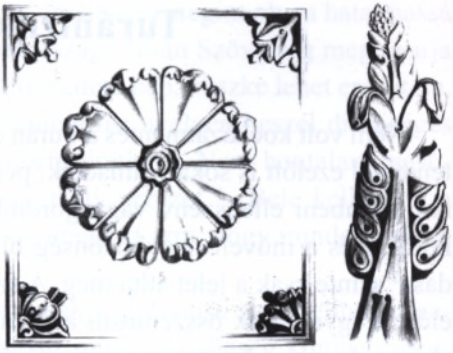
43 Györffy György ide vonatkozó fejtegetése azért áll gyenge lábakon, mert elképzelést sehol sem büntettek, csakis megtörtént vérfertőzést. Koppány viszont nem vette nőül Saroltot.

44 Bibó István kifejezései.

45 László Gyula, Adatok a koronázási jogar régészeti megvilágításához. In: Szent István Emlékkönyv. Szerkesztette: Serédy Jusztinian. Budapest, 1938, 517-558.

46 Bakay Kornél, Saint Stephen, King, Founder of the State and the Coronation Mantle. In: Sacra Corona Hungariae. Kőszeg, 1994, 371-405.

Az ún. Szent István szarkofág díszítményei. Fettich Nándor rajzai

dezhetők fel.[47] Szarkofágján látható – bár nem hivalkodó helyen – a Napisten jelképe: a spirális és a Földanya szimbóluma: a rombusz.[48] De Kelet örökségének tiszteletét a legeslegjobban az mutatja, hogy országát – természetesen az egész Kárpát-medencét magában foglaló országunkról van szó! – felajánlotta az ősi Napbaöltözött Boldogasszonynak, illetve az ő hasonmásának, Szűz Máriának, Jézus anyjának, aki a magyarok pátrónája lett. De ha Szűz Mária a magyarság segítője, az ő szent fiának, Jézusnak is annak kell lennie. Jézust megfeszítették, amint megfeszítették Magyarországot is. Jézus feltámadott, Mária országának is fel kell támadnia. Szólítsuk meg bátran újra és újra szent királyunkat:

Hol vagy István király, téged magyar kíván
Gyászos öltözetben te előtted sírván.

(Megjelent a Turán 28 (1998) 4. szám, 3-12. oldalon.)

47 Varga Géza, Tejút-jelkép a koronázási palástón. Hunnia 105 (1998) 19-24.

48 Fettich Nándor, Szent István király márványkoporsója a középkori krónikás és legendairodalomban és a székesfehérvári kőtárban. Magyar Történelmi Szemle 2 (1971) 491-499 – vö. Nagy Árpád, Origine et iconographie du sarcophage de Székesfehérvár. Alba Regia 13 (1972) 167-184.

Turánizmus, finnugrizmus

Nem volt kockázatmentes a Turán című folyóirat feltámasztása,[1] mert nyolcvan esztendővel ezelőtt is sokan támadták, pedig akkoriban egészen más idők jártak. A Turánnal szembeni ellenszenv vagy goromba elutasítás egyaránt jellemezte a tudományos köröket és a művelt nagyközönség bizonyos csoportjait. Germanus Gyula éles támadása[2] szinte csak a jelet adta meg. A szovjet-orosz megszállás és a bolsevizmus uralma előtt is igyekeztek összemosni a Turán fogalmát[3] a turanizmussal, mégpedig azon az alapon, hogy az ún. turáni eszme érvényesült itt is és ott is. Pedig e két fogalmat nem szabad azonosnak venni! Mindazok, akik manapság és a közelmúltban, főleg összeollózott anyagok segítségével, azt bizonygatják, hogy a turánizmus csak egyik változata a finnugor elmélet durva elutasításának, éppen úgy hamisat állítanak és csalnak, mint a hivatalos „mérvadó szaktudósok" azon csoportja, amelyik mindenáron azt akarja igazolni, hogy a „turánizmus egy tisztázatlan, irracionális eszmekör",[4] amely igen közel áll a fajelmélethez, sőt „a politikai turanizmus" lényegében antiszemita is.[5]

Nyilvánvalóvá kell tennünk, hogy a Turán című szakfolyóirat sem régen, sem ma nem azonos és nem azonosítható a turanizmussal! Európában meglehetősen elterjedt az a nézet, hogy a magyarság egy turáni törzs, amely utálattal tölti el a „művelt nyugatot."[6] Még a legjobbjaink között is dívik a turánizmus átkos örökségeként emlegetett „turáni álmok kergetésének" felhánytorgatása,[7] azt állítván, hogy a turánistáknak az eszményképe a pogány magyarság, „egész keresztény ezer évünket legszívesebben kihajítanák az ablakon, és visszatérnének a rovásíráshoz és a sumér mitológiához. Nem veszélytelen ez a csoportosulás sem." Pedig mennyire nem erről van szó!

Az 1910-ben létrehozott Turáni Társaság alapszabálya kizárta a politikát a működéséből, de ugyanezt már nem mondhatjuk el az 1920-ban életre hívott Turán Szövetségről. Azonban a Turán Szövetség vezetője, a kitűnő földrajztudós, Cholnoky Jenő célkitűzései is vállalhatók: „A magyarországi Turán Szövetség arra való, hogy a magyar

---

1 A hitelesség érdekében említjük meg, hogy a Turán című folyóirat újraindítását magunk szorgalmaztuk 1997-ben, s technikai zavarok okán szerkesztette csak az első két számot Lovass Ferenc újságíró. Később a kiadást pénzügyileg kivitelező Esztergály Előd, az én kérésemre és ösztönzésemre feltámasztott folyóirat szerkesztését elvette tőlem, majd egészen kisajátította. 2012 után a Turán már nem jelent meg.

2 Germanus Gyula, Turán. Budapest, 1916.

3 Bakay Kornél, Turán. Turán 28 (1998) 3. szám, 7-10.

4 Farkas Ildikó, A turánizmus. Magyar Tudomány 100 /38/ (1993) 860-868. Farkas Ildikó igen gyenge írása jellemző példája a mai történettudománynak. Nagyobbrészt korábbi tanulmányok szó szerinti kivágatai alkotják a cikkét, hivatkozásai között pedig kiemelt helyet kapott az SZDSZ-es Szabó Miklós súlyosan elfogult és torz cikkeinek gyűjteménye, valamint a marxista Lackó Miklós és Dósa Rudolfné értéktelen írásai.

5 Lackó Miklós, Nyilasok, nemzetiszocialisták 1935-1944. Budapest, Kossuth, 1966, 39.

6 Nemeskürty István, Meddig várjunk? Számvetés az új évezred küszöbén. Budapest, Szabad Tér, 1996, 67.

7 Uott 143-144.

népet megtanítsa arra, hogy a saját fajtáját szeresse, erősítse és megint olyan hatalmassá tegye, mint Mátyás király idejében volt. A Magyarországi Turán Szövetség meg akarja tanítani a magyar embert arra, hogy a magyar turáni eredetű nép, büszke lehet eredetére, nem jött-ment, bizonytalan eredetű néptöredék, hanem ősi nyelven beszél dicsőséges történelemről, hazaszeretetről és művelt lelkű emberszeretetről. Nem hontalan, másokon élősködő cigány vagy zsidó, hanem ősnemes, nagy nemzet." „Bele kell vinni a turáni gondolatot a nép lelkébe. Meg kell tanítani a magyart arra, hogy minden ízében magyar legyen!"[8]

A Turán című lap ismételt megjelentetése és annak fogadtatása egyértelműen igazolja, hogy a turáni gondolat és eszmeiség a magyar művelt közönség körében igenis él és hat. Aligha van ma művelt magyar ember, aki a Turán fogalmát ne ismerné. Ugyanakkor azt is el kell ismerni, hogy a turáni gondolat sokaknak ürügyül szolgál teljesen megalapozatlan nézetek és vad állítások terjesztéséhez. Ez különösen a nyugaton élő magyarság körében dívik, s bizony nagyon komoly károkat okoz.[9] 1925-ben az indogermanista Schmidt József azt írta: „...a turánizmus... felhőkakukkvár, amelynek építőmestere a fantázia, palléra a dilettantizmus, anyaga a halva született gondolatok, bebizonyíthatatlan föltevések, mondák és mesék..."[10] Pedig a magyar őstörténet számára a történelmi Turán, mint földrajzi fogalom, meghatározó. Mind a régészeti, mind az embertani adatok tömege jelzi, hogy a magyarság ősi földje Közép-Ázsia volt, azaz a Turáni Alföld területe.[11] A turáni magyarság megjelölés tehát indokolt és helyes, s erről még Németh Gyula is így írt: „a magyarság ‚turáni' megjelölése tudományosan nem kifogásolható... s e rokonságot találóan lehet a ‚turáni' szóval jelölni, annál is inkább, mert az ősi magyarság kialakulásának egyik legfontosabb része... talán éppen Turán északi részén folyt le. Ilyen módon tehát turáninak nevezhetjük az ősi magyarságot és török, továbbá tunguz, mongol rokonságát is."[12]

Mégis, már a harmincas években, nem kis mértékben az 1945 után moszkvai nagykövetséget is vállaló Szekfű Gyula[13] biztatására, élesen támadták a turánizmust, nyakába varrva nemcsak a dilettánsok nyelvhasonlítgatásait,[14] de a társtalanság eszméjének hir-

8 Németh Gyula, A magyar turanizmus. Magyar Szemle 11 (1931) 133.

9 A károkozásnak két fajtája van. Az egyiknek a művelői tudatosan bomlasztanak és hamisságokat terjesztenek. Ilyenek itthon is működnek, ilyen például a Nimród Népe Alapítványnak nevezett csoportosulás Budapesten, amely igyekszik lejáratni a nemzeti történetírás vezérképviselőit. A másik csoport azáltal okoz károkat, hogy teljesen képzetlen, ugyanakkor agresszíven vádló. Jellegzetes példája a kanadai Forray Zoltán Tamás, aki legújabban Táltos címmel történelmi és kulturális lapot is kiad.

10 Németh Gyula (1931) id. mű 134.

11 Vö. Bakay Kornél, Őstörténetünk régészeti forrásai. I. kötet, MBE. Miskolc, 1997.

12 Németh Gyula (1931) id. mű 138.

13 Szekfű Gyula (1883-1953). Vö. Magyar életrajzi lexikon. II. kötet. Főszerkesztő: Kenyeres Ágnes. Budapest, Akadémiai Kiadó, 1969, 737.

14 Gaál László, Műkedvelők a magyar őstörténeti kutatásban. Magyar Szemle 12 (1932) 162 skk. – Győry János, Turánizmus után exotizmus. Magyar Szemle 16 (1936) 276-278. Ma is számosan vannak, akik írásaikkal állandó ürügyet és okot szolgáltatnak arra, hogy nevetségessé tegyék a nemzeti történetírást. Egyikük például a kerékről értekezik, mint ősmagyar találmányról, a másí-

detését is.[15] Valójában azzal tudtak sok embert megnyerni, hogy elhitették: a magyar nép mindig egy kis nép volt, amely csak azért maradhatott meg Európában, mert felvette a nyugati kereszténységet.[16] A történeti Nagy-Magyarország egykori hatalma és ereje pedig egyáltalán nem képzelődés szüleménye,[17] hanem olyan kemény valóság volt, amelyet a magyarság legjobbjai mindig is hangoztattak és erőt merítettek belőle.[18]

Szekfű Gyula (1883-1953)

Természetesen nagyon kedvelt fogás „a turáni lovas" képének szembeállítása a finnugor halász-vadász „békés népekkel",[19] s így már felvonultatható a turáni nyelvcsaláddal szemben a finnugor nyelvcsalád!

A budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem Finnugor Tanszéke a közelmúltban jelentette meg Rédei Károly legújabb művét,[20] amely „a szubkulturális, áltudományos téveszmék" ellen kíván fellépni, amelynek termékei annyira elözönlik a magyar könyvpiacot, hogy 1989 után „valóságos anarchia köszöntött be."[21] Rédeinek igaza van abban, hogy számos színvonaltalan írásmű kerül a könyvesboltokba, az általa használt módszer és nyelvezet azonban teljes egészében méltatlan a tudományos tevékenység legalacsonyabb fokához is. Ő ugyanis az esetek többségében vagdalkozik és megbélyegez, „nemzetbutító sajtó termékeknek", „őstörté-

---

kuk tetszőlegesen csapja egymás mellé az általa olvasottakat annak igazolására, hogy a magyar a legősibb mindenben.

15 Keresztúry Dezső, Kelet és Nyugat között. Magyar Szemle 11 (1931) 142.

16 R.-K., Az ortodox turanizmus. Magyar Szemle 17 (1937) 182.

17 Kincses Nagy Éva, A turáni gondolat. In: Őstörténet és nemzettudat. 1919-1931. Magyar Őstörténeti Könyvtár 1. Sorozatszerkesztő: Zimonyi István. Szeged, 1991, 47.

18 Mindszenty József bíboros prímás, esztergomi érsek, rabságából szabadulva, 1956. október végén elmondott híres szózatában is megemlíti: „Első királyunk, Szent István uralkodása után nagy nemzetté fejlődtünk." vö. Balogh Margit, A katolikus egyház és a forradalom. Századok 132 (1998) 1084.

19 Például: Makkay János, Indul a magyar Attila földjére. Budapest, Közdok. 1996, 49., 58-61. Makkay szerint „a hun uralom azt jelenti, hogy… az egész Kárpát-medence egy pillanat alatt visszazuhant a barbárságba, elmaradottságba és szegénységbe." (Uott 21.)

20 Rédei Károly, Őstörténetünk kérdései. Budapesti Finnugor Füzetek 10. Felelős szerkesztők: Domokos Péter és Klima László. Budapest, 1998.

21 A szerző dicséri a Kádár-korszak szigorú könyvkiadási politikáját, amely nem kedvezett a műkedvelő nyelvészetnek. Erre jó oka van a szerzőnek is, másnak is, mert például igen fontos nyugati egyetemeken mind a mai napig (!) olyan emberek állnak a finnugor tanszékek, intézetek élén, akiknek egy részét még a sokszínű, de leginkább vörös lelkületű Ortutay Gyula nevezett ki 36 évvel ezelőtt!

neti fércműveknek", „ostoba elméleteknek", „agyszüleményeknek", „őrült ábrándokat kergetőknek", „töménytelen szamárságot kiötlőknek"nevez mindenkit, aki nem vallja a finnugor származás elméletét. Csekély példányszámban megjelent írásművében[22] például „ügyesen" alkalmazza azt a régi trükköt, hogy „egybemossa" a magasan képzett, igazi szakembereket és a működvelő autodidaktákat, hadd higgye az olvasó: ezek mind egyformák és mindannyian tudománytalan sületlenségeket állítanak. Jelen munkácskájában a régiek közül Mészáros Gyulát pécézte ki, a ma élők közül pedig Marácz Lászlóra (Amszterdam) és e cikk szerzőjére zúdítja mérgezett nyilait, ám vagdalkozásai közben megkapja a magáét Horváth Izabella (USA) éppen úgy, mint Badiny Jós Ferenc (Argentína), akit „képzetlen és műveletlen mániákusnak" nevez, s ezzel lényegében megszegi az emberi érintkezés legalapvetőbb szabályait is. Badiny Jós Ferenccel természetesen lehet egyet nem érteni, ám nemhogy őt, de senkit sem szabadna ilyen útszéli hangnemben ócsárolni. A sokat emlegetett liberális tolerancia ennyire egyoldalú mégsem lehetne, noha – sajnos – az. Ezt Rédei Károly egyetemi professzor nagy nyilvánosság előtt is többször bemutatta. Legutóbb 1997. október 7-én, amikor a Magyar Nyelvtudományi Társaság Finnugor szakosztálya az ELTE Bölcsészettudományi Kar tanácstermében tudományos ülésszakot rendezett. Itt felkért előadó volt: Rédei Károly, az Universität Wien rendes tanára, Vásáry István a budapesti ELTE tanszékvezető tanára, Kiss Antal a debreceni KLTE adjunktusa és Bakay Kornél a MBE Magyar Történeti Tanszékének tanszékvezető tanára. A meghirdetett cím a következő volt: A tudomány szabadsága, avagy a magyar nyelv rokonságáról vallott különféle nézetek. Az előadások címei: Rédei Károly, A magyar-török rokonítás, Vásáry István, A török-magyar nyelvi kapcsolatok jellege, Kiss Antal, Nyelvrokonság és néprokonság, Bakay Kornél, Őstörténetkutatásunk útvesztői.[23] Az előadók, elvben, egyformán 20-20 percet kaptak, míg a hozzászólók 5-10 percet. A tudományos ülésszak elnöke Szíj Enikő egyetemi docens volt, aki hozzájárult ahhoz, hogy Rédei Károly bevezető előadása 60 percig tartson, sőt jogot kapott arra is, hogy bármikor felszólaljon. Rédei hosszan fejtegette a genetikai rokonság és a nyelvrokonság közti különbséget, valamint váltig hangoztatta: ne használjunk értékítéleteket és ne vigyünk politikumot a tudományba. Ezt követően nyomban rátért a jelen lévő Sára Péter könyveinek „értékítéletekkel" történő nyilvános ledorongolására. Sára Pétert, aki képzettségét illetően kétségkívül irodalomtörténész és nem nyelvész, amatőrnek és működvelő turkológusnak nevezte, aki a nyelvi dilettantizmus egyik fő képviselője. Rédei idézett művében egy fejezetet szentel Sára Péternek,[24] azzal indítva, hogy a dilettánsok „gyengeségük palástolásaként" nyomban bevetik a politikumot, holott ilyen politikai befolyás, természetesen sohasem volt és ma sincs. A Habsburgokra hivatkozni teljesen tudománytalan dolog, holott (ebben is) súlyosan téved Rédei professzor. Most csak egy esetet említek meg, a legendás Fejér György (1766-1851)

22 Mégsem lebecsülhető a szerző szerepe, mivel tekintélyes idő óta (!) a bécsi egyetem tanáraként tevékenykedik, s bár tucatnyi hallgatója nem képez számottevő bázist, a nemzetközi kapcsolatai mégis jelentősek.

23 Vö. Bakay Kornél, Őstörténetünk régészeti forrásai. II. kötet, MBE. Miskolc, 1998, 53-55.

24 Rédei Károly id. mű 18-27.

esetét, akit a szabadságharc után az osztrák titkosrendőrség súlyosan megfenyegetett. Szilasy János erről így számolt be: „élete utolsó két évében is több munkát adott ki, melyek közül kettő oly figyelmet gerjesztett, hogy talán csak igen agg kora, s nagyon elgyengült állapota menté meg nagyobb veszedelemtől. Az 1851. február 7-i keltezésű munkája, ha napvilágot lát, csak bajokat vala neki szerzendő... nem vala magát képes jelen körülményekbe illőleg behelyezni. Azért utolsó irományai feddést és fenyegetést vontak maguk után."[25]

Nyelvészeti kérdésekhez sohasem szóltam hozzá, mert nem szakterületem (amint-hogy a turkológia és a régészet Rédeinek sem!), az azonban, sajnos, valóban komoly hiányossága Sára Péter munkáinak, hogy nem vagy alig hivatkozik a forrásaira. Rédei Károly súlyos bűnül rója fel Sárának, hogy „még a szabályos hangmegfelelések törvényét sem ismeri". Igen naiv megállapításnak mondja, a kazár-magyar kölcsönös megértés feltételezését, ilyet, úgymond, egyszerűen butaság állítani. Ám nagy kérdés: ki állít nagyobb butaságot? Az, aki a kazár nyelvről úgy nyilatkozik, mintha nyelvemlékekből jól ismernénk, vagy az, aki tudván tudja, hogy a kazár nyelv éppen olyan rejtélyes nyelv, mint a szkíta, a hun vagy az avar, mert nyelvi emlék alig maradt fenn belőlük.[26] Sára Péter, függetlenül a módszer esetleges hiányosságaitól, nagyon is jól ragadja meg a török-magyar kérdés lényegét, ezért az általa kijelölt úton igenis tovább kell menni.

Rédei Károly mind 1997. október 7-én élőszóban, mind a tárgyalt munkájában[27] különösen fontos helyet biztosít az amszterdami egyetem tanárának, prof. dr. Marácz Lászlónak, aki legalább olyan jól képzett nyelvész, mint Rédei,[28] ám van egy súlyos vétke: elutasítja a finnugrizmust, amelyet mítosznak és dogmának tart![29] Hollandul és angolul megjelent könyvét[30] Rédei professzor „faji gyűlölettől hemzsegő munkának" nevezte, minden indoklás és részletezés nélkül, amelyet írásban azonban, már nem mert megismételni, itt már csak a „hellyel-közzel nacionalista hangvételt" tette szóvá. Sőt, kijelenti, hogy Marácz „nagy tényfeltáró könyvészeti anyaggal dolgozik". Rédei sajátságos szemléletű ember. Van, akit hajlandó elismerni (mint például Kiszely István antropológus őstörténeti munkáit, amelyeket tudományos műveknek nevez), s van, akit – bár pontos forrásokkal és nagy könyvészettel írta szakmunkáit[31] – tudománytalannak bélyegez. Marácz László fellépése igen nagy jelentőségű, mivel lényegében ő az

25 Szilasy János, Elhunyt hazai tudósok pantheonja II. kötet. Fejér György életrajza. Új Magyar Múzeum 3 (1853) 297.

26 Vö. Bakay Kornél, Őstörténetünk régészeti forrásai. II. kötet. MBE. Miskolc, 1998, 63-64., 97-98.

27 Rédei Károly id. mű 30-34.

28 Ez természetesen nem zavarja Rédei Károlyt abban, hogy Marácz Lászlót „hiányos nyelvészeti ismeretekkel" vádolja meg, aki a „dilettáns nyelvészkedők módszereit" használja, s persze tudománytalan.

29 Marácz László, A finnugor elmélet tarthatatlansága nyelvészeti szempontból. Turán 28 (1998) 5. szám, 11-28.

30 Marácz László, Hongaarse Kentering. Een politieke beschouwing over Midden-Europa. Nieuwegein, Aspekt, 1995. – uő Hungarian Revival. Political Reflections on Central Europe. With a foreword by László Tőkés. Nieuwegein, Aspekt, 1996.

31 Bakay Kornél, Őstörténetünk régészeti forrásai. I. kötet. MBE. Miskolc, 1997.

első képzett nyelvész, aki határozottan és tudományosan megalapozottan elutasítja a finnugor elméletet. Így hát nagyon is érthető a vehemens ellentámadás, amely azonban inkább szánalmas erőlködésnek hat, semmint tudományos cáfolatnak. Rédei vagdalkozásai, hozzá is erősen méltatlan jelzői őt magát jellemzik, szövetséges társaihoz (Honti László, Gergely András) hasonlóan. Az is sajnálkozó szánalmat vált ki a hallgatóból vagy az olvasóból, ahogyan nekitámad például a költő és nyelvbúvár Kiss Dénesnek, mondván, hogy könyvei[32] „végtelenül veszélyesek" (?) és a tudományhoz semmi közük sincs, mivel azért játszadozik a nyelvvel, hogy tudatosan megtévessze a szerencsétlen és tudatlan olvasókat. 1997 októberében az ELTE-n rendezett tanácskozáson Kiss Dénes lendületes és érdekes, ugyanakkor költői felszólalásában két példát hozott fel a védelmére: az egyik a fennhéjázó (a magasan szálló héja madár képe), a másik pedig a földönfutó, akinek nincs lova. Rédei Károly nyomban felpattant és kijelentette: íme, most tetten érhettük a nagy dilettantizmust, mert „a fennhéjáz szavunknak az égvilágon semmi köze sincs a héja madárhoz"! De bizony, hogy van vagy legalább is lehet, hiszen régebben a nyelvészek így magyarázták: „Fennhéjáz, héja madár módjára magasan száll, átvitt értelemben: magasra lát, kevélykedik, magasan hordja a fejét."[33]

A finnugrizmus képviselőinek egyik fő (ha nem éppen a legfőbb) jellemzője az agresszív, durva és kiközösítő fellépés, az ítélethirdető vagdalkozás, a másként gondolkodóknak a tudományos életből történő azonnali kirekesztése és megbélyegzése. E céljaik érdekében minden ósdi fogást etikusnak és számukra megengedhetőnek tartanak, mint például az elhallgatást, a csúsztatást, sőt a valótlanságok állítását is. Álljon itt példaként az ellenem felhozott egyik fő vád, hogy ti. én megrögzött sumerista vagyok, „a sumér-magyar nyelvi rokonság elkötelezett híve",[34] „amint korábbi írásaiból tudjuk, hogy Bakay Kornél a dilettáns sumer-magyar nyelvrokonítás híve".[35] Ezzel szemben én **soha**, sem szóban, sem írásban nem hirdettem a sumér-magyar rokonságot. De kiálltam a dogmákkal és hamisításokkal szemben a kutatás szabadsága mellett. Hangoztattam (még a fiatalok számára írt kis könyvemben[36] is), hogy „igen nagy óvatosságra kell azonban intsen mindenkit az a tény, hogy ötezer esztendő választja el tőlünk, de a szkítáktól is 2300 év a hajdani sumérokat! A honfoglaló magyarok is négyezer év távlatában voltak a sumér kultúrának! Így egyelőre még semmi bizonyosat mondani nem lehet, hiába mutatták ki a sumér és a magyar nyelv nagyfokú rokonságát. Egészen tudománytalan és súlyosan etikátlan azonban a tudomány kísérleteit lekicsinyelni, kicsúfolni és leértékelni."

Rédei Károly veszi a bátorságot és – noha saját bevallása szerint szinte semmit sem

32 Kiss Dénes, Ősnyelv, nyelvős. Lakitelek, 1993. – uő Az ősegy titka és hatalma, avagy a magyar nyelv tana. Budapest, Püski, 1995.

33 Ballagi Mór, A magyar nyelv teljes szótára, melyben az egyes szók különböző értelmeinek körülírás általi szabatos meghatározásán kívül kiterjed a műszókra is. Budapest, Franklin Kiadó, é. n. I. kötet, 396. – Erdélyi magyar szótörténeti tár. IV. kötet. Bukarest, Kriterion, 1984, 24. – A magyar nyelv történeti-etimológiai szótára. 1. kötet. Főszerkesztő: Benkő Loránd. Szerkesztette: Kiss Lajos és Papp László. Budapest, Akadémiai Kiadó, 1967, 885-886.

34 Rédei Károly id. mű 48.

35 Rédei Károly id. mű 65.

36 Bakay Kornél, Kik vagyunk? Honnan jöttünk? Szombathely, Betűvető, 1997, 10.

tud a sumérokról és a sumér nyelvről – „röviden bemutatja" a sumérokat. Hivatkozik Komoróczy Géza két munkájára, Pusztay János kis könyvére, s egy-két kézikönyvre, illetve tudományos népszerűsítő munkára (Falkenstein és Römer), olyanokra, amelyek felhasználását legfeljebb egy szemináriumi dolgozatban fogadnánk el. Majd „elemzi" az általam pusztán példa gyanánt felsorolt néhány szóhasonlítást, amelyek Galgóczy Jánostól, Nagy Gézától, valamint Gosztonyi Kálmántól származnak.[37] Őstörténeti kutatásaim szerint a magyarság kialakulásának helyét Közép-Ázsiában keresem, így tehát ebben is melléfog a gátlástalanul és folyamatosan valótlanságokat állító Rédei professzor úr, aki szerint a sumér-magyar rokonság elvét vallom. De önmagára nézvést megszégyenítően tudatlan a szkíta nyelv dolgában is, mivel a szkíták iráni nyelvűsége egyszerű feltevés, s nem több! Ez azonban Rédeinek elégséges ahhoz, hogy kijelentse: a szkítákkal való rokonságunk éppoly „tömény esztelenség" (ez volna az értékrendszerében a tudományos érv!), mint az űrből való származtatásunk (?!).[38]

A hunok nyelvét kezdjük valamelyest jobban megismerni, s az újabb adatok alapján[39] beigazolódni látszik az a hipotézis,[40] mely szerint a keleti türk rovásírás és a székely-magyar rovásírás egy közös ősi tőről sarjadt, amely Közép-Ázsiában alakult ki az arameus abc alapján, valamikor 2500 évvel ezelőtt, s amelyet a hunok már a Kr. sz. utáni IV. században magukkal hoztak nyugatra, így a Kárpát-medencébe is. Az itt talált rovásszövegek, egy kivétellel, török nyelvűek.

Rédei műgonddal keveri és zagyválja a neveket (Csőke, Katona, Bakay, Baráth, Götz, Zakar, László Gyula, Vámos Tóth Bátor, Szabó Károly, etc.), hogy az olvasóval elhitesse, ezek mind egy követ fújnak, vagyis a dilettánsok és hozzá nem értők nagy táborát alkotják. De nem kap jó szavakat a közelmúltban elhunyt Kazár Lajos[41] vagy a kolozsvári egyetem mártírhalált halt professzora, Szabédi László sem.

Felmerül a kérdés az emberben: vajon miért cselekszik így egy magyar kutató, mi készteti egy külföldön tanító magyar egyetemi tanárt arra, hogy pocskondiázza, gyalázza, lenézze, megvesse, az európai viselkedési normákat semmibe véve kicsúfolja és kipellengérezze hivatásos, magasan képzett szakkollégáit (vagy más vizsgálódókat) csak azért, mert más nézeteket vallanak? S ráadásul mindezt teljesen felkészületlenül tegye, amint például az 1997-ben megjelent Őstörténetünk régészeti forrásai. I. kötetemmel történt. 32 sornyi terjedelemben „foglalkozik" ezzel a háromszáz oldalas szakkönyvvel, s két kiragadott „szarvashiba alapján minősíti". Az egyik a párthusok nevének a régiek (Bartal György) általi értelmezése (tehát nem az én álláspontom, én csak idéztem a régieket!), a másik a kusán nagykirály, Kaniska nevének esetleges kapcsolata Kanizsa

37 Gosztonyi Kálmán, Összehasonlító szumér nyelvtan. Duna Könyvkiadó, Svájc. 1977. – Eredeti kiadása: Coloman-Gabriel Gostony, Dictionnaire d'étymologie summérienne et grammaire comparé. Paris, Boccard, 1975. Rédei Károly szerint Gosztonyi Kálmán nevét „nyugaton senki sem ismeri". Bezzeg ismerik az övét és Komoróczy Gézáét (állítólag).

38 Rédei Károly id. mű 56.

39 Harmatta János, A türk rovásírás legkorábbi emlékei. (A hun rovásírás) Antik Tanulmányok 41 (1997) 159-174.

40 Bakay Kornél, Őstörténetünk régészeti forrásai. I. kötet. MBE. Miskolc, 1997, 232.

41 Bárdi László, Búcsú Kazár Lajostól. Turán 28 (1998) 1. szám, 87-90.

helyneveinkkel. Ez utóbbiról Rédei – anélkül, hogy kifejtené a Kanizsa helynevünk eredetét – „nagy tudóshoz méltóan" így nyilatkozik: ez „filológiai vicclapba illenék".[42]

Ide vezet a finnugrizmus, ide vezet a szakbarbárság. „A történész, ha tudománya magaslatán áll, az események, a történt dolgok előadásánál az okozati viszony kapcsán nem érheti be a legközelebbi okok kinyomozásával, hanem a szereplő egyének lelkületét, s a népszellemet kell, hogy ismerje, amennyiben ez a létező adatok segélyével lehetséges."[43]

Azon kívül, bár nem követjük az elvakult turánistákat, de kiállunk magyarságunk mellett, mert 1100 esztendeje kell harcolnunk megmaradásunkért. Forgách Ferenc (1530-1577) ki is mondta: „a külső nemzetek egyetértettek a diadalmas magyar név elpusztításában"![44]

Minket a hazaszeretet, a szabadságszeretet, a nagylelkűség, a bátorság és a vendégszeretet jellemzett mindig. „Bontsd meg a nyalábot, a bűvös kötést, s végy ki egyet fajunk leglényegesebb tulajdonságaiból, s legott megszűnünk azok lenni, akik őseink voltak, s reményeink egy új millennium felől is széjjel foszlanának. Szerte-széjjel hullanának a reménykoszorú zöld levelei, Magyarország csak név szerint létezhetnék, s talán boldog is lehetne, de magyarok nem volnánk többé!"[45]

(Megjelent a Turán 28 (1998) 5. szám, 3-10. oldalon.)

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

42 Rédei Károly id. mű 66.

43 Kuun Géza gróf elnöki megnyitója a Magyar Néprajzi Társaság l896. év július 7-én tartott millenniumi díszgyűlésén. Ethnographia 7 (1896) 236.

44 Forgách Ferenc, Emlékirat Magyarország állapotáról Ferdinánd, János, Miksa királysága és II. János erdélyi fejedelemsége alatt. Fordította: Borzsák István. Válogatta és az utószót írta: Kulcsár Péter. Olcsó Könyvtár. Budapest, Szépirodalmi Könyvkiadó, 1982, 382.

45 Kuun Géza id. mű 242.

Előszó Fehér Mátyás Jenő, Középkori magyar inkvizíció című könyvéhez

Fehér Mátyás Jenő (1913-1978) nevét általában hiába keressük az életrajzi lexikonokban, csak a legújabb Encyclopedia Hungarica vette fel címszavai közé, méltatván érdemeit is,[1] de a Kassai kódex külön itt sem szerepel.

Domonkos rendi szerzetes volt eredetileg, akit 1945 előtt már jó nevű rendtörténészként tartottak számon, bár önálló szakmunkája akkoriban még, mint fiatalember, kevés jelent meg.[2] 1942-ben került Kassára és Madarász István megyéspüspök kérésére a kassai dóm-plébánia kódex és ősnyomtatvány gyűjteményét kellett felleltároznia. Eközben bukkant rá a Collectio Dominicana nevű anyagra, amelyet 1852-ben P. Rassovszky kikölcsönzött és magával vitt Miszlókára, a plébániára. E Kassa melletti kicsi faluban talált rá 1944-ben Fehér M. Jenő egy régi „egérrágta, molyette, rossz ládában" a nagyon megviselt kéziratra, amelynek egy részét ő nevezte el később Kassai kódexnek. (A Syngrapha Dominicana-t /Domonkos Gyűjtemény/ 1227-ben kezdték vezetni, amelyet 1556-ban helyeztek el a kassai városházán, ahol 1690-ben Hoffmann Tamás domonkos szerzetes előbányászta, s a birtokrészeket a leleszi konventtel lemásoltatta, a többi részt pedig rövidítve ő maga másolta le. Ezek közé tartozik a Liber Inquisitorum is.) Az akkori miszlókai plébános a régi kéziratot Fehérnek ajándékozta, aki azonnal hozzálátott a kézirat lemásolásához és a lapokat a kassai Boross Dezső fényképésszel le is fényképeztette, mégpedig úgy, hogy egy kópia Borossnál maradt. Nem sokáig dolgozhattak azonban a régi feljegyzések lemásolásán, mert 1945. február 11-én Kassát is megszállták az orosz csapatok.[3] A nagy értékű régiségek mentését már korábban elkezdték, a Kassai kódexet azonban a megszállás idején mentették át, végül is Bodrogszerdahelyre,[4] majd onnan Budapestre. Itt, a domonkos-rendi kolostorban, „pater Bölle Kornél

1 Encyclopedia Hungarica. 1. Szerkesztette Bagossy László. Budapest, Magyarságtudat Lexikon Alapítvány, 1992, 544-545. – Új magyar irodalmi lexikon. Főszerkesztő: Péter László. Budapest, Akadémiai Kiadó, II. kötet, 1994, 979: a Kassai kódex vagy nem létezett, vagy hamisítvány.

2 Fehér M. Jenő, A hétszázados vasvári szent Domonkosrendi kolostor története 1241-1941. Budapest, A Szent István Akadémia történelem-, jog- és társadalomtudományi osztályának értekezései III/1. 1942. – Vö. A Századok repertóriuma 1867-1975. Szerkesztette: Pamlényi Ervin. Budapest, Akadémiai Kiadó, 1987, 356. – Fehér M. Jenő, Árpád-házi B. Margit áldozattudata. Budapest, Vigília, 1938. – uő. Magyar Fények. Budapest, 1942. E munkákra P. Balázs János hivatkozik is: Szent Margit élete. 1510. A nyelvemlék hasonmás kiadása. Régi magyar kódexek 10. Budapest, 1990, 29. – Király Ilona, Árpádházi Szent Margit és a sziget. Budapest, Szent István Társulat, 1979, 237-238, azonban nem említi meg Fehér Mátyás Jenő nevét.

3 Fehér Mátyás Jenő, Középkori magyar inkvizíció. Magyar történelmi tanulmánysorozat 2. Buenos Aires, Transsylvania Tankönyvkiadó, 1968, 477. oldalon január 11-ét írt, tévesen. – Vö. A második világháború képekben. Szerkesztette: Domonkos János és társai. Budapest, Európa Könyvkiadó, 1969, 568. Később azonban a Viharok a kassai kódex körül. (Válasz Schram Ferencnek az Ethnographia 1968, 2 és az Élet és Tudomány 1969, 2. 28 hasábjain közölt írásaira.) Magyar Történelmi Szemle. Szerkeszti: Fehér Mátyás Jenő. New York, 1 (1969) 1. szám, 111. oldalon helyesbített.

4 Fő művében (1968, 476.) azt írta: a régi kéziratot hátizsákban magával vitte Vizsolyra, másutt

segítségét igénybe véve, négy hét alatt sietős munkával" befejezte a másolást. Az ún. Hoffmann-féle másolatot Fehér M. Jenő a budapesti anyakolostor könyvtárában helyezte el, a saját kezűleg készített másolatot, a Boross által készített fényképeket azonban magával vitte Sopronba. Amikor azonban menekülnie kellett, a holmiját hátra kellett hagynia, s az iratait, valamint a jegyzeteit csak apránként tudták utána küldözgetni. Az utolsó csomag azonban elveszett, tehát még a másolat másolata is hiányos lett!

A Kassai kódexről első ízben 1967-ben jelent meg publikáció az Egyesült Államokban,[5] amikor is Látód fia, Hanis mágus ellen lefolytatott vizsgálat jegyzőkönyvét és az eredeti latin nyelvű szöveget is közzétette a szerző, valamint még két per teljes anyagát magyarul, ellenben a többi kilenc per anyagát sem eredetiben, sem magyar nyelven, teljes egészében nem adta ki. Ezt követően jelent meg fő műve, vagyis a most kiadott kötet (1968). Ebben – teljes egészében – egyetlen eredeti szöveget sem közölt, csak tartalmi kivonatot 59 per anyagából,[6] noha a hétszáz jegyzetből 212 a kódexet idézi. Később hozzákezdett a latin szövegek közléséhez is,[7] ez azonban – sajnos – abbamaradt. Az első szövegközlés alkalmából Fehér M. Jenő megjelentetett három szövegtöredéket, amelyeket a kódex hátulsó, bőrkötéses táblájának tömítéséből szedtek ki. Ezen iratok közlésekor hibákat követett el.

Itthon a Magyar Kurír már 1967. szeptember 23-án hírt adott az akkor még „nagyjelentőségűnek" nevezett dokumentumokról, mélyrehatóbban azonban csak 1968-ban foglalkozott vele az ugyancsak szerzetesből[8] lett történész, Schram Ferenc (1923-1975),[9] aki igazán illetékes volt az értékelésre, mivel ő adta ki a magyarországi boszorkányperek iratait.[10] Schram Ferenc elismerte a kódex vonatkozó anyagának fontosságát: „Nyolcvanhárom per anyaga elegendő az egész ősmagyar hitvilág rekonstruálására,... sok fehér foltot eltüntetve meghatározhatja a kutatás további irányát, de akár forradalmasíthatja is a tudomány eddigi álláspontját... /Ezért/ igen nagy jelentőségűnek kell

(1969, 111.) arról szól, hogy a kéziratot nem vihette magával, hanem a barátainál hagyta, akik később Bodrogszerdahelyre juttatták. Borsa Gedeon, A „Kassai kódex" hitelességéről. Magyar Könyvszemle 88 (1972) 88, azt kifogásolja, hogy a két közlés között ellentmondás van. Ez tény, ám nagy kérdés: egy közel negyedszázada külföldön élő embertől vajon olyan súlyos vétség a roszszul emlékezés? Gondoljunk csak újkori történelmünk megszámlálhatatlan valótlanságára, amelyeket tudatosan követtek el.

5 Fehér M. Jenő, Képek a magyar sámán-inkvizíciók történetéből. Néhány részlet az „Inkvizíció a középkori Magyarországon" című művéből. Warren, Ohio, USA, 1967.

6 Fehér Mátyás Jenő id. mű (1968) 279-385.

7 A Kassai kódex szövegkiadása. In: Magyar Történelmi Szemle, Adattár. (Monita magistri Pauli ad fratres inquisitiores...) 1 (1969) 1. szám, 95-99. – 1 (1970) 2. szám, 94-101. Adattár (Exodus Fratrum) – 1 (1970) 3. szám, 73-76. (Exodus Fratrum).

8 Jellemző, hogy erről (vö. Fehér M. Jenő id. mű 1969, 109.) az életrajzaiban szó sem esik: Magyar életrajzi lexikon III. Kiegészítő kötet. Főszerkesztő: Kenyeres Ágnes. Budapest, Akadémiai Kiadó, 1981, 689.

9 Katona Imre, Schram Ferenc (1923-1975). Ethnographia 87 (1976) 232-236. Szintén nem említi a szerzetességet.

10 Schram Ferenc, Magyarországi boszorkányperek. 1529-1768. I-III. kötet. Budapest, Akadémiai Kiadó, 1970, 1982.

a gyűjteményt mondanunk, Fehér Mátyás derekas munkát végzett annak lemásolásával."[11] Ilyen értékelés után több mint meglepő – bár ne feledjük: 1969-et írtunk akkor, a Kádár-diktatúra második hulláma zajlott, s ekkoriban aligha lehetett szabad és független véleményt alkotni egyháziakat érintő kérdésekben! – hogy Schram Ferenc súlyosan és meglehetősen alattomosan megtámadta Fehér M. Jenőt,[12] azt sugalmazva és sejtetve, hogy a „korábban megbízható kutatónak" ismert Fehér Mátyás valójában egy csaló-hamisító, aki talán egy soha nem létezett kódexből idézget és csapja be a világot: „nem tudjuk, hogy ki másolt rosszul és értelmezett helytelenül annyi kifejezést és szót: Hoffmann Tamás-e 1690-ben, avagy Fehér Mátyás 1944-ben? Vagy talán…?" S ez a 'vagy talán' bárki által úgy folytatható, ahogy néki tetszik. Csakhogy a tudományos etika ilyesmit nem enged meg! Schram ugyanis azért fordult szembe Fehérrel, mert „ma már szinte teljes bizonyossággal állíthatjuk… hogy őseink vallása a sámánizmus volt."[13]

Először is a sámánizmus nem vallás, másodszor: egyre több adattal igazolható, hogy őseink egyistenhívők voltak, noha a gyógyító táltosok valóban léteztek, mégpedig hosszú évszázadokon keresztül, de ez nem azonos a sámánizmussal.[14] Harmadszor: maga a szerző, Fehér Mátyás Jenő korrigálta önmagát még 1968-ban (!), kijelentvén, a latin szövegek magus szavát hibásan fordította sámánnak! „A mágus szó nyelvünkben ma is használatos és nem annyira idegen, mint a szibériai peremnépeknél oly nagy szerepet játszó sámán kifejezés, amelyet sokszor túlzottan kidomborítanak és általánosítanak. Ezek alapján tehát, a könyvben szereplő sámán kifejezés helyére az eredeti magus szót kell visszahelyezni."

Schram Ferenc persze érzi, hogy érvei meglehetősen gyengécskék, hiszen csak arra tud hivatkozni, hogy Fehér „adatai kevés olyan dolgot mondanak, amelyet ne ismernénk már", valamint furcsállja, hogy az Árpád-korban kétnevűség lehetett volna. Nem tudja elképzelni (?!), hogy a múlt század végén kihalt ún. pünkösdi királyság szokása az Árpád-korból származhatna. Azt azonban annál inkább elhiszi, hogy „inkább antik görög eredetű" (?!) ez a régi magyar szokás. Nyilván lelkiismerete csitítása végett gyámoltalan óvatossággal megismétli: „Ha Fehér M. Jenő adatai hitelesek volnának, akkor a Kassai kódexet valóban beláthatatlan jelentőségűnek kellene tekintenünk: a magyar nyelvészet, néprajz és történelem… kincsesbányájának."[15]

A Kassai kódex tartalmilag négy részre oszlik: Monita magistri Pauli (1-29. fol.), s ez azonos Paulus de Hungaria Summa poentitentiae-jével,[16] Liber Inquisitorum (30-95.

11 Schram Ferenc id. mű (1968) 281.

12 Schram Ferenc, Sámánpörök egy ismeretlen kódexben. Élet és Tudomány 24 (1969) 9. szám, 420-422.

13 Schram Ferenc id. mű (1969) 421.

14 Bakay Kornél, Őseink hitvilága. In: Somogyi Kalendárium 1999. Szerkesztő: Nagy Jenő. Kaposvár, MVA. 1998, 196-198.

15 Schram Ferenc id. mű (1969) 421.

16 Vö. Kapitánffy István-Szepessy Tibor, Paulus Hungarus Notabiliajának töredéke egy magyarországi kódexben. Magyar Könyvszemle 90 (1974) 109-110. – uők. Paulus Hungarus két Notabiliajának magyar vonatkozású helyei. In: Középkori kútfőink kritikus kérdései. Szerkesztette: Horváth János és Székely György. Memoria Saeculorum Hungariae. Szerkesztő: V. Kovács Sán-

és 100-125. fol.), Exodus Fratrum (96-99. fol.) és Gesta Fratrum. Az inkvizíció könyve az 1227-1498 közötti magyarországi perek jegyzőkönyveit tartalmazza.

1971-ben Györffy György a Kassai kódexet „bizonyíthatóan modern hamisítványnak" nevezte,[17] s ez nagyon különös eljárás, mert noha ismerünk modernkori hamisítványokat,[18] ennyire szabadon mégsem illő ítélkezni.

1972-ben Borsa Gedeon támadta meg Fehér Mátyás Jenőt, elsősorban azt a három, a hátsó kötéstáblából kiszedett töredéket pécézte ki, amely szerinte „bizonyítja" a csalást, („tudatos hamisításokat végzett!"). Azt írja: „... két dokumentum, amelyet Fehér állítólag a Kassai kódex hátsó kötéséből áztatott ki, egyedi dokumentum, és azokat már jóval 1944 előtt reprodukcióban közreadták. Ezeket jelentette meg azután Fehér célzatos módosításokkal, hogy állításai kifogásolt hitelét megerősítse." „Folyóiratcikkének harmadik ábrája" az 1942-ben megjelent könyvéből való, az itt megjelent fényképet „1969-ben, mint a Kassai kódex töredékét adta közre".[19] Fehér M. Jenő elfogadta az érvelést, kijelentve, nyilvánvaló, hogy akkor a Kassai kódexet 1835 után kötötték be, illetve egy fénykép tévedésből került az anyagba. Ez azonban, valójában egy hajszálnyit sem érinti a kódex szövegét, hiába erőlködik Borsa, mondván „a Kassai kódex hitelességének kérdését... még nagyobb mértékben problematikusnak kell tartani."[20] Borsa Gedeon úgy tesz, mintha nem tudná, mi folyt Magyarországon (is) 1945 után, noha – amint önmaga is beismeri – saját maga is tevékenyen részt vett a magyarországi szerzetesrendek könyvtárainak „biztonságba helyezésében", valójában: felszámolásában. S ő ezt nagyvonalúan (s mi más ez, mint a legdurvább hamisítás!) a szerzetesi könyvtárak „köztulajdonba vételének" nevezi.[21] Fehér Mátyás Jenő ugyanis pontosan beszámol arról a rettenetes pusztításról, amely 1945 után bekövetkezett,[22] s ezzel magyarázza, hogy az 1945-ben Budapesten hagyott Hoffmann-féle kézirat sorsa ismeretlenné vált,[23] valamint azt is, hogy a kassai Boross fényképész hagyatéka eddig nem került elő, holott perdöntő bizonyíték volna.

Noha nem tartozik közvetlenül a Kassai kódex témájához, mégis szükséges kitérni erre a kérdéskörre, mert manapság egyre kevesebb információ lát napvilágot arról a hatalmas méretű rablásról és pusztításról, amelyet részben a megszálló szovjet katonák, részben a hatalomittas proletártömegek követtek el az egyházi javakban és a főúri kastélyokban.[24] Mindez egészen érthetővé teszi Fehér Mátyás Jenő mentegetőzését, aki

---

dor. Budapest, Akadémiai Kiadó, 1974, 279-314.

17 Történelmi Szemle 14 (1971) 206. – elfogadva Mezey László szóbeli ítélkezését.

18 Legutóbb az ún. angyali tekercs esetében merült fel a gyanú. Élet és Tudomány 54 (1999) 43. szám, 1347. old.

19 Borsa Gedeon id. mű (1972) 90.

20 Borsa Gedeon, Újra a „Kassai kódex" hitelességéről. Magyar Könyvszemle 90 (1974) 171-173.

21 Borsa Gedeon id. mű (1974) 175.

22 Fehér M. Jenő id. mű (1969) 112.

23 Fehér M. Jenő id. mű (1968) 477.

24 Pannonhalmán a műkincseket, főleg a régi könyveket, szőnyegeket, porcelánokat, a megszálló csapatok tették tönkre, pusztították el vagy égették fel. OL 726 VKM 29/1945. Oroszlán Zoltán 1945. márc. 16-i jelentése. – A tiszaburai Szapáry levéltárat és a kunhegyesi Horthy könyvtárat és

világosan megmondja: nehéz arra a kérdésre válaszolni, hogy hiteles-e a kassai kódex? – „hogy mernék én, egy a másolók kezén keresztülmenő, romlott kéziratról szinte rögtönzött jegyzeteimről, a hitelesség védjegyét kiállítani?"[25] Ez becsületes, tiszta beszéd, majd így folytatja: „a hitelességet a teljesen közölt szöveg ezeroldalú analízise fogja eldönteni."

1974-ben még úgy látszott, megtörténik ez az elemzés, hiszen jeles tudósok foglalkoztak a kódex adataival, bár a kételyeiket sem hallgatták el,[26] hamarosan azonban teljesen diszkreditálták mind a Kassai kódexet, mind Fehér Mátyás Jenőt. Hiába keressük e munka elemzését vagy kritikáját a vonatkozó szakirodalomban,[27] tanulmányokban,[28]

---

levéltárat feldúlták és a községi rendőrök az anyagot eltüzelték. OL 729 VKM 181-1946 és OL XIX-Y-1-4, 98304/1946. – a nágocsi báró Rubido-Zichy kastély műkincseinek nagy részét a felszabadító csapatok elhordták, illetve a keleti szőnyegeket pokrócnak felszabdalták! OL 729 VKM 186-1946. – A csengeri Szuhányi Ferenc könyvtár és gyűjtemény 27 ládányi anyagát a Nemzeti Parasztpárt és a földigénylő bizottság tagjai tüzelték el. OL 729 VKM 219-1946. – A Kassáról elmenekített műkincseket még 1945-ben, Mihalik Sándor utasítására, vissza kellett szállítani! OL ÚKML 44.843/1945. IX. 10. – 1946-ban a Veszélyeztetett Magángyűjtemények Miniszteri Bizottsága 41 kastélyt vizsgált meg, s ebből 8 értékes levéltárat teljesen megsemmisültnek nyilvánított! OL XIX-1-1-4, 115980/1946. – Az alcsúti Habsburg-kastélyt az oroszok fosztogatása után felgyújtották és a könyvtár és levéltár elégett. OL XIX-1-1-4, 101831/1946. – A hédervári kastély levéltárát és könyvtárát az oroszok elégették. OL XIX-1-1-4, 706931/1946. – Tisza Kálmán geszti kastélyában a 40 ezer kötetes könyvtár és levéltár anyagát feldúlták és megsemmisítették. A nép máglyákat rakott a mezőn a papíranyagokból. OL XIX-1-1-4, 54607/1945. – A sárospataki főiskola irattárát és 124 db unikális ősnyomtatványát a Pesti Magyar Kereskedelmi Bankból az orosz csapatok elszállították. OL XIX-1-1-4, 35941/1946. – A Hadi Levéltár anyagát az oroszok a Vas megyei Bük község határában – vagonnyi tételekben – felgyújtották. A Hadi Levéltár térképeinek tiszta hátoldalára nyomtatták a MADISZ plakátjait! OL XIX-1-1-4, 44843/1945. – A keszthelyi Festetics levéltár és könyvtár az orosz hadikórház működése révén elpusztult. OL XIX-1-1-4, 27975/1946. Egy része, befalazva, megmaradt!

Az 1950/34. számú Elnöki Tanácsi rendelet szüntette meg a magyarországi szerzetesrendek működését, s ezt azonnal követte a rendházak kifosztása. A kőszegi Domonkos zárdából is elhordtak mindent, az épületet az OM kapta meg és leánykollégium lett belőle, a bencés székház járási tanács lett, az Isteni Ige Társaság (SVD) missziós háza honvédségi laktanyává változott. 1950 novemberében a Népművelési Minisztérium 1813/Ált/5/1950. sz. rendelete értelmében az ország valamenynyi (!) könyvtárából a nem megfelelő könyveket ki kellett selejtezni!

25 Fehér Mátyás Jenő id. mű (1969) 118.

26 Horváth János, Anonymus és a Kassai kódex. In: Középkori kútfőink kritikus kérdései. Budapest, 1974, 103-106. – Karsai Géza, Ki volt Anonymus? Uott. Radó Polikárp és Bendefy László kijelenti: ennyi helytálló adatot lehetetlen kitalálni, ezért nem kételkedhetünk Fehér jóhiszeműségében. – Fettich Nándor, Vallásos jellegű varázs-szövegek a magyar néphitben. Ethnographia 72 (1971) 44-66.

27 Dömötör Tekla, A magyar nép hiedelemvilága. Budapest, Corvina, 1981. – Szem meglátott, szív megvert. Magyar ráolvasások. Prometheusz Könyvek 11. Válogatta: Pócs Éva. Budapest, Helikon, 1986. – Hoppál Mihály-Jankovics Marcell-Nagy András-Szemadam György, Jelképtár. Budapest, Helikon, 1990. – Hoppál Mihály, Sámánok. Lelkek és jelképek. Budapest, Helikon, 1994.

28 Erdélyi Zsuzsanna, Archaikus és középkori elemek népi szövegekben. Ethnographia 72 (1971) 343-367. – Ferenczi Imre, A táltos és a garabonciás képzete a jugoszláviai magyaroknál. Ethnographia 75 (1974) 262-274. – Iklódi András, A magyarországi boszorkányüldözés történeti alakulása. Ethnographia 93 (1982) 292-298. – Makkai László, A középkori magyar hitvilág problematikájá-

sehol sem találjuk! Agyonhallgatással kívánták és kívánják eltüntetni ezt a forrást. Pedig maga a kötet sokkal több, mint a mágusok pöreinek ismertetése.[29]

Ezért szükséges és fontos Fehér Mátyás Jenő három évtizeddel ezelőtti könyvét ismét kiadni. Mind az érdeklődők egyre növekvő táborának, mind a még el nem rontott szemléletű, fiatal kutatóknak lehetővé kell tenni a Kassai Kódex anyagának a megismerését, még akkor is, ha a szerző váratlan és tragikus halála miatt egyelőre nem várható az eredeti szövegek közzététele. De talán még ez is lehetséges, hiszen Fehér Mátyás Jenő – kilépvén a rendből – megnősült (felesége F. Walter Anna) és a fia az örököse. Jó volna, ha a hagyaték közkinccsé válhatna. Ez többszörösen is közügy, mivel egy becsületes és felkészült kutatót kiáltottak ki bűnösnek csak azért, mert a forrását eddig teljes egészében – sajátságos és súlyos okok következtében – csak ő ismerhette meg. Pedig ez bármelyik, egyedül dolgozó régésszel is megtörténhetne, hiszen a feltárások minden mozzanatáról nem készülhet felvétel (fotó, videó), s így a közzétett rétegrajzok, alaprajzok, leletösszesítők tetszés szerint megkérdőjelezhetők. Mégsem teszünk így, mert szent meggyőződésünk, hogy a kutató nem csaló, még ha van is példa arra, hogy a túlfűtött lelkesültség, nagyon ritkán, nem megengedhető vadhajtást is létrehozhat.[30]

(Megjelent Fehér Mátyás Jenő, Középkori magyar inkvizíció című könyvében.
Reprint kiadás, Gede testvérek Bt. Budapest, 1999. 3-8. oldalon,
valamint a Zsarátnok 10 (2011) augusztus, 21-24. oldalon.)

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

hoz. Ethnographia 94 (1983) 106-116. – Klaniczay Gábor, Samanizmus és boszorkányhit érintkezési pontjai Közép-Európában. Ethnographia 94 (1983) 116-134. – Pócs Éva, Gondolatok a magyarországi boszorkányperek néprajzi vizsgálatához. Ethnographia 94 (1983) 134-146. – Pócs Éva, Tündér és boszorkány Délkelet- és Közép-Európa határán. Ethnographia 97 (1986) 177-255. – Klaniczay Gábor, Boszorkányhit, boszorkányvád, boszorkányüldözés a XVI-XVIII. században. Uott 257-294. – Dömötör Tekla, A magyarországi ördögikonográfia problémái. Uott 296-308. – Tanulmányok a boszorkányhitről, Ethnographia 101 (1990) 357-530.– Pócs Éva, A boszorkányszombat és ördögszövetség népi alapjai Közép-Délkelet-Európában. Ethnographia 103 (1992) 28-87. etc.

29 A tanulmányok irodalmi hivatkozásai is általában pontosak.

30 A kitűnő tudós, Thaly Kálmán (1839-1909) járt így, amikor saját verseit is becsempészte a kuruc költemények közé.

Észrevételek Marton Veronika, A sumir kultúra története című könyvéről

Az MBE Nagy Lajos Király Magánegyetem az egyetlen olyan intézmény, ahol Sumér Tanszék működik, Badiny Jós Ferenc tanszékvezetése mellett. Mivel azonban az idős mester nem Magyarországon él, a megindult és népszerű tanszéket csak úgy lehet életben tartani, ha a professzor úrnak hazai tanársegédei átvállalják az oktatás és a tanítás súlyos terhét. Tisztelet és köszönet azoknak, akik vállalták ezt a feladatot.

A tanári hivatástudat azonban nem elég ilyen rendkívül nehéz tudományos feladat sikeres teljesítéséhez, amelyet Magyarországon még az is erősen nehezít, hogy a hivatalos történettudomány ab ovo elítéli mindazokat, akik a sumér-akkád-babilóni-asszír kultúrkörhöz úgy közelítenek, mint a magyar őstörténet egyik lehetséges előzményéhez. Marton Veronika tehát joggal törekedett arra, hogy az intézmény növendékei, hallgatói rendelkezzenek egy „saját" tankönyvvel, amely egyrészt beszerezhető számukra, másrészt világos és áttekinthető képet nyújt a tárgyalt korszakról. A célkitűzés tehát nemes volt, ám a megvalósult kötet igen komoly csalódás mindazok számára, akik a históriát komolyan veszik és a tudományos feldolgozás módszertanával is tisztában vannak.

A gondok nyomban a címmel és a könyv borítójával kezdődnek. Egy ilyen rövid összegzésnek nem volt szerencsés ilyen átfogó címet adni, arról már nem is szólva, hogy a nemzetközileg elfogadott alak: a sumér (Sumer, Sumériens),[1] noha több magyar kutató valóban a sumir formát kedveli (Galgóczy János, Munkácsi Bernát, Badiny Jós Ferenc, Érdy Miklós).[2] A borítón II. Assur-naszir-pal asszír király nimrudi B. trónterméből megtalált oroszlánvadászatos reliefjének egy részletét látjuk a Kr. sz. előtti IX. századból, (s így nem négyezer éves az agyagtábla,[3] s aligha a legyőzött Sumer jelképe a lenyilazott oroszlán), így tehát ez a kép nem a legszerencsésebben sugallja a Kr. sz. előtti IV. évezred utolsó negyedétől a II. évezred közepéig tartó sumér időszakot (25-26. oldal). Ugyanez a képátértelmezés tapasztalható az 5., 26. és az 52. kép esetében.[4]

A könyv szerkezete nem világos. A szerző sem a történeti időrendet nem követi, sem a kutatástörténet időrendjét nem tartja be. Ennek következtében csaknem követhetetlen a kötet tárgyalási rendje. A szerző igen sokat markolt, de bizony keveset fogott. Mintha egyáltalán nem tudott volna arról (vagy nem kívánt tudni róla?), hogy számos jól megírt, szépen illusztrált, magyar nyelvű könyv mutatja be – mégpedig érdekesen – a mezo-

1 A neves folyóirat címe: SUMER. A Journal of Archaeology in Iraq. Bagdad.

2 De például Venetianer Lajos sumér-t használt.

3 A grafika minden bizonnyal C. W. Ceram, A régészet regénye. Budapest, Gondolat, 1965, 196., 30. ábrájának a másolata.

4 Nimrud, északnyugati palota G. termében került elő a sas fejű génius, kora: Kr. sz. előtti 883-859, és a város elfoglalását bemutató relief II. Tiglat-pileser korából való, Kr. sz. előtti 745-727. évből.

potámiai kultúrákat,[5] amelyek nem vádolhatók „nemzetietlen elfogultsággal".[6]

Erősen kifogásolható, hogy a felhasznált irodalom jelentős része ún. „díszítő elem", amelyet – megítélésünk szerint – a szerző egyáltalán nem használt. Az igazán forgatott művek közül – Badiny Jós Ferenc munkáin kívül – alig van olyan, amely korszerű lenne. Nézzünk néhányat. Dávid Antal, Bábel és Assur című könyve 1926-ban jelent meg. A sokat forgatott Fritz Hommel kiváló kutató volt, a Babilóniaiak és az asszírok története című monográfiája azonban 115 évvel ezelőtt jött ki a nyomdából, hasonlóképpen A sumér-akkádok, egy ural-altáji nép című könyvéhez. Alfred Jeremias, Az ókori keleti szellemi kultúra kézikönyve 1913-ból való, de még Leonard Woolley alapművei közül is elsősorban azokat idézi (A kaldeai Úr és Az Ötezer év távlatában), amelyek első kiadása óta hatvan-hetven év telt el. Ugyanakkor nem olvasta és nem idézi Woolley magyarul is megjelentett érdekes könyvét.[7]

Badiny Jós Ferenc előadást tart

Eléggé sok esetben tapasztalható pontatlanság, vagy egyenesen hányaveti pongyolaság az irodalmi hivatkozásoknál. Néhány kiragadott példát említek. Az önmagában is nagyon helytelen és itt egész felesleges is, hogy a sumér világot úgy kezdi valaki tárgyalni, hogy ízelítőt ad a finnugrizmus hazai történetéből, de ha teszi, ne minden bekezdésben öt hibával tegye! A finnugor nyelvelmélet ötlete ugyanis nem Aeneas Sylvius Piccolomini-től (II. Pius pápa) származik, s olyan önálló műve sincs II. Piusnak, amely V. László magyar király neveltetéséről szólna.[8] Sajnovics János művének a maga korában semmi hatása nem volt, Reguly Antalt pedig nem az osztrák kormány küldte Oroszországba, hanem 1842-ben a Magyar Tudományos Akadémia szavazott meg számára támogatást és a magyar kormány Pesten (!)[9] nevezte ki első könyvtárosnak. Az

5 Például az általa németül idézett Klengel-Brandt Evelyn, Utazás az ókori Babilonba. Fordította: Tarnói Judit. Budapest, Corvina, 1973. – David Oates-Joan Oates, A civilizáció hajnala. A múlt születése sorozat. Fordította: Puskás Ildikó. Budapest, Helikon, 1983. – Nicholas Postgate, Az első birodalmak. A múlt születése sorozat. Fordította: Háklár Noémi. Budapest, Helikon, 1985. – A. Leo Oppenheim, Az ókori Mezopotámia. Egy holt civilizáció portréja. Fordította: Gödény Endre. Budapest, Gondolat, 1982.

6 Azzal egyetérthetünk, hogy nem használta Komoróczy Géza, Az Ókori Kelet című munkáját. Budapest, 1967.

7 C. Leonard Woolley, Úr városa és a vízözön. Budapest, 1943.

8 Aeneas Sylvii episcopi Senensis, postea Pii Papae II., Historia rerum Friderici III. imperatoris. Argentorati, 1685. – Der Briefweschel des Eneas Silvius Piccolomini. FRA 1909-1918.

9 Minderre lásd: Bakay Kornél, Az Árpádok országa. Budapest-Szombathely, 2000, 164-165.

ugor-török háborúnak nevezett vita nem Vámbéry Ármin és Goldzieher Ignác között zajlott, hanem Vámbéry és Hunfalvy között. Ugyanakkor Marácz Lászlót (Marton 18. jegyzet) úgy idézi, ahogyan egy szemináriumi dolgozatban sem szabad.[10]

Teljesen érthetetlen, hogy miért titkolja el a szerző azt, hogy alapmunkaként használta Érdy Miklós alapvető kötetét,[11] amely sem az irodalomjegyzékben, sem lapalji jegyzetben soha elő nem fordul, ugyanakkor teljes mondatok szerepelnek a munkájában – átvételként. Érdy kiválóan foglalta össze a kutatástörténetet, míg a szerzőnk zavaros halmazatot tár az olvasó elé. Természetesen nem térhetek ki a részletes bemutatásra, de az bizonyos, hogy nem a száz esztendővel ezelőtti Weiβbach összefoglalóját kellett volna követnie, kivált akkor nem, amikor például a világhírű ur-i „nagy halottas gödörben" talált, fára kapaszkodó bakkecskét (Ziegenbock mit Strauch, Kr. sz előtti 2550 körüli időből) mutatja be, amely – úgymond – rackajuh, s ezért a „magyarság számára különleges jelentőségű. A magyarok a szkítaságon belül a kusitákhoz[12] tartoznak" (12. oldal).

Érdy Miklós szakszerűen beszámol arról, hogy mind a nemzetközi, mind a hazai tudományos világ, a XIX. században, döntő többségben magyarsághoz kötődő ún. ural-altáji népnek tartotta a sumérokat, másrészt szépen követhető a kutatástörténet is. Marton Veronika tetszőlegesen csoportosítja kicsipkedett adatait, miközben megengedhetőnek tartja, hogy „nyelvészeti észrevételeket" tegyen (pl. a 16. oldalon a 40. jegyzetben) igen sajnálatos okoskodással,[13] vagy különböző személyek hozzá írott leveleit (!) tüntesse fel forrásként. Ugyanakkor közbeszúrt megjegyzésekkel azt a látszatot kelti, mintha a külföldi kutatók egytől-egyig a mi őstörténetünket tárták volna fel Mezopotámiától Anatóliáig, vagy a Kaukázusig.

Amikor az ókori kelet legfontosabb forrásainak, a régészeti ásatásoknak a bemutatásához jut el, a mai olvasó – talán joggal – azt várná a szerzőtől, hogy a világhírű lelőhelyeket úgy tekintse át, hogy a kezdetektől a jelenkorig adjon rövid, de szakszerű és jól követhető összegzést, ugyanakkor adja meg a legfontosabb szakirodalmat is a további vizsgálódások érdekében. Pedig idéz a szerző egy közelmúltban kiadott, ókori keleti lexikont és egy friss régészeti enciklopédiát (mindkettőt hibásan). Az ásatások című fejezetben az ékírás felfedezésének kezdeteit taglalja, majd mellékesen megemlíti a horszabádi, a ninivei, a nimrudi, a lagasi és az uri ásatásokat. Aki azonban valóban érdeklődik a kutatások históriája iránt, az minden bizonnyal nem ezt a könyvet veszi a kezébe.

Nem járunk jobban a sumér nép kialakulása című fejezettel sem, noha e részben arról értesülünk, hogy a sumér nép Korezmből és a Kárpát-medencéből érkezett Mezo-

10 A helyes cím: Marácz László, Hungarian Revival Political Reflections on Central Europe. With a foreword by László Tőkés. Nieuwegen, Aspect, 1996.

11 Érdy Miklós, A sumir, ural-altáji, magyar rokonság kutatásának története. I. rész: a 19. század. Studia Sumiro-Hungarica 3. New York, Gilgamesh, 1974.

12 A kasszíták vagy kassuk a Kr. sz. előtti XVIII-XVI. századtól szerepelnek Mari-tól északra, a Zagrosz hegység vidékén, illetve később délebbre. Vö. Guy Rachet, Dictionnaire de l'archéologie. Paris, Robert Laffont, 1994, 497-498.

13 A magyar ló szó megváltozik, ha például é betűvel cserélem fel az ó-t, s lesz ló-ból lé.

potámiába (31. oldal). Sokkal fontosabb lett volna annak ismertetése, hogy a sumér nép eredete és nyelve még ma sincs tisztázva,[14] valamint tényként kezelhető, hogy a sumérok bevándorlók.[15] Bármilyen jelentős és hősies személy volt Torma Zsófia, az ő dicsfénye alatt sem lett volna szabad igen goromba hibákat véteni, mint például a tiszai kultúrát (Kr. sz. e. III. évezred első fele!)[16] azonosítani a Dzsemdet Naszr /és nem: Jemed Nasr!/ kultúrával, vagy a Kr. sz. előtti I. évezred második felében virágzott Káma-vidéki ananyínói kultúrát áthelyezni Korezmbe, a tiszapolgár-basatanyai temető (4000 éves és nem Kr. sz. e. 5500-ból való, tehát 7500 éves!) egyik sírját egy frankfurti katalógusból idézni,[17] Krupnov nyomán csontvázrajzokat bemutatni – összefüggések nélkül, kiégetett agyag (?!) sarlókról beszélni, noha a szegvár-tűzkövesi sarlós istenszobor valóban agyagból készült, de ez egészen más eset.

A szerző szabadon szárnyal a magyar-sumér kapcsolatok légterében, legyen szó akár az ún. Warka-vázáról (Kr. sz. előtti 3300 körül), pecsétnyomókról vagy Mari-ról, amely igen komoly szerepet játszott a korai dinasztikus korban.[18]

A sumérok magukat – Oppert szerint – KI-EN-GI-nek[19] nevezték, s ebből a szerzőnk azt véli kiolvasni, hogy a nevük valójában kiengi-kangár volt (44. oldal), azaz mivel – úgymond – a magyarok a középkorban kangárnak vagy kanglinak nevezték magukat (!?), „ezen adatok is alátámasztják, hogy a sumir-magyar kulturális azonosságok egyenesági leszármazást rejtenek."[20] Még ennyi figyelmet sem érdemelnének A sumir nép története című fejezet lapjai, ahol kijelenti a szerző – többek között – hogy a „történeti eseményekről pontosan tájékoztatnak bennünket a pecséthengerek", majd királylistákat közöl, amelyek folytatódnak A sumir városállamok című fejezetben is. Királylisták természetesen ismertek és fontosak is az ott olvasható nevek, kivált, ha a feltárt királysírokat is ismertetjük, amint teszi – nagyon helyesen – a szerző Szubad és Meszkalamdug sírjával kapcsolatosan. Ám csakis az vezethetett volna hasznos eredményre, ha a megkezdett módon (54. oldaltól) taglalja az egyes sumér városokat, azok feltárását, emlékeit, uralkodóit, történetét, némiképpen betartva az alfabetikus sorren-

14 Guy Rachet id. mű (1994) 869: Leur langue, encore imperfaitement connue, est de caractere agglutinant, comme les langues asianiques, caucasiennes et turco-mongoles. – vö. Der Alte Orient. Von Winfried Orthmann. Propyläen Kunstgeschichte in achten Bänden. Berlin, 1985, 17-46.

15 Die sumerisch sprechenden Bevölkerungsgruppen sind vielleicht nicht die Ureinwohler des Landes gewesen, man nimmt aber an, daß die schon in vorgeschichtlicher Zeit eingewandert sind. – Der Alte Orient. Berlin, 1994, 17.

16 Kalicz Nándor, Agyagistenek. A neolitikus és a rézkor emlékei Magyarországon. Hereditas sorozat. Budapest, Corvina, 1970, 68.

17 Bognárné Kutzián Ida, The Copper Age Cemetery of Tiszapolgár-Basatanya. Acta Archaeologica ASH 42 (1963) 1-595.

18 A 104. jegyzetben megadott mű helyett én M. A. Bech alábbi munkáját ismerem: Bildatlas der assyrisch-babilonischen Kultur. Hrsg. W. Röllig. Gütersloh, 1961. – Mari-ra vonatkozó legfontosabb irodalom André Parrot, Studia Mariana. Leiden, 1950. – La Civilisation Mari. Liege, 1967. – G. D. Yung, Mari in Retrospect. Winona Lake, 1992.

19 Érdy Miklós id. mű (1974) 111.

20 Itt Hunfalvy Pál valamiféle Ethnographia-béli cikkére szeretne hivatkozni, ám ennek a folyóiratnak mindeddig nem volt 404. száma.

det: Akkád (Agade), Aqarquf, Assur, Babylon, Ebla, Kis, Lagas, Larsza, Nimrud, Nineve, Szippar, Szúza, Ur, Uruk, etc.

Kiragadott emlékek vagy adatok tetszés szerinti értelmezése általában nagyon káros következményekkel járhat (legyen példa reá a szúzai Napir Aszu közép-elámi korból, azaz Kr. sz. előtti XIII. századból származó szobor torzója, amelyet a szerző a háromezer évvel későbbi kalotaszegi leányviselettel vet össze! Vagy az ur-i arany csésze rokonítása a kul-obai szkíta, a ziwiyei /és nem: Zsivije!/, a trák és a nagyszentmiklósi arany edénnyel), kivált akkor, ha nagy horderejű következtetéseket kívánunk levonni belőle. Márpedig szerzőnk lépten-nyomon így tesz, mind a sumér nép kialakulása, mind az elvándorlása, mind a magyar és a sumér kultúra összehasonlítása kapcsán (43., 73. és 83. oldal).

Szerzőnk munkájának legszerencsésebb részei a művelődéstörténeti fejezetek, amelyekben az írással, a számrendszerekkel, az időszámítással, az iskolákkal, a levéltárakkal, a vallással, a sumér-akkád-babyloni-asszír istenekkel, a sumér világképpel és mitológiával foglalkozik.

Rendhagyónak vélhető, hogy egyazon intézményben dolgozó munkatársak kritikával illetik egymás munkáit. Marton Veronika ugyanis tanár kollégám. Magam azonban éppen azt tartom a legetikusabbnak, a legcélravezetőbbnek és egyúttal a leghasznosabbnak, ha mindig legelőször a saját házunk táján kívánunk rendet tenni. Ne külső kutatók hangoztassák csak súlyos kritikájukat, ha hibázunk. Ha a hibáinkat felismertük, már félig ki is javítottuk. A vizsgált könyv fontos munka lehetett volna, ha a szerző később, nagyobb tudás birtokában készíti el, ugyanakkor pedig arra is ügyelt volna, hogy a kinyilatkozatás-szerű ítélkezésektől tartózkodjék. Nem volt szerencsés a képanyag kiválogatása, a sumér szövegek és nevek túlburjánoztatása (amelyekhez nem szóltam hozzá, mert nem ismerem a sumér írást!).

Kritika tárgyát képezi a felhasznált irodalom avultsága, a magyar őstörténetben való járatlansága, a régészeti eredmények kiértékelésében tapasztalható teljes bizonytalansága (különösen szemet szúró Gimbutas és a tatárlaki táblák értékelése), a mindenáron való magyar párhuzamok és „azonosságok" erőltetése („/célunk/, hogy a sumir mitológiától a magyar népköltészetig tartó folytonosságot /?/ kimutassuk", 124. oldal).

(Megjelent az Ősi Gyökér 28 (2000) 4-6. szám, 57-60. oldalon.)

Magyar szentek és magyar hősök

A 2000. év szent év. Jézus Krisztus születésének kétezredik évfordulója – s a világon egyedülállóan – milleneuma a keresztény magyar királyság megszületésének. A kerek ezredfordulók önmagukban is magasztosak, ám különösen fennköltté teszi az ünnepet – kivált egy ilyen kis városban, mint Kőszeg – ha több rendkívüli esemény is egybeesik. S ez most itt, Kőszegen így van.

A jelenkori történeti arcképfestészetünk legmarkánsabb és egyik legtehetségesebb képviselője Somogyi Győző. A magyar szentek sorozatát elsőként itt, Kőszegen mutatja be. Elsőként tehát hadd köszöntsem az alkotót, Somogyi Győzőt, a Magyar Köztársaság kiváló művészét, aki súlyos balesete miatt – amint látom – nem tudott eddig ideérni, de reménykedünk abban, hogy mégis csak megérkezik.

Az ősbemutató igazi fényét, igazi ragyogását azonban az adja meg, hogy a magyar katolikus főpapok egyik legnagyszerűbb, legtiszteletreméltóbb és a magyarságát minden körülmények között vállaló Dr. Tempfli József nagyváradi püspök úr eljött közénk, s megnyitó beszédével szól hozzánk. Hadd köszöntsem most, el nem titkolható, őszinte meghatottsággal és nagy tisztelettel excellenciás püspök urat, szeretve tisztelt Püspök Atyánkat, akinek személyében először jár városunkban erdélyi, illetve partiumi magyar főpap.

Öröm tölt el itt láthatni a Vas megyei Közgyűlés elnökét, Markó Péter urat és megyei tisztikarának több tagját, városunk alpolgármesterét, Hauer Tamás urat, a kőszegi

Somogyi Győző, Bakay Kornél és Nemeskürty István

egyházak nagytiszteletű papjait és szerzeteseit, s más jeles személyiségeket.

Köszöntöm mindannyiunkat!

Tisztelt megjelentek, kedves Vendégeink!

Most felkérem Tempfli püspök atyát, szóljon hozzánk, adjon erőt nekünk, s áldjon meg bennünket itt, a magyar szentek arcképcsarnokában.

(Tempfli József megnyitó beszéde után.)

Tempfli József nagyváradi megyés püspök megnyitja a kiállítást

A külföldön élő neves történész, Lukács János véleménye szerint a magyarság számára a legtragikusabb XX. században az volt a legsúlyosabb bajunk, hogy a magyar nép nem maradt mélyen és őszintén vallásos, és hogy nem tudta benépesíteni a Kárpát-medencét. Ezért vesztettük el történelmi országunkat, ezért fordult ellenünk a világ sok hatalma. Ez a kiállítás is legyen erőforrásunk a megújuláshoz, az újrakezdéshez, a szent évvel induló új évezredhez.

Jelenkori történeti portréfestészetünk e jeles képviselője, Somogyi Győző, aki 1996-ra elkészítette „A magyar hősök arcképcsarnoka" című száz darabos sorozatát, (amely július 19-től itt is látható a földszinti teremben!). Ez a sorozat a budapesti Néprajzi Múzeumban azáltal is híressé vált, hogy az Atilla hun nagy királytól az 56-os hősökig terjedő sorozatból jó néhány személyt a „kommunista ellenőrzés" kivett a képek közül, például nagybányai vitéz Horthy Miklós kormányzót és hét főtisztjét. De Somogyi Győző tovább haladt a megkezdett úton, ihletet és ösztönzést merítve a magyar történetírást megteremtő nagyok egyikétől, Hevenesi Gábortól, aki „A régi magyar szentség" című munkájában összegezte a magyar szenteket. Első lépésként az Álmos-Árpád dinasztia szentjeit készítette el, nem hiteles arcképeket alkotott, hanem korhű szépségeszményeket állított elénk, olyan szentképeket, amelyek előtt imádkozni lehet. A művész saját szavait idézve: örömfestészet ez, amit itt látunk, mély, középkori gyökerekből táplálkozó, katolikus ikonosztáz-művészet.

Az 58 éves Somogyi Győző 1973 óta állítja ki sajátságos hangulatú és színvilágú festményeit, eddig száz kiállítása volt, s 1997-ben elnyerte a Magyar Köztársaság kiváló művésze kitüntető címet. A művész egyébként a Balaton-felvidéken, Salföldön él, gazdálkodik, lovagol és remekműveket készít.

Az itt látható harminc festmény az Álmos-Árpád dinasztia félezer esztendős uralkodásának azon alakjait mutatja be, akik az egyetemes kereszténység példaképei lettek. Akár úgy, mint hivatalosan is szentté vagy boldoggá avatottak, akár úgy, mint a nép által szentként tisztelt személyek, akik éltükben vagy holtuk után a sírjaiknál, sok emberrel

csodát tettek, mint például II. András királyunk leánya, Szent Erzsébet (1207-1231), testvérbátyja Kálmán herceg (1208-1241), aki oltalmazta az anyákat, szüzeket, gyermekeket a mongol hadak ellen, s aki 1241-ben belehalt sebeibe. Az ő felesége Boldog Szalóme (1211-1268), férje halála után Assisi Szent Ferenc nővérének, Szent Klárának (klarisszák) rendjébe lépett, hasonlóképpen, mint IV. Béla király (1235-1270) leányai: Szent Margit (1242-1271), aki domonkos apáca lett, Szent Kinga /Kunigunda/ (1224-1292) és Szent Jolán (1238-1298) viszont lengyel királynéból klarissza apáca lett. Szent Kinga sírjánál például 60 vak nyerte vissza látását és 200 beteg gyógyult meg, így nem véletlen, hogy az egyház már 1690-ben boldoggá, majd 1999-ben szentté avatta, s ő lett Lengyelország védasszonya: Patrona Poloniae.

A fő helyen látjuk Jézust, aki a magyaroknak a Szent Koronát adja, s ezt éppen a lengyel krónikások jegyezték fel. Mellette ragyog a magyarok Nagyasszonya, országunk patrónája, akinek Szent István király (997-1038) halála évében felajánlotta az országot, s így lettünk Mária országává. S Boldogasszony Anyánk vigyáz a népére. A kerek évfordulókon csodákat tesz a magyarsággal. A felajánlás 900. évfordulóján visszakaptuk a Felvidék jelentős részét (1938), így most Jézus Krisztus születésének 2000. évfordulóján és a magyar keresztény királyság 1000. évfordulóján is sorsunk jobbra fordulásában reménykedhetünk!

Az Álmos-Árpád dinasztia 28 uralkodót adott a magyarságnak, s ennek fele szentté vált, az oldalágiakat is figyelembe véve azonban a dinasztia szentjeinek a száma eléri a harmincat! Van, akit kevésbé ismerünk, mint például III. Béla király (1172-1196) leányát, Szent Konstanciát (1180-1222), vagy az ő leányát, Boldog Ágnest (1205-1282), ám sokan mindmáig benne élnek a magyar nép szívében és keresztény lelkében, így Szent István, Szent Imre herceg, Boldog Gizella, Szent László és leánya, Szent Piroska /Iréné császárné/, Árpádházi Szent Erzsébet, Szent Margit. De a kevésbé ismertek is a mieink, így Szent Salamon király vagy budai (tössi) Boldog Erzsébet, III. András, utolsó Árpádházi királyunk (1290-1301) és Fennena királyné (1276-1295) leánya, aki a nagy dinasztia utolsó tagja volt, s 1338-ban hunyt el. Van néhány távolabbi személy is az anyagban, így például Szent Lajos francia (toulouse-i) püspök, akit 1317-ben szentté avattak, vagy Szent Kálmán, Szent Salamon. S végül néhány kiegészítő kép is látható: a Badacsonyi táj, Oea görög városka és a tanya Mikonoszon, valamint a művész édesanyja.

S még egy kép, amelyet talán egészen idegennek éreznek: a Rózsa Sándor és csapata 1848/49-ben. De ez a festmény is jelzi, mennyire sajátságos, különös világ Somogyi Győző művészete, aki nem csak az uralkodóház tagjait tekinti tisztelendő szentnek, de magát a népet is, amelynek tagjai egykor – ha kellett – feláldozták magukat. Vállalták a sorsukat, amint a szentek tették.

(Elhangzott a kőszegi Városi Múzeum Öregtorony kiállítótermében, 2000. július 9-én. Megjelent az Ősi Gyökér 19 (2001) 2. szám, 67-68. oldalon.)

Bábel Anita, Tóth Lívia, Tóth Csaba és Varga Bernadett kőszegi kiállításának megnyitója

Véletlen, hogy éppen most lép hivatalába a XXI. század és a III. évezred első köztársasági elnöke, s az úgyszintén véletlen, hogy a budapesti Margit-szigeten e percekben kezdődik Nyírő József – Koltay Gergely, a Megfeszített című rockopera ősbemutatója, amely titkolatlanul a magyarság sorstragédiáinak drámai megjelenítése.

S itt, minálunk pedig, a kőszegi múzeum millenniumi betetőzéseként, Önök elé kerül négy kiemelkedő tehetségű és eredeti látásmódú alkotóművész együttes tárlata, azzal a címmel, hogy Ősi gyökereink. Beszélő címről van szó, kétségtelenül, s mindkét szó súlyos tartalom hordozója. A gyökerek az éltetőink, a hordozóink, a támaszaink (ahogyan Szent Pál apostol írta a Rómaiakhoz szóló levelében: „mert nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged" /11.18./), s ezek a gyökerek minél régebbiek, annál erősebbek, annál kitéphetetlenebbek, annál reményt keltőbbek. S a magyarság gyökerei valóban ősiek.

Amikor eleink megjelentek a Kárpát-medencében, Álmos-Árpád népeként, itt testvéreket találtak: az avarokat és a székelyeket, akiktől viseletükben, külsőségekben némileg különböztek – ezt mutattuk be a Honfoglaló magyarok viselete és fegyverzete című kiállításunkon – ám nyelvünkben és hagyományainkban igen közel állottak őhozzájuk, s rajtuk keresztül az összes szkíta-hun-fajú népekhez.

Most az Öregtorony mindkét szintje egységet alkot, de tudatos a csoportosítás. A földszinten sorjáznak az óriás-gyökerek, az emeleten a szent fa csodás lomb-dísze, különböző formába öltöztetve. E dicsfényben ragyogó korona ékkövei voltak a Magyar szentek képsorozat darabjai, de az a kiállítás még nem mutatta meg a szerves összetartozást, magyarázat nélkül hagyta, hogy miért lehetett az Álmos-Árpád dinasztiának harminc szentje és boldoggá avatottja?

Úgy látszhatott, mert emberöltő óta így tanítják, így sulykolják, így préselik belénk, hogy egykor **két** magyar világ volt: egy régi ázsiai barbár, primitív és egy új, európai, nyugati keresztény, amely magas színvonalú és értékes, mert idegen eredetű. A választóvonal: Szent István király, aki – apjával együtt – betagolta ezt a pusztai népet az európai kultúrába. S eközben „természetesen" eltörölte, felszámolta, kigyomlálta a keleti vonásokat, képletes és valóságos máglyákon hamvasztotta el a kincses Kelet egész örökségét.

Mi tehát – úgymond – azért élünk és élhetünk még ma is, a tragikus és magyarfaló XX. századdal a hátunk megett, mert feladtuk önmagunkat, búcsút mondtunk a Keletnek és szépen beolvadtunk az európai közösségbe. Manapság is ez a nóta járja, mégpedig igen erős hangszerelésben.

S most itt négy, életének negyedik évtizedébe járó, tehát fiatal művész, minderre határozottan és egyértelműen NEM-et mondott. Nemet mondott látványosan és magas

szinten. S e négy művész közül kettő Vas megye szülöttje, akiknek története azért is tanulságos, mert megmutatja: a tehetség bárhol megterem, csak legyen, aki felismeri. S Tóth Lívia és Tóth Csaba esetében ez megtörtént, Pungor Zoltán tanár úr, mint vasszécsényi rajztanár már 1975-ben kiemelten foglalkozott a három Tóth gyerekkel, s kettő közülük igazi művész lett. S külön nevezetesség, hogy a két testvér itt és most állít ki először – együtt.

Tóth Lívia némi késéssel került az Iparművészeti Főiskolára, testvére, Csaba azonban nyomban pályára állítódott. Ám a tanulás és a kezdés éveiben – hiába voltak jeles tanáraik – egyikőjük sem tudott szabadulni a divatos áramlatok hatásától. Lívia absztrakt modern művészetet csinált, Csaba posztimpresszionista modorban indult. Az elvárt, ún. fogalmi művészet azonban valójában nem szól semmiről és nem szól senkinek. A kortárs művészet – hasonlóan a társadalomhoz – elszektásodott. Kiüresedett az alkotó és az alkotás. De mindketten érezték, hogy a szellem szabadságát meg kell őrizni és lealacsonyító művészetet nem érdemes és nem szabad művelni. Az élő művészet vezérképviselőinek nagy része az igazi művészet létére tör és a globalizált világ felkapott kedvencei zömmel selejtet termelnek. De ők rájöttek: a legfőbb pusztító erő saját, sérült lelki beállítottságunk. Ha ugyanis megtaláltuk az igazi hivatásunkat, ha biztosak vagyunk abban, hogy a valódi művészet nem egyszerű műalkotás, hanem hatóerő, közvélemény-formáló erő, kivált a képzőművészet. Hiszen a televízióból ránk zúduló képi mocsokkal szemben csakis KÉP állítható, mert hisz – amint a Példabeszédek könyvében olvashatjuk – a balgát a szó meg nem javítja (29.19), s a köznapi ember manapság már egyáltalában nem jön rá arra, hogy ő csak a saját hulláját cipelő, szerencsétlen fogyasztói pára (Epiktétosz), akkor az élet már nem unalmas, ostoba és rossz, ahogyan Csehov mondta. Mert a csúnya csak a szép hiánya, a rossz csak a jó hiánya (Aquinói Szent Tamás). Ha tehát úgy alkotunk szépet, ha úgy teremtünk értéket, hogy azzal utat mutatunk ahhoz, hogyan kapcsolhatjuk jelen világunkat a régi magyarság ősi vázához, akkor a legszentebb dologban segítettünk: a nemzet érzelmi közösségének helyreállításában.

A keszthelyi születésű Varga Bernadett nemcsak felesége, tehát egyik fele Tóth Csabának, hanem művésztársa is, aki ugyanolyan jól tudja, hogy a képiség lényege nem az üres forma, hanem a mondanivaló. S lehet úgy is szépet és maradandót alkotni, hogy minden képben egyetlen mondanivaló jelenik meg.

A négy művész közül egy festő, egy nemezelő, egy szőnyegszövő és egy szobrász.

A szobrász, Bábel Anita, aki a Képzőművészeti Főiskoláról kikerülve éppen olyan nehezen talált magára, mint társai, belső küzdelmek árán lelte meg a maga festett, samottos anyagát, egy ősi anyagfajtát, s hozzá egy állandó igényt az őstudás megszerzésére. Mestere volt Somogyi József, Fricz Mihály, Kalmár Márton, amint mestere volt Varga Bernadettnek Szilasy Anna, Széchenyi Lenke, Tóth Líviának Zsótér László, ám a valódi tudást, az igazi utat mindannyian külön utakon járva, önnön maguk fedezték fel, nem ritkán persze segítséggel. Bábel Anitát már díszletszobrászként és a siklósi mes-

teriskola növendékeként megérintette az ókori Kelet semmivel össze nem hasonlítható világa, de ezen belül kivált a keleti ősi művészet zártsága, egyértelműsége, tisztasága. Csaknem kizárólag női szobrai felidézik a mesés Krétát, az Óvilág egyiptomi figuráit, de ennek a női tündérkertnek a címei is sokatmondóak: Napmadár, Napfelkelte, az Ég Asszonya, Lélekőrző, Tűzőrző, Forrás, Vigyázó és persze Emese álma, (kicsiben és nagyban) és ott áll a tulipános kopjafa is, a felső tér egyik fő helyén. A szobrokon először jólesően végigsuhan a szemünk, mert szépek, de azután felfedezzük a rejtettebb képjeleket: az életet szimbolizáló rügyeket, madáralakokat, a nőiség jelképeit, a magában is zárt alakok szuggesztivitását.

Tóth Lívia pedig a kecskeméti legendás Vidák Istvántól és Nagy Maritól tanulta meg a nemez különleges világát. A nemez legősibb anyagfajtánk egyike. Nemes anyag, mert egyrészt nem kell megölni érte az állatot, csak le kell nyírni a juhok gyapját, tisztítani, zsírtalanítani, fésülni, majd sokáig, rétegenként összegyúrni, tömöríteni. Együtt él a nemezkészítő az anyagával, s ez is megnemesíti a nemezt. Hiteles régészeti feltárások igazolják, hogy a nemezt a szkíták már 2500 évvel ezelőtt használták, mégpedig igen magas mesterségbeli tudással. Belső- és Közép-Ázsia feltárt sírjaiban, az örök jég és hó birodalmában, épségben megmaradtak a szerves anyagok: a nemez, a gyapjúszövet, a selyem, a festett bőr, a fa, s így fogalmat tudunk alkotni őseink művészetéről. Aki elmélyed egy kissé az altaji sírvilág művészetében, egyhamar rájön, hogy a pazyriki, a sibei, a katandai, a tujektai, a béreli remekművek állatábrázolásai, növényi mintakincse nem

Tóth Lívia: Táltospalást című alkotása (részlet)

Tóth Lívia: Emese álma című alkotása

díszítőelemek halmaza, hanem súlyos üzeneteket hordozó képjel-írások. Rendje van a színeknek, a mozdulatoknak, a térkitöltéseknek. Nem naturális képek ezek, hanem egy ősi világkép szerves részei.

S Tóth Lívia ezt csodálatosan megérezte és megértette. Az Emese álma című remekén szarvas keretben egy hegyi kecske és egy párduc-griff látható. Egy felületes néző állatküzdelmet vél látni, ám a párduc-griff nem bántja a reá visszanéző hegyi kecskét, csak megérinti, amint a Hunnia allegória kompozícióknál is láthatjuk, de itt egy szarvast ölel át a párduc. A szarvas farán sas/turulmadár ül, amint a Lehel kürt szarvasán is, előtte kígyó ágaskodik. Ősi jelképeink, ősi mítoszaink alakjai. A szkíta királyok és főemberek sírjaiban a halott mellé temetett paripák közül jó párat szarvas-maszkba öltöztettek, másutt hegyi kecske-maszkot húztak a lovak fejére, amint ezt az 1998-ban feltárt béreli sírok mutatják. Miért változtatták a lovat szarvassá és hegyi kecskévé? Mert mindkét állat a Nap és a Fény szent szimbóluma, amely mágikus éltető és megtartó erő. Innen ered a csodaszarvas-mondánk is. A levegő királya: a sas, a földi állatfejedelem: az oroszlán és a párduc, e kettő együtt a Világ Teremtő Urának a jelképe. Így nézzük az Érted és ellened című kompozíciót és máris megérezzük: hatalmas boltozat feszül felettünk, magyarok felett, amely Belső-Ázsiától a Bécsi-medencéig ér, s ez mind a magyar lélek tere. S ez a magyar lélektér nem mérhető nyugati mércével, tér- és időszámítása kétségtelenül nem európai. Még a nyugati kereszténység egyeduralma után sem.

Varga Bernadett, mint hívő keresztény, tudatosan egyházművészetet csinál, de a szakralitás szerves része nála is a turul, a rakamazi korong formájában, ahol a szent

madár karmaiban tartja, óvja, őrzi a két fiókát. Aligha tévedünk, ha Hunort és Magyart látjuk a két madárfiókában, akik egy őstől származtak és vérrokonok.

Kodály Zoltán már a harmincas években megjósolta, hogy a mai idők a honfoglaló magyar lélek újjászületését követelik, mert az ősi magyar kultúra nem ellentétes a keresztény kultúrával, s nem ellentétes az európai kultúrával sem. De nem azonos vele, mert egészen más hangot és képjeleket használ és tudatosan elkülönül attól! A Kárpát-medence már évezredek óta a dél-orosz rónák, a Kaukázus, Közép- és Belső-Ázsia térségeivel lélegzik együtt, innen ered ősműveltségünk, ide köt bennünket zenénk (Bartók, Kodály, Lajtha), táncaink (Martin György, Falvay Károly), meséink, mondáink, építészetünk (Lechner Ödön, Makovecz Imre, Csete György), mítoszaink, hitvilágunk és díszítőművészetünk (Huszka József, Fettich Nándor, László Gyula).

Hosszú ideje már, hogy ősi örökségünket el akarják venni tőlünk, szellemi áramlatainkat nyugatiak által épített beton mederbe kényszerítik, s ha az ősi magyar lélek minduntalan kicsap e mű mederből, hamarjában magas gátakat emelnek gúnyból, becsmérlésből és gyűlöletből. Alaptalan lírai merengésről, magyarkodásról lármáznak, s azt szajkózzák: ez nem korszerű, ez nem modern. Pedig a világon minden időben és minden térségben a kultúra a múltra épült. Amelyik nép elfordul múltjától, a lelkét dobja el. A múltra építeni a jelent, a művészet számára is ősparancs. De ehhez nem elég a mesterségbeli tudás, ehhez nem elég az iskolai bizonyítvány, ehhez – túl ezeken – erős hit kell!

S íme, itt tündököl a mi Boldogasszonyunk két változatban is. Tóth Lívia applikált nemezén (Mária oltalma alatt) az életfa oltalmában, a szent lelket idéző madárral a feje felett (turul és galamb), kezében a Nap és a Hold, valóságos Földanya, s egyben a Menny asszonya. S nézzük Varga Bernadett vászonra festett Napbaöltözött Boldogasszonyát, akiről a Jelenések könyve is szól. Része a sajátságos – rongybetétes – gobelin technikával készített Egregyi Piétának, a paradicsomi Örök kert-nek, a Jelenések könyvének, az Apokrifnak, s mégis benne fénylik a csángók Babba Máriája is. Tudatos törekvése ez az alkotónak. Varga Bernadett azt akarja megvalósítani a művészetben, ami minékünk, magyaroknak ősi küldetésünk: a keleti hagyományokat összeegyeztetni a nyugati kereszténységgel. A Koppány herceg és Szent István közötti küzdelem célja és értelme ez volt: megteremteni a kiegyenlítődés lehetőségét. S célja az is, hogy ne legyen megbélyegzett a keresztény ember. Évezredek óta ezen fordult meg nemzeti létünk, hogy ez sikerül-e, s hogyan sikerül?

A feladás útja azonban sehová sem vezet. Amint nem adhatjuk fel soha a magyar anyanyelvünket, nem adhatjuk fel soha a nemzeti művész-képjel-anyanyelvünket sem. A művészet a nemzeti élet legfontosabb része, s az igazi alkotónak tudnia kell példát adni, vállalnia kell a vezető szerepet. Kellenek példaképek és minták, hogy ne hatalmasodjék el az anyagiasság, az ubi bene, ibi patria-elv, hogy ott a hazám, ahol jól megy a sorom.

Mindenfelől szorongatnak minket (Szent Pál), s bizony fogy a jövendőnk. S ilyenkor azt kell tennünk, mint amit a világ másik üldözött és kiválasztott népe tesz kétezer éve. Hadd idézzek Hahn István, Zsidó ünnepek és népszokások című könyvéből: „Őse-

ink jövőbe vetett reményüket csak a szépséges múltnak kiszínezésével merték kifejezni. Minél reménytelenebb messzeségben érezték magukat a jövő megváltásától, minél sivárabb volt a jelen és ijesztőbb a holnap: annál erősebb szálakkal kapaszkodott bele a zsidó lélek a dicsőséges múltba... ezért a reményért volt szent őseinknek, ezért szent, szászszorosan szent minékünk is a múlt..." – vallja Hahn István (63. oldal).

A Kárpát-medence szent föld, ha most megosztott is. A magyar múlt, nekünk szent, ezerszeresen is szent. Ma sokan, akik nem ritkán „fejetlen lábemberek", kacagnak ezen, s a rideg, materialista tényekre hivatkoznak. De Istent, a Hazát, a családot szeretni hit kérdése. Credo ut intellegam! – Hiszek, hogy értsek – hirdette Anselmus, s valóban a hit a legerősebb fegyverünk, a tehetség mellett, amely nemcsak észbeli tálentum, hanem a lendületesen gondolkodó fejek merészsége is.

E négy művész mindegyike tehetséges és merész, de a legmerészebb közöttük talán Tóth Csaba, aki egy évtizede egy fantasztikus és egészen sajátságos útra lépett, s ebből a sorozatból húsz művét először hozta el Kőszegre. Mind ő, mind Tóth Lívia és Varga Bernadett már kiállított Kőszegen, tehát csak Bábel Anita újonc városunkban. Szombathelyen pedig még ismertebbek. Tóth Csaba Iconostasion című tárlata a szombathelyi Savaria Múzeumban ez évben volt látható.

A Kőszegen élő Lőrincz Zoltán főiskolai tanár úr elemzése révén sokan már közelebb juthattak Tóth Csaba művészetének megértéséhez, amely mankóra bizony szükségünk is van, mivel nem azonnal, és egy átlagember számára nem teljesen érthető, hogy egy ilyen tehetségű művész miért másolja le aprólékos gondossággal a régi mesterek műveit? Mit akar ezzel a reprodukciós újrafestéssel? A hozzáértők nyomban felismerik az alapképeket: Csontváryt, Ferenczyt, Glatz Oszkárt, Csók Istvánt, Hollósy Simont, Koszta Józsefet, Gulácsyt, Vaszaryt, etc. Ám szembeszökő, hogy egy színnel festett képek ezek, eltérően az eredetiektől, másrészt mindegyik négyzetes alakzatban, egyforma méretű és mindegyiken felirat olvasható, amely felirat nem egyezik meg az alkotó művész által adott címmel. Vegyük például Csontváry Magányos cédrusát, amelyen a felirat: Legyen meg a Te akaratod!, a mű címe pedig: Az akarat szabadsága. Vagy Hollósy Simon Huszt vára című művét, rajta Hymnus szóval, vagy Ferenczy Károly, A hegyibeszéd című képét, rajta Ars poetica felirattal, a mű címe pedig: Aki meg nem botránkozik. Mi ez a feliratozás? Mi ez a képbe írás? Ugyanaz a képjelírás ez, amit a szkíta-hun örökség révén a többieknél is láthatunk. A felirattal nemcsak feltámasztja a régi mesterek sokszor elfeledett művét, de új értelmet ad azoknak, hasonlóképpen, mint a keleti ikonfestészetben. Csodálható-e, hogy 1996-ban a Trianon requiem (Hunnia feliratú) képét és a Munkácsy-képre festett Regnum Marianum feliratú képét a hivatalosok egyszerűen kizsűrizték. De Tóth Csaba filozofikus hajlamú ember, s nagyon is átéli Emmanuel Kant híres intelmét: „Habe Mut dich deines eigenen Verstandes zu bedienen!" – Legyen bátorságod a saját értelmedet követni! S néki van bátorsága, mert nem akarja megengedni, hogy ebben az új évezredben más hon álljon a négy folyam partján, más szózat szóljon és más keblű nép lakja e földet. Korszerű, egyéni hangvétele és stílusa

arra is példa, amit a legnagyobb magyar, gróf Széchenyi István így fejezett ki: a magyar nép nincs elöregedve, lelkes keleti rajként áll a vártán!

De erről vallanak mind a négyen, színekkel, képjelekkel, szavakkal, szoborba merevedett mozdulatokkal: a magyar nép továbbra is élni akar, s ezt egyetlen nép sem veheti rossz néven tőlünk! A Nap-jelképek, a Napisten és a Fényistenség számos változatban hirdeti itt Sinka István örök igazságát: mindig olyat kell mondani és mutatni, ami a Nap, tehát az Élet felé tör. Hogy elmondhassuk előbb magunkban, majd megbátorodva, mások előtt is, Sajó Sándor drámai szépségű sorait:

Magyarnak lenni: büszke gyönyörűség!
Magyarnak lenni: nagy szent akarat,
Mely itt reszket a Kárpátok alatt:
Ha küszködőn, ha szenvedőn, ha sírva:
Viselni sorsunk, ahogy meg van írva,
Lelkünkbe szíva magyar földünk lelkét,
Vérünkbe oltva ősök honszerelmét,
Féltőn borulni minden magyar rögre,
S hozzátapadni örökkön-örökre!

De vajon hat-e a példa, követik-e a mintát, változik-e, javul-e a következő nemzedék világlátása, hite, magyarságtudata, embersége?

Az itt kiállító művészeket kis gyermekeik veszik körül, s hadd bizonyítsa a jövőbe vetett hitünk valódiságát és erejét Tóth Csaba és Varga Bernadett két gyermeke, először a kicsi Kata, aki Bajza József versét mondja el, majd a tíz éves Ágoston, a magyar zászlóról szóló énekével. Ágoston régész szeretne lenni, s amikor tudattam vele, a választott pálya gyönyörű hivatás, de gazdag sohasem lesz, így válaszolt: a pénz nem fő érték, ő magyar régész akar lenni.

Gyermekeink, unokáink számára mi is elődök vagyunk, kötelességünk tehát úgy élni és alkotni, hogy utódaink megbecsüljenek minket, ahogyan mi is megbecsüljük nagy elődeinket.

(Elhangzott a kőszegi Városi Múzeum Öregtorony kiállítótermében, 2000. augusztus 4-én. Megjelent az Ősi Gyökér 19 (2001) 2. szám, 63-66. oldalon.)

A magyarság múltja és jövendője a Kárpát-medencében

Vajon igaza volt-e Orwellnek, amikor kijelentette: „Akié a múlt, azé a Jövő!"? Foglalkoztatja-e a mai magyar embert, miért vesztettük el a Kárpát-medencét ezer esztendő múltán? Miért hagytuk, hogy erőszakkal elvegyék tőlünk azt, ami a miénk és miért tűrjük szótlanul mindmáig az utódállamok magyargyűlölő arroganciáját és durva beolvasztási módszereit? Trianon óta özönlenek a menekült magyarok százezrei a csonka hazába vagy idegen országokba, s már alig vagyunk néhányan, akik hiszünk abban, hogy amit elveszítettünk, azt vissza is lehet szereznünk, ha a magyar kormány felismeri az adódó helyzeteket és bátran ki is használja azokat, amint történt ez 1938-ban és 1940/41-ben. S voltak ilyen helyzetek az elmúlt évtizedben! A trianoni békediktátumban megjutalmazott országok közül három már nem létezik (Szovjetunió, Csehszlovákia és Jugoszlávia), s amikor megváltoztatták ezen államok határait, Magyarországnak kérnie kellett volna a nagyhatalmaktól a magyarlakta területek hovatartozásának újratárgyalását, s igenis lett volna esélyünk 1992-ben visszakapni a színmagyar Csallóközt, s lett volna esélyünk a balkáni háborúk idején, népszavazás kiküzdése árán, visszaszerezni a Délvidék egy részét.

A világot uraló hatalmak sötét és titkos kártyákkal játszanak, a Churchill-iratokat például száz évre titkosították, a hivatalos és mérvadónak mondott magyar történetírás pedig 1945-től 1990-ig nyíltan, azóta meg burkoltan hamis, torz és magyarellenes művekkel áltatja az olvasókat, ködösíti el a tanulóifjúság gondolkodását, tudatosan irtogat-

Magyarország megyebeosztása 1941 nyarán

Közép-Európa országai 1941-ben

ja a nemzeti önbecsülésünk és önérzetünk megmaradt foszlányait.

Nem új ez a módszer, századévekkel ezelőtt feltalálták, akkor, amikor a törökvész és a német gyarmatosítás után, a súlyosan megfogyatkozott ország ősi szervezetét és szent hagyományainak hitelét ásták alá. II. József 1785-ben Magyarországot és a kapcsolt részeket tíz kerületre osztotta fel, Alexander Bach pedig 1850-ben öt koronatartományra szabdalta országunkat, leválasztva róla Erdélyt, Horvátországot, Szlavóniát és a Délvidéket. (Most ugyanezt tették a Felvidékből kreált Szlovákiában, s mi szótlanul tűrtük ezt!) Ugyanekkor, a XVIII-XIX. században heves támadást intéztek, először a német és osztrák tudósok, majd a hozzájuk pártolt rászedett magyarok és az idegenszívű hazai történészek, a krónikáinkban megőrzött és a magyar nép tudatában töretlenül és hibátlanul megtartott eredethagyományunk és ősiségünk ellen. Ekkor született meg ugyanis a finnugor rokonság és származás elmélete, amely szerint a magyarság sok ezredéven át az 50. szélességi foktól északra fekvő, kietlen és zord tajgában és száraz sztyeppén együtt élt a részben mongoloid és paleoszibirid nyelvrokonaival, gyűjtögető, halász-vadász életmódban, majd talán két és fél évezreddel ezelőtt eleink lesodródtak a délebbi vidékekre és eltanulták a fejlettebb népektől az állattartást. Ezután szinte megállás nélkül vándoroltak és menekültek ősapáink, ősanyáink, mígnem bevergődtek a Kárpát-medencébe. Nincs tehát minékünk semmiféle hivatkozási alapunk és jogunk erre a közel 330 000 km^2-es területű Kárpát-medencére, amelyet az Isten Európa legtökéletesebb zárt természeti egységének teremtett, mert – amint egy német tudós fogalmazott a XVIII. század vége felé – a magyaroknak nincs helyük Európa kultúrnépei között! S ezt tudván nem kell-e felidéznünk a nyugati békediktátorok egyikének alávaló megjegyzését, mely szerint néhány százezer (vagy millió) magyar élete nem nagy ár a szlávok számára kedvező határokért.

A valóság és az igazság többféleképpen fogalmazható meg, attól függően, hogy ki kivel rokonszenvez, ki kinek akar a kedvében járni és a hasznára lenni. Ezért nem fogadható el az egyoldalú történetírás, a kötelező közhelyek vagy dogmák hangoztatása és tudományos mérceként való megkövetelése. Történészeink közül nem kevesen számos hamisságot, sőt tudatos hazugságot terjesztettek, s terjesztenek, megbélyegezve és kirekesztve mindenkit, aki nem követi őket. Valótlan a finnugor származáselmélet, de hamis például az a tétel is, amit fél évszázada sulykolnak a fejekbe és a lelkekbe, hogy a magyar – amint sajnos manapság – mindig is kicsi és jelentéktelen nép volt, sőt állami fejlődése is teljesen azonos a közép- és kelet-európai népekével, akár a cseh, a lengyel, a horvát, a szerb, a dán, akár az orosz etc. históriát nézzük. A magyar Szent Korona sem annyira különleges, s főleg nem Szent István ősi koronája. Ami pedig a székelyeket illeti, ők elmagyarosodott törökök! Azt, hogy a legtörzsökösebb, legősibb nyelvű székelyek nem magyarok, az egykori magyargyűlölő román miniszterelnök, Ion Antonescu tábornok is boldogan mesélgette nemzetközi fórumokon, amint azt ma is teszik a románok a moldvai csángókkal.

A magyarság évezredes történelmét nem kell kitalálni és vad képzelményekből összetákolni, amint a románok vagy a szlovákok csinálják, de azt tudomásul kell vennünk, hogy óriási és görcsös trauma béklyóz bennünket a gondolkodásban és a cselekvésben pontosan azért, mert a IX. századtól a XVI. századig Magyarország Európa meghatározó (olykor nagyhatalmi erejű) szuverén állama volt, ellentétben a többi, fentebb idézett országokkal, amelyek vazallus, függő államok voltak. Lélekszámban, gazdasági erőforrások tekintetében, katonailag és területileg nagy ország voltunk, mígnem 1920 óta egy, egyre fogyó, kis lélekszámú, katonailag gyenge, csonka országocskává lettünk, amelyet önnön nemzete határol körös-körül, s ezt a nagyhatalmak tudatosan tették velünk, azért, hogy Magyarországot véglegesen elszigeteljék és lenyomva tarthassák. Eddig két ízben sikerült ebből kitörnünk. Először 1925 után, másodjára most, amikor a kicsi Magyarország a gazdasági fejlődés éllovasa lett.

A Kárpát-medence a magyarok Szentföldje volt és maradt. Mi ezt az Ígéret földjét Istentől kaptuk, amelyet az Úr, bűneink miatt többször elvett tőlünk, de ha megmaradunk a hitünkben, újra ép lesz Hazánk.

Nekünk volt és van ősi rokonságtudatunk, van valós és igazolható hun hagyományunk, nekünk van egymásért felelősségérzetünk, nekünk jogfolytonos Szent Korona eszménk van, s mily gyönyörű, hogy az új magyarigazolványokra éppen a Szent Koronát tették rá, amely minden hatalom birtokosa és megtestesítője. Az országházban őrzött magyar Szent Korona – ma már hitelesen bebizonyított! – igenis Szent István koronája és mindig ilyen egység volt, mint ma, noha a Dukász-lemez eredetileg nem volt rajta.

A Magyar Nagyfejedelemséget és a keresztény Magyar Királyságot hét évszázadon át (819-től, Álmos nagyfejedelem születésétől 1490-ig) rendkívüli uralkodók sora kormányozta, s csak az Álmos-Árpád dinasztia tíz szentet adott a keresztény világnak. Védtük Európát a mongol-tatártól, az oszmán töröktől, befogadtuk a menekülő szerbeket, a bosnyákokat, a románokat, s hálából, a befogadottak elorozták országunk nagy részét.

Magyarország feldarabolása

Mi azt akarjuk, hogy a mostani kormány megmaradjon és megerősödjön, egyre inkább valóban nemzeti kormány legyen, s ne csak nemzeti jelszavakat hangoztasson, hanem sokasodjanak a megalkuvás nélküli tettei. Ez a nemzeti radikálisok nélkül nem válhat valóra! Meg kell szüntetni Magyarország védtelenségét, hiszen ma csaknem ott tartunk, mint a hazaáruló Károlyi Mihály idejében, aki 1918. november 1-én lefegyverezte az egész magyar haderőt és odadobta ezáltal az országunkat a kisantant és a magyarellenes francia és brit területrablóknak. Mi azt akarjuk, hogy a történeti Magyarország szellemisége örökre megmaradjon, a mi gyomrunk nem rándul görcsbe, ha kimondjuk az irredenta vagy a revízió szavakat, mert amint elődeink, mi is békés úton kívánjuk rendezni közös dolgainkat a világgal.

A kiegyezést követően 63 vármegyéje volt Magyarországnak, 1920 után 33-ra, majd a „közigazgatásilag egyelőre egyesített vármegyék" kifejezést használva, 25-re csökkent a számuk, mígnem 1941-ben, a visszakapott részekkel 41 vármegyénk a szovjet megszállás idején, 1950-től 19 megyére apadt. S a jövőben ezeket is meg akarják szüntetni az uniós régiók miatt, amint a történeti egyházmegyéket is megszüntette a lengyel pápa!

A nyugati hatalmak magyarellenessége nem szűnt meg. Noha a spanyol, az ír, a görög, a szlovák, a román, a brazil nemzet régebbtől ad kedvezményeket külföldi honfitársainak (igazolványokat is kibocsájtva), ellenük egyetlen elítélő vagy megbélyegző lépést sem tett egyetlen nemzetközi szervezet sem. A magyar kedvezménytörvény, illetve állampolgárság azonban nyomban európai vita tárgya lett, amely azonban Istennek hála, ha némileg felemás módon is, de hatályba lépett. Ez a jelenlegi kormány legnagyobb tette és nem szabad meghátrálni, semmilyen körülmények között sem.

Az európai nemzetállamok soha sem fognak megszűnni, ezt sem az Európai Unió, sem az egységes eurós pénzrendszer nem képes elérni. Ha Európának egyáltalán szüksége lesz ránk, s benn tartanak bennünket is az unióban, akkor – Tormay Cécile szavaival élve – „innunk kell a napnyugat mérgét, mert nélküle nem tarthatja meg itt foglalását, aki keletről jött". De ismerjük fel már most a nagy lehetőséget. Ha – kellő és komoly feltételek mellett, tehát nem úgy, amint eddig tettük a szomszédos országok NATO és

EU-tagsági igényével – pártfogoljuk Szlovákia, Szerbia és Románia csatlakozását, illetőleg ösztönözzük Erdély autonómiájának megteremtését, akkor a határok nélküli Európában újra egyesülhet a szétszaggatott magyar nemzet. Az ősi és csodálatos varázsú nyelvünk által – amelyet nem ronthat el az angol vagy más nyelvek ismerete és használata, – valamint a magyarok tehetsége és törekvése által meghatározó erővé válhatunk a Kárpát-medencében. Feltéve persze, hogy a családtámogatások erősödésével megáll a nemzet fogyása. Mi azt akarjuk, hogy a csatlakozásról is népszavazás döntsön, mivel ez az egyetlen egy módja van az igazi népfelség elv érvényesülésének. Ha a magukat oly nagy demokratáknak tekintő nagyhatalmak 1920. február 6-án egyhangúan el nem utasították volna Magyarország népszavazási követelését, a történeti Magyarország ma is létezne, hiszen a felvidéki szlovákok, a kárpátaljai ruszinok, az erdélyi románok, a délvidéki szerbek, a nyugat-magyarországi németek javarésze is jól érezte magát a magyar határok között. Elsőként talán a – magyar címerből kivett – hármas halmon álló kettős kereszt földje (Szlovákia) tér vissza ily módon.

A mai világ nagy nemzetei azok, amelyek az angol, a francia, a spanyol, az arab, a kínai, az orosz, a német és a japán nyelvet beszélik, de a magyar anyanyelvűek száma sem jelentéktelen, tehát megmaradhatunk és felvirágozhat országunk, ha nem lépünk vissza a dágványos zsákutcába csalogató, ellenzéki szirének által ajánlgatott vörös útra.

Bízunk abban, hogy egyre többen vannak azok, akik a múltjukra büszkék, akiknek elegük van a bolsevikok szellemi terrorjából, akik tudnak és mernek szabadon gondolkodni, akik számára a normális ön- és családszeretet mellett helye van a közösségi érdekek védelmének is, akik képesek átélni, hogy nem lehetek szabad és elégedett, ha bármely nemzettestvérem egy másik országban elnyomott és szenvedő, s akik igaz emberségük megtartása mellett sem akarnak az idegen bevándorlók rengetegében feloldani.

(Elhangzott Budapesten, 2002-ben.)

A moldvai csángókról

Több mint tizenegy századévvel ezelőtt, amikor Álmos nagyfejedelem és fia, Árpád vezetésével eleink bevonultak a Kárpát-medencébe, nemcsak a nevezetes Vereckei szorost vették igénybe, de a radnai, a békási, a gyimesi, a bodzai és az ojtozi hegyszorosokat is. A Kárpátok bércein túl, kelet felé, a gyimesi szoroson áttörő Tatros folyó vize beletorkollik a Szeret folyóba, amely északabbra már magába olvasztotta az Aranyos-Beszterce és a Moldova víztömegét is. A Szeret, éppen úgy a Dunába ömlik, mint a Tisza, tehát ez a folyó is a Kárpát-medencei vízrendszer része. Amint maga a táj is a magyarok földjéhez tartozik, bár túl van a Kárpátokon, hiszen csaknem teljes egészében ősi magyar helynevekkel van teli: Moldvabánya, Bákó, Románvásár, Németváros, Jászvásár, Turul, Lökösfalva, Husztváros, Őrhely, Vasló, Templomfalva, Tázló, Úz, Szászkút, Bogdánfalva, Forrófalva, Szabófalva, Nagypatak, Újfalu, Aknavásár.

Lehetséges ez? Hiszen, ha a mai térképre nézünk, csak ilyen neveket olvashatunk: Baia, Bacau, Tirgu Neamţ (Németvásár), Piatra Neamţ (Karácsonykő), Targul Trotuşului (Tatrosvásár), Jassy (Jászvásár), etc. Igen, ezek román nevek, de a magyar helynevekből keletkeztek. Egykor ezt a fennsíkot éppen úgy Mezőségnek hívták, mint a Kolozsvár melletti földet, s románok nem laktak itt. Sőt, Erdélyben sem az 1200-as évekig! III. András királyunk, 1293-ban királyi birtokára, Székesre telepítette Erdély valamennyi oláhját (universos Olacos), s akkor ők mindösszesen 18 ezren voltak. A székelyek száma ekkortájt 300 ezer volt, a szászoké 21 ezer.

Moldvai csángó asszony

Moldva neve: terra Molduana, viszonylag későn bukkan fel, csak az Anjou királyaink korában, a XIV. században, addig ezt a földet Kunországnak nevezték, még korábban a besenyők szállásterülete volt.

Többen úgy véljük, hogy itt, a keleti Mezőségben a legrégibb lakosok: etelközi magyarok és testvéreink, a besenyők voltak. Ők nem székelyek, máig sem keveredtek velük, ők nem szászok, noha a németajkú szászok is több települést alapítottak, s legfőképpen: ők nem oláhok, azaz románok. Az ő megkülönböztető nevük: a **csángó**, amely név csangai alakban a XVI. században tűnik fel első ízben, de sokkal-sokkal régebbi eredetű. Vannak, akik szerint az elkóborol, elcsángál szóból származik, mások szerint a csengő szavunk rejtezkedik benne.

A moldvai csángók eredetileg selypesen beszéltek, tehát minden s-hangot sz-nek mondtak:

Nékem ulyan asszonyom van
Kétszer szeper egy hónapban
Hétfőn régvel lugzót rakott
Mász hétfőig mind lugozta,
Mikor moszni indította,
Komásszonyát szollította,
Zöld kancsóját el nem hagyta
Egyet mosztak, kettőt ittak,
Mégesz mikor kirakdoszták
A kutyák esz megugatták.

Vagy a német telepesek által alapított Trunkon gyűjtött leánybúcsúztatóban:

Moszt válik ki szíp lyány
Fontál-é vaj varrtál,
Vaj faluba futtál?
Vaj puckán szunnyodtál,
Vaj faluba futtál?

Puckán szem aluttam,
Faluba szem futtam,
Ládámat tűtöttem,
Adódni készültem.

Egy asszonysirató csángó népdal is megőrizte az ősi nyelvjárási jellegzetességet:

Ez mig bizony éjen lyány voltam,
Cifra pántyikásszon jártam,
Dehogy bizony el adodtam,
Még füz hijjat szem kaphattam,
E pántyika könnyű gunya,
Met aszt ö széjel fudogalja,
Fejem közepe nehez gunya,
Met aszt e bu nyomdogalja.

De nemcsak beszédjükben, embertani alkatukban is eltérnek az igazi moldvai csángók az erdélyi székelyektől, noha kétségtelen, hogy a XIV. században Csíkból és Háromszékből számosan átköltöztek ide, amely azután folytatódott a husziták menekülésekor a XV. században, s betetőződött az 1761-es madéfalvi siculicidium után. Ma már igen erős a keveredés, elsősorban a túlsúlyba került románok miatt. A románok ortodox

Moldvai csángók felvonulása Budapesten

görögkeleti vallásúak, a csángók ősidőktől katolikusok. A szereti püspökség már 1371-ben létrejött, 1412-től a vallási központ a bákói ferences kolostor lett, amelyet 1601-től a csíksomlyói ferences barátok vettek át.

A moldvai csángók a magyar történelem eleven csodái, s nemcsak azért, mert legősibb eleink maradékai, hanem azért is, mert még mindig léteznek, bármennyire is ki akarták őket pusztítani az elmúlt századok alatt. A XVI. században 50 ezren voltak, s ma is 60 ezer felett van a lélekszámuk. A napi hírekben is folyvást halljuk, hogy még ma is acsarkodnak ellenük.

Pusztinán, ahol már 1830-ban erős csángómagyar egyházközség alakult, s ez máig megvan, s ahonnan ma esti vendégeink származnak, a népszámlálók ma sem akarják beírni a kérdőívre, hogy nemzetisége csángómagyar! Amióta Románia létezik, 1857 óta, a csángók mindenkinek útjában vannak, ha magyar nyelvüket, imáikat, viseletüket, dalaikat, táncaikat, meséiket meg akarják tartani. Tehát nem a XX. században indult meg a csángók elrománosítása. Elvették tőlük az ősi templomokat, nem adtak nékik magyar papokat, betiltották az iskoláikat. Lényegében a XVII. századtól idegen papok terrorját nyögik. Előbb a Rómából küldött olasz szerzeteseket küldték rájuk, majd a román papok sulykolják beléjük: hogy ők románok, s csak kicsi részük „magyarosodott el".

Mielőtt bemutatnám ma esti vendégeinket, ismerjünk meg néhány részletet a 150 és 100 esztendővel ezelőtt keltezett egyházi jelentésekből, hadd tudják meg mindannyian, milyen sorsuk volt és van csángó testvéreinknek régtől fogva. 1860-ban egy magyarul nem tudó, de becsületes csángóföldi román plébános, Ion Ghergu levelet írt az esztergo-

mi hercegprímásnak: „Mi hatszázan gazdák, Ojtozhatárszél mellékiek, moldvai részen összegyűlvén, tanácskozván magunkban nagy sérelmünkről, kik már legalább ötszáz esztendeje, mint magyar lakosok és római katolikusok igazi hitben eddigelé megmaradtunk, sok viszontagság közepette mindeneket eltűrtünk, elszenvedtünk, megszaporodtunk, igaz hitben megerősödtünk... de pusztulunk. Ma a községnek csak a fele magyar s magyar öntudatukat feltűnően elveszítették. Bizonyos, alig látható szégyenpírral vallják meg magyar voltukat és velünk már nem sok kapcsolatot éreznek, bár az asszonyok csak magyarul tudnak."

A szabófalvi Mártonos András, 1900-ban írta az alábbi megrendítő tartalmú levelet: „A magyarföldi magyarok igen nagyon gyéren látták az öcséiket, mert egy ezer esztendőbe vagy tíz, tizenöt magyar jött el a moldavi magyar csángóknál elé, és azok is azt látták, hogy a csángók esnek bele a tengerbe, de nem vettek szemmértéket, hogy adjanak segítséget, hogy kiszaladjanak a haláltól. Látták, hogy fel vannak akasztva, de egy sem akarta elvágni az akasztó kötelet, hogy leakassza őköt. Látták, hogy a csángókon ég a tűz, de egy sem vett kevés vizet, hogy leöntse a tűzre, hogy eloltsa a tüzet, látták a nagy öcséik, hogy a kicsi eltévedt az erdőben, de egy sem hozta ki a napfényre az erdőből, látták, hogy közel van, hogy megegyék a vad farkasok s egy magyar sem restellte magát, hogy rikoltson a farkasra, hogy ne egyék meg a csángókat!

Elhagyták az Isten számára és az Idő történetére, úgy hogy, ha lesz részük, kiszaladnak a csángók a tengerből, az akasztófáról, a tűzből, az erdőből, a farkas szájából, ha nem lesz részük, ott vesszenek el az átkozott csángók, mintha nem lennének magyarok!"

„Mikor elvittek engem az iskolába, én nem tudtam, hogy magyar fiú vagyok. Édesanyám meghalt és elhagyott hat évesen, és nem volt, ki tápláltasson és magyarnak nevezzen, mert itt elé nincs magyar iskola. Az iskolában oláhul tanultam. Egy nap megharagudott a tanító rám s akkor rám bőgött egyet: porcsi. Nu fi pork Ingur szpurkát! Ne légy disznó, pogány magyar! Mikor hazamentem, elmondottam apámnak és megkérdeztem, mit jelent ez a szidás? Akkor apám megmondta nekem: Fiam! Azt jelenti, hogy te magyar fiú vagy... s csak élünk és lakunk oláh országban."

„Csángóknak neveznek minket, mert mondják, mert megmaradott a beszéd, hogy mikor feljöttek ezekre a földekre ősapáink, jöttek csangókval (csengőkkel) minden marháikon... Hogy Atillának, avagy Árpádnak vagyunk-é családai, csak az Isten tudja, de én mást nem vagyok képes hinni és vállalni. Bár még a beszédünk is elpusztult és elfelejtettük, mert senki sem tanít magyarul, senki sem segít."

Ez év elején a bukaresti pápai nuncius, az előtte megjelenő Nyisztor Tinkának azt mondta: az a nyelv, amelyen te beszélsz, nem magyar! A magyar nyelvet ne tanulja senki, mert az a ló nyelve! Gergheli Péter jászvásári püspök azonban már elismerte, hogy a pápa és az Európai Tanács 2001. évi ajánlását meg kell fogadni, azaz, hogy a csángók magyarok.

Úgy hisszük, azt akarjuk, hogy soha többé ne lehessen állami hirdetményként kifüggeszteni sem Moldvában, sem Erdélyben, ami 1938-ban Bákó megyében mindenütt olvasható volt: „A községházán vagy más nyilvános helyeken nem szabad más nyelven beszélni, csak románul! A katolikus templomokban az istentiszteletet csak románul és

latinul, de nem magyarul szabad mondani. Mindenkit szigorúan megbüntetünk, aki ez ellen vét!"

S most itt áll előttünk három, Bákóból idejött csángó magyar: Nyisztor Ilona, Mihály és Ilona édesanyja. A Nyisztor ragadványnév, a Nestorból, ami részben a legendás frígiai király neve volt, másrészt az ismeretlent jelenti. Ilonát eredetileg /családnevén/ László Ilonának, hívták, Mihályt Daninak. Itt állnak ősi viseletükben, amely egyszerű, sallangmentes és mégis nemes. Sajnos, csángósan már csak az öregek hordozódnak, a fiatalabbak kivetkőztek. Hétköznap már nem viselik a csodaszép hímes, kieresztett fehér ingeket, ingvállakat, a lepelszoknyaként ismert csíkos, fekete-veres katrincát vagy a fótát, amely az asszonynép féltősebb dolgainak az eltakarására szolgált, a fehér szőttes főkötőket, a fejre való kendőzőt, az előruhát, a széles és hosszú veres és fekete övedzőt, a bernyécet, a bundát, a kozsókot, a szőrkalapot, a kucsmát, a kerparuvát, a gyöngyös pártát, a csepesz főkötőt, a sarut, a csizmát, a díszes harisnyákat. Már csak az otthoni szobák félhomálya őrzi a csergéket, a padra való, az ágyvető és csepü-lécsereket, a díszes abroszokat, a ribanclepedőket.

Ilona Pusztinán született, ahol nemrégiben több száz aláírást gyűjtöttek azért, hogy a szentmisét magyarul mondják, hiszen amilyen nyelven imádkozunk, amilyen szóval illetjük az Istent, az az anyanyelvünk. A pusztinai pap azonban sokakat arra kényszerített, hogy vonják vissza az aláírásukat.

A félelem ellen is áll ki most Nyisztor Ilona, most Krisztus feltámadásának ünnepén, Húsvétkor. Hallgassuk Ilona kíséret nélküli csodálatos énekét és édesanyja mesemondását.

(Elhangzott Kőszegen, az Irottkő Szálló aulájában, 2002. március 31-én, húsvétvasárnap. Megjelent a Kapu 26 (2014) 9. szám, 36-37. oldalon.)

A magyar feltámadás reménye és bukása 2002-ben

Mi, a Magyar Igazság és Élet Pártjának Vas megyei országgyűlési képviselőjelöltjei, valamennyien tudatában vagyunk annak, hogy megmérettetésünk ez év áprilisában nem igazságos és tárgyilagos körülmények között történik majd, hiszen az ellenzékbe szorult pártok gyűlölettel teli, hamis megbélyegzéssel mindenkit a kirekesztésünkre szólítanak fel, ámde nyíltan még a kormányzó pártok sem vállalnak bennünket. Tudjuk jól, miért van ez így. A hatalom emberei évszázadok óta, lényegében Mohács óta, igyekeznek „féken tartani" a magyarságot. Sem a Habsburgok, sem a kozmopolita liberálisok, sem a nemzeti szocialisták, sem a kommunisták gondolkodásában és politikájában soha nem volt megbecsült helye a „turáni magyar népnek", amelyet ezredévek óta a gyűlölet légköre vesz körül. A Kárpát-medencét birtokba vevő magyarság, a szkíták, a hunok és az avarok örököseiként, magányos kősziklaként állt és áll a szláv és germán népek tengerében. Minket Európa népei soha nem fogadtak be maguk közé, Kelet népe örökre idegen test maradt ezen a kontinensen, bármit is mondjanak az idegenek. Ezt mutatja a múltunk és mutatja a jelenünk. S nagy kérdés: mit hoz majd a jövő?

Közöttünk van történetkutató, rádiós újságíró, református lelkész, vállalkozó és erdész, tehát a mai magyar társadalom szinte minden rétegét képviseljük. Mi nem árasztjuk el a választóinkat dagályos szólamokkal és soha be nem váltható mesebeli ígéretekkel, amint ezt sok más párt teszi, olyanok is, amelyeknek egyes tagjai számára félévszázad állt rendelkezésére az üdvtanok és hirdetmények gyakorlati megvalósítására, ám „áldásos tevékenységük" révén egyre mélyebbre süllyedtünk. Mi mindannyian azt akarjuk, hogy a jelen világban élő 15 milliónyi magyar ember tudatában legyen annak, hogy a magyar haza gyermekei valamennyien, akiknek joguk van boldogulniuk a saját szülőföldjükön, a saját anyanyelvükön, s akiknek soha senki ne tilthassa meg dicső múltjuk valóságos megismerését, soha senki ne üldözhessen egyetlen magyart sem csak azért, mert magyar, éljen a jelenlegi határokon belül vagy kívül. Képviselni akarjuk minden vasi ember tisztességes és jogos érdekeit, legyen horvát, sváb, cigány vagy törzsökös magyar, éljen városban vagy faluban, legyen módos vagy szegény sorsú. De nem kívánjuk pártolni és képviselni az idegenszívűeket, az árulókat, a vérünkön élősködő vámpírokat, a hamisakat, a csalókat, az önös harácsolókat.

Mi mindannyian nyilvánosságra hozzuk a vagyonnyilatkozatunkat, s felhatalmazzuk a választókat arra, hogy a remélt képviselőség elnyerése után, korlátozás nélkül ellenőrizhessék bármelyikünk gyarapodását. Számunkra a képviselőség küldetés és elkötelezettség. Mi nem engedhetjük meg magunknak, hogy tisztátalanok, kétes vagyoni ügyletekbe keveredők, okirat-hamisítók, műveletlenek és gőgösek legyünk. Mi a nemzet napszámosai kívánunk lenni, akik szolgálják a választóikat és nem a nyakukra ülve, törtetnek önös céljaik felé, jobbadán csak arra ügyelve, hogy a saját zsebük mindig tömve legyen.

A jelöltség vállalása elszántságot és bátorságot kívánt, de viseljük sorsunkat, ahogy

meg van írva. Hittel hisszük, hogy a Vas megyei választópolgárok között is szép számban lesznek bátrak, meg nem félemlíthető elszántak, félre nem vezethető szabadgondolkodók, akik vállalják a magyarságukat, s akik majd ránk szavaznak most, ezen az egész jövőnket meghatározó, valóban sorsdöntő választáson.

1988-ban Budapesten háromszázezer ember, szerte az országban még sok tízezer lélek emelte fel a szavát Erdélyért, a falurombolás leállításáért. Zúgtak a harangok, szállt az ének, imádkozva fogtuk meg egymás kezét. Még itt volt a szovjet hadsereg, még fegyverben állt a munkásőrség, még élt az 56-os forradalom véres kezű diktátora, Kádár-Csermanek János, de már sokunkban felcsillant a remény: most már végre lesz változás, mert feleszméltünk. Majd egy év múltán ismét ugyanennyi embertömeg sorakozott fel a Hősök terén, Nagy Imre temetésekor, s ekkor már bizonyosságot éreztünk.

Ám sem 1990-ben, sem később nem következett be a 45 éve várt igazi rendszerváltás, hiába vonult el a vörös hadsereg 1991-ben, s lettünk ismét, jogilag: szabad ország.

Mind az értelmünk, mind a lelkünk zárkában, tömlöcben maradt. A legutóbbi húsvétkor volt alkalma sokmillió magyar keresztténynek és keresztyénnek örvendeznie Jézus feltámadásának, de a magyar haza feltámadása mindig elmaradt. Elmaradt a kommunista diktatúra bűnöseinek felelősségre vonása, elmaradt az elrabolt tulajdonok visszaszolgáltatása, elmaradt az oktatás, a kultúra, a tudomány nemzetivé tétele, elmaradt a súlyosan szélsőbaloldali sajtó és tv-rádió központjaiban a nagytakarítás. Az MDF fényes győzelmét a hatalomra kerültek nem kívánták kihasználni. A magyar Pilátusok megalkudtak, kiegyeztek, az önérdekek martalócai lettek. Elkezdődött a tömegek módszeres agymosása, annak szüntelen hangoztatása, hogy vannak az ország érdekeinél magasabb értékek is, ezért nekünk, magyaroknak nem szabad a magunk útját járni, hanem mindig és minden áron igazodnunk kell a nemzetközi követelményekhez. Húzzuk meg magunkat, törődjünk bele rossz sorsunkba, Trianonba, elnyomorodásunkba, fogyásunkba, megaláztatásunkba. Legyünk keresztények, de csakis abban az értelemben, hogy tűrünk és szenvedünk, amint Lukács evangéliumában olvashatjuk: „Ha megütik a jobb arcodat, fordítsd oda a másikat is." (Lukács 6. 29.) Ám amit az egyén vállalhat, azt nem vállalhatja egy nemzet! Mert „minden meghasonlott ország elpusztul!" (Máté 12. 25.)

2002. március 15-én, Budapesten, a Hősök terén harmadjára ismét felsorakozott negyedmilliónyi magyar, annak jelzésére, hogy e népnek a szíve nem kérgesedett meg egészen. Világossá vált az evangéliumi igazság, hogy most, aki nincs velünk, az ellenünk van! (Lukács 11. 22.) Mert „ma is támadnak hamis Krisztusok, hamis próféták, s nagy jeleket és ál-csodákat művelnek, hogy tévedésbe ejtsék a népet." (Máté 12. 37.) Vérszívó viperák tapadnak ránk mindenfelől az MSZP és az SZDSZ köntöseiben, de mi Máté evangéliumának szavaival szaggatjuk le magunkról őket: „Viperák fajzata! Hogyan beszélhettek jót, holott gonoszok vagytok?" (Máté 12. 34.) „Ti kívülről igazaknak látszotok az emberek szemében, de belül tele vagytok képmutatással és gonoszsággal." (Máté 23.28.) 45+4 év állt rendelkezésükre a most hetedhét-országot ígérgetőknek, hogy Kánaánt teremtsenek. Eddig nem tették és sokan mégis, még mindig hisznek nekik!

Liberális jóléti államot ígértek 1994-ben és most 2002-ben is ezt hajtogatják ugyan-

azok, akik Kádár fő zsoldosai voltak, s akik eladósították az országot – hiszen ma is évente 800 milliárd forintot kell kifizetnünk – akik csökkentették a nyugdíjakat, akik nem építettek utakat, hidakat, akik nem építettek gátakat, akik csökkentették a kórházi ágyakat, akik elvették a GYES-t és a GYED-et, akik megszavazták a magyar magzatok további gyilkolását, akik eladták a nemzeti vagyon javát, akik botrányt-botrányra halmoztak, pedig „jaj annak, aki botrányt okoz" (Máté 18. 8.), akik a szegénytől azt a kicsit is elvették, amije volt, s odaadták a gazdagoknak (Máté 13. 12.), a telhetetlen bankároknak, akik elloptak minden értékünket, hiszen elprivatizálták a nemzeti vagyon 80 %-át, akiknek – vagy felmenőiknek – véres a kezük, sötét és bűnös a lelkük, akik megtagadták a határainkon kívülre rekesztett testvéreinket, akik szörnyű vízierőműveket kívántak építeni, akik tandíjat követeltek, akik Magyarországot a bűnözők paradicsomává tették, elijesztve a külföldieket, a vendégeket, akik el akarták adni a magyar földet, hogy bennszülöttek és szolgák legyünk saját hazánkban. Ezek, a tisztánlátásukat és maradék tisztességüket is elvesztett baloldaliak akarnak most minket újra vezetni: „Világtalanok vak vezetői ők. Ha pedig vak vezet világtalant, mindkettő gödörbe esik." (Máté 15. 14.)

De hát miért hisznek az emberek nagy csoportjai nekik? Miért veszik be a médiumok gonosz hazugságait, miért vélik sokan a híreiket igazaknak? Miért erőszakos a FIDESZ-MDF, és miért szélsőséges a MIÉP? Miért hasonlítgathatják Orbán Viktort és Csurka Istvánt Hitlerhez olyan szellemi toprongyok, akik számára Németh László, Szabó Dezső és Márai Sándor is rasszista?

Jézus Krisztust is megalázták, leköpdösték, arcul verték, Poncius Pilátus helytartó mosta kezeit, mert ő tudta, hogy Jézus semmi rosszat nem tett, de azért hagyta, hogy a zsidó főpapok, Kajafás és Annás keresztre feszíttessék.

A nemzeti radikálisok között egyetlen ember sincs, akinek múltját vérgőzös tettek vagy hazaárulás mocskolnák be, ma a nemzeti jobboldal úgy áll a vörös balliberálisok között, mint juhok a farkasok között (Máté 10. 16.).

Szombathelyen, sőt az egész megyében csak a MIÉP plakátjait szaggatják le szinte azonnal. Jelzések szerint az SZDSZ felbéreltjei teszik ezt. Ki tehát a szélsőséges? Nem borult-e fel a világ rendje, s nem döbbent-e meg sokakat, hogy az SZDSZ és az MSZP a gerendát sem látja meg a maga szemében, míg a másokéban a szálkát vizslatja? (Lukács 6. 41-42.)

Sokan vannak, akik elbódult aggyal, megrészegült bugyutasággal ismételgetik: le kell váltani a polgári kormányt!

Csurka István író, a MIÉP elnöke Bozsokon, 1996-ban

Majd most, végre, boldogítja a népet a szocialisták béketábora. Ámde „tövisről nem szednek fügét és csipkebokorról nem szüretelnek szőlőt." (Lukács 6. 45.)

A nemzeti jobboldal és a balliberális erők között áthághatatlan mélység tátong (Lukács 16. 26.), mi nem félünk a néptől, míg a baloldaliak a sötétség hatalmasai, akik ostoba, hiszékeny masszának tekintik a milliókat, s abban bizakodnak, hogy Magyarország lakossága ma is homo Kadaricusokból, Kádár népéből áll, s nem homo Hungaricusokból, igaz magyarokból. Azt mi is látjuk és tudjuk, hogy a magyar társadalom valóban kettészakadt, de az ideológiai különállás valódi mételye a lumpenizálódott tömegek bujtogatása, hogy ne legyen nemzeti egység.

Sajnálatosnak tartjuk, hogy a kormányzó pártok nem fogadják el a MIÉP felkínált támogatását, azt azonban mindannyiunknak tudnia kell, hogy aki nemzetünk megerősödését akarja, az a jobboldal legmarkánsabb, legkövetkezetesebb és legszókimondóbb pártjára kell, szavazzon, mert „szavaink alapján fognak igaznak ítélni vagy szavaink alapján fognak elmarasztalni minket." (Máté 12. 37.) Mert a mindennapi életet a tettek vezérlik, de a világot a szavak kormányozzák.

Mi azonban ismerjük a Szentírás szavait: „nem a gyorsak győznek a futásban, és nem a hősök a harcban, nem a bölcsek szerzik meg a gazdagságot" (Prédikátorok könyve 9. 11.), hanem az alattomosak, a gátlástalanul törtetők, a hazugok és Mammon imádói.

A kormánynak és pártjainak tudnia kellene, hogy a nemzet ereje az összefogás, a rendszerváltásnak mindenek előtt a lelkekben kell megvalósulnia. Ezért szükségszerű az elmúlt évtizedben jelentős erővé nőtt MIÉP befogadása. A nyugati demokráciákra hivatkozva lökik el a kinyújtott kezünket, mint legutóbb Grespik Lászlóval kapcsolatban tették, aki – úgymond – köztisztviselőként politizált. Ám az ugyancsak főtisztviselő Frölich Róbert zsidó főrabbi és a honvédség dandártábornoka ugyanezt nyugodtan, következmények nélkül megteheti, gond nélkül aláírhat baloldali nyilatkozatokat. Ha ezt kimondjuk, uszítunk, gyűlöletet keltünk, holott csak Pázmány Pétert követjük: „Néha mi is megmelegítjük a téntát, mikor ez mostani új tanítókról szólunk és kerek szóval a hamisságot hamisságnak, a hazugságot hazugságnak nevezzük!"

S Nyugat-Európa is jobbra tart: Itália, Ausztria, Dánia, Portugália, Németország, Norvégia után Svájcban, Franciaországban is fordul a világ és az agyonpiszkolt Le Pen a köztársasági elnökválasztás harmadik helyezettje, noha a szereplését minden áron meg akarják akadályozni.

De nem becsüljük le az ellenünk folyó szakadatlan ármánykodás, mocskolódás, ütlegelés szerepét, hiszen, amint Széchenyi István mondta, „a leghatalmasbat is megőrli a sok féreg!"

A mi programunk, sem országos, sem szombathelyi viszonylatban, nem a szertelen és határtalan hazug ígéretek tömkelegéből áll. Mi nem ígérünk 1100 milliárdos szeretetcsomagot. Mi azt akarjuk, hogy végre megtörténjen a lelkekben és az országban a valódi rendszerváltás.

A Kárpát-medencében élő valamennyi magyar, bármelyik utódállam polgára is, bátran kimondhassa: büszke vagyok arra, hogy magyar vagyok! A státustörvény maradék-

talanul érvényesüljön, hiszen ez európai érték! A magyarigazolványok mellett meg kell adni a világ minden magyarjának a választójogot. Teremtsük meg a Kárpát-medencében a magyar autonómiákat és a testvércsaládok mozgalmát.

Magyarországon a kereszténységszociális piacgazdaság működjön és ne a szociálliberális vad kapitalizmus.

Ne legyen a magyar érdeknél magasabb érték! Maradjon meg és erősödjék a gazdasági patriotizmus, tehát a magyar vállalkozások kiemelt pártolása érvényesüljön. Legyenek védővámok a magyar termékek védelmére.

Az elsietett privatizáció után megmaradt 15 %-nyi állami tulajdont meg kell őrizni (posta, vasút, autópályák, vízművek).

Az európai unióba csak közakarattal és egyenlő feltételekkel lépjünk be, a magyar föld hét év múlva sem eladó! Ne nyissuk meg 2005-re az energiapiacot.

Fokozzuk a lakásépítést, kedvező hitelekkel.

Tisztítsuk meg Magyarországot szellemileg és fizikai értelemben egyaránt. A szemét és a mocsok megfertőzi a bensőnket.

Legyen magyar véderő: korszerű hadsereg és nemzeti gárda.

Védjük és erősítsük ősi kereszténységünket, nincs szükségünk hamis szektákra, de szükségünk van a vasárnap ünnepére, amikor a multik sem üzemelhetnek, érvényesüljön az új evangelizáció, a nemzeti szolidaritás. Valósuljon meg a főállású anyaság.

A magyarság legfőbb kincse: a szellemi tőkéje, ezért a GDP 2-3 %-át fordítsuk az oktatás és a kutatás támogatására, de az oktatás nemzeti és elit jellegű legyen. A tömegoktatás mutatói – akárcsak a GDP-táblázatok – statisztikai szemfényvesztések, szükséges egy új értékelési rend és a felzárkóztatás. Ismét szervezzük meg a magas szintű felnőttképzést. A lakosság zöme potenciális analfabéta, nem tud és így nem is kíván olvasni, ezért csak a tv-t tudja befogadni. Ez a médiumterror alapja.

A sajtó és az elektronikus médiumok óriási reklámbevételeit azonnal meg kell adóztatni.

(Elhangzott Szombathelyen, a Savaria Nagyszálló télikertjében,
2002. április 1-én, húsvéthétfőn.)

MAGYAR HÚSVÉT
MAGYAR FELTÁMADÁS

Kampányzáró gálaműsor

TÁNCHÁZZAL

Szombathelyen a SAVARIA NAGYSZÁLLÓ TÉLIKERTJÉBEN

2002. április 1-jén, húsvéthétfőn 19 órától

Beszédet mond:
Dr. BAKAY KORNÉL régészprofesszor
a MIÉP szombathelyi képviselőjelöltje

Fellépnek:
Moldvai csángó énekesek,
köztük NYISZTOR ILONA
Közreműködik:
A HAJNALCSILLAG TÁNCEGYÜTTES
Muzsikál:
SZITA GÁBOR és BARÁTAI

MAGYAR IGAZSÁG
ÉS ÉLET PÁRTJA

A MIÉP kampányzáró rendezvényének plakátja 2002-ben

A MIÉP szombathelyi 1. választókörzete jelöltjének programja

Aki a MIÉP-re szavaz, az a nemzeti jobbközép kormányra is szavaz, amely kormány azonban igenis rászorul egy nemzeti radikális eszmeiségű tömb állandó segítségére és kontrolljára, mégpedig nemcsak azért, hogy kivédhesse a baloldali szélsőségek nyomasztó támadásait, hanem azért is, hogy végérvényesen visszataláljunk a gyökereinkhez.

A megkezdett út első állomása ígéretes: a státustörvény (nem kedvezménytörvény ez, hanem az állapotot, a dolgok célját megjelölő igazi státustörvény!) végre, 82 év után az egész Kárpát-medencében megszabja, meghatározza a magyarok nemzeti állapotát, hovatartozását, azaz együvé tartozását és ezzel visszaállítja a nemzet érzelmi közösségét, amely nélkül nem maradhatunk fenn. A Szent Koronával díszített magyarigazolvány hamarosan imakönyvé magasztosul. Ezért is félnek tőle annyira a minket évezred óta gyanakvó gyűlölettel körülvevő kis és nagy hatalmak. Pedig a nemzetünknek természetes része volt és maradt a Magyarországot hazájának valló németajkú, horvátajkú ember éppúgy, mint a magyar cigányok tömege. A magyarság sajátságos, ősi és keleti kulturális közösségének legfőbb összetartó kovásza a csodálatos magyar nyelv, az ezredéves hagyományok összessége, Kelet Népének ősi öröksége. Ezt a legdrágább kincsünket azonban régtől el akarják orozni tőlünk, de mi nem adjuk fel!

Mint történész-régész ember legfontosabb feladatomnak a magyar lelkek gyógyítását tartom, a megsebzett, meggyötört, tartását, nemzeti öntudatát vesztett magyarok magukra találását kell segítenem. Ne dőljön be többé senki a baloldali mázzal bevont dagályos és mesebeli ígéreteknek, az 1994-1998 között 2023 milliárd forint adósságot gyártó Medgyessy Péter volt pénzügyminiszter kábításainak, a keresztény magyarságot gyalázó egykori pufajkások hamisságainak.

Magyarország ma a legjobb úton halad afelé, hogy másodjára is feltámadjon. Gazdasági csoda

Csurka István és Bakay Kornél Kőszegen, 2002-ben

MIÉP-szórólap Bakay Kornél képével

részesei lehetünk, Európa húzóállamai lehetünk, néhány éven belül, s akkor be kell fogadjon bennünket is az Európai Unió, amely számunkra a legfőbb jót azáltal hozhatja meg, hogy eltünteti a trianoni határokat és lehetővé teszi a nemzet egyesülését. De vigyáznunk is kell nagyon, nehogy a magyar föld az idegenek zsákmányává váljon, nehogy a Kárpát-medence népei cselédek és koldusok legyenek a saját hazájukban.

Az elmúlt félévszázad része volt a mindennapi életünknek, de nem volt szerves része a magyar történelemnek az 1944-1989 közötti időszak, csak az 1956-os forradalom 13 napja.

S évszázados harcaink nem voltak hiábavalók, ha nem is győztünk 1526 óta. Mert megmaradtunk, mert nem tudtak bennünket kiirtani és kiűzni, mert nem tudták elfeledtetni velünk, hogy kik vagyunk és honnan jöttünk.

A magyar nép az anyagi és a szellemi jólét letéteményese, felemelkedése megkezdődött, és ha összefogunk, ezt a folyamatot nem tudják megállítani. Mindenki jól fontolja meg, jól gondolja meg, kire szavaz. A bolsevik múltat választja vagy a Magyar Jövőt?

Bízom abban, hogy egyre többen vannak azok, akik a múltjukra büszkék, akiknek elegük van a bolsevikok szellemi és anyagi terrorjából, akik tudnak és mernek szabadon gondolkodni, akik számára a normális ön- és családszeretet mellett helye van a közösségi érdekek védelmének is, akik képesek átélni, hogy nem lehetek szabad és elégedett, ha bármely nemzettestvérem egy másik országban elnyomott és szenvedő, s akik igaz emberségük megtartása mellett sem akarnak az idegen bevándorlók rengetegében feloldadni.

(2002. április hónap)

Vágó Pál, A magyarok Kijev alatt című festményének történeti háttere

A magyar krónikák, kivált Anonymus és rövidebben a XIII. századi Kézai Simon, A magyarok cselekedetei című munkáikban, jól ismerik a magyarok kijevi szereplését. Anonymus elmondja, hogy a hétmagyarnak nevezett hét fejedelmi személy Szkítia földjéről nyugatra vonult. Miután rusz területre érkeztek, minden ellenállás nélkül, elérték Kijót (Kijev), s amikor elhaladtak a város mellett, átkeltek a Dnyeper folyón, s a ruszok egész országát meg akarták hódítani. Az orosz fejedelmek erről tudomást szerezve, megijedtek, különösen akkor, amikor fülükbe jutott, hogy Ügyek fia, Álmos fejedelem annak az Atilla királynak a nemzetségéből való, akinek az ő őseik évi adót fizettek. A kijevi fejedelem mégis egybehívatta előkelőit, tanácsot tartott és úgy döntöttek, hogy harcba szállnak Álmos fejedelem ellen. Inkább pusztuljanak el háborúban, mintsem hogy elveszítsék saját hazájukat és akaratuk ellenére Álmos fejedelem alattvalói legyenek. A kijevi fejedelem tüstént követeket is menesztett, hogy segítségül hívja hűséges barátait, a kunok hét vezérét. Erre a hét vezér, név szerint Ed, Edömén, Et, Böngér, Örsúr apja Ócsád, Vajta és Alaptolma apja Ketel, egybegyűjtvén nagyszámú lovasait, a kijevi fejedelem iránti barátságuk okán, gyorsmenetben Álmos fejedelem ellen vonult. A kijevi fejedelem seregével elébük ment és a kunok támogatásával, harcosok sokaságával indult meg Álmos fejedelem ellen. A Szentlélek támogatását élvező Álmos pedig felöltötte fegyverzetét, elrendezte harcosait, lovára ülve erre-arra lovagolt, hogy biztassa vitézeit, és miután megindult a roham, az övéi élére állva így szólott hozzájuk: Szkíták, bajtársaim, bátor férfiak! Ne feledjétek azt a pillanatot, amikor útnak indultatok és azt mondtátok, hogy karddal és vérrel szerzitek meg azt a földet, ahol majd lakhattok. Ne törődjetek a ruszok és a kunok sokaságával, akik a kutyáinkhoz hasonlatosak. Vajon nem juhászodnak-e meg tüstént a kutyák, amint uruk szavát meghallják? A virtust bizony nem a népek sokasága, hanem a lélek bátorsága táplálja. Vagy nem tudjátok, hogy egyetlen oroszlán számos szarvast megfutamít, miként egy filozófus mondta? De hogy másra fordítsam a szót, azt mondom nektek: ki tudott eddig ellenállni a szkíta vitézeknek? Nem futamították-e meg a szkíták a perzsák királyát, Dáriust, aki félelmében csúfosan megfutott Perzsiába, s elveszítette 80 ezer emberét? Vagy nem ölték-e meg Cyrus perzsa királyt 330 ezer katonájával? Vagy nem a szkíták mértek-e megalázó vereséget Nagy Sándorra, Fülöp király és Olümpiasz királyné fiára, aki sok-sok országot hódított meg fegyvereivel? Ezért rendületlenül és bátran harcoljunk azok ellen, akik kutyáinkhoz hasonlítanak, s ne féljünk jobban seregüktől, mint a legyek hadától.

Álmos fejedelem vitézei nagy bátorságot merítettek a hallottakból. Rögvest felharsantak mindenfelé a harci kürtök, összecsaptak az ellenfelek harcsorai, s kemény küzdelem vette kezdetét, amelyben a ruszok és a kunok nagy számban estek el. A rusz és a kun vezérek látván, hogy övéik megfogyatkoztak a harcban, megfutottak, s hogy életüket mentsék, sietve Kijev városába vonultak vissza. Álmos fejedelem és vitézei Kijev városáig üldözték a ruszokat és a kunokat, s vitézei úgy aprították a kunok kopaszra nyírt

fejét, mint a nyers tököt. A városba bejutott rusz és kun vezérek a szkíták merészsége láttán, ijedtükben szóhoz sem jutottak.

A győzelem után Álmos fejedelem és vitézei elfoglalták a ruszok földjét, javaikat elragadták és a következő héten Kijev város ostromához fogtak. Amint létrájukat támasztották a falakhoz, a kun és rusz vezérek megrettentek a szkíták vakmerősége láttán. Mihelyst rádöbbentek arra, hogy nem állhatnak ellen, a kijevi fejedelem és a vele lévő többi rusz és kun vezér, követeket küldött, s arra kérték Álmos fejedelmet és vezéreit, hogy kössenek békét velük. Amikor a követek megérkeztek Álmos fejedelemhez, kérték, ne űzzék el uraikat lakóhelyükről. Álmos fejedelem, tanácsot tartva övéivel, azzal küldte vissza a rusz követeket, hogy a vezérek és előkelők adják túszul fiaikat, fizessenek évente tízezer márka (kb. 23,5 kg nemesfém!) adót, ezen felül gondoskodjanak ellátásukról, ruházatukról, s mindenről, amire csak szükségük lehet.

A rusz vezérek, ha nem is önként, mindezt teljesítették Álmos fejedelemnek, de arra kérték, hogy Halics földjén túljutva, a Havas (Kárpátok!) hegységtől nyugatra, Pannónia földjére szálljanak alá, ami korábban Atilla királyé volt.

Álmos fejedelem és előkelői tanácsot tartottak és eleget téve a rusz vezérek kérelmének, békét kötöttek velük. Akkor az orosz fejedelmek, ti. Kijevé és Szuzdálé, fiaikat adták túszul Álmos fejedelemnek, hogy ne űzzék el őket a lakóhelyükről. Velük küldtek tízezer márkát és ezer lovat, rusz szokás szerint díszes nyereggel és zablákkal, száz kun fiút, negyven teherszállító tevét, számtalan hermelin és mókus prémet és egyéni ajándékok végtelen sorát.

A 151 évvel ezelőtt született és 75 éve már eltávozott közülünk a nagy történeti festőművész, Vágó Pál (1853-1928), éppen azt a pillanatot vitte a 150 cm széles vásznára, amikor Kijev város védművei és tornyai előtt és alatt a rusz előkelők, élén a fejede-

Vágó Pál festményének részlete

lemmel, hódolatukat fejezik ki a lovukon ülő Álmos fejedelem és vezérei előtt. A kép előterében számtalan díszfegyver és aranykincs hever, térdeplő szolgák kíséretében.

Lyka Károly joggal nevezte Vágó Pált a virtus festőjének, hiszen kevesen voltak a magyar művészvilágban, akik lovat és lovasát nálánál bravúrosabban tudták volna vászonra vinni. Feszty Árpád is leginkább ezért kérte fel őt is, Spányi Bélával, Újváry Ignáccal és báró Mednyánszky Lászlóval együtt 1893-ban. A monumentális körkép lovasrohamát Vágó Pál készítette. Itt azonban a győztesek nyugalmával és fensőbbségével állnak a lovasok, természetesen a romantikus történeti festőiskola egykori modorában vannak megjelenítve az alakok.

Ma már sokkal többet tudunk eleink IX. századi viseletéről, ruházatáról, fegyverzetéről, nyergéről, lószerszámzatáról, sőt azt is tudjuk, hogy mi hibás vagy hamis a képen, ezek a részletkérdések azonban nem érintik a mű szépségét és hiteles történeti hangulatát. Nagyon is megalapozottan kapta meg ezért a képéért a Mester a müncheni akadémia díját.

Felmerülhet a kérdés: maga az ábrázolt helyzet hiteles-e? Valóban Kijev birtokába jutottak eleink? Mai ismereteink szerint ezt történeti tényként kezelhetjük, s nemcsak azért, mert a magyar krónikákat az orosz évkönyvek is megerősítik, mondván az oborok (avarok) után jöttek a pecsenyegek (besenyők), majd a fekete ugorok mentek Kijev mellett, később Oleg idejében, hanem azért is, mert Kijev helynévi anyagában is megmaradt a Magyar Hegy elnevezés, valamint az Álmos udvara kifejezés. Az orosz történészek (pl. M. Ju. Brahicsevszkij) szerint Álmos fejedelem és Aszkold kijevi kagán 882-ben szövetséget kötött egymással. De jelentős régészeti bizonyíték is rendelkezésünkre áll, legismertebb a kijevi szablya és a nevezetes kijevi kard, mindkettő magyar díszítményekkel ékes magyar munka.

Vágó Pál híres festménye tehát nemzeti ereklyénk, amely alkalmas és képes arra, hogy megtépázott és megalázott nemzeti önérzetünket helyreállítsa, mert felidézi a valódi dicső múltat.

(Megjelent a Vágó Pál emlékalbumban, 2003-ban.)

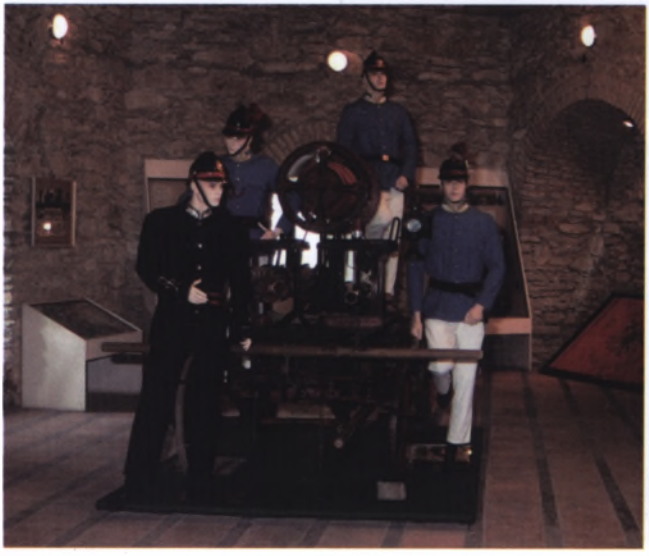
Tűzoltók zászlószentelése Kőszegen

Tisztelt Ünneplő Közönség!
Polgármester úr! Elnök úr! Plébános úr és Lelkész urak!
Hölgyeim és Uraim!

Kőszeg városának 265 évvel ezelőtt volt már tűzoltási rendtartása, 215 éve kérjük Szent Flóriánnak oltalmazó segítségét, ám csak 110 esztendeje, 1893. augusztus elején kaptak a kőszegi városi tűzoltók zászlót. Igaz persze, hogy zászló nélkül is lehet tüzet oltani, életet és vagyont menteni, embertársainkon segíteni, mégsem felesleges cicoma a zászló. Nem egy szokványos kelmedarab az igazi zászló, sohasem volt az.

Nagyon régről ismerünk zászlókat, elsősorban persze katonai hadizászlókat, amelyeknek hosszú ideig gyakorlati rendeltetésük is volt. A zászlók régen a csapatok menetirányát jelölték ki, hiszen mindig elöl hordozták őket. De ennél is fontosabb rendeltetésük volt mindig: megmutatni az összetartozást, az egy csapatba tartozást, azt, hogy mindazok, akik egy zászló alatt küzdenek, egymást megbecsülve, egymást segítve munkálkodnak a közös cél érdekében.

A magyar zászló ősi szavunk, amint az a lobogó is. Tévesen vélték szláv átvételnek. Sőt, a zászlók maguk is keleti eredetűek, a szkíta-hun-türk népek már ezredévekkel ezelőtt használták a hadizászlókat, kivált híresek voltak a sárkányos zászlók. A zászlót a latinok bandaria-nak vagy vexillumnak, a németek Banner-nek vagy Fahne-nak mondják, de minden nép régen is és ma is, szent ereklyeként tisztelte a zászlókat. Miért tettek így? Azért, mert a zászlók: jelképek. Szimbolizálják a csapatot, hordozzák a csapat tagjainak hitvallását. Ezért hímeztek vagy festettek a zászlókra képeket és szövegeket. A hadizászlókra a Magyarok Nagyasszonyát, Patrona Hungariae-t, Szűz Máriát, a tűzoltó zászlókra Szent Flóriánt. A zászlók selymének színei is meghatározók. A nemzeti színek éppen úgy, mint a vörös vagy a fehér.

Tűzoltó-kiállítás részlete Kőszegen az Öregtoronyban

Amikor 1893. augusztus 6-án Tipka Ferenc polgármester, hatszáz tűzoltó jelenlétében átadta a 330 forintért csináltatott gyönyörű, új tűzoltózászlót a Kőszegi Önkéntes Tűzoltó Egylet elnökének, Tuczentáler Lajosnak, majd Kirchkopf Mihály tűzoltó-

parancsnoknak, a kőszegi tűzoltók ugyanitt, a Fő téren állva, elérzékenyülve olvasták az új zászló feliratát: ISTEN DICSŐSÉGÉRE! FELEBARÁTUNK SEGÍTSÉGÉRE! Ekkor ünnepelték elődeink a negyedszázados jubileumukat, hiszen a Kőszegi Önkéntes Tűzoltó Egylet 1868. augusztus 23-án alakult meg, két esztendővel a soproniak után. Az 1893-as év egyébként is nevezetes volt a város életében, hiszen ez év őszén rendezték meg Kőszegen a nagy királyi hadgyakorlatot. A félévszázados évforduló megünneplése 1918-ban éppen úgy elmaradt, mint a 75 esztendősé 1943-ban. Ekkor az ugyancsak 75 éves kormányzó megünneplésére futotta csak. Mire azonban elérkezett a centenárium ideje 1968-ban, már nem volt meg a régi szent zászló! 1948-ban egyszerűen elkobozták és elvitték.

Az állami tűzoltóság korszaka ugyan csak 1972-ig tartott, s a tanácsi irányítás ideje alatt új zászló is készült, ez mégsem pótolhatta az igazit, az eredetit. Két ízben az országos Tűzoltó Múzeum „kölcsönadta" a kőszegi régi zászlót, egyszer a Zwingerben volt kiállítva, egyszer a Chernel-házban. S Kőszeg legigazibb tűzoltója, Kasper Sáni bácsi, amikor ismét találkozott a régi szent zászlóval, meghatódva térdre ereszkedett és megcsókolta a zászlót. Sokan a fiatalok közül talán ekkor értették meg, milyen erő rejtőzik a jelképekben, a jelvényekben.

A tűzoltó áldozatkész, bátor és elszánt ember, aki ha kell, kockára teszi az életét is. Ezért a jelszavuk: erős kar, bátor szív, testvéri szeretet. De ilyenné csak akkor válhatunk, ha igen erősen kötődünk városunkhoz, országunkhoz, népünkhöz és örökségünkhöz: a hagyományokhoz!

A tűzoltó is, mint a katona, a rendőr, a mentős, az orvos, nagyon jól tudja, hogy a magányos ember porszem, csak az egységben van erő. De az egység csak erős alapokra épülve jöhet létre. Az alapok, a gyökerek a múltba nyúlnak. Ezért ragaszkodnak a kőszegiek is, régi hagyományaikhoz, ezért csináltatták meg újra az eredeti zászlójukat. Elkészítését a szombathelyi Sabina Ruhaipari Szövetkezet végezte, Kun Gabriella textilrestaurátor szakmai segítségével és vezetésével.

A kőszegi hivatalos és önkéntes tűzoltók e helyütt és ez alkalommal is szeretnének köszönetet mondani mindazoknak, akik segítettek nekik, a város vezetésének, az intézményeknek, magánszemélyeknek.

Köszönik a fúvósoknak is a közreműködést, nélkülük mindenképpen csonkák lettek volna, hiszen 1872-ben tűzoltó zenekarként jöttek létre, s igen hosszú időn át tűzoltó fúvószenekarként öregbítették városunk hírnevét. S ha már színjátszó körünk nincs is, a tűzoltó bálokat és a tűzijátékot megtartjuk idén is, s ezután is.

Íme, itt láthatják az új zászlót, amelynek felszentelésére és megáldására felkérem Plébános urat, majd a nagytiszteletű lelkész urakat.

(2003. augusztus 16-ra készült ünnepi beszéd.)

Szent István király és az államalapítás

Pörzse Sándor (PS): Induljunk el attól az időszaktól, amikor Istvánt még Vajknak hívták. Én úgy tudom, hogy édesanyja halála után őt három nővére nevelte, s ez meghatározta a gondolkodásmódját.

Bakay Kornél (BK): Ez a feltevés késői kitalálás. Semmiféle forrás nem szól ilyesmiről. A kérdés mégis jó, mert valóban onnan célszerű elindulni, milyen állapotok voltak Géza fejedelem halálakor, 997-ben? Mind az általános iskolákban, mind az egyetemeken régóta azt tanítják, hogy a IX-X. századi magyarság egy állatait terelgető, vándorló nomád, vad barbár nép volt, akiket Vajk-István kereszténnyé tett és létrehozta az államot. Ez a megközelítés teljesen történelmietlen, egészen hiteltelen és hihetetlen dogma. Nemcsak azért, mert az államalapítás nem egy vállalkozás, amelyet néhány év alatt létrehozunk, hanem azért is, mert alig egy évtizeddel Géza fejedelem halála után megalkotott törvényekben (1010) egyetlen szó sincs nomád pásztor hordákról, egyetlen szó sincs jurtákról, állataikat terelgető vándorlásokról. Ellenben nagyon is sok szó esik épített házakról (aedifica, domus), telkekről (mansio), udvarházakról (curia), toronyvárakról (turris), kunyhókról (mansiuncula), falvakról (villa), várakról és városokról (civitas). A megtelepedett népek falvainak láncolatáról, amelyek közül minden tíz falunak templomot kellett építenie. Ez az egyetlen, amit a nagyközönség ismer a törvényekből.

A magyar állam kialakulásában István király uralkodása kétségtelenül határvonalat (cezúrát) jelent, de nem abban az értelemben, hogy előtte nem létezett magyar állam, hanem abban az értelemben, hogy 1001 után római keresztény államvallású állam lett Magyarország.

PS: Mi úgy tanultuk, hogy Szent István előtt az őseink pogányok voltak. De vajon nem voltak-e keresztények a magyarok már István király előtt is?

Ladócsy Gáspár (LG): Biztosan ismerték a kereszténységet. (Részletes válaszát lásd az idézett mű 212. oldalán).

PS: Istvánnal kapcsolatban a másik név, amely rendszeresen felmerül, Koppány neve. Én úgy tudom, hogy Géza fejedelem halála után egy országgyűlést hívtak össze, s ezen nem Istvánt, hanem Koppányt választották a következő fejdelemnek. S állítólag innen gyökeredzik a magyarság minden problémája.

BK: Ez szintén egy legenda, amelynek semmiféle forrás alapja nincsen. A Koppány-kérdés természetesen valós, de nem ebben az összefüggésben. Előbb azonban hozzászólnék az előző kérdéshez is. Én elsősorban régész ember vagyok, s elég sok egyházi emléket is feltártam az elmúlt négy évtized alatt, templomokat, kolostorokat, temetkezéseket, így megerősíthetem, hogy nemcsak egyik-másik tarsolylemezen van

keresztény jelkép, hanem mellkeresztek tucatjai kerültek elő a sírokból. S ha ehhez hozzávesszük, hogy a XI. század első évtizedeiben már hét püspökség van a Magyar Királyság területén, sőt Taksony fejedelem uralkodása idején, 963-ban is volt püspökség a Magyar Nagyfejedelemség területén, akkor járunk helyes úton. Persze itt tudni kell, hogy Magyarország akkoriban az egész Kárpát-medencét jelentette, nem a mai csonka országocskát.

Visszatérve a kereszténység és a magyarság X-XI. századi viszonyára, hangsúlyozni szeretném, hogy a kereszténység, Jézus tanítása egyáltalán nem volt idegen őseink számára, amit az bizonyít legjobban, hogy a IX. század második felétől a XI. század első harmadáig egyetlen térítő papot sem ért mártírhalál Magyarország földjén, ellentétben a környező országokkal. A magyarság tehát nem Istent váltott, hanem vallást cserélt. S hogy miért kellett vallást váltania, itt lép a képbe Koppány herceg. A nagyközönség tudatát rendkívüli módon befolyásolta Szörényi-Bródy, István, a király című rockoperája, hiszen amit ez a zeneműelért, azt mi ötszáz könyvvel sem tudtuk volna elérni! Így még jobban beleivódott a köztudatba, hogy Koppánynak azért kellett elbuknia, mert pogány volt, s így a fejlődés, a haladás ellensége volt, szemben a keresztény, haladó Istvánnal. Túl ezen a szörnyű bűnön, a keresztény nyugaton elfogadott utódlási renddel szemben, amely az elsőszülöttséget (primogenitura) jelenti, Koppány az ősi szeniorátus elvét kívánta megvalósítani, vagyis a dinasztia legidősebb férfitagjának kellett volna következnie a fejedelmi trónuson. Harmadik nagy bűneként rótták fel, hogy vérfertőző házasságra kívánt lépni Géza nagyfejedelem özvegyével, Sarolttal. S ezért kellett bűnhődnie a felnégyeléssel.

A történetírók vádjai azonban megalapozatlanok, sőt nagyobb részt kitaláltak. A vádak, a rágalmak egyike sem játszott szerepet a Koppány elleni fellépésben. Koppány ugyanis nem volt pogány. Bizáncban felvette a keresztséget. Nem lépett fel az elsőszülöttség ellen, hiszen Álmostól túlnyomórészt a primogenitura rendje érvényesült. Ami a vérfertőző házasságot illeti, ott pedig egy meg nem valósult szándék semmiképpen sem válthatott ki, az adott korban sem, ilyen súlyos megtorlást. Koppány herceg ugyanis soha sem vette feleségül Géza özvegyét, ilyen utalás sincs egyetlen forrásban sem.

Az István-Koppány ellentét igazi okát én abban látom, hogy Szent István királyunk a római kereszténységet választotta, nem pedig a keletit. Előre látta, hogy a magyarság olyan fához hasonlít, amelynek a gyökerei Ázsiában vannak, a levegőjét azonban Európában kapja, a gyümölcsei pedig egyetemes értékek. Ennek megfelelően hozott döntést, de nem azért, mert egyébként elpusztult volna a magyarság. Ez egyértelműen kizárt a X-XI. században! Sőt, maga és édesapja, Géza azt látta meg, hogy Keleten megváltozott a világhelyzet. A magyarok elszakadtak a keleti rokonaiktól. Kivált döntő tényező volt Kazária bukása, amelyet Szvjatoszláv legyőzött normann és szláv csapataival. Közép-Ázsia pedig az arabok fennhatósága alá került, s ezzel megszakadt a korábbi egyetemes eurázsiai kapcsolat, amely éltette a szkíta birodalmat, a hun birodalmat és az avar birodalmat. István király lángeszű zsenialitása abban van, hogy – Koppánnyal ellentétben – fel tudta mérni, mi fog történni az országgal később, ha nem tagolódunk be Európa nyugati népei közé. Rejtőzködve, de úgy kell élnünk, mintha mi is nyugatiak

lennénk, miközben megőrizzük függetlenségünket. Ezért választotta az erőtlen római kereszténységet, a római pápát, szemben a bizánci kereszténységgel, ahol a bizánci császár, a cezaropápizmus elve alapján, egyben a legfőbb főpap is.

LG: Helyesnek ítélem az okfejtést.

PS: Ezek nagyon lényeges kérdések. Ma, szerintem tíz emberből kilenc és fél magyar fejében teljes zűrzavar van. De előbb még tisztázzuk a Koppányhoz fűződő legendát.

BK: Koppány unokatestvére volt Istvánnak, tehát a dinasztia tagja volt. Van egy forrásadatunk, amely arra utal, hogy Koppányt nem a csatában ölte meg Vecelin német lovag, hanem kivégezték. Ezt mutatja a Képes Krónika híres ábrázolása is! Sőt, az is lehetséges, hogy a felnégyelése sem történt meg, talán ez is késői (XIV. századi) betoldás. István és Koppány szembenállásának igazi lényege: belesimulni a Nyugatba, akár önfeladás árán is, vagy kitartani keletiségünk mellett?

PS: Most is ez a kérdés!

BK: Pontosan. Vagy kitartunk ősi, keleti örökségünk, hagyományaink mellett, beleértve természetesen az egyistenhitet is, vagy mindent feladunk. Teljesen elhallgatják a történeti feldolgozások, hogy a ránk vonatkozó írott forrásokban egyetlen egy ún. pogány istennév nem szerepel! Csak a Teremtő Istenről és a Boldogasszonyról esik szó. Sehol sem szerepelnek a kövek, a fák, a vizek alisteneinek a nevei. Atilla is Isten kardját birtokolja, Isten ostora volt ő.

LG: A magyaroknak valóban nem volt istenbirodalma, nem voltak istennevei. Csak a Teremtő Isten volt, aki egyben Gondviselő. Egyedül a magyar nyelv tudja kifejezni azt, mit jelent a gondviselő. A másik, ami a magyarokra jellemző: a Mária-tisztelet.

PS: De Koppány miért gondolkodott úgy, ahogyan gondolkodott? Azért, mert Magyarország akkoriban katonai nagyhatalom volt, akár csak manapság az Egyesült Államok?

BK: Az Egyesült Államokkal való párhuzamot én mellőzni szeretném, s nemcsak azért, mert olyan szörnyű kegyetlenkedéseket, amelyeket az USA katonái véghezvisznek, a mi őseink nem tettek, hanem azért is, mert nem szerencsés ennyire eltúlozni a hajdani erőnket. De az kétségtelen, hogy bántó, lealjasító hamis dogma a IX-X. századi európai hadjáratainkat kalandozó, rabló bandák gyilkos fosztogatásainak nevezni.

PS: Ha jól tudom, az amerikai katonai akadémiákon Bulcsú horka hadjáratait a mai napig tanítják.

BK: Ez új nekem, ezt én eddig soha sem hallottam. Azt hallottam, hogy Hannibál átkelését az Alpokon, a Szent Bernát-hágón valóban tanítják, holott nagy veszteségek

árán tudta csak ezt megtenni. Őseink viszont veszteség nélkül keltek át a hágón, s nem is egyszer. Sőt, tovább vonultak nyugat felé, majd átkeltek a Pireneusokon is, elérve a cordobai emirátus területét. Az írott források 55 hadjáratról őriztek meg adatokat. Hatalmas hadjáratok voltak ezek. Nagyon méltatlan és hamis dolog ezeket lebecsülni, lekicsinyelni. Mai feltételek és eszközök mellett sem kis út eljutni Spanyolországig vagy az Atlanti óceánig. Hát még abban az időben! Egy tízezer fős lovas sereghez akkoriban 50 ezer ló tartozott, valamint legalább 200 hadtápos társzekér. Három nagyobb és hat kisebb csatavesztésről vannak adataink. Nagyon jellemző, hogy gyermekeinknek csak a három nagyobb, vesztett csatát tanítják – okulásul. Intő figyelmeztetést is mellékelnek hozzá: a 955. évi augsburgi csatának „köszönhetjük", hogy jó útra tértünk. A Lech-mezei csatavesztés valóban beleégett a nemzet emlékezetébe, mert először fordult elő, hogy a leghíresebb három vezért elfogták és lótolvajokként kivégezték őket. Bulcsú, Lél és Súr vezérek elvesztése valóban nagy csapás volt, de a vereségnek hadtörténeti jelentősége nem volt. Ellenben nagy hadtörténeti jelentősége volt a 907. július 4-5-i pozsonyi győzelemnek, amelyben talán maga Árpád nagyfejedelem is részt vett. Ez a győzelem a független Magyarország születésnapja. 123 évig idegen katona nem tette a lábát magyar földre. S amikor 1030-ban Konrád császár kísérletet tett az ország elfoglalására, István király súlyosan megverte, elfoglalta Bécset és foglyul ejtette az egész német sereget.

PS: Mit jelentett az, hogy István szakrális király? Apostoli király?

LG: Ő valóban szakrális király volt.

BK: Az egész Álmos-Árpád dinasztia szakrális, szent dinasztia (stirps beata) volt. A dinasztia 28 uralkodójának mindegyike Isten földi helytartójaként kormányzott, működött. Szeretném azonban felhívni a figyelmet e kérdés kapcsán arra a nagyon fontos körülményre, hogy a magyar királyság nem tartozik a közép- és kelet-európai országok sorába, amint ezt tanítják az iskolákban, mondván, ugyanaz a folyamat zajlott le a lengyeleknél, a cseheknél, a horvátoknál, a dánoknál, a kijevieknél, mint nálunk. Szó sincs erről! Az alapvető különbség abban rejlik, hogy a felsorolt országok sem egyházi, sem politikai téren nem voltak függetlenek. A dánok a brémai püspökséghez tartoztak még a XI. század végén is, a cseh fejedelem a német császár hűbérese volt, amint a lengyel király is. A prágai püspökség és a gnyeznói érsekség is német egyházi fennhatóság alatt állt, a horvát király a pápa hűbérese volt. Csak a magyar királyság alkotott törvényeket, csak itt verettek pénzt, csak a magyar királynak volt joga püspökök és érsekek kinevezésére (a későbbi főkegyúri jog). Csak a Magyar Királyság volt független, szuverén állam a térségben, egészen a XVI. századig.

(Elhangzott a Hír TV-ben, 2003. augusztus 17-én.
Megjelent: Pörzse Sándor, Terítéken, Budapest, 2004, 209-220. oldal.)

Őstörténet-kutatásunk a XXI. században

2004. május 31 és június 6 között volt a Magyarok Világszövetsége által rendezett VI. Magyar Világkongresszus, nyolc szekcióval, közel ezer ember részvételével. Halotti csend körülötte. Minden oldalról teljes érdektelenség.

Június 6-án itt, Zala megyében, Nagykanizsán volt egy emlékező gyász-nagygyűlés Trianon 84. évfordulóján. Papp Lajos szívsebész professzort, Bartis Ferencet, Rajnai Miklóst csak a jelenlévők hallgathatták. Mindenütt némaság és közöny. Az országos médiumok egyetlen szóra sem méltatták az eseményt.

Hogyan jutottunk ide? Mi a magyarázata annak, hogy a mai emberek döntő többségét meg sem érinti a magyar múlt és a magyar jövő? Egy gépzenére üvöltöző, idegen énekes kedvéért Budapesten 5-600 ezer fiatal tódul ki az utcákra éjfélkor is, ám ha megkérdezzük tőlük: ki írta a magyar himnuszt, és tudják-e a második versszakát is, döbbent csend és vállrángatás. Isten áldd meg a magyart! Ezt még tudják, de a második versszakot nem is értik:

Őseinket felhozád Kárpátok bércére,
Általad nyert szép hazát Bendegúznak vére!

Több száz fiatalt megkérdeztünk: ki volt Bendegúz, akire Kölcsey hivatkozott? Senki sem tudta, hogy a nagy hun király, Atilla apja volt ő, akit az idegen források Mundzsuknak mondtak. Tehát a hivatalosan elismert magyar nemzeti imádságunkban is benne foglaltatik, hogy a magyarság Atilla király véréből származik. De tanítja ezt valaki az iskoláinkban? De bizonyítja ezt valaki a hivatalosan elismert történészkutatók közül? De hivatkoznak erre, mint történetünk, őstörténetünk egyik alapjára? Nem, szinte senki! Holott mindegyik krónikánk erről és csakis erről szól!

Hány magyar iskolában oktatnak úgy történelmet, hogy gyermekeinknek senki nem mondja meg: csak 84 éve nincs igazi Magyarország? Hány általános, közép- és felső iskolában hiányzik a Kárpát-medencei magyar állam részletes térképe? Szinte valamenynyiből. Minden nép és nemzeti közösség szellemi állapotát az fejezi ki a legjobban: hogyan viszonyul a múltjához! Mert az a közhely nagyon igaz, hogy múlt nélkül nincs jövő, de az még igazabb, hogy akié a jelen, azé a múlt is. Tetszése szerint írhatja át a történelmet a jelenkori politikai akarat, céljai és idegen szívű megbízói óhaja szerint.

A múlt kutatása tehát nemzetpolitikai kérdés! Mégpedig a tudományok között stratégiai jelentőségű a történettudomány, s azon belül az őstörténet-tudomány. Miért jutott a magyarság a jelenlegi helyzetbe? Miért tudták egyes csoportok ebbe a helyzetbe juttatni, kényszeríteni? Elsősorban azért, mert a magyar őstörténet határozottan különbözik szinte minden más nép őstörténetétől. Miben és miért? Először is azért, mert a 9,9 millió km^2-es Európában a magyar az egyedüli keleti nép, amelyik mind nyelvében, mind embertani fajtajellegeiben (DNS) különbözik a többi, túlnyomórészt indoeurópai néptől, ugyanakkor mégis a klasszikus europid nagyrasszhoz tartozik. Nem mongolid,

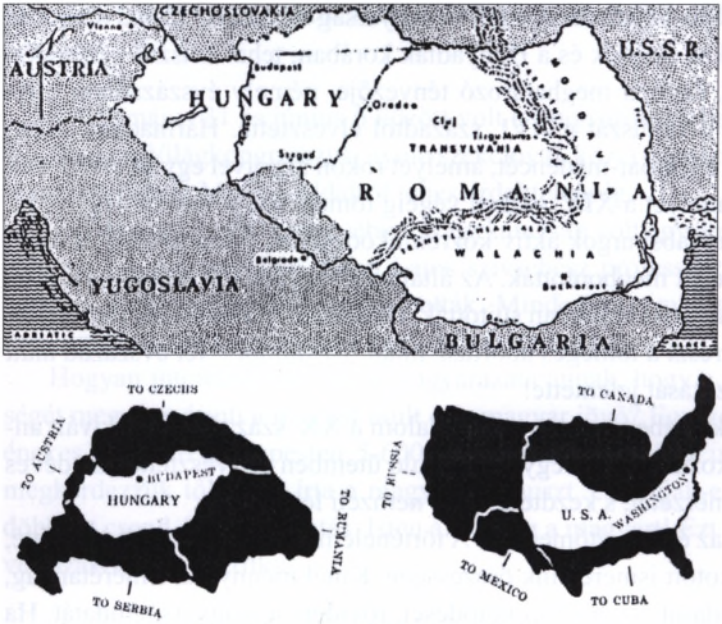
nem sinoid, nem szemita. Másodjára azért, mert a magyarság az Álmos-Árpád dinasztia korában (819-1301), majd az Anjouk és a Hunyadiak korában, tehát hétszáz esztendőn át, nagy és erős nép volt, Európa meghatározó tényezője, némely évszázadban kifejezett nagyhatalma. S ezt a státuszát a XVI. századtól elvesztette. Harmadjára azért, mert ősi és szent országát, a Kárpát-medencét, amelyet rokon népeivel együtt ezredévek óta birtokolt és lakott, s amelyet a XIX. század végéig tömegesen sohasem hagyott el, nagyhatalmi erőszakkal, a Habsburgok aktív közreműködésével, feldarabolták, s ezzel a magyar nemzet ősi egységét megbontották. Az általános fogyatkozás iszonyú méretei a magyarságot az átlagosnál sokkal jobban sújtották, részben az elvándorlás, részben az egykeség, de legnagyobb részt a tömeges abortusz miatt. Ez utóbbi – fél évszázad alatt – hét millió magzat elpusztítását jelentette!

Mindezen okok következtében a magyar társadalom a XX. században, de kivált annak második felében – fokozatosan, de egyre gyorsuló ütemben – elvesztette ezredéves öntudatát, önbecsülését, önérzetét, s kezdte feladni nemzeti létérdekeit.

A történelem valóban az élet tanítómestere. A történelem valójában a múlt ismerete, pontosabban a múltról alkotott ismereteink összessége. Kinél mennyi az ismeretanyag, az szabja meg a gondolkodását, az érzelmi kötődését, röviden: a magyarságtudatát. Ha állandóan és csaknem kizárólag azt hallja a médiumokban, azt tanulja az iskolákban, azt olvassa a könyvekben, hogy az eleink tízezer év óta – mint a kóbor cigányok – vándoroltak, terelgetve az állataikat, szekereken cipelték a másoktól elrabolt, összelopkodott holmijaikat, barbár kéjjel gyilkoltak és fosztogattak, utálták a kétkezi munkát, s mostani hazájukba mint mindenki által űzött és elpáholt menekültek érkeztek, akkor már ellenkezés nélkül elfogadja, elhiszi, hogy a magyar egy másodrangú nép, elhiszi, hogy nincsenek ősi nemzeti hagyományaink, elhiszi, hogy a „dúlt keblű mélymagyarok a szarból jöttek" (Spiró György). Elhiszi, hogy Trianonban csak azt kaptuk, amit megérdemeltünk, elfogadja és szajkózza, hogy a magyar a főbűnös a zsidó nép ezredéves szenvedéseinek legsúlyosabb tragédiájáért, s ezért joggal büntethetnek bennünket ítéletnapig. Mert – amint Montefiore Mózes zsidó vezető mondta 1860-ban – magyar nép tulajdonképpen nincs. Ami érték és szépség van a Kárpát-medencében, azt a szlávok, a németek és a zsidók hozták létre.

1920. május 1-én Wilson amerikai elnök azt mondta: Magyarország esetében az ezeréves birtoklás nem lehet jogcím, mert a birtoklás jogtalan volt. A legcélszerűbb volna a magyar népet fizikailag is megsemmisíteni. S ezt a szándékot dokumentálni tudjuk a Kr. sz. utáni X. század óta! Egy gyűlöletből és ellenszenvből font béklyó veszi körül a magyarságot, amely ellen csak akkor tudunk továbbra is fellépni, ha sikerülne tudatosítani, elmélyíteni, hogy a magyar – amiként a zsidó nép is – küldetést teljesít. A híd szerepét töltötte be évezredek óta, s most is ez a legfőbb feladata.

A XIX. század második felében ránk hozott szélsőségesen szabadelvű /ál/ demokrácia, – beleértve a kiegyezésnek nevezett deáki paktumot is – kezdte megásni a történelmi Magyarország sírját. 1896-ban ugyan még törvényt hoztak a magyar ezredév (millennium) örökérvényűségéről, ám 1996-ban már a kommunisták és az elbutított, proletarizált tömeg csak élcelődési alkalomnak tekintette az 1100 esztendőt.

Magyarország feldarabolása,
s ha ugyanezt tették volna az USA-val!

100 év alatt beérett a liberális vetés. Csaknem mindenkivel sikerült elhitetni, hogy a magyarság évszázadokon át nem tudta kicsoda a magyar, hogy kik a rokonai, hogy honnan jött és hová tartozik? Mindezt az idegeneknek, elsősorban a németeknek kellett megmondaniuk, akik kiderítették, hogy minékünk semmi közünk sincs a szkítákhoz, a hunokhoz, az avarokhoz, a besenyőkhöz, a bolgárokhoz, minékünk csak a szibériai tajgában élő rénszarvas-tenyésztő manysikhoz és hantikhoz, az Ural-menti kis permi-finn nyelvű népcsoportokhoz és a balti finnségi népekhez van közünk. Minden más hamisság és hazugság De mondja-e ezt egyetlenegy krónikánk? Nem. De előkerült-e egyetlenegy régészeti tárgy, amely a finnugor hagyaték vitathatatlan része? Nem. A nyelvrokonság genetikai és történeti rokonság-e? Nem. A tényleges nyelvi kapcsolatok a kölcsönös érintkezések nyomán jöttek létre.

A magyar őstörténet-kutatás jelenlegi helyzetét az jellemzi, hogy két tábor van! A liberális és a nemzeti oldal. A nemzeti oldalon azonban az amatőrök holdudvara súlyos probléma számunkra. Nekünk mielőbb ki kell alakítanunk a nemzeti közvéleményt, kivált most az Európai Unióban, ugyanakkor az is tény, hogy hatalmas erők dolgoztak és dolgoznak ma is a nemzeti különbségek felszámolásáért. Ezt tette a marxi proletárinternacionalizmus, s ezt teszi a mostani amerikai globalizmus is.

A nemzeti tudományoknak meg kell maradniuk: a magyar irodalom és a magyar történelem nemzeti tudomány. A nemzeti tudományok ápolása és védelme mindig az országló hatalom dolga volt. A középkorban is, az újkorban is. De most nincs nemzeti hatalom, ezért a költőknek, az íróknak, a történészeknek és a szellemi élet más képviselőinek kell mintát adniuk, nekik kell megmutatniuk a követendő utat, az örök magyar értékeket. Védelmet kell adnunk, ha támadás éri a nemzetet. Vagyis: nem elég az igazság keresése, mert csak akkor teljesítjük hivatásunkat, ha józan pártossággal segítjük a nemzetet magára eszmélni, ha reményt adunk az elesettségben, ha támaszt nyújtunk a balsorsában, ha átvisszük a remény zöld pálmaágát a túlsó partra.

Magam úgy vélem, a történettudomány nem lehet független a nemzeti érdektől. Küzdenünk kell az utolsó töltényig. Nem nyugodhatunk bele abba, hogy elvegyék ez-

redéves ősi múltunkat, egyedi és sajátságos kultúránkat, ősköltészetünket, ősi írásunkat, ősi művészetünket, ősi Istenhitünket, szent jelképeinket, mindenekelőtt a Szent Koronát. Nem szabad meghátrálnunk akkor sem, ha csatát vesztünk, mint például én mostanában csatát vesztettem. Leterítettek nemtelen és idegen szívű törtetők, de a háborút, amely a múltunkért és azon állva a jövőnkért folyik, mindenképpen meg kell nyernünk. S meg is fogjuk nyerni, ha sikerül megállítani a nemzet fogyását, ha sikerül kiemelni a posványosodó közöny-mocsárból a hazai 10 milliónyi embert, ha a határainkon kívülre rekesztett három millió magyart meg tudjuk menteni.

A legfontosabb: ismét érzelmi közösséget teremteni a világ magyarsága számára, mert a magyar, ha a tudatát és a nyelvét nem vesztette el – bárhol lakik a világban – mindig Magyarországon él, mert oda vágyik haza, ott érzi csak jól magát, erről álmodik, s itt kíván az anyaföldben végleg megpihenni. Ezért nem szabad hagyni, hogy a magyar múlt meghaljon, még kevésbé szabad hagyni, hogy tudatosan megöljék vagy meghamisítsák. Sem a közeli múltat, sem az ősi, távoli múltat. Legutóbb 600 ezer zsidó polgártársunk elpusztításával vádoltak meg mindannyiunkat, holott a valós szám 200 ezer. Angliában ez évben kiadták a Times második világháborús atlaszát (John Keegan), amelyet az Akadémiai Kiadó lefordított magyarra, ám az áldozatok számát 200 ezerről 600 ezerre változtatták. Miért tették ezt?

1982 után elhíresztelték, hogy a náci Németországon kívül Magyarország is bűnös a gázkamrák felállításában, mert 1945 márciusában Kőszegen gázkamra működött, amelynek 2500 áldozata volt. Miután bebizonyítottuk, hogy ez a vád hamis, és egy alantas rágalmazás csupán, közös megegyezéssel megszüntették a munkaviszonyomat a kőszegi múzeumban.

De nem adjuk fel!

(Elhangzott Zalaegerszegen, a Gönczi Ferenc Művelődési Házban, 2004. június 10-én.)

OSZK Országos Széchényi Könyvtár

A történettudomány és a nemzettudat

A nemzet az egy államban élők közössége, amelynek tagjai azonos nyelvet beszélnek, amelynek tagjai azonos származási hagyományokkal, azonos kultúrával rendelkeznek, amelynek tagjait a mi-tudat erős szálai kötik össze, amelynek tagjai egyazon gazdasági érdekeltséghez tartoznak, egy meghatározott területen. Ez a meghatározott terület pedig: az ország. Több mint ezer éven keresztül Magyarország nemcsak a genetikailag magyar jellegű, biológiai és szellemi tekintetben keleti származású magyar emberek közössége volt, hanem az ország lakói voltak mindazok, akik a Kárpát-medencében éltek és a magyar nagyfejedelem, később a magyar király alattvalói voltak. Nem a nemzetiségi, az embertani fajtabeli hovatartozás volt a meghatározó, a döntő. Az országban élő emberek valamennyien a nép, a populus tagjai voltak és egységet alkottak. Amint II. András magyar király megfogalmazta: universus populus, unus sit populus! Az egész nép – egy nép legyen! Mindenfajta erőszakos beavatkozás nélkül az itt talált vagy később betelepült, más nyelvű népek beolvadtak a magyarságba. Mi volt e szokatlan és különleges beolvadás oka? A magyarság nemes gondolkodása, szellemi fölénye, jó szándékú béketűrése és toleranciája és nem utolsó sorban: valóságos ereje, amelynek egy, az egész világon magában álló hatalmi erő, a magyar Szent Korona adott keretet.

A magyar Szent Korona hatalma és védelme alatt állt mindenki, aki a Kárpát-hazában élt. A királytól a szolgáig. A Szent Korona közjogi értelemben alkotmányos közhatalom, vagyis a király a nemzettel együtt uralkodik a Szent Korona országa és jószágai felett. A Szent Korona minden birtokjog megtestesítője és az állam szimbóluma volt, attól függetlenül, hogy 1848-ig a Szent Korona teste (totum corpus Sancti Regni Coronae) a királyon kívül csak a nemesi és a papi rendet foglalta magában.

A Szent Korona közszemlére tétele az 1940-es években

Azt a bensőkben élő, minden cselekedetünket és egész gondolkodásunkat átható érzést, amely tudatosítja bennünk, hogy a magyar nemzethez, a magyar hazához, a magyar Szent Koronához tartozunk, nevezzük nemzettudatnak. Ez a belső erő hatalmas energiákat képes kiváltani és megmozgatni. Ez szorítja el a torkunkat és dobogtatja hevesebben a szívünket, amikor felcsendül a magyar Himnusz, ez uralkodik el rajtunk, amikor

kibomlik a magyar zászló, ez csal könnyeket a szemünkbe, amikor hosszabb távollét után ismét a haza földjére lépünk. Ez az, amit a költőink nemzeti léleknek is mondanak. Berzsenyi Dániel így kiált ránk: ébreszd fel alvó nemzeti lelkedet! Mert, ahogyan Arany János mondta: szeretni a hont gyakran oly nehéz! Nehéz, de létszükséglet. Különösen most, amikor súlyos válságunk tűrhetetlenné vált. Nem elég, hogy elpusztították országunk egységét:

Megcsúfolták, megpöködték
Ami bennünk szép volt,
Kilencfelé hasogatták,
Ami rajtunk ép volt.
Tépett testünk megtaposták,
Ragadozók ragadozzák
Édes-kevesünket,
Koporsónkat faragdálják!

(Sík Sándor)

Nem elég, hogy az elmúlt 15 évben szinte mindenünktől megfosztottak bennünket, javainkat elrabolták, elprivatizálták:

Oly mélyre estünk, hogy nem hullhatunk már,
Nincs is magas és nincs számunkra mély.

(Kosztolányi Dezső)

Nem elég, hogy egészségünket megrontották, gyermekeinket a nyugati szemét élelmiszerekkel és súlyosan káros italokkal, kábítószerező, felfújt roncsokká változtatták, újabban elveszik az utolsó éltető erőt: a múltunkat, az igaz történelmünket is! Ahogyan Páskándi Géza fogalmazott:

Nem is a rácsban van a rabság,
hanem a gondolatban,
belül a szürke agyban!

Ördögi rafinériával mesterkednek azon, hogy a történelmi alapokat kihúzzák alólunk. Azt akarják, hogy semmit se tudjunk az igazi Magyarországról, amely a miénk volt és maradt, még ha 84 év óta nagyobb részét nem is birtokolhatjuk. De lelkünkben soha, soha oda ne adjunk egy kis göröngyöt sem, „akárhogy dúl most szent vetéseinkben idegen fajta hitvány söpredék." (Sajó Sándor)

Gondoljunk a spanyolokra, akiktől 300 évvel ezelőtt az angolok elvettek **6**, azaz hat km^2-nyi területet Gibraltárnál, ahonnan a spanyolokat 1713 után elűzték, s ahol manapság mindösszesen csak 30 ezer angol polgár él, a spanyol kormány azonban ma is küzd

azért, hogy ezt a picinyke földdarabot visszakapja. Tőlünk 232 ezer km^2-t raboltak el 14 millió lakossal, s a mi kormányaink 1945 után szinte szóvá sem tették ezt. S ugyanez történt 1990 után is. Sem az Antall-, sem a Horn-, sem az Orbán-, sem a jelenlegi kormány soha nem jelentette be, legalább elvi igényét az ősi magyar földre, pedig

Nem lehet feledni, nem soha,
Amíg magyar lesz és emlékezet,
Jog, igazság, becsület, remény,
Hogy volt nekünk egy országunk e földön,
Melyet magyar erő szerzett vitézül,
S magyar szív és ész tartott meg bizony.

(Juhász Gyula)

Meg kell próbálnunk „vánnyadt gyermekeinket a magunk képére kalapálni" (Dsida Jenő). Meg kell kísérelnünk nekünk, a nemzeti történetkutatás képviselőinek, hogy feltámasszuk gyermekeinkben, ifjainkban, a közép-nemzedékekben a nemzeti önbecsülést, a nemzeti öntudatot, a nemzeti büszkeséget. Enélkül nincs magyar jövő! Enélkül csak uniós rabszolgaság lesz. A magyar múlt dicső és példaadó. Van honnan meríteni, van honnan táplálkozni. Nem először vagyunk mélyponton. Csaknem kétszáz évvel ezelőtt írta le Berzsenyi Dániel az alábbi sorokat, amelyek szinte ráillenek a mai állapotokra:

Mi a magyar most? – Rút szibarita váz.
Letépte fényes nemzeti bélyegét,
S hazája feldúlt védfalából
Rak palotát heverőhelyének.

Elődeinknek bajnoki köntösét
S nyelvét megúnván, rút idegent cserélt,
A nemzet őrlelkét tapodja,
Gyermeki báb puha szíve tárgya.

Óh! Más magyar kar mennyköve villogott
Atilla véres harcai között, midőn
A félvilággal szembeszállott
Nemzeteket tapodó haragja.

Más néppel ontott bajnoki vért hazánk
Szerzője, Árpád a Duna partjain.
Óh! Más magyarral verte vissza
Nagy Hunyadink Mahomet hatalmát!

Magyarok! Ne feledjük, hogy volt hazánk! Ne feledjük, hogy egy hajdani nagy nép, jóllehet elkorcsosult, de mégiscsak utódai vagyunk. Itt van a mélypont. Kosztolányi Dezső verséből idézve szólok hozzátok:

Mint aki búcsúzik, beszélni akarok.
Itt éltem én, vér véretekből,
Magyarok.
Mint akit égő szókra gyújt fel
a halál,
Szájam kigyulladt víziókat
kiabál.

Igen, nekikeseredett kiáltással kérem, forduljunk magunkba, s lássuk meg, hogy eddig nem voltunk elég hűek a nemzethez, eddig nem adtuk a hazáért minden erőnket. S ahogy a költő mondja:

Meghalsz haza, mert nincs egy hű, igaz szív
Ki megváltásod díja volna
Meghalsz, mert minden akarat, vágy
Az önzés ormát ostromolja.

(Oláh Gábor)

Európa benyújtotta a számlát:

Lejárt az ezeréves bérlet
S visszaigénylik Pannóniát.
S ha jön új raj, másfajta nép
Vize már nem, de földje lesz elég,
Hisz önként átadja helyét
E sorsverte töredék.

(Stumpf B. András)

„Mint oldott kéve széthull nemzetünk" (Tompa Mihály), ha nem szervezkedünk! Eljött az idő. Vessenek, vessünk számot a jelenlegi állapotokkal, s talán egyetértenek velem. A kanóc lángja lassan a keservek lőporához ér.

Kik vagyunk mi?
Óh, nem az Alázat,
Csak a megalázottság fiai.
Aki nem volt még magyar, nem tudja mi a fájdalom.

(Reményik Sándor)

Két fronton kell megindítani a harcot. A magyar szellemiség megteremtéséért és védelméért és a tettre kész magyar sejthálózat mielőbbi létrehozásáért.

A szellemi kincseink védelméért indított küzdelem elkezdődött. Hosszú vajúdás után, néhány hét múlva könyvesboltokba kerülnek az első nemzeti tankönyvek. Elsőként az általános iskolák ötödik osztályosai számára. A László Gyula Történelmi és Kulturális Egyesület lehetővé tette és teszi, hogy a nemzetrontó, nem egyszer a hazaárulással felérő torzításokkal teli, a nemzettudat teljes kitörlését kívánó, államilag támogatott tankönyvek helyett a magyar értékeket bemutató, a magyar föld és a Kárpát-haza szeretetére nevelő tankönyvekből is tanulhassanak a gyermekeink. 2008-ra az általános iskolások, a középiskolások és az egyetemisták új magyar tankönyveket vehetnek a kezükbe, persze csak akkor, ha a szülők, a tanárok is ezt akarják és megveszik ezeket a tankönyveket.

Kedves Leányok! Kedves Fiúk! Nemzethez hű magyar fiatalok és idősebbek! Ne tűrjük tovább ezt a jelenlegi állapotot.

Hát magyar földön már nem maradt magyar,
ki ráncba szedné
ezt az ősi portán tobzódó
sok száz idegent?

Ébredj magyar!
Termőfölded másoknak terem!
Gonosz irányba sodor
ez a megveszekedett új történelem!

(Wass Albert)

Most már cselekednünk kell! Hozzunk létre magyar sejteket. Tudom, hogy egyelőre kevesen vagyunk bátrak és tettre készek. De ne feledjük:

Nem a sokaság, hanem
Lélek s szabad nép tesz csuda dolgokat!

(Berzsenyi Dániel)

Elhangzott már, nem is olyan régen, hogy hozzunk létre polgári köröket. Megtettük. Alig hozott hathatós eredményeket. Polgári erényeket csakis konszolidált és jómódú polgári társadalomban lehet gyakorolni. Ilyen pedig nálunk nincs. A durva hatalom csakis egy másik erőtől tart, csakis egy másik hatalomtól fél. A bolsevik diktatúrától legfeljebb indoklásában tér el a globális világhatalom agresszív diktatúrája. A Szent Korona-jog egyébként is kimondja, ha a hatalom nem a nemzet és az ország érdekeit szolgálja, a magyarnak joga van az ellentmondásra és az ellenállásra. Az ifjúsági szervezetek harcosabb tagjai, határozott céllal, hozzák létre a „Bocskai leventéi" magyar

készenléti sejteket. Tegyünk úgy, amint Ady Endre kérte: Itt valahol, ott valahol, négyöt magyar összehajol. S tesz valamit.

A határozott cél legyen a magyarság védelme, a magyar haza földjének megszerzése, illetve az arról le nem mondás fenntartása és a világ magyarellenességének megváltoztatása. Hogy ne gyűlöljenek bennünket a másságunk miatt. Hogy ne tehessenek meg bármit velünk. Hogy ne rakjanak levágott magyar gyermekfejekből gúlákat, hogy ne fűrészeljenek ketté eleven magyarokat.

Nincsen magyar jövő, magyar területek nélkül. Mutassunk erőt, amint tették a dél tiroliak, akik csakis azért kaptak a nagyhatalmaktól autonómiát, mert létrehozták és működtették a titkos lövészegyesületeket, amint tették és teszik manapság is az írek és a baszkok.

A „nagy proletárköltőnek" hazudott magyar költőóriás, József Attila már 82 évvel ezelőtt tudta mit kell tenni:

Ha eljő az idő – a sírok nyílnak fel,
Ha eljő az idő – a magyar talpra kel,
Ha eljő az idő – erős lesz a karunk,
Várjatok, Testvérek, ott leszünk, nem adunk!

Majd nemes haraggal rohanunk előre,
Vérkeresztet festünk majd a határkőre,
És mindent letiprunk! Az lesz a viadal!
Szembeszállunk mi a pokol kapuival.

Lobogónk lobog, villámlik a kardunk,
Fut a gaz előlünk – hisz magyarok vagyunk!
Felhatol az égig haragos szózatunk:
Hazánkat akarjuk! vagy érte meghalunk.

Tudnánk még meghalni a hazáért? Eredetileg az 1989/90-ben feltámasztott cserkészetnek szántuk azt a szerepet, hogy – amint 1945 előtt volt – felkészítse a gyermekeinket a szellemi és fizikai küzdelemre a magyarság megmentéséért. A befurakodott és beültetett ügynökök, az akkori kinevezett cserkészvezetők, a szó szoros értelmében, elszabotálták ezt a programot. Azért szerettük volna a cserkészetet felhasználni, mert a formaságok is szükségesek a közösség életképes működéséhez. Tekintsenek a zsidóságra, akik egyre nagyobb számban és gőgös büszkeséggel viselik ősi kaftánjaikat, kalapjaikat és tüntetnek vele és általa. Kövessük őket! Járjunk Bocskai-ruhában! Ne szkínhed bőrruhákban villogjon a magyar fiatal. Építsük ki a sejtek riasztási rendszerét, szervezzük meg a rendszeres gyakorlatozásait, erőfejlesztő és állóképességet kialakító tréningjeit. Gyermekeink szellemi és testi egész-sége ezt kívánja.

A szabadkőműves világhatalom vezetői, a „magas kürtőkalapos frakkos hóhérok"

(Csoóri Sándor) az Európai Unióban is magukhoz ragadtak minden hatalmat, beleértve a fegyveres erőket is. Övék a jog, övék a fegyver. S így övék lesz a föld is. Mondjuk el sokszor Ratkó József imáját:

Uram… vigyázz ránk, hogy álljunk meg a hitben.
Tanítsd meg, akik ellenünk uszulnak,
És földjeinket elcsipegetik
És sóvárognak falvaink iránt
És kiirtanák magyar szavunkat…
És minden módon ártani akarnak,
Tanítsd meg őket, Uram, haragodra!

De ezért ne csak imádkozzunk! Segíts magadon, s akkor az Isten is megsegít!

Nem véletlen, hogy Magyarországnak már nincs hadereje, nincs ütőképes bűnüldöző rendőrsége. Sőt, 2004. május 1. óta szuverenitása sincs. A magyar országgyűlés semmivé vált. Az uniós főnökök szívesen veszik, ha az egyes tagállamok eltörlik a történelem érettségit, szívesen veszik, ha a nemzeti tudományok lassan elsorvadnak, még szívesebben veszik, ha ilyen magamfajták nem tanítanak, nem énekelnek. De én Dsida Jenővel mondom, hajtogatom továbbra is:

Székelyek, ott a bércek szikla-mellén,
üljetek mellém!
Magyarok, ott a Duna partján,
Magyarok, ott a tót hegyek közt,
s bácskai szőlőhegyek közt,
üljetek mellém!
Magyarok Afrikában, Ázsiában,
Párizsban vagy Amerikában,
üljetek mellém!
Ti eztán születők, s ti porlócsontú ősök
Ti réghalott regősök, ti vértanúk, ti hősök,
üljetek mellém!

Nektek és értetek szólok. Talán még nem későn. Talán még feltámadhatunk.

(Elhangzott a Magyar Szigeten, 2004. augusztus 15-én.
Megjelent a Búvópatak 3 (2004) 11. szám, 4-5. oldalon.)

Szent István király emlékezete

Az idegeneket befogadó ország tévtana

Unalomig ismételgetett közhelyek sorjáznak ilyenkor, Szent István ünnepén, a lapokban és a televíziókban. Néhány közülük: a magyarságnak döntenie kellett, hogy betagozódik-e a legkorszerűbb nyugat-európai keresztény államrendszerbe, egyébként eltűnt volna, mint a hunok, az avarok, a kazárok és a besenyők. Döntenie kellett, hogy a latin vagy a bizánci kereszténységet választja-e, Bizánc választása elszlávosodást jelentett volna. Csakis Róma és Nyugat-Európa adta meg a magyar államnak a jogbiztonságot és a gazdasági fellendülést. Finnugor nyelvünk és fajtánk csakis így tudott megmaradni. A magyarság mindig befogadó nemzet volt, befogadta a kavarokat, a besenyőket, a kunokat, majd a németeket, itáliaiakat, zsidókat és az okos nyugatiak tanítottak meg minket minden szépre-jóra. Az EU-ba lépésünk ma egyenértékű Szent István államalapításával (?!). Nekünk most is mindenkit boldogan be kell fogadnunk, mert ez a szentistváni örökség.

Minden ünnepi szónok István király fiának, Imre hercegnek szánt Intelmeire szokott hivatkozni, mint perdöntő és egyértelmű forrásra.

Mit olvashatunk az Intelmekben?[1]

A 6. fejezetben ez áll: In hospitibus et adventitiis **viris** tanta inest utilitas, ut digne sexto in regalis dignitatis loco possit haberi. A vendégek és a bejövő **férfiak** akkora hasznot hajtanak, hogy méltán állhatnak a királyi méltóság hatodik helyén.

István király itt nem népekről (populus, gens) beszél, hanem vitéz férfiakról és hasznos emberekről, akik emelik a királyi hatalom fényét.[2]

Sicut enim ex diversis partibus et provinciis veniunt hospites, ita diversas linguas et consvetudines, diversaque documenta et arma secum ducunt. Minthogy a különböző tájakról és tartományokból jönnek a vendégek, különböző nyelveket, szokásokat, különböző írásokat (iratokat) és fegyvereket hoznak magukkal.

Quae omnia **regna** ornant et magnificant **aulam**, s mindez a királyi hatalmat díszíti és a királyi **udvart** teszi gazdagabbá, nagyságosabbá.

Et perterritant exterorum arrogantiam (!) s megijeszti és elrémiszti az idegeneket a pöffeszkedő szemtelenségtől. (Ugyanis bennünket már akkor is a nyugatiak barbároknak tartottak és ennek megfelelően gőgösen lenéztek!)

---

1 Az Intelmek latin szövege a Corpus Juris Hungarici seu Decretum generale inclyti Regni Hungariae, partium que eidem anexarum in duos tomos distinctum. (CJ) Tomus primus. Budae, 1779, 125. Kritikai kiadása: Scriptores rerum Hungaricarum tempore ducum regumque stirpis Arpadianae gestarum. (SRH) Edidit Szentpétery Imre. II. kötet, Budapestini, 1938, 624-625. – Vö. Békefi Remig, Szent István király Intelmei. In: Szent István király emlékezete. Szerkesztette: Nagy Gyula. Budapest, 1901, 94-97.

2 A magyar fordítások: István király emlékezete. Budapest, Magyar Helikon, 1973, 32 skk. Kurcz Ágnes fordítása. – Árpád-kori legendák és Intelmek. Gondozta: Érszegi Géza. Budapest, Szépirodalmi Kiadó, 1983.

Nam unius lingue uniusque moris **regnum** inbecille et fragile est. Mert az egynyelvű és egyszokású királyság (királyi hatalom, királyi udvar) gyenge és törékeny.

Teljes meghamisítása Szent István király Intelmeinek a befogadásra felszólítás erőltetett hangoztatása. Legelőször, a XII. században élt Hartvik német püspök másította meg István király szavait, majd ötszáz év múlva Mária Terézia hivatkozott Szent Istvánra, amikor nagyszabású akció keretében, tömegével telepített be idegeneket a kivérzett Magyarország területére, mondván: ki kell tárni az ország kapuit mindenki előtt! Szó sincs arról, hogy István király el akarta volna árasztani idegenekkel az országot, szó sincs arról, hogy ő és utódai soknemzetiségű országot akartak volna, ő csak a király közvetlen környezetére nézvést tartotta helyesnek az idegenek jelenlétét, akiket azonban, egyrészt kiválogatott és csakis az alkalmasokat (idoneus) tűrte meg, másrészt közvetlen függőséget alakított ki az idegenekkel. A behívottakat a király táplálja (nutrias) és tartja tisztességgel (honeste teneas).

István törvényei ugyanezt tükrözik. Az I. törvény 24. §-a kimondja: a befogadott vendég a gazdáját ne hagyja el és szállást se keressen másnál.[3]

Szent László király nem sokkal később még az idegen származású egyházi személyek (hospes clericus) esetében is előírta a vizsgálatot, mondván, aki ebbe a hazába jön (in hanc patriam), annak kilétét bírói vizsgálattal (judicio) és tanúvallomásokkal (testimonio) kell kideríteni. S ha nem állja ki a vizsgálatot, a mi földünkről kitakarodjék (de terra eliminentur).

Különösen élesen és határozottan foglaltak állást a más vallású, más szokású egyénekkel, a zsidókkal és a mohamedán izmaelitákkal szemben, nem téve kivételt az itáliai kereskedőkkel sem. Ha a mi jobb szokásunk nekik nem kellemes, menjenek, ahová akarnak.

A magyar királyok, akik mind Szent István örököseiként uralkodtak, mindig ügyeltek arra, hogy az ország idegenek kezére ne kerüljön. Ezért szerepel az 1222. évi Aranybullában: ha vendégek jönnek az országba, az ország tanácsa nélkül méltóságra ne jussanak! (10. §.) A 26. §. pedig megtiltja a birtokok eladományozását, mert az ország földje nem kerülhet idegenek kezébe. Az országba jövő vendégeket, hacsak nem akarnak itteni lakosok lenni, méltóságokra ne emeljék, az ilyenek viszik ki ugyanis az ország gazdagságát.

Mindaz, amit az újkorban belemagyaráznak Szent István király uralkodói politikájába, hamis aktualizálás, mert ez által is törvényesnek szeretnék feltüntetni a nagymérvű bevándorlást, amely manapság már a maradék-Magyarország területi integritását is veszélyezteti. Az izraeli, a holland, az amerikai és a német betelepülők és ingatlanokat vásárlók száma többszázezres nagyságrendű!

István király 1038. augusztus 15-én ajánlotta fel országát Szűz Máriának: Mennyek Királynője, e világ jeles újjászerzője, végső könyörgésemben a szentegyházat a püspö-

3 A törvények szövege: CJ 1779. – Árpádkori törvények. Fordította: Szilágyi Loránd. ELTE Bölcsészettudományi Kar. Budapest, Felsőoktatási Jegyzetellátó Vállalat, 1957. – Szent István törvényeinek XII. századi kézirata az Admonti kódexben. Fordította: Bartoniek Emma. Budapest, Helikon, 1988.

kökkel, papokkal, az országot az előkelőkkel, s a néppel a Te oltalmadra bízom, nékik utolsó istenhozzádot mondva, lelkemet a kezedbe ajánlom, Mennyei Királynőm, aki királynak állítottál.

Nagybódogasszony napján esmet mind behívatá a püspekeket és az urakat. És mikoron missét mondattanak vólna előtte, esmet megszólítá és inté üket minden jóra és mondá: Én az Magyarországot ajánlottam még régen a Szűz Mária asszonyunknak, s aszt választottam pátrónának az magyaroknak s az ő nevére verettem a magyaroknak pénzét. Ez okáért állhatatos szűvel szolgállyatok minnyájan Asszonyunknak. S ha valami veszedelem akarna jőni reátok, az ő palástyával befedi és megoltalmazza Magyarországot, mert Ő a Patrona Hungariae. (Heltai Gáspár)

A magyar Álmos-Árpád dinasztia eleve szent volt: stirps beata. S egy nemzedék alatt nem lehetett a barbár hordából Mária országa!

Szent István valóban az „élet igéit hirdette és keresztelte a magyarokat" (Anonymus), mert tudta, hogy csakis a nyugati (római) erőtlen pápasághoz csatlakozva őrizhetjük meg szuverenitásunkat, és csakis a nyugat-európaiságba elrejtekezve maradhatunk fenn itt, Európa kellős közepén, mert a Kárpát-medence maga Közép-Európa!

A Napbaöltözött Boldogasszony maga Szűz Mária, aki segíti az országot, de a fiának is segítenie kell. S ahogyan Jézust keresztre feszítették, keresztre feszítették Magyarországot is. Jézus feltámadott – Magyarországnak is fel kell támadnia. Ez István király szent öröksége.

(Elhangzott a Hír TV „Terítéken" című műsorában, 2004. augusztus 20-án.)

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Szent László király üzenete Somogyvárról a jelenkori magyarságnak

33 évvel ezelőtt, 31 éves koromban ősöm üzent: add fel fővárosi otthonod, akadémiai kutatóintézeti munkahelyed, hagyd el barátaidat, megszokott környezetedet, s menj László király első sírjához. De hiszen azt sem tudjuk, hol keressük a sírt! Az írott források arról beszélnek, hogy a somogyvári bencés apátsági templom területén kell azt keresni. S miért éppen ott? Azért, mert I. László király nagyapjának a székhelye és vára állott itt egykoron. Ki volt az ő nagyatyja? Maga Koppány herceg! Koppányt én a források Szár (Calvus) Lászlójával azonosítom, akinek testvére volt Vászoly, s fiai voltak: András, Béla és Levente, amint a magyar krónikák is állítják. I. Bélának fiai: Géza, László és Lampért. I. László királyt 1040-ben Ricséza szülte, mégis az Álmos-Árpád dinasztia (819-1301) legnagyobb uralkodója lett, akiben maradéktalanul tovább élt a magyar örökség, amint azóta is, a 22-25 nemzedék javának a tudatában él az ősi örökség. Mert a tudatunkat és cselekvéseinket meghatározó erők zöme a génjeinkben hordozott örökség! László király élete és uralkodása csaknem ezer év távlatában van mitőlünk, mégis üzen nekünk, mégis tud hozzánk szólni, s a ránk hagyott örökség minden szavát kőbe kellene vésnünk.

A jó uralkodónak a hatalom gyakorlására alkalmasnak (ideoneus) kell lennie, s ez sokszor fontosabb a törvényességnél (legitimitas). Ő erre is példát adott. Mivel 1077-ben a magyar Szent Koronával megkoronázott királya (Salamon, András fia) volt az országnak, László herceg elfogadta ugyan a királyságot, de a koronát soha sem tette a fejére, hanem maga előtt vitette párnán! Azt tartotta, azt érezte, hogy őt magát Jézus Krisztus koronázta meg, segítette a hatalomba, ám arra nincs joga, hogy a Szent Koronát a fejére tegye. A magyaroknak csak egy koronás királya lehet.

Szent László (Józsa Judit alkotása)

Hitte és vallotta: nomen regis est nomen officii, non naturae! Azaz: a király neve tisztség és nem természet dolga! Az emberi természet önző és gyarló, az isteni officium azonban a múló emberi fölé emeli a kiválasztott uralkodót. Aki tehát a hatalmat gyakorolja, annak, méltónak (dignum) és hasznosnak (utilem) kell lennie mások

javára. A nép, a haza (patria) javára! Bár uralkodni, hatalmat gyakorolni bűn nélkül nem lehet, csakis az birtokolhatja a hatalmat, akinek erényei is vannak. Melyek a legfontosabb erények?

Az első a hit (fides!), a második a szeretet (caritas), a harmadik a türelem (patientia), majd következik az igazságosság (iustitia), a kegyesség (pietas), a nők tisztelete, a szegények, az elesettek gyámolítása. De mindezt erő által, ám lovagiasan kell végrehajtani. Egy szóval: aki a nép, az ország élére áll, annak tiszta, egyenes életet (recta vita) kell élnie. A legfontosabb mindig a haza (patria), az ország (regnum) érdeke. Ezen belül is a legeslegfontosabb a Haza függetlensége (suverenitas). Szent László király egész uralkodása alatt egy pillanatra sem ingott meg ebben a tekintetben. Ha kellett, szembeszállt VII. Gergely pápával is! Ezért kapta meg a defensor et athleta Patriae címet. Ő lett a haza védelmezője és atlétája. Szent László király nagyon jól tudta, hogy hiteltelen a jelen és kilátástalan a jövő a múlt megbecsülése és tisztelete nélkül. Ezért vállalta Atilla nagykirály örökségét, ezért vallotta magáénak a csodaszarvast, ezért küzdött a pogány kunokkal, ezért avattatta szentté István királyt, őseinek (Koppány és Vászoly) megsemmisítőjét, ezért parancsolta meg udvari papjainak, hogy István király legendáit úgy állítsák össze (1083-ban), hogy mindenki számára világossá váljék: Szent István király ország- és koronafelajánlása nagyobb súlyú, mint a pápaság hatalma. Mária öröksége (hereditas Sanctae Mariae), a magyar Boldogasszony oltalma felülmúlja Szent Péter országának a hatalmát (terra Sancti Petri).

Szent Lászlótól meg kell tanulnunk: a nemzetet nem a tömeg határozza meg, mert a tömeget mindig három dolog jellemzi: a szegénység (pauperitas), a hitványság (vilitas) és a nyomorúság (miserabilitas). A nemzet, a Szent Korona országa. S a Szent Korona független és szabad országát senkinek sem szabad megaláznia!

I. László király 38 évesen vette nőül Rudolf német király Adelhaid nevű 20 éves leányát, aki Piroskát szülte néki. Piroska, serdülő lányként I. Alexiósz bizánci császár (1081-1118) udvarába került, mint Komnénosz (II.) János trónörökös választott arája, s bár Piroska-Iréné császárné hozta a világra Mánuelt (1143-1180), aki hatalma alá akarta gyűrni a magyar királyságot, édesanyja mégsem tűrte el, hogy János császár Hungáriát bizánci hűbéres államnak nevezze. János császár arcul ütötte a császárnét, Piroska azonban kitartott igazsága mellett.

Szent László király, lengyel anya gyermeke, s a horvát Zvojnimir király sógora, lévén Ilona testvére a horvát király felesége, mintha megérezte volna kilenc évszázaddal ezelőtt, hogy ez a három nép valamiképpen összetartozik. A legkorszerűbb DNS-vizsgálatok ugyanis a magyar, a horvát és a lengyel egyedekben azonos marker géneket mutattak ki! Ezek az országok valóban összetartoznak, össze kellene tartozniuk ma is. 1091-ben kapcsolta Horvátországot László király Magyarországhoz, majd sokkal később Anjou Nagy Lajos király Lengyelországot. De Szent László azt is világosan látta, hogy a Kárpát-medence nem szigetelődhet el Nyugat-Európától. Ezért, amikor kijelölte saját temetkezési helyéül a somogyvári Kupavár-hegyet, az ide felépített hatalmas templom északi oldalára telepített kolostort a provence-i Saint Gilles bencés főapátságnak adományozta azzal a kiváltsággal, hogy mint a saint gilles-i főkolostor filiája, ki-

zárólag francia bencések birtokolhassák ezt a gazdag, magyar, királyi apátságot. Habár nagyon is jól tudta mind ő, mind az utódai, kivált III. Béla király, hogy a nyugatiak kémközpontként használják a somogyvári apátságot, azt szerette volna, hogy megváltozzon a magyarokról alkotott kép. Azt szerette volna, hogy soha többé ne forduljon elő, ami négy éves gyermekként már megtörtént vele (1044-ben), hogy a római pápa anathéma (átok) alá helyezte nemcsak Aba királyt, de az egész magyar népet is! Azt akarta, hogy a nyugatiak ne nevezzék a magyarságot gens detestanda-nak, elátkozott népnek, hogy ne nevezzék Magyarországot terra barbarica-nak, hogy ne nevezzék a magyar királyokat immitis et barbarus rex-nek, azaz vad és barbár királyoknak.

Való igaz, hogy Szent László törekvése nem egészen vált valóra, hiszen 1095. július 29-i váratlan és hirtelen halála, illetve a somogyvári temetése után, csaknem egy évszázadnak kellett eltelnie, amíg a római pápa, III. Ince nagykeservesen beleegyezett III. Béla király követelő kívánságába, és 1192. június 27-én végre szentté avatta I. Lászlót. A szentté avatás már nem Somogyváron történt, hanem Váradon, ahová – kutatásaink szerint – 1173 után szállították át nagy nemzeti királyunk felemelt holttestét, hogy – amint Spalatói Tamás fogalmazott – a megboldogult László király maradványai illőbb helyen legyenek. De azért a somogyvári Kupavárhegyen 1973-ban feltárt királysír szent hely, még ha ereklyés sírhelyként maradt is meg, így a nemzeti emlékhely egyben olyan magyar zarándokhely is, amely mindenkor hitelesíti Wass Albert örökbecsű sorait: a kő marad.

(Elhangzott Somogyváron, 2004-ben a falunapon.
Megjelent a Búvópatak 3 (2004) 10. szám, 5-7. oldalon,
valamint a Kapu 24 (2011) 5. szám, 39-40. oldalon.)

Megnyitó beszéd a MBE Nagy Lajos Király Magánegyetem Szent László Király kihelyezett tagozat évnyitóján

Évszázadokkal ezelőtt, mondjuk Nagy Lajos király korában, úgy alapítottak egyetemet, hogy megkeresték a tudós magisztereket, majd a hozzájuk csatlakozó tanítványokat, és csak ezt követően alkották meg az intézmény működési szabályzatát, adták meg azokat a kereteket, amelyek között az oktatásnak folynia kellett. Manapság éppen fordítva van. Szigorú szabályokat dolgoznak ki, előírásokat, normákat szabnak, majd a minisztériumi és akadémiai szabály-alkotók elhitetik a világgal (accredo-accredere = valamit másokkal együtt elhiszünk, tehát hitelesnek találunk!), hogy az általuk hozott szabályok révén az intézmény máris magas szintű, tudományos /azaz: akkreditált/ központ, amelyből szinte ömlik, áramlik kifelé a sok-sok kiművelt emberfő.

Mindannyian tudjuk, látjuk és tapasztaljuk, hogy ez nem egészen így van.

Az universitas teljességet jelent, jelenti az egészet, de nemcsak a világegyetemre vonatkozóan, hanem az emberi tudásra vonatkozóan is. Vagyis az igazi Egyetem nem lehetne szakiskola, nem szabadna annak lennie, amely csak és kizárólag bizonyos, szűkebb-bővebb szakterületekre szakembereket (ha úgy tetszik: szakbarbárokat) képez. Az igazi egyetemnek mindazt kéne tanítania, ami méltó az emberi tudásra és egyúttal hasznos a társadalomnak.

Az igazi egyetem mindig tudományos iskola is egyben. De mitől jöhet létre tudományos iskola? Különféle bizottságok minősítéseitől? Különféle csoportok önös érdekei alapján?

Nem, egyáltalán nem. Tudományos iskola csakis ott alakulhat ki, ahol tudományos a tanítás, vagyis ahol tudósok tanítanak. De nem az a tudós, aki sok adatot tud, s ezt esetleg több nyelven is képes elmondani, hanem az, aki folyton-folyvást kutat, gondolkodik és alkot. Csakis azt a személyt nevezhetjük tudományosan képzettnek, aki önálló gondolkodásra képes, aki széleskörű olvasottsággal bír, s aki eredményeit hitelesen meg is tudja védeni.

Amint Rómát sem a vaskos kőfalak oltalmazták meg, hanem a bátor férfiak, éppen úgy az iskolákat sem a „kakaóbiztos számítógépek", az interneten bolyongani képes személyek minősítik, hanem a tanár-egyéniségek. Az oktatás színvonalát mindig a tanár-egyéniségek szabták és szabják meg!

Mi mindannyian arra törekszünk, hogy a bennünket körülvevő indoeurópai és szemita értékelvű és szemléletű világgal szemben megmutassuk, megismertessük és megszerettessük a mi ősi szerves műveltségünket, megtanítsuk a tanítványokat a meghamisítatlan magyar történelemre. Mi mindannyian azért jöttünk és jövünk ide Pusztakovácsiba – akár egy tucat ember kedvéért is – mert kell, legyen ebben a csonka országban néhány hely, néhány iskola, amely kiemel bennünket abból a szürke tömegből, amelynek tagjai idegenek lettek a saját ősi földjükön, amelynek tagjai jószerével csak vendégekként

éldegélnek ebben az országban. Célunk az, hogy kinyissuk az ősi kultúránk, egyedülálló népművészetünk, hitvilágunk töménytelen kincsét rejtegető, durván elfalazott ajtókat, s ez által megadjuk a hallgatóinknak a választás lehetőségét. Mi nemcsak tanítani, de nevelni is szeretnénk. A nevelés: példaadás. Ezért rendkívül nagy a felelőssége annak, aki katedrára áll. Idézzük Kölcseyt: „Kinek a közönségesen, a mindennapin felülemelkedni erő nem jutott, az kitetsző helyre ne álljon!"

A hiteltelen, semmit érő politikusok hatalmi dáridója közepette mi nem tetszelegni akarunk. A magunk elé tartott tükörben mindig meg kell látnunk a hibáinkat, a gyarlóságunkat, az esetleges tudatlanságunkat, a pótolnivaló ismerethiányt.

Tanártársaimmal együtt vallom, hogy a bölcsészet: alaptudomány, amelynek elsősorban – a többi tudományhoz hasonlóan – a tényekre kell alapozódnia. De mi azt is tudjuk, hogy a **hit** is egyfajta tény, mi azt is valljuk, hogy a mítoszok is történeti források, mert a magyar történelem valóban mitikus történelem, mert a magyar nyelv valóban ősnyelv.

A ma itt megjelent hallgatóinkban minden bizonnyal megvan a tudomány és annak valós művelői iránti megbecsülő tisztelet és szeretet, hiszen enélkül aligha sikerülhet a közös munka. Ez azonban nem azt jelenti, hogy csorbulni engednénk a tudományos kutatási és a tanulási szabadságot.

Szeretnénk hinni, hogy mindannyian ragaszkodni fogunk e helyhez, hiszen állandó és biztos pont nélkül kicsiny erőnk elporlad. Kölcsey Ferenc intelme ma is igaz: „Az emberi tehetség parányi lámpa, mely egyszerre keskeny kört tölthet meg fényével, s ha egy helyről másra hurcoltatik, setétséget hagy maga után."

Jóllehet az első félévben néhány kiváló tanártársunk – szervezési okokból – nem tud köztünk lenni – elsősorban Pap Gáborra és Molnár V. Józsefre gondolok – szellemiségüket addig is szeretnénk képviselni. Ezért Molnár V. József tanár úr szavaival zárom mondandómat: „Mi nem tanítani fogunk Téged, csak segítünk azzal, hogy mozdulatainkkal, szavainkkal, mindennapi szertartásainkkal, szökéseinkkel (azaz: táncainkkal), zenénkkel, meséinkkel és hímzéseinkkel a Benned élő teremtő rend párhuzamait, rokonait mutatjuk fel."

Szomszédságunkban van Somogyvár, ahol Szent László király első sírját is feltárhattam 30 évvel ezelőtt. Zárszóként hadd adjam át Szent László király üzenetét a jelenlegi magyarságnak.

(Lásd: Szent László király üzenete Somogyvárról a jelenkori magyarságnak, ugyanebben a kötetben.)

(Elhangzott Pusztakovácsiban, 2004. október 2-án.
Megjelent az Ősi Gyökér 32 (2004) 4. szám, 4-5. oldalon.)

A magyar nyelv és a magyar nép történeti szerepe Európában

Sorsfordító helyzet előtt állunk ma, 18 nappal a kiírt népszavazás előtt. Ezért, ma rendhagyó tartalmú és formájú előadást tartok. Jól tudom, hogy akik itt vannak, azokat nem kell sem meggyőzni, sem rábeszélni arra, hogy mit tegyenek a magyarságért, de – amint a hívőknek az istentiszteleti szertartásokban – nekünk is igenis szükségünk van ünnepi külsőségekre is, hogy az eltökéltségünket megfelelő formában mutathassuk meg. Ezért vettem fel a Bocskai ruhámat, s ezért gyújtom meg a Remény lángját a nemzeti színű szalaggal átkötött mécsesben. Szeretném hinni, hogy a következő, december 8-i előadásomon a Remény lángja nem a gyász gyertyafényévé zsugorodik majd.

Hatalmas a tét. Hat keserves évtized után léphetünk ismét a történelem mérlegére, szorongással teli reménykedéssel, hogy megmérettetünk, de nem találtatunk könnyűnek! Egy nagy múltú ország és nép Európa kellős közepén, a Kárpát-medencében, a 45-47. északi szélességi fok között, amelynek területe Horvátország nélkül 282 ezer km², Horvátországgal és Dalmáciával együtt 325 ezer km² volt, s amelyet őseink teljesen birtokukba vettek. Az 1100 évvel ezelőtti kb. egy milliófőnyi népesség a XV. századra 4 millióra szaporodott, s a túlnyomó többségében magyar anyanyelvű, magyar fajtájú, magyar öntudatú lakosság a magyar államot, a magyar királyságot Európa jelentős és erős hatalmává tette.

1526 után Magyarország elvesztette korábbi hétszáz esztendős hatalmi státusát, a magyar népesség jelentős része felőrlődött, majd a XVIII. századtól megkezdődött a magyar etnikum tudatos felszámolása, megtervezett kiszorítása a Kárpát-medencéből. II. József korában (1780) – aki magyar királyként megtiltotta a magyar történelem tanítását az iskolákban! – a 8,5 millió lakosnak már csak 40 %-a volt magyar. 1830-ban a 13 millió lélekszámból csak 5 millió a magyar. A történelmi Magyarország utolsó hiteles népszámlálásakor (1910-ben) a 21 milliós Magyarországban 10 millióan vallották magyarnak magukat.

Európa és a világ urai az első világháború után elérkezettnek látták az időt régi tervük valóra váltására. Már 1918/19-ben megindul a magyar holokauszt, majd 1920. június 4-én hivatalosan is kimondják a végzetes ítéletet: a magyar királyság felszámolását. Az ország feldarabolása, kivégzése után hét millió magyarul beszélő ember maradt a csonka ország új határain belül. Az 1920 utáni magyar országvezetés, az adott lehetőségek keretei között, mindent megtett azért, hogy Magyarország visszakapja azt, ami az övé volt. A trianoni keresztek mementói a közelgő cselekvés jelképei lettek. A német nemzetiszocialista III. Birodalom segítsége volt az egyetlen lehetőség az országegyesítésre. Nem sikerült megtartanunk a teljesen legitim bécsi döntésekkel visszaadott területeket. A legkeletibb háromszéki Sósmezőtől a nyugati határ 800 km, Árva várától a déli krassó-szörényi Duna-partig 590 km a távolság.

Vigyük a lelkünket végig az igazi Magyarország ősi térségein, kezdve Kászon

völgyével, haladva Gyergyó felé, s kérdezzük magunktól és hozzátartozóinktól: hogy megtagadjuk-e a moldvai csángókat, megtagadjuk-e a gyimesi csángókat, el akarjuk-e némítani a csíki ősi magyar keresztény templomok harangjait (Csíkkarcfalva), el akarjuk-e veszíteni Csíksomlyót, élhetünk-e tisztességben és becsületben tovább Szentegyháza, Székelyudvarhely, Sepsiszentgyörgy nélkül? Feladjuk-e Kós Károly hagyatékát, a sepsiszentgyörgyi fatornyos múzeumot, Petőfi Segesvárát, meg tudunk-e válni a gyergyói magyaroktól, Szovátától, a Szent Anna-tótól? Le tudunk-e mondani Désről, a Bethlenek szárhegyi kastélyáról, László Gyula professzor úr szülőfalujáról, Kőhalomról? Feladjuk-e véglegesen Marosvásárhelyt és a Maros völgyét? Nem égeti-e majd a lelkünket magos Déva várának hiánya, Hunyadi Jánosék gyulafehérvári sírjainak, Orbán Balázs nyughelyének, Tamási Áron farkaslakai síremlékének elvesztése? Lesz-e még erőnk szégyen nélkül a tükörbe nézni, ha nem kell nekünk a kincses Kolozsvár megtöretett és megfogyatkozott magyar lakossága, Mátyás király szülőháza, Fadrusz János csodálatos szobra, a Farkas utcai református templom, a kolozsvár-dobokai ezredéves történelmi emlékek sora, amely édestestvére a Szent István és Szent László-kori Somogyvárnak? Mivé foszlik a lelkünkben a mezőségi Szék csodálatos viseleti, nyelvjárási, zenei emléke, a Szatmárnémeti őrbástya szerepe? Rommá akarjuk-e tetetni a Délvidék magyar alkotásait, az ősi (aracsi) templomokat, a még ma is színmagyar Magyarkanizsát? Könnyedén odavetjük-e a magyargyűlölettől elvakult szlovák nacionalizmus torzító és meghamisító dühöngéseinek Kassát, a Szent Erzsébet székesegyházat és a vezérlő fejedelem, Rákóczi Ferenc sírját, tudomásul vesszük-e a Szapolyaiak szepescsütörtöki templomának magyartalanítását? Balassi Bálint Zólyomát, Thököly Imre Késmárkját, a legendás bányavárost: Selmecbányát, a romantikus Árva várát már régen elvesztettük, mert magyarok ezen a vidéken már alig élnek, de azért a magyar múlt részei maradnak a murányi Vénusz Széchy Mária várának romjaival, a Thurzók nagybicsei kastélyával, a bártfai Szent egyed templommal és a koronázó Pozsony városával egyetemben. Még megtelnek a csallóközi templomok magyar hívekkel (Csallóközcsütörtök), még hallik imitt-amott magyar szó a nyugati várvidéken, de a magyar őslakosság egyre fogy, egyre szegényedik. A madéfalvi siculicidium hungarocidiummá bővült, s már a kegyeleti szent helyeinket, erdőbe rejtett kopjafáinkat, sírkeresztjeinket, sírköveinket is naponta meggyalázzák. A magyar szót, a magyar hitet, a magyar múltat végérvényesen ki akar-

A gyergyói székely emlékmű feliratos táblája

ják irtani. Nincs a világon még egy nép, amelynek szellemi vezetői, jeles gondolkodói, tisztességes politikusai annyit töprengtek, rágódtak volna népük kilétén és jövendőjén, mint a magyar. Mi a magyar? Ki a magyar? Bűnösök vagyunk-e sorsunk alakulásában? Önostorozással javulhatunk-e? Megmaradjunk-e Kelet népének, avagy olvadjunk fel az indoeurópai és sémi népek tengerében? Régi nép vagyunk-e avagy szedett-vedett, kóborló vándor-nomádok leszármazottai? Ősi-e a nyelvünk és eredeti-e? Mi volt az igazi ősi nevünk: szkíta, hun, türk, hungár, szabir, ugor, moger-magyar? Lehetséges, hogy a tundrán élő paleoszibirid és lapponoid vogul-osztyák manys-er szavakból alakult a magyar, s mi magunkat „férfi-férfinek" hívtuk volna? Lehetséges, hogy a hungarus nem a hunus-ból, hanem az onogur szóból eredt volna? El kell hinnünk, hogy a Hungária ránk akasztott külső elnevezés? El kell hinnünk, hogy a magyar nyelv alig 1500 esztendős, s úgy szakadt ki az ún. finnugor nyelvközösségből? El kell hinnünk, hogy mondjuk hatezer évvel ezelőtt eleink néhány száz (5-700) szóval tudtak csak beszélni? Lehetséges, hogy minden nyelvi értékünk átvétel iráni ból, törökből, szlávból, germánból? Lehetséges, hogy a többszázezres magyar szókincs 12,4 %-a szláv eredetű? Lehetséges, hogy a Kárpát-medencei magyar helynevek, törzsi nevek, személynevek javarésze késői eredetű, s nincs súlya az itteni etnikumot illetően? Lehetséges, hogy nemzeti krónikáink használhatatlan, kitalált és így értéktelen mesék gyűjteményei? Lehetséges volna, hogy egy hajdan erős és nagy lélekszámú nép ezredéveken át ne tudta volna, hogy kicsoda és kik a rokonai, testvérei? Lehetséges, hogy az az igazi magyar tudós, aki abban leli örömét, hogy gyalázza és lekicsinyli őseink históriáját, aki élvezettel fejtegeti, hogy a magyaroknak nem lehet ősi nemzettudata, nem lehet ősi saját kultúrája, sőt nyelvünk is csak lassan alakult ki?

Nem, mindez **nem** lehetséges! A magyar nyelv egy magában álló, eredeti és független ősnyelv, amely több ezer évvel ezelőtt alakult ki, abban az időben, amikor a török (türk) nyelvek is születőben voltak. Így a nagymértékű török hatás kölcsönhatásként jellemezhető. Nyelvészeinkben általában nincs nyelvtudat, s így fel sem merül bennük, hogy a nyelvi hatások eredője számos esetben a magyar nyelv felől indult ki, s így kellene ezeket értelmezni is. A legszebb és legősibb magyar szó a székelyek, a csallóköziek, a bácskaiak és a palócok ajkáról hangzik el. Az pedig valóságos csoda, hogy még ma is így beszél zömük, jóllehet a jelenlegi Csonka-Magyarországon már nem tudunk magyarul beszélni. Nescimus Hungarice loqui! – intette a népet Révai Miklós évszázadokkal ezelőtt. Mindez nem csoda persze. Gondoljunk arra, hogy a Kárpát-hazában élő magyarság gyermekeit 1844-ig a hazai iskolákban sehol sem taníthatták magyar nyelven! De igazából a magyar nyelvű oktatás csak 1867 után kezdett elterjedni, de úgy, hogy 1900 és 1910 közötti felmérések szerint a tanítók és tanárok jelentős része nevetségesen és primitíven tudott magyarul! Korábban, a Habsburg-ház, különösen a szirén szavú Mária Terézia, nagy gonddal vigyázott arra, hogy Magyarországon a latin maradjon a hivatalos nyelv, amely akkoriban már sehol sem dívott Európában!

A magyar nyelv a legnagyobb kincsünk, a legerősebb összetartó erőnk, amelyet manapság különösen nagy veszély fenyeget. Mégpedig az idegen nyelvek értelmetlen majmolása és esztelen előtérbe tolása révén. Az alig létező magyar középosztály sajnos,

ebben is élen jár. Az amerikai angol szleng és a német-jiddis stílus pusztítja a magyar nyelvet, már-már meg is ássa a sírját. Persze ez is a cél! A globalizáció útján lehet járni, de magyar ember számára ezen az úton célhoz érni nem lehet! Az eredeti, tiszta magyar nyelvet minden áron meg kell őriznünk és a Kárpát-medence közlekedő nyelvévé kell tennünk. Megvan erre az esélyünk, ha tetterős akarat is társul hozzá. Az új nemzeti történelem tankönyvek mellé új magyar nyelv és irodalom tankönyveket is kell írnunk gyermekeink számára. És fel kell támasztani a hatalmas kincset érő magyar népzene- és népdalkultúránkat, mert a zenei anyanyelv elválaszthatatlan a beszélt anyanyelvtől. Túl azon, hogy ez a népdalkincs nem a pórnép, hanem ősatyáink szellemi elitjének teremtménye volt.

Megfogyatkozva, elidegenedve saját múltunktól, veretes nyelvünktől, élünk itt a Kárpát-medencében még szűk 13 vagy 14 milliónyian. Mi végre vagyunk itt? Mi a jövőnk, mi a szerepünk ezen a 10 millió km²-es európai földrészen? Meggyőződésem és hitem szerint legelőször is megmaradnunk kell azon a földön, amelyen apáink annyi vére folyt, s amelyen minden szent helyet ezredév csatol hozzánk. Minden eszközt meg kell ragadnunk annak érdekében, hogy az idegen kultúrákkal szembe forduljunk, azokat tudatosan elutasítsuk, ha úgy tetszik, Európával is szembe kell fordulnunk, mert ha ezt nem tesszük meg, magyarságunkat biztosan elveszítjük. Az agyondicsért összeolvadás valójában összemosódás, amely egyáltalán nem érték és nem erény, hanem csak arra szolgál, hogy felolvadjunk a globalizációs óriás tégelyben. Kultúránk igazi értékeit a tudatos megkülönböztetés hangsúlyozása révén menthetjük meg oly módon, hogy keleti örökségünket minden áron megőrizzük és megóvjuk. Ennek módja a magyar hagyományok szakralizálása, a vallási elkülönülés vállalása, a nemzeti külsőségek bátor és tudatos vállalása (népviselet, magyaros ruhák, nemzeti jelképek). Minden erőt össze kell fogni annak érdekében, hogy a világon egészen magában álló Szent Korona-eszme szellemiségében az ősi magyar jogfolytonosság (amint ezt Zétényi Zsolt és Kocsis István hosszú ideje hangoztatja) helyreálljon. S ezzel együtt a valódi értékrend is megteremtődjék. A bolsevik ideológia és a kommunista diktatúra ugyanis, teljesen egyedülállóan és példátlan galádsággal, meggyalázta a magántulajdon szentségét, az emberi társadalom legfőbb talpkövét.

Nemcsak a testnek, de a léleknek is táplálékra van szüksége, amely nélkül mindkettő elsorvad és elhal. A testi sorvadást mindenki érzékeli, a lelkit sajnos nem. A mai emberek zöme pedig lelki táplálék nélkül él, azaz vegetál. S annyira az idegen szívű és magyarellenes médiumterror hatása alá került legtöbbjük, hogy észre sem veszik, hogy a létezésük már régen nem élet, mert sem célja, sem értelme nincs.

A család összetartozása, a gyermekek szeretete az egyetemesből az egyedi felé csúszott, pedig vészes fogyatkozásunk a nemzet halálát fogja jelenteni. A világ nem szeretett és ma sem szeret bennünket. Kiirtásunk és felszámolásunk terve ősrégi terv. A magyar föld viszont nagyon rokonszenves az idegenek számára. Aki szereti a hazáját, aki szereti a nemzetét, aki szereti a családját, aki szereti a gyermekét, aki ragaszkodik ősei sírjához, aki nem képes magyar anyanyelvét idegenre cserélni, az jól látja, hogy

nem jól van, ahogyan most van, s igenis történnie kell valaminek, hogy ne legyen még rosszabbul!

A magyarság kezdetektől a híd és kapu szerepét töltötte be Nyugat és Kelet között, ez a küldetése és a feladata ma is. S legyünk tudatában, e feladatunkban éppen olyan kiválasztott nép vagyunk, mint a zsidóság – a maga hite szerint. De hídra csak akkor van szüksége Európának, ha van másik oldal. Ráerőltetetett idegen életformában egyetlen nép sem képes megmaradni, akkor sem, ha a világon köztudott, hogy Magyarország a fényes elmék hazája. Nem adhatjuk fel a Kárpát-medencét, nem hagyhatjuk cserben a mai határokon kívülre lökött magyar testvéreinket. A keresztek tövében ki kell bontanunk a nemzeti egység zászlaját, ha azt akarjuk, hogy gyermekeink, unokáink, déd- és ükunokáink, s azok sokadik leszármazottja is Magyarországon élve, magyarul beszéljen, gondolkodjon és érezzen. Mert nem maradhat a végtelenségig minden úgy, ahogyan most van. „A Kárpát-medence földrajzi helyzete és történelmi múltja biztosíthatja Magyarország feltámadását egy maga által választott formában, de az ezer éves határokon belül! Egy nép, ha bele is törődik a szenvedésekbe és a nélkülözésekbe, a megaláztatás mindig elviselhetetlen lesz számára. A magyar nép tudatában van sajátos kultúrája értékeinek, földrajzi helyzetének, amely lehetővé teszi számára, hogy méltó helyet töltsön be Európában." S most itt az alkalom, december 5-én, hogy cselekedjünk. A közös szent akarat megsegít bennünket, ha annyira hiszünk benne, mint a csíksomlyói sok százezrek a magyarok Nagyasszonyában, a somlyói Madonnában.

Tudom jól, sokan vannak, akik a magamfajta nemzetébresztgetőket a legszívesebben megsemmisítenék, de én ezeknek a haza és nemzetárulóknak Tompa László költői szavaival felelek:

Én, amíg minden omlik, összedűl,
Gyökereimmel e kopár fokon
– Magányos fenyő, – megkapaszkodom,
S állok, daccal, társ nélkül, egyedül.

S míg havat dob rám, hóköpenyt,
egy szeles nap vagy egy vad éj,
Így biztatom magam: ne félj,
te tovább tartasz, mint a tél!
A gúnyos holdnak, mely nekem
halált s hasonlót emleget,
Így szólok: „uram, láttam én
már karón varjat eleget!"

(Elhangzott Budapesten, a Magyarok Házában, 2004. november 17-én. Megjelent a Búvópatak 3 (2004) 12. szám, 10-12. oldalon.)

A történettudomány felelőssége a nemzettudat elhalásában

2004. december 5-én az Úristen próba elé állított minket, magyarokat, és a próbatételen gyalázatosan elbuktunk. Pontosan az ellenkezőjét cselekedte a legtöbb ember, mint amit kellett és illett volna. A népszavazáson felerészben igen alacsony intelligenciájú és gyenge erkölcsiségű réteg vett részt.

Így azután 2004. december 5-én lezárult egy korszak a magyarság életében. Mostantól végleg fel kell adnunk ezredéves eszményeinket a Szent István-i Magyarországról, végleg le kell mondanunk a magyarság vezető szerepéről a Kárpát-medencében. És nem csak azért, mert egyre fogyunk, hiszen 14-15 millió magyar – még mindig – nagyon is elég lenne az ősi örökség fenntartására mind nyelvileg, mind biológiailag, mind gazdasági erejénél fogva. Történelmi reményeink azért omlottak össze, mert a maradék-ország lakossága – egy millió négyszázezer ember kivételével – elvesztette magyarságát, elvesztette nemzeti öntudatát, s ezzel megtagadta múltját. Egy hosszú történelmi folyamatnak a végére értünk, mégpedig gyalázatos módon, szégyenteljesen, s dicstelenül.

Ezen túl tisztességes ember nem használhatja az anyaország kifejezést, mert hétmillió ember megtagadta nemzettestvéreit, megtagadta fajtáját, odadobta a magyar jövőt a jelen vélt anyagi előnyeiért. A maradék ország 93 000 km²-es földdarabján élő népség szellemi korlátoltsága, műveletlensége és önzése szétrohasztotta a magyar társadalmat. A pénz és az anyagi javak után futva, teljes szellemi tompultságban él az emberek többsége, kiszolgáltatva magát a vad szenvedélyeknek és az erőszakos történésnek. Mindösszesze másfélmillió emberben maradt némi nemzeti érzés, a többiekben dühöng és tombol az idegenimádat.

Kétségtelen tény, hogy a többség megrontásában igen erőteljesen részt vett az állami vezetés, a magyarul beszélő kormányzati emberek és a hatalmat megkaparintó pártok vezetősége. A hatalom emberei jól tudják, hogy a magyar lakosság nagy része évszázadok óta megszokta, hogy saját vélt, viszonylagos jóléte és remélt, esetleges jobbléte érdekében minden hatalmat készségesen és szolgalelkűen kövessen, mégpedig gerinctelenül meghunyászkodva, a tisztességet és a közérdeket teljesen feladva és elfelejtve. Amióta eluralkodott nálunk is a liberálbolsevizmus, az elbutított tömeg lelkét megfertőztették a kicsinyes irigység lumpenproletár kommunista válfajával, amelyhez hozzáragasztották a minden nemeset szétrohasztó közönyt.

A félévszázados agymosás most hozta meg legszomorúbb, leglehangolóbb és legygyógyíthatatlanabb eredményét, mert most nem egy elvesztett világháború keservei után vagyunk, mint 1918/19-ben, most nem egy szörnyű világégés embertelenségei utáni kiábrándultság gyötrelmei fojtogattak bennünket, mint 1945-ben, most nem egy kegyetlenül levert forradalom utáni rettenetes megtorlás gúzsba kötő félelmében reszkettünk, mint 1956. november 4-e után. Most, a demokráciának nevezett rendszer békés

restségében, a demokratikus kellékek formálisan olajozottan működtek, a népszavazást rendben lefolytatták, csakhogy ez a mechanikus rutin-működtetés egészen lelketlen, csalárd és képmutató volt. S a magyarok úgy tettek, mintha nem látnának tisztán, mintha nem is akarnának tisztán látni! Önös érdekből megtagadták Kelet minden örökségét, legfőképpen azt, hogy nem az egyénért van a közösség, hanem a közösségért kell tevékenykedniük az egyéneknek. Csak akkor lesz a lakóterületből: Haza. De a haza el lett árulva.

A mostani népszavazást példátlan hazaárulássá pedig az tette, hogy maga az állam fordult szembe az országgal. Hát társadalom ez? Hát magyar társadalom ez? Hát állam ez? Hát magyar állam ez?

Sok-sok előadásom, szereplésem során nagyon ritkán szoktam hivatkozni az 1945 előtti magyar történettudomány egyik vezető személyiségére, Szekfű Gyulára (1883-1955), aki ugyan komoly tudós volt, de nem volt elkötelezetten nemzeti történetíró, sőt 1945 után behódolt a kommunista hatalomnak, dicsőítette Lenint és Sztálint, magasztalta a Szovjetuniót, majd elfogadta a moszkvai nagyköveti tisztséget is. Mindeközben cserbenhagyta barátját és tudóstársát, Hóman Bálintot, akit az ávós pribékek halálra kínoztak 1951-ben a váci börtönben, holott Szekfű megmenthette volna. Most mégis őt kell idéznem, mert az egyik tanulmányának címe fejezi ki a legsokatmondóbban mindazt, ami a magyar történészek, a mi felelősségünkre is utal: Valahol utat vesztettünk!

Igen, a magyar történettudomány képviselői is vétkesek abban, hogy ide jutottunk. Egyrészt nagyon sokan nem értették meg régebben, és nem értik ma sem azt, hogy a magyar történelem idézése és bemutatása a legszorosabban összefügg a jelen kérdéseivel. Sokan nem értették meg, hogy a magyar őstörténet nekünk legalább annyira fontos, mint a zsidóknak az övék. Ámulva-bámulva és elragadtatással áradozunk a zsidóság erős faji összetartozásáról, több mint kétezer éves múltjáról, dicsérjük szent hagyományaik mindenek feletti tiszteletét, igazságosnak tartjuk sok szenvedésük utáni hatalomgyakorlásuk teljes kegyetlen eszköztárát, ám magunkról alig van kedvező ítéletünk.

Szekfű Gyula már 80 évvel ezelőtt azt bizonygatta, hogy magyar faj nincs, s már Szent István korában sem volt. A magyar ember egy meghatározhatatlan keverék, amely ezernyi tulajdonság zagyva egyvelegét képviseli. Egy spanyol szefárd zsidó sokkal közelebb áll egy orosz askenázi zsidóhoz, mint egy tiszántúli magyar egy felvidéki magyarhoz. Bennünk, úgymond, semmi sem öröklődhetik, mert – állította Szekfű 1924-ben! – a génvizsgálatok eredményeit a történettudomány nem használhatja. S Szekfű okoskodó és hozzá nem értő szkepticizmusával kívánta 2004-ben Róna-Tas András lebunkózni a legkorszerűbb mai tudományos genetika őstörténeti eredményeit, amelyek már eddig is felforgatták a múlt kutatását.

De nemcsak a megrögzött, közmegegyezéses maradiság (vö. finnugor rokonság és származáselmélet) volt és maradt a kerékkötője a történettudománynak, hanem az a torz és bűnös szemlélet is, amely szerint valódi, igazi tudósnak csak az nevezhető, aki kész fajtájának, országának, nemzetének hibáit, vétkeit, bűneit elsorolni és csakis az-

zal foglalkozni, mégpedig ítélőbíróként. Nem vették, nem vettük észre, hogy a világ körülöttünk egész más elvek szerint működik, akár a Kárpát-medencei utódállamokban, akár a nagyhatalmak esetében.

Egyetlen népet sem lehet nemzetté kovácsolni érzelmi közösségi erő nélkül. Nem lehet nemzeti tudatot, önbecsülést ojtani senkibe, miközben arról igyekszünk meggyőzni őt, kisgyermekkorától felnőtté válásáig, hogy egy harmadrendű, értéktelen, barbár, műveletlen, bolyongó, rabló, gyilkolászó, dologtalan horda tagjai voltak az ősei, ráadásul ősatyái mongoloid fajtájúak voltak, tehát Európa kultúrnépeitől nemcsak tartalmilag, belbecsileg, de küllemileg is teljesen idegenek.

A múltat nem elég megfigyelni, nem elég a nyomokból olvasni, nem elég a hibákra rámutatni, meg kell kísérelni az egykori teljes élet képét felvázolni, különös tekintettel a szellemi örökségünkre és a lelki vonásokra.

Micsoda történelemoktatás az, amelyik összeveti Nyugat-Európa fejlődését a Kárpát-medenceivel anélkül, hogy részletesen elemezné a XVI. század utáni visszamaradásunk valós okait, vagyis azt, hogy Európa nyugati országai egyáltalán nem szenvedték a török hódoltság 150 esztendejét? Lehetett volna Buda is Közép-Európa Párizsa, ha megmaradhatott volna a nemzeti királyság, lehetett volna a magyar királyság is mára 50 milliós ország, ha magyar fajtájú lakosságát ki nem irtják, hiszen 1711-ben a Kárpát-medencében annyi magyar ember sem élt, mint ahány december 5-én igenelte a nemzet egységét, jóllehet Hunyadi Mátyás alatt négymilliónyian voltunk!

Milyen történetszemlélet az, amelyik azt fejtegeti, hogy jogos volt a történeti Magyarország feldarabolása, mert rosszul bántunk a nemzetiségekkel, holott a középkorban több joguk volt a románoknak, szlovákoknak, horvátoknak, mint manapság a kitaszított magyaroknak.

A nemzet az egy államban élők közössége, amelynek tagjai azonos nyelvet beszélnek, amelynek tagjai azonos származási hagyományokkal, azonos kultúrával rendelkeznek, amelynek a tagjait a mi-tudat erős szálai kötik össze, amelynek tagjai egyazon gazdasági érdekeltséghez tartoznak, egy meghatározott területen. Ez a meghatározott terület pedig: az ország. Több mint ezer éven keresztül Magyarország nemcsak a genetikailag magyar jellegű, biológiai és szellemi tekintetben keleti származású, magyar emberek közössége volt, hanem az ország lakói voltak mindazok, akik a Kárpát-medencében éltek és a magyar nagyfejedelem, később a magyar király alattvalói voltak. Nem a nemzetiségi, az embertani fajtabeli hovatartozás volt a meghatározó, a döntő. Az országban élő emberek valamennyien a nép, a populus tagjai voltak és egységet alkottak. Amint II. András magyar király megfogalmazta: universus populus, unus sit populus! Az egész nép – egy nép legyen! Mindenfajta erőszakos beavatkozás nélkül, az itt talált vagy később betelepült, más nyelvű népek beolvadtak a magyarságba. Mi volt e szokatlan és különleges beolvadás oka? A magyarság nemes gondolkodása, szellemi fölénye, jószándékú béketűrése és toleranciája, és nem utolsó sorban: valóságos ereje, amelynek egy, az egész világon magában álló, hatalmi erő, a magyar Szent Korona adott keretet.

A magyar Szent Korona hatalma és védelme alatt állt mindenki, aki a Kárpát-hazá-

ban élt. A királytól a szolgáig. A Szent Korona közjogi értelemben alkotmányos közhatalom, vagyis a király a nemzettel együtt uralkodik a Szent Korona országa és jószágai felett. A Szent Korona minden birtokjog megtestesítője és az állam szimbóluma volt, attól függetlenül, hogy 1848-ig a Szent Korona teste (totum corpus Sancti Regni Coronae) a királyon kívül csak a nemesi és a papi rendet foglalta magában.

Sokan voltak és talán még mindig számosan vannak, akik hisznek a népfelség elvében, akik még a tragikus és katasztrofális népszavazás után is bizakodnak a Szent Korona erejében. A Szent Korona-tanra alapozott alkotmányos rendet képzelnek egyesek, visszaállítva az 1920. évi I. törvénycikk hatályát, amely kimondja, hogy a magyar királyi hatalom csak szünetel, de az ország államformája sértetlenül és továbbra is: királyság – király nélkül.

Ne ringassuk álmokban magunkat. Ezen a kis földdarabon élő népséget csak a lelki megtisztulás menthetné meg, csak az éleszthetné fel a nemzeti tudatot. Ostoba naivitás azt feltenni, hogy ez az ötven esztendőn át liberálbolsevik emlőkön feltáplált nemzedék, önmagától, pusztán morális, erkölcsi megfontolások alapján változtatna a nézetein és változtatna a magatartásán. Még a Fidesz teljes szavazótábora sem ment el leadni a voksát!

A mai Magyarországon élők többsége számára semmit sem jelent már a történelmi Magyarország. Számukra az erdélyiek románok, a felvidékiek szlovákok, a délvidékiek szerbek, akikhez nincs közünk.

Nem is a rácsban van a rabság
Hanem a gondolatban
Belül a szürke agyban!

(Páskándi Géza)

Ördögi rafinériával mesterkednek azon, hogy a történelmi alapokat kihúzzák alólunk. Azt akarják, hogy semmit se tudjunk az igazi Magyarországról, amely a miénk volt és maradt, még ha 84 év óta nagyobb részét nem is birtokolhatjuk. De lelkünkben soha, soha oda ne adjunk egy göröngyöt sem, „akárhogy dúl most szent vetéseinkben idegen fajta hitvány söpredék." (Sajó Sándor)

Gondoljunk a spanyolokra, akiktől 300 évvel ezelőtt az angolok elvettek **6**, azaz hat km^2-nyi területet Gibraltárnál, ahonnan a spanyolokat 1713 után elűzték, s ahol manapság mindösszesen csak 30 ezer angol polgár él, a spanyol kormány azonban ma is küzd azért, hogy ezt a picinyke földdarabot is visszakapja. Tőlünk 232 000 km^2-t raboltak el 14 millió lakossal, s a mi kormányaink 1945 után szinte szóvá sem tették ezt. S ugyanez történt 1990 után is. Sem az Antall-, sem a Horn-, sem az Orbán-, sem a jelenlegi kormány soha nem jelentette be, legalább elvi igényét, az ősi magyar földre.

A tétlen optimizmus sehová sem vezet. Ne úgy várjuk a holnapot, hogy ábrándosan merengünk, és szép szavakat mondunk. A szép beszéd manapság is általában csak annak esik jól, aki elmondja, és nagyon ritkán használ azoknak, akiknek elmondják.

A tömegembereket a médiumok teljesen rabláncon tartják, a sajtó mindenfajta rágalmazását és aljas beetetését ellenvetés nélkül magukévá teszik. Ránevelték az embereket arra, hogy a saját közvetlen érdekén kívül semmi iránt ne mutasson érdeklődést. Magyar sorskérdést még érinteni sem lehet, mert szinte senki nem érti: mi az, hogy sorskérdés? A közöny annyira fásulttá tette az emberek zömét, hogy a legnagyobb bűnöket elkövető hatalmakat sem ítélik el, vö. az USA Irakban, Izrael Palesztinában elkövetett szörnyű népirtásait. Erkölcsi mérlegelés már alig él egynéhány emberben. A jólét biztosítása – bármilyen égbekiáltó gonoszság árán is – jogosan szerezhető meg, hiszen az igazságos Isten fogalma és az isteni büntetéstől való félelem nyomtalanul eltűnt a hitehagyott és gyökerét vesztett emberekből.

Tudom, fájó és megdöbbentő a megbetegedett nemzettestünk röntgenszerű átvilágítása által kapott csúf és riasztó képet hideg fejjel megtekinteni, de lássunk végre tisztán.

Nem volt felesleges a december 5-i népszavazás kiírása. Enélkül tovább ringathattuk volna magunkat abban a balga tévhitben, hogy igenis van még magyar nemzet, van még magyar nemzettudat. Ma már látjuk és tudjuk: nincsen. Még kettő millió magyar sem él a jelenlegi határokon belül!

Azt a bensőnkben élő, minden cselekedetünket és egész gondolkodásunkat átható érzést, amely tudatosítja bennünk, hogy a magyar nemzethez, a magyar hazához, a magyar Szent Koronához tarozunk, nevezzük nemzettudatnak. Ez a belső erő, hatalmas energiákat képes kiváltani és megmozgatni. Ez szorítja el a torkunkat és dobogtatja hevesebben a szívünket, amikor felcsendül a magyar Himnusz, ez uralkodik el rajtunk, amikor kibomlik a magyar zászló, ez csal könnyeket a szemünkbe, amikor hosszabb távollét után ismét a haza földjére lépünk. Ez az, amit a költőink nemzeti léleknek is mondanak. Berzsenyi Dániel így kiált ránk: Ébreszd fel alvó nemzeti lelkedet! Mert, ahogyan Arany János mondta: szeretni a hont gyakran oly nehéz! Nehéz, de létszükséglet. Különösen most, amikor súlyos válságunk tűrhetetlenné vált.

De a jelenlegi határokon kívül él még hárommilliónyi magyar ember, akikért, és akik miatt **újra** kell mindent kezdenünk.

(Elhangzott a Magyarok Házában, 2004. december 8-án.
Megjelent a Búvópatak 4 (2005) l. szám, 4-6. oldalon.)

A kőszegi Szent Korona bunker

Tisztelt Megjelentek! Hölgyeim és Uraim!

Ez a hely, ahol állunk, 1945. március 27 után, 47 éven keresztül többnyire hulladék- és szemétlerakó helyként működött. A Kálvária-hegy aljába vágott óvóhelyet is szeméttel hordták tele, pedig szent hely ez minden tisztességes magyar ember számára. Ezért is igyekeztek a kommunisták, köztük a kőszegi kommunisták is, meggyalázni és elfeledtetni, hogy ez a bunker a második világháború végén a magyar Szent Korona számára épült. A mellette álló egykori Küttel-villa nappalijában rejtették el a magyar királyok csodálatos és a világon egyedül álló koronázási palástját.

A Szent Korona menekítését a hivatalos magyar történettudomány mind a mai napig a Szálasi-kormány egyik bűneként tartja számon, holott a magyar nép legszentebb relikviájának megóvása, megmentése első számú nemzeti érdek volt és maradt.

Ha a Vörös Hadsereg által körülzárt és szörnyű pusztításnak kitett Budapesten maradtak volna a koronázási ékszerek, akkor a mindent elrabló, fosztogató és durván erőszakoskodó szovjet katonák ezeket a szent jelképeinket is elzabrálták volna, amint tették a magyar műkincsek tömegével. S hatvan esztendő sem volt elég ahhoz, hogy ezeket az elrabolt magyar tulajdonokat visszaadják, sőt mi több: napjainkban – megdöbbentő arcátlansággal – kiállításokat rendeznek belőlük Oroszország városaiban. Egyedül néhány sárospataki ősnyomtatványt hajlandók – úgymond, kegyesen – visszaadni.

Szálasi Ferenc, 1938

Igaz, a nyugatra menekített magyar Szent Korona ott is „fogságba esett", az amerikai hadsereg fogságába, de az amerikaiak mégsem pusztították el, mégsem rongálták meg, hanem a Fort Knox páncélozott termeiben helyezték el, majd pedig 1978 januárjában visszaadták Magyarországnak.

Országunkban elsőként, egy tucat esztendővel ezelőtt jött létre – néhány megszállott és elkötelezett ember összefogásával – a kőszegi Trianon Társaság, amely célul tűzte ki városunk feledésre ítélt, történelmi helyeinek rendbetételét, megóvását és kultuszát. Így tettük rendbe a kőszegi trianoni keresztet, így helyeztünk el emléktáblákat a bolsevizmus kőszegi áldozatainak, s így került sor ennek az ún. Korona bunkernek is a rendbetételére.

A kőszegi trianoni kereszt

Pajtás Ernő koronaőr ezredes
(forrás: koronaorseg.hu)

Volt itt a városban egy ember, aki több mint egy negyed évszázadon át dolgozott a városért, az országért és a magyarságért. Nemrégiben egyetlen jó szó nélkül elküldték a múzeumigazgatói állásából. Régészként is maradandót alkotott. Feltárta a város védműveit, feltárta és helyreállíttatta az óházi felsővárat, rendbe tetette a Szent Korona velemi és a kőszegi óvó- és rejtekhelyét. A 90-es években még élő egykori koronaőrökkel együtt látványos Korona ünnepségeket és kiállításokat szervezett. Éppen két évvel ezelőtt készítette el élete utolsó múzeumi kiállítását: a hírhedtté mocskolt kőszegi katona-kiállítást, melyben történeti hitelességgel állította elénk vérzivataros történelmünknek egy-egy fejezetét.

Legyen ez a mostani megemlékezésünk egyúttal főhajtás is azok előtt, akikben még élt, s akikben még él a nemzeti elkötelezettség, az áldozatvállaló hivatástudat. Emlékezzünk Pajtás Ernő koronaőr ezredesre, Vályi István koronaőr alezredesre, Bunda József, Vitéz József és 22 koronaőr társukra, akik közül hatan ezen a földarabon állva tettek fogadalmat, hogy elkísérik és megvédik a Szent Koronát és a koronázási jelvényeket, akár az életük árán is.

Legyen áldott az emlékük! Addig van remény, amíg közöttünk is vannak önzetlen, igaz magyarok, akik nem felednek, akik nem alkusznak, akiket nem tudnak hitvány szándékú emberek félrevezetni és megfélemlíteni. Mert ne feledjük, a Kárpát-medence a Szent Korona országa volt és maradt.

A Korona bunker a Kálvária-hegy lábánál

Emléktábla a Korona bunkeren

A koronaőrök vonulása 1992-ben

(Bakay Kornél írását elmondta Jahn Gusztáv, a kőszegi Trianon Társaság titkára Kőszegen, 2005-ben.)

ÖSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Küzdelem a Szent Korona méltóságáért

A korona őrzése

A Szent Koronát mindig különleges védelem illette meg. Az 1498: IV. tc. 24. cikkelye rendelkezik először arról, hogy az országgyűlés két főrangú koronaőrt válasszon. 1625-től egy önálló katonai egység is a koronaőrök alá volt rendelve, ötven német és ötven magyar katonával.[1]

Révay Péter 1613-ban a Szent Koronát „Magyarország drága kincsének, a szentséges homlok felséges ékességének, a vallás és törvény szent biztosítékának, a béke és háború üdvös zálogának, a jó és balsors biztos próbakövének"[2] nevezte.

A Himnusz költője, Kölcsey Ferenc így intette a nemzetet: „a korona dicsősége, szentsége, sérthetetlensége néhány század folytában, sorskívánta nehéz áldozatokkal pecsételtetett meg… a mi koronánk jegye a független akaratnak… zálog a mi koronánk."[3]

Vitéz József koronaőr törzsőrmester

„A Szent Korona a magyar államnak megszentelt jelvénye, jelenti azt a közhatalmat, amely a népben van, jelenti az alkotmányos uralmat, az alkotmányosan megosztott közhatalmat, jelenti a Szent Korona ennek a nemzetnek az életét, életének folytonosságát."[4]

Nem sokkal a koronázási jelvények hazahozata után, néhányan, mozgalmat próbáltunk indítani a Szent Korona méltóságának visszaállításáért[5]. 1989-ben pedig nyíltan is megfogalmaztuk az álláspontunkat: „1978-tól tíz éven át pusztulhatott ez a páratlan értékű együttes a Magyar Nemzeti Múzeumban, egy egészen alkalmatlan teremben, eleget téve a voluntarista populizmusnak, holott a Szent Korona egyáltalán nem múzeumi műtárgy, hanem az ezeréves magyar államiság történelmi és jogi jelképe, és így semmi keresnivalója sincs a Nemzeti Múzeumban! A közelmúltban elkészített

1 Fazekas László-Hegedűs Ernő-Hennel Sándor, A Szent Korona őrzése. A koronaőrök, a koronaőrség. Budapest, Heraldika Kiadó, 2002.

2 A korona kilenc évszázada. Történelmi források a magyar koronáról. Válogatta és szerkesztette: Katona Tamás. Budapest, Magyar Helikon, 1979, 195.

3 Kölcsey Ferenc Összes művei. Budapest, 1960. II. kötet, 40.

4 Kardos József, A Szent Korona-tan története 1919-1944. Budapest, 1985, 141.

5 1981-től vettem fel a kapcsolatot a m. királyi koronaőrség tagjaival, kivált Vitéz Józseffel. Vö. Bakay Kornél, A koronaőrség végnapjai. História 4 (1982) 32-33.

új teremben sem szabad őrizni a Szent Koronát, legfeljebb csak a koronázási jelvényeket. A Szent Koronát mihamarább át kell vinni az Országház egyik helyiségébe, és a visszaállítandó koronaőrség vigyázza ezen túl a magyar nemzet szent szimbólumát.[6]

Közzétett állásfoglalásunknak semmi foganatja sem lett! A Magyar Nemzeti Múzeum vezetősége, láthatólag, sokkal fontosabbnak tartja a koronát látogató tömeg okozta, nem jelentéktelen, bevételt, mint a Szent Korona igazi védelmét.

Az igaztalanul meghurcolt egykori koronőr-katonák között élt a remény, hogy hazatér egyszer a Szent Korona, és akkor ismét szükség lesz rájuk. Különösen Vitéz József koronaőr törzsőrmester küzdött tántoríthatatlanul és nemes megszállottsággal azért, hogy visszaállítsák a koronaőrséget.

1990 késő tavaszán beadvánnyal fordultunk a Magyar Köztársaság ideiglenes elnökéhez, dr. Szűrös Mátyáshoz.

Mélyen Tisztelt Elnök Úr!

Az ezeréves Magyarország történelmi és jogi jelképe a Szent Korona, amely 1978 óta ismét itthon van. Úgy gondoljuk, hogy – minden jószándékú erőfeszítés ellenére – nem megfelelő helyen őrzik féltett, nagy kincsünket. A magyar Szent Korona nem múzeumi tárgy, nem állandó közszemlére kitehető régiség, ezért mély tisztelettel arra kérjük Elnök Urat, szíveskedjék nagy tekintélyét latba vetni annak érdekében, hogy a Szent Koronát átszállítsák az Országház egyik termébe, s ott – különleges körülmények között – őrizzék.

A nemzet nagy ünnepein tegyék csak közszemlére, megfelelő ceremóniák mellett. A jelenlegi helyzet szégyenteljes, és méltatlan a magyar államisághoz, a magyar néphez.

A Szent Korona őrzésére szolgált a magyar királyi koronaőrség. Önálló osztagként a magyar honvédség része volt, s a Honvédelmi Minisztérium igazgatása alá tartozott. Létszáma 24 fő és öt honvéd volt.

Azt szeretnénk, ha újjászülethetne a koronaőrség, hagyományos díszegyenruhájával együtt. Tekintettel arra, hogy a koronaőrség az államfő díszegysége is volt, mély tisztelettel kérjük Elnök Urat, segítse elő a magyar koronaőrség újjászületését, ismételt megszervezését. A részletekről külön beadványt készítettünk Kárpáti Ferenc honvédelmi miniszter úrnak.

Budapest, 1990. március 29-én, megkülönböztetett tisztelettel:

Dr. Kállay Miklós, Kéry Kálmán, Vitéz József, Bakay Kornél

1990 májusában beadvánnyal fordultunk az új honvédelmi miniszterhez, dr. Für Lajoshoz. Sem Szűrös Mátyás, sem Für Lajos a beadványainkra nem válaszolt.

---

6 Bakay Kornél, Új magyar múzeum. Múzeumi Hírlevél 11 (1990) 9-11.

Ezt követően 1991 elején Göncz Árpádhoz, a Magyar Köztársaság elnökéhez fordultunk, aki a következő választ küldte.

Tisztelt Uram!

Wisinger szerkesztő úr átadta az Ön levelét, amelyre érdemben én sem válaszolhatok többet, mint amit a munkatársam írt februárban. Nem véletlen, hogy Szűrös Mátyástól és Für Lajostól még csak választ sem kapott. Az ország közhangulata, az általános politikai helyzet mind azt diktálja, hogy a múlt külsőségeinek feltámasztásával csínján kell bánnunk. Ezért jómagam még akkor is tétováznék a koronaőrség visszaállításának elrendelésében, ha a honvédelmi miniszter úr ezt tanácsolná. Ám, mint Ön is sejti, erről szó sincs.

Üdvözlettel: Göncz Árpád

Budapest, 1991. április 24-én

Értetlenül állunk a államfő állásfoglalása előtt. 1985-ben megjelent egy könyv a szent korona-tan történetéről,[7] s ebben a szerző, aki mindmáig oktat az ELTE-n, a következő megállapításokat teszi: „... aki nem veszi alapul a tulajdonképpeni gazdasági, társadalmi hajtóerőket, könnyen eltévedhet az eszmék történetének vizsgálatában." „A szentkorona-tan, néhány eset kivételével, amikor pozitív célokat is szolgált, megtévesztő és végső soron önmagát túlélt történelmi fikció volt." „A szentkorona-tan a magyar nacionalizmus lényeges részét jelentette... történelmi jogosítványt jelent a dunavölgyi népek feletti uralomra."[8] Továbbá: „A szentkorona-eszme ellenforradalmi célokat szolgált" és „az államhatalmat szimbolizáló szent koronáról való gondoskodással a meglévő hatalmi rendet kívánták tovább szilárdítani. Történelmi díszletekkel kívánták elterelni a figyelmet a valóságos közjogi problémákról és a bizonytalanságról."[9]

Ezzel az állásfoglalással értene egyet a magyar államfő, a magyar fegyveres erők főparancsnoka?[10]

A még élő koronaőrök azonban nem adták fel a harcot, és néhány kiváló ember segítségével, 1991 augusztusára elkészült öt koronaőr altiszt számára a díszegyenruha és a teljes felszerelés. A 770 ezer forint költség legnagyobb részét Székely Zoltán vállalta,[11] de részt vállalt a költségekből százezer-százezer forinttal Faddy Ottmár ferences atya, Szabó Géza kanonok és Fónay Jenő. Azt szerettük volna, ha Szent István király ünnepén, legnagyobb nemzeti ünnepünkön, amikor hazánkban van II. János Pál pápa, a Szent Korona mellett a díszegyenruhás koronaőrség állhatott volna. A várt és remélt pápai áldás azonban elmaradt, mivel a rendezőszervek csak azt engedélyezték, hogy az

7 Kardos József, A szentkorona-tan története 1919-1944. Budapest, 1985.
8 Ugyanott 7-9., 28.
9 Ugyanott 140.
10 Kiderült azóta, hogy Göncz Árpád a szélsőséges liberalizmus elvakult képviselője volt.
11 A budapesti Barok Gmk vezetője volt.

A koronaőrök Budapesten: Bálint András, Kolláth Ferenc, Vitéz József, Komáromi Tivadar és Juhász György

öt koronaőr altiszt: Vitéz József, Bálint András, Juhász György, Kolláth Ferenc és Komáromi Tivadar, 1991. augusztus 20-án a Bazilikában állhatott díszőrséget a Szent Jobb mellett. A Hősök terén rendezett istentiszteletre azonban nem kísérhették el a Szent Jobbot sem!

A magyar királyi koronaőrség jeles szerepet töltött be régen a Szent Jobb kultuszában is. 1938-ban például, Szent István király halálának 900. évfordulóján, amikor az országgyűlés Szent István király érdemeit törvénybe is foglalta (1938: XXXIII. tc.), a koronaőrség is díszsorfalat állt. Sőt, XI. Pius pápa 1938. augusztus 20-án a koronaőrség tagjait „Benemerenti" kitüntetéssel jutalmazta.[12] Ennek ismeretében beadvánnyal fordultunk a Magyar Katolikus Püspöki Kar elnökéhez, forduljon kérelemmel II. János Pál pápához a még élő koronaőrök kitüntetése érdekében. Nem kevés tanulsággal szolgálhat a válaszlevél.

Igen Tisztelt Igazgató Úr!

F. év január 14-ről kelt nb. megkeresését vettem. Ebben arra kér, hogy támogassam a Szentszéknél a volt és még élő koronaőrök pápai kitüntetését.

Megértem az előterjesztésében foglaltakat. A koronaőrség valóban fontos szerepet töltött be. A szent korona körüli szolgálataik nemcsak biztonságot jelentettek, hanem

12 Bangha E., A magyar királyi testőrség. Budapest, 1979, 237.

külsőleg is kifejezték országunk érzületét ezeréves államiságunkkal szemben. Történelmi ruhájuk a nemzet hódolata volt történelmi hagyományaink iránt.

Nem hiszem, hogy a Szentszék, amely szuverén állam, alkalmasnak tartaná egy másik szuverén állam megszűnt testületének utólagos kitüntetését. Államformánk megváltozott, a Magyar Köztársaság nem venné jó néven ezt a gesztust. A Szentszéknek egyeztetnie kellene a kérdést a Magyar Köztársasággal, amit aligha vállalna. Mind a Magyar Köztársaság, mind a Szentszék tapintatosan elhárítaná a kitüntetés kérdését.

Fogadja Igazgató Úr őszinte tiszteletem nyilvánítását.

Eger, 1991. január 21-én Seregély István, egri érsek, a Magy. Kat. Püspöki Kar elnöke.

Timon Ákos megállapítását örökérvényűnek tartjuk: „A magyar nemzet önálló állami élete, nemzetközi függetlensége a Szent Koronával áll vagy bukik."[13] „A Szent Korona a jogilag formulázott és történelmileg kialakult magyar nemzeti eszme szimbóluma, amely egyedül képes a nemzet összes erőit egyesíteni anélkül, hogy az egyéniségekben rejlő sajátos értékeket felolvasztaná és megsemmisítené, anélkül, hogy a szabadságra kénytelen volna béklyót vetni, anélkül, hogy zsarnoki hatalommal kellene a nemzet életének folyásába beleavatkoznia."[14]

Miért volna korszerűtlen és időszerűtlen a közel négy évszázad óta eleven hitvallás a Szent Korona tiszteletéről? Révay Péter és Pálffy István koronaőrök esküjében olvashatjuk: „A Szent Korona szerencsés megőrzéséért és megtartásáért imádkozzatok és fohászkodjatok Istenhez, aztán egy akarattal és szándékkal gondoskodjatok arról, hogy e szent csillag, mely már hatszáznál is több éve a keresztyén hit világosságával együtt kelt föl, őseink szokása szerint, saját otthonában találjon biztos és alkalmas lakást, a hazai falak között fényeskedjék nekünk mindörökké, el ne homályosítsa belső viszály, külső ellenség, nehogy sugarai elzáratván, sötétségbe merüljön."[15]

13 Timon Ákos, Magyar alkotmány- és jogtörténet. Budapest, 1903, 484. – Uő. A szent korona és a koronázás közjogi jelentősége. Budapest, 1907, 5.

14 Grieger Miklós szavai. Idézi: Kardos József id. mű 214-215.

15 A korona kilenc évszázada. Történelmi források a magyar koronáról. Válogatta és szerkesztette: Katona Tamás. Budapest, Magyar Helikon, 1979, 195.

A magyar lélek tükröződése történelmünkben és hagyományainkban

Kik mentik át a keleti lovas népek kincses örökségét?

Németh László szavaival kezdem: „Van óra, amelyben szólni: reménytelen, de becsület. Ez most ilyen."

2004. december 5-e óta lettünk sokan reménytelenek. Lássuk először a helyzetfelmérést.

Mi mindig Kelet népe voltunk! S a génjeinkben hordott örökség, amíg csak egyetlen magyar is lesz, megmarad. S ez arra sarkall bennünket, hogy talpra álljunk, amint Kós Károly üzente: „Régi zászlónk összetépve, fegyverünk csorba, lelkünkön bilincs. De tudom, talpra kell állanunk mégis!" Igen, talpra kell állnunk, miközben a lelkünket nyomorító gúzsokat, béklyókat, sőt sokszor bilincseket le kell tépnünk magunkról. A magyarságot évszázadok óta elsősorban lélekben nyomorítják, mert a lélek elleni támadásoknak nem maradnak látható és bizonyítható nyomai. Büntetlenül végrehajtható. Miért támadnak bennünket ezredév óta? Miért lettünk mi, magyarok, a nagyvilág legigazságtalanabbul büntetetett népe, akiktől elrabolták országuk kétharmadát? Miért vette és veszi körül ma is ellenszenv, sokszor kifejezetten parázsló gyűlölet, a magyarságot? S miért csak minket? Miért oly elnézőek a nagyhatalmak, ha bántják a magyart? Aki ezekre a kérdésekre nem tud magának és másoknak feleletet adni, annak reménye sincs arra, hogy bízzon a magyar jövőben.

Az Európa kellős közepén fekvő, csodálatos adottságú és gazdagságú Kárpát-medence évezredek óta idegen test az indoeurópai népek által lakott földrészen, amelynek kezdettől szoros kapcsolata volt az eurázsiai nagytáj 60. szélességi foktól délre eső övezetével, azzal szinte egységet alkotott. Ezt a 330 ezer négyzetkilométeres térséget birtokló népességnek a legősibb alaprétege – a legkorszerűbb genetikai vizsgálatok szerint – az őskőkor óta itt élt és a magyar ősnyelvet is beszélhette. Ugyanakkor genetikai és nyelvi rokonságban volt a keleti lovas népekkel: a szkítákkal, a szakákkal, a szarmatákkal, a hunokkal, a türkökkel és az avarokkal. Ez az oka annak, hogy közel háromezer évvel ezelőttől csaknem másfél ezredéven át folyamatosan áramlottak a Kárpát-medencébe Kelet felől a szkíták, a daha-dákok, a szarmaták, a hunok, az alánok-jászok, a türkök, az avarok, az onogur-bolgárok, Álmos-Árpád magyarjai, a besenyők, a kunok. Mindannyian keleti lovas népek!

Az Eurázsia térségében végbement nagymértékű éghajlati változások okozta elsivatagosodás következtében, a hajdani jelentős keleti birodalmak lassan eltűntek, illetve a kínai, a bizánci, a perzsa, az arab, az orosz-szláv és norman, egyre fokozódó túlerő nyomása következtében, aki tehette, a keleti lovas népek egyetlen refugiumába: a kiválóan védhető és pompás adottságú Kárpát-medencébe települt át. Ez a titka és magyarázata a szkíták, a szarmaták, a hunok, az avarok és a magyarok Duna-Tisza-menti honfoglalá-

Különféle nemzetségek bejövetele a Képes Krónikában

sának. Ezt a földet őseink mindenkor a magukénak tekintették, amely ősi jussukként lett az övék, s amelyet a XIX. század végéig tömegesen sohasem hagytak el.

A XVI. század első harmadáig, a török invázió megindulásáig, volt erő ebben a népben országának és érdekeinek megvédésére, jóllehet addig is rokontalanul, egyedül állott, mint magányos kőszikla, a népek tengerében. Lánglelkű költőóriásunk, Petőfi Sándor ezt a magányosságot így fogalmazta meg:

Áll a viharban maga a magyar!
mert elhagyott, mert legelhagyatottabb
minden népek közt a föld kerekén.
Szegény, szegény nép, árva nemzetem te,
mit vétettél, hogy így elhagytanak,
hogy Isten, ördög, mind ellened van.

A 150 éves török uralom azonban kiirtotta a magyarság jelentős részét, majd elsősorban a Habsburgok nyomására, idegenek tömege lepte el Magyarországot. S ezzel megkezdődött a keleti örökség birtokosainak és éltetőinek felszámolása, nyilvánvalóan azzal a céllal, hogy végre és végleg megszerezzék maguknak a régóta áhított Kárpát-medencei magyar földet!

Az elmúlt hat évtizedből félévszázadot a bolsevizmus mételyes szellemisége és testet-lelket nyomorító gyakorlata töltötte ki. A vérengző diktatúrák közül egyedül a kommunista diktatúra törölte el a magántulajdon szentségét, s tett így földönfutóvá milliókat. Gyökértelen szolganemzedékeket hozott létre, akikkel előbb csak elfogadtatta,

majd lassan megszeretette az elnyomóit. S akik a magyar parasztot, a szakmunkást, az értelmiséget, a kereskedőt, a vállalkozót tönkretették és kiszipolyozták, azokat – ez az alaktalan masszává züllesztett mai népség – visszaszavazza a hatalomba és a saját nyakára ültette újra és újra. Tőlük nem várhatjuk ősi örökségünk átmentését, tőlük nem várhatjuk nemzetünk feltámasztását. Ezeknek a hazug haspropagandával és önös anyagiaskodással elhülyített embereknek mostanra már félműveltsége sincs. Az elcsőcselékesített tömegember azt nem veszi észre, hogy szinte mindenütt falfirkás mocsok, szemét és szenny veszi körül a hajdan oly szép hazájában, de arra nyomban dühbe gurul, ha valaki a magyarságára emlékezteti vagy figyelmezteti. A jók, az igazak pedig sok esetben belerokkannak a reménytelenségbe, mert nem kevesen ma már hajlanak arra, hogy Sajó Sándor örökbecsű sorai, hogy ti. magyarnak lenni: büszke gyönyörűség, már nemigen érvényes. Sokkal inkább igaznak vélik, a József Attilával egy évben született, Köstler Artúr megállapítását, hogy ti. magyarnak lenni: kollektív neurózis, mert tehetségeink és lángelméink, ha itthon maradnak és magyarul beszélnek, írnak, akkor a világ tudomást sem vesz róluk, s mindannyian elvesznek, elkallódnak.

A jelenlegi súlyos helyzetben mit tehetünk? Mert az nem kétséges, hogy a meg nem rontottaknak, az igaz útról le nem térítetteknek valamit tenniük kell. Mert ha nem vigyázunk, egyenként ütnek bennünket agyon – ahogyan Tamási Áron mondotta. Erősítsük meg akaratunkat, élesítsük elménket és emeljük föl szívünket. Vegyünk példát a világ másik magányos népétől: a lélekszámban velünk megegyező zsidóságtól, akik nemcsak meg tudtak maradni, de a hatalom csúcsaira tudtak feltörni, mert háromezer év óta soha, sehol nem olvadtak be, az idegen kultúrát mindenkor elutasították, szent hagyományaikat minden áron megőrizték és vigyázzák ma is, ragaszkodnak a külsőségekhez: a viseletükhöz, a szokásaikhoz és tűzön-vízen összetartanak, segítik egymást. S ami nagyon fontos: a fiataljaik tudatosan és módszeresen készülnek a jövőre.

Mi még nem tartunk itt. Azért nem győzött eddig e hon, mert sohasem volt egy akaraton! (Petőfi) A magyar is kiválasztott nép volt, tehetsége sem kisebb, mint a másik kiválasztott népé. De a mi fiataljaink többsége sem testben, sem lélekben nem készül semmire. Tévéznek, drogoznak, diszkóznak, falfirkálnak, szektáznak. A kínai és a japán ifjúság megszállottan szívja magába az ősi örökséget, az arab és palesztin ifjúság az iszlám szent elveivel készül a jövő küzdelmeire, a zsidó fiatalok fanatikus nacionalistákká képezik magukat. A magyar fiatalság zöme céltalan és elpuhult, önző és kicsinyes. Pedig, aki embernek hitvány, az magyarnak sem alkalmas!

Hivatásos jobboldali politikusaink is egyre gyakrabban hangoztatják: nincs magyar érdek (Tőkéczki László), csak európai közös érdekek vannak. Hamis és hazug szólam, bárki mondja. Mi magyarok itt a Kárpát-medencében, de még ebben a csonka országban sem, meg nem maradhatunk, ha meg nem őrizzük – akár minden áron – a Kincses Kelet minden örökségét, amelynek ma már csak és kizárólag mi, magyarok vagyunk itt, Európában a vigyázói és tudói. Tanuljuk meg, ha a históriás szakemberektől nem szívesen, akkor hát a költőktől, például Kányádi Sándortól, hogy

Nem kellünk mi múltnak,
nem kellünk mi másnak,
kivált jövendőnek.
Minket itt utálnak,
nem kellünk mi, testvér
sem itten, sem ottan,
a nemkellésekbe
beleszomorodtam.

Az Európai Unió nem oldja meg a magyar sorskérdést. Az ország-testünkből feltáplált szomszédaink mindaddig békétlenek lesznek, és mindaddig acsarkodnak ellenünk, ameddig egyetlen magyar is él a Kárpát-medencében. Minden nép és nemzeti közösség szellemi állapotát az mutatja meg a legjobban: hogyan viszonyul a múltjához? Ezért a valódi és igaz történelmünk kutatása nemzetpolitikai kérdés! Mindent meg kell tennünk azért, hogy egyre többen nyerjék vissza nemzeti öntudatukat, nemzeti önbecsülésüket és így ismerjék fel a nemzet létérdekeit.

Manapság az országot idegen érdekeket kiszolgáló, nemtelen és szellemi értékek nélküli csoportok vezetik, ezért a költőknek, az íróknak, a történészeknek és a szellemi élet más jeles képviselőinek kell mintát adniuk, nekik kell megmutatniuk a követendő utat és az örök magyar értékeket. Magam úgy vélem, a történettudomány nem lehet független a nemzeti érdektől. Nem nyugodhatunk bele, hogy elvegyék ősi múltunkat, egyedi és sajátságos kultúránkat, ősköltészetünket, ősi írásunkat, ősi művészetünket, ősi Isten-hitünket, szent jelképeinket, mindenekelőtt a Szent Koronát. Meg kell állítanunk a nemzet vészes fogyását és meg kell mentenünk a mai határainkon kívülre rekesztett három és félmilliónyi magyart. De a legfontosabb: ismét megteremteni a világ magyarsága számára az érzelmi közösséget, mert a magyar ember, bárhol él a nagyvilágban, ha a nemzeti tudatát és ősi nyelvét nem vesztette el, akkor lélekben mindig Magyarországon él, oda vágyik vissza, ott érzi csak igazán jól magát, s ott is kíván az anyaföldben végleg megpihenni. Ezért nem szabad hagyni, hogy a magyar múlt meghaljon, s még kevésbé szabad hagyni, hogy tudatosan megöljék vagy durván meghamisítsák. Sem a közeli múltat, sem a távoli őstörténetet. Ha így teszünk, mindig leszünk annyian, hogy megmentsük a nemzetet és ősi örökségünket, bármilyen vad viharok tomboljanak is körülöttünk, s lesz erőnk, hogy átvigyük a túlsó partra a remény, a megmaradásunk reményének zöld pálmaágát.

(Elhangzott Budapesten, a Magyar Kultúra Alapítvány Házában,
2005. április 24-én.)

Ne bántsd a magyart!

Zrínyi Miklós gróf (1620-1664) horvát bán volt. Nemzeti pártot szervezett, 1655-ben a bécsi udvar megakadályozta, hogy nádor legyen. A Szigeti veszedelem szerzője, a Török áfium ellen való orvosság című művében írta: „Látok egy rettenetes sárkánt, mely méreggel, dühösséggel teli, kapóul és ölében viseli a magyar koronát. Én csaknem, mint egy néma, kinek semmi professióm a mesterséges szólásra nincsen, felkiáltok… Ne bántsd a magyart!" Tehát 340 évvel ezelőtt kiáltotta világgá: Ne bántsd a magyart! Azóta csaknem tíz nemzedék született, s egy nemzedék sem mondhatta el magáról, hogy most már nem bántják a magyart. Mostanra oda jutottunk, hogy nemcsak a belőlünk élők, a tőlünk elrabolt területek urai bántalmazzák, verik, gyalázzák és szidalmazzák a magyarokat, hanem csonka országunk kormányzati és pártvezetői is. Ha egy cigánygyereket egy másik cigánygyerek megszúr, a fasiszta magyarok fajgyűlöletétől zeng az egész ország. Ha romák (Amor-romA) agyonvernek magyarokat, néma csönd mindenütt.

Ha tiltakozunk a „Zsidó Budapest" reklámok miatt, ha nem szaggatjuk meg a ruháinkat a nap minden órájában a zsidó holokauszt miatt, antiszemitáknak bélyegeznek bennünket, a magyarság nagy holokausztjáról vagy a kommunizmus iszonyatos bűntetteiről azonban szólni ma sem szabad! Sandra Kalniete lett külügyminiszter asszony bátor szavaival értünk egyet: a kommunizmus és a nemzeti szocializmus egyformán bűnös rendszer volt! Történeti kiállításokat záratnak be a XXI. század elején csak azért, mert a hatalmasoknak nem tetszik az igazság. Mi azonban mély elkötelezettséget érzünk az igazság iránt.

A világot a nap minden órájában a szörnyű terrorista merényletekkel sokkolják, de egy szót sem szólnak a médiumok arról, hogy a terrorista merényleteket először, a XX. század negyvenes éveinek második felében, az Izrael államot megteremteni kívánó zsidók vezették be, sok száz polgári és katonai áldozatot szedve, elsősorban az angolok közül. S arról sem beszélnek, hogy a világ mintaállamában, az USA-ban csak 2004-ben 1668 antiszemita incidens volt.

Minden el van ködösítve, csaknem minden meg van hamisítva! Kivált a történelmünk. Iskoláinkban, a nagyobbrészt kádárista emlőkön nevelkedett pedagógusok kábítják ósdi és hamis kinyilatkoztatásokkal a gyermekeinket, fiataljainkat. Pedig nem következhet be addig változás, szellemi megújulás, valódi magyar feltámadás, amíg nem adunk valós, becsületes és igaz válaszokat a magyarság történelmének fő kérdéseire. Most, 2005-ben láthatjuk, tapasztalhatjuk, érezhetjük, hogy az igazi magyarok megfogyatkoztak, magukra maradtak, csaknem védtelenek lettek. Miért következhetett ez be? Azért, mert a csonka ország 10 milliónyi lakósának zöme szellemileg eltompult, fogyasztó automatákká változott, akiket a hatalom csahos kutyáiként működő médiumok kényük-kedvük szerint irányítanak és befolyásolnak.

Az ember csodálatos mitikus lény, de megrontható, ha nem ragaszkodik ősi kultúrájához, ha nem őrzi hagyományait, ha leveti és megveti a saját arculatát kifejező

Árpád és a hét vezér a Képes Krónikában

külsőségeket (viselet), ha érdemnek és korszerűnek találja az idegen kultúrák és divatok átvételét, ha nem pallérozza és ápolja állandóan a nemzeti tudatát és nem vigyázza féltő gonddal az anyanyelvét. Azt a bensőnkben élő, minden cselekedetünket és egész gondolkodásunkat átható érzést, amely tudatosítja bennünk, hogy a magyar nemzethez, a magyar hazához, a magyar Szent Koronához tartozunk, nevezzük nemzeti tudatnak. Ez a belső erő hatalmas energiákat képes kiváltani és megmozgatni. Ez szorítja el a torkunkat és dobogtatja hevesebben szívünket, amikor felcsendül a magyar Himnusz, ez uralkodik el rajtunk, amikor kibomlik a magyar zászló, ez csal könnyeket szemünkbe, amikor hosszabb távollét után ismét a Haza földjére lépünk. Ez az, amit a költőink nemzeti léleknek is mondanak.

Berzsenyi Dániel így kiált ránk: Ébreszd fel alvó nemzeti lelkedet!

A nemzeti összetartozás tudata nélkül semmiféle gazdasági csoda nem segíthet rajtunk. Gróf Teleki Pál így fogalmazott: „Célunk a magyarság és a vele rokon népek eredetének és nemzeti egyéniségének kérdését megoldani és ezáltal nemzeti öntudatot, mint a magyarság fennmaradását biztosító művelődési tényezőt erősíteni, fejleszteni. Az erős nemzeti öntudatra pedig sohasem volt nagyobb szükségünk, mint a mostani gyászos időkben. A magyarság most jutott a legnagyobb válságba. Most van a legjobban ráutalva arra, hogy fennmaradása érdekében megragadjon minden eszközt, amely egyéniségének fejlesztésére és ezáltal kulturális pozíciójának biztosítására alkalmas. A nemzetek jövőjének az alapja a múltjukban van lefektetve. Minél nagyobb egy nemzetnek a múltja, minél mélyebbre nyúlnak műveltségének, erkölcsének gyökerei, annál biztosabb a jövője."

Egyetlen népet sem lehet nemzetté kovácsolni érzelmi, közösségi erő nélkül. Nem lehet nemzeti tudatot, önbecsülést ojtani senkibe, miközben arról igyekszünk meggyőzni őt – kisgyerekkorától felnőtté válásáig – hogy egy harmadrendű, műveletlen, barbár, örökké vándorló-bolyongó, sáros putrikban szorongó, rabló, gyilkolászó, dologtalan horda tagjai voltak az ősei, akik azért hajtottak végre szinte egyedülálló katonai hadjáratokat Európában, mert utáltak dolgozni.

A magyarság ezredévekkel ezelőtt egy nagy és erős nép volt, amely nép ősi és ere-

deti nyelvvel rendelkezett, amelyet sokan kellett beszéljenek. Ez az ősi nép a Kárpát-medencétől Kínáig terjedő térség számos pontján élt. Ezért maradtak fenn kaukázusi szavárd magyarok, Volga-vidéki magyarok, közép-ázsiai (kazahsztáni) magyarok. Nem vándoroltak ezredéveken át ideoda, terelgetvén az állataikat a végtelen sztyeppéken, hanem jelentős államalakulatok részét képezték, mint a hunok birodalma vagy Kazária.

Hóman Bálint és Teleki Pál

Közel 12 évszázaddal ezelőtt a keleti magyarok (Álmos-Árpád magyarjai) a kazár állam területéről elköltöztek a Kárpát-medencei testvérekhez és birtokukba vették az egész térséget. De csak a Kárpát-medencét. Nyugatabbra nem települtek. Ugyanígy tettek az avarok, a hunok és a szkíták is. Katonai erejüknél fogva megtehették volna, hogy nyugatabbi területeket is meghódítanak maguknak, de nem tették. Megmaradtak a maguk világában, őrizve és ápolva a Kincses Kelet minden örökségét. Ez a saját, külön világ volt az erőnk titka is, mert jóllehet átvettük az európai latin írásbeliséget, a pénzverési normákat, a törvénykezési alapformákat, a római kereszténységet, sérthetetlen gránittömbként maradt meg azonban egyedülálló és sajátosan ősi nyelvünk, az egész világon páratlan népművészetünk, népdalaink, rovásbetűs írásunk, s legfőképpen genetikai jellemzőink, amelyek – a felsoroltakkal együtt – erőteljesen különböztek és különböznek ma is a minket körülvevő népektől.

A magyarság Európában faj- és nyelvrokonság nélküli magányos nép volt és maradt. A Kárpát-medencét körülvevő indoeurópai néptengerben – mint magányos sziklaszirt a zajló tengerárban – „áll magában a magyar". Faj- és nyelvrokonaink: az avarok, a hunok és a messzi múlt híres szkíta népei szétszóródtak, beolvasztották maradványaikat a tőlük idegen népek.

Mint Kelet népe, birtokoltunk Európa kellős közepén 300 000 km^2-nyi igen értékes földet. A minket körülvevő szláv, germán és újlatin népek sohasem tudták ezt megbocsájtani. Mit keresnek itt ezek a hungarusok, akiknek beözönlése – amint ezt Gelasius Dobner cseh történész megfogalmazta – végzetes csapás volt a szlávokra, mivel elvágták a szláv népeket egymástól. A minket körülvevő utódállamok közül Szlovákia 1918-ig nem létezett, s bár az első szlovákokra vonatkozó adat csak 1444-ből ismert, az 1993-as szlovák alkotmány szerint a szlovák államiság több mint 1100 esztendős, mert Morávia, Cirillel és Methóddal szlovák volt. Ez a nyilvánvaló történelemhamisítás és múltrablás jellemzi a román történetírást is. A több mint ezredéves magyar történelem

megrablása révén igyekeznek maguknak múltat teremteni, mert jól tudják, akié a múlt, azé a jövő. Ugyanezt teszik azok a nem európai országok is, amelyeknek nincs saját történelme, mint az Amerikai Egyesült Államok és Izrael. Mindkettő az európai történelmet tanítja saját történelemként.

A magyarságot és ősi rokon népeit a kezdetektől az ellenszenv és a gyűlölet légköre vette és veszi körül. Elsősorban azért, mert nem olyanok vagyunk, mint a környezetünk, s ha valaki nem ugyanolyan, mint a többi, azt mondják rá, hogy bolond vagy gazfickó. Ez a másságunk génjeinkben ma is töretlen, szellemi fölényünk nyilvánvaló, ezért mondta Erasmus a XVI. században: Magyarország a fényes elmék országa! Mára mégis súlyosan meggyengültünk lélekszámban, erőben és tettvágyban.

Az indoeurópai népek – és a XIX. század óta a szemita népcsoportok – mindent elkövettek és elkövetnek jelenleg is azért, hogy mi **ne** legyünk. Ezért kiáltotta világgá Zrínyi Miklós: Ne bántsd a magyart! És vegyük végre tudomásul, ez a magyargyűlölet, ez a magyarellenesség mindaddig megmarad, amíg egyetlen igaz magyar is él a Kárpát-medencében! Fiúk, lányok! Fiaim és leányaim! Ébredjetek! Tenni kell valamit, mert ha nem vigyázunk, egyenként ütnek agyon bennünket.

Vessünk véget a múlthamisításnak, a múltrablásnak. Álljunk csatasorba a megmaradásunk szent törvénye szerint. Amint Szent Benedek írta a bencés regula 58. fejezetében: Ecce lex, sub qua militare vis! Íme, a törvény, amely alatt harcolni akarsz!

A magyarság létkérdése a kezdetektől az volt: Kelet vagy Nyugat? Ezt volt a fő kérdés Szent István korában, s ez Széchenyi István korában is. Ezért áldozta fel magát Koppánytól Ady Endréig számos kiváló magyar.

A hajdan nagy és erős népünk meggyengülését, elerőtlenedését, majd országunk többszöri elvesztését éppen az okozta, hogy annak a keresztény Európának a védelmezőivé váltunk 1241-ben, 1526 után, majd 1914-ben és 1944-ben, amely bennünket sohasem szeretett, sohasem támogatott, sohasem méltányolta irtózatos áldozatainkat. Mindig cserbenhagytak, mindig elárultak minket, mi pedig szent küldetéstudatunk parancsa szerint mégis inkább elvéreztünk értük, semmint saját érdekeink szerint cselekedtünk volna.

Miközben IV. Béla király elutasította a mongol kán szövetségi és békeajánlatát, a pápa és a francia IX. Lajos szövetséget kötött a mongolokkal és nem adtak egyetlen katonát sem segítségül. 300 ezer magyar legyilkolása és fél országunk romba döntése volt az ár. Ki tanulta az iskolában azt, hogy 1521-ben Nagy Szülejmán török szultán azt kérte a gyermek II. Lajos magyar királytól, hogy engedje át országán az oszmán török hadsereget, hadd hódítsa meg Nyugat-Európát, hadd igázza le a Habsburgokat, mert számukra nem a magyar királyság az ellenség? A magyar királyi udvar nemcsak megtagadta ezt, de megölette a szultán követeit. Ekkor döntött úgy a Porta, hogy megtámadja Magyarországot, s ezzel eldőlt népünk és országunk sorsa mindmáig.

Lehetett volna Buda is Közép-Európa Párizsa, ha megmaradhatott volna a nemzeti királyság, lehetett volna a magyar királyság is mára 50 milliós ország, ha a magyar lakosságot a törökök ki nem irtják, hiszen 1711-ben egy millió magyar sem lakta a Kárpát-medencét, holott Mátyás király korában négymilliónyian voltunk.

Már Hunyadi János is azt fontolgatta: inkább átengedi a török sereget az országon nyugat felé, semmint kitegye magát a németek ármánykodó cserbenhagyásának. A bécsi udvar a török kiűzése után nagyobb nyomorba döntötte az országunkat, mint a török 150 év alatt.

S 1848/49 után kiegyeztünk, majd az első világháborúban ismét és mégis melléjük álltunk! Ismét vesztettünk. Nemcsak háborút – jóllehet a magyar hadsereget senki sem győzte le – de egyedül Európában: ezredéves országunkat is elveszítettük. A győztes hatalmak azt hirdették: igazságot osztottak Trianonban, mert egy Európába betolakodott idegen nép jogtalanul birtokolta az európai földrész egyik legszebb részét, kellős közepét, a gyönyörű Kárpát-medencét.

Hajótörött országcsonk lettünk, ahol a lakosság nagyobb része már csak magyarul jól-rosszul beszélő, fogyasztó egyed, aki számára szinte semmit sem jelent a történelmi igaz Magyarország, a dicsőséges magyar múlt. A magyar érdek kifejezést sem érti, a magyar sorskérdés fogalmát sem képes felfogni. A mai tömegemberek zömét a közöny teljesen fásulttá tette.

De mi, akik ma itt összegyűltünk, s azok is, akik most jelen nem lévén, de lélekben velünk vannak, tudjuk, hogy nekünk, kisebbségbe kényszerített igazi magyaroknak nem szabad és nem lehet feladnunk a harcot. Ha a jelenlegi határokon belül nem is vagyunk többen másfél milliónál, a határokon túlra kényszerített három millió derék magyar testvérünkért végre cselekednünk kell. Bizonyos, hogy hamarosan kihal a szolganemzedék, de ne üljünk tétlenül, a csodára várva. Amint tavaly is mondottam: szervezzük meg magunkat. Hozzuk létre a mi szervezeteinket. A határozott cél legyen a magyarság védelme, a magyar Haza földjének megóvása, s a világ – ma is meglévő – magyarellenességének megváltoztatása. Hogy ne gyűlöljenek bennünket a másságunk miatt. Hogy ne tehessenek meg még ma is velünk bármit. Hogy ne verjék agyba-főbe a magyar fiatalokat csak azért, mert magyarul beszélnek, hogy ne köpdössék le Kossuth Lajos szobrát, hogy ne verjék le a magyar névtáblákat, hogy ne gyalázzák meg nagyjaink sírjait. Akik egyszer (1848-ban) képesek voltak levágott magyar gyermekfejekből gúlát rakni egy bácskai keresztény templom oltárán, azok utódaitól sem remélhetünk szeretetet. Küzdjünk a határainkon kívüli magyarság teljes jogú autonómiájáért és áldozzunk is céljainkért. Ki-ki képességei és lehetőségei szerint.

Mutassunk erőt, amint tették ezt a dél-tiroliak, akik csakis azért kaptak a nagyhatalmaktól autonómiát, mert létrehozták és bátran működtették a titkos lövészegyesületeiket. Harcoljunk, mint a baszkok teszik, mert végveszélyben vagyunk.

Európa benyújtotta a számlát: amint mondják, lejárt a magyarok ezeréves bérlete.

S visszaigénylik Pannóniát
S ha jön új raj, másfajta nép
Vize már nem, de földje lesz elég,
Hisz önként átadja helyét
E sorsverte töredék.

Aki nem magyar, nem tudja mi a fájdalom. Aki szereti a hazáját, aki szereti a nemzetét, aki szereti a családját, aki szereti a gyermekét, aki ragaszkodik ősei sírjához, aki nem képes magyar anyanyelvét idegenre cserélni, akiben él a magyar múlt, az jól látja, hogy nem jól van, ahogyan most van, s igenis tennünk kell azért, nehogy még rosszabbul legyen.

Nem adhatjuk fel soha a Kárpát-medencét, nem hagyhatjuk cserben a mai határokon kívülre lökött magyar testvéreinket. A fájdalom és a csalódottság keresztjei tövében ki kell bontanunk a nemzeti egység zászlaját, ha azt akarjuk, hogy gyermekeink, unokáink, déd- és ükunokáink, s azok sokadik leszármazottai is – Magyarországon élve – magyarul beszélhessenek, gondolkodhassanak, érezhessenek és alkothassanak. Mert nem maradhat már sokáig így, ahogyan most van. A közös szent akarat megsegít bennünket.

Hallgassuk meg ismét a horvát származású Zrínyi Miklóst: „Magyar vitézeknek dicsőséggel földben temetett csontjai és azok nagy lelkeinek árnyai, akik egyik világ szegletirül a másikra vezették, nagy vitézséggel, a magyarokat, és egyik tengertül a másikig, sok száz esztendeig csináltak kard élivel békességes megtelepedést nekik, nem hagynak nékem alunnom, amikor kévánnám, sem henyélnem, ha akarnám is.

Igen, szeretője vagyok a magyarok dicsőségének, nem lehet, hogy én elmúlassam az ő intéseiket, miket nemcsak nappalbéli elmélkedéseimben juttatnak, de még éjtszakabéli elmémben is előmben tüntetnek, mondván: ne aludjál, ne keresd a gyönyörűséget! Látod-é romlott Hazánkat, melyet mi annyi vérontással, verésekkel és untalan való fáradtsággal nyertünk, oltalmaztunk és sok száz esztendeig megtartottunk. Kövesd a mi nyomdokunkat, ne szánd a fáradtságot, ne szánd a véredet, ne szánd az életedet!"

(Elhangzott a Magyar Szigeten, 2005. augusztus 6-án.
Megjelent a Kapu 18 (2005) 9. szám, 33-36. oldalon.)

Nyolcvanöt esztendős magyar gyászunk

Budapest főváros központi terén, a mai Szabadság-téren 1945. május 1-én a kommunisták lerombolták az Ereklyés országzászló emlékművet, amelyet 1928-ban állítottak fel egy olyan dombon, amelynek földjét Erdélyből, a Felvidékről, a Kárpátaljáról, Bácskából, Bánátból és a nyugati Várvidékről zsákokban hordták össze az emberek. A 20 m magas zászlórúd tetején egy esküre emelt kéz volt, az alján pedig ez a felirat volt olvasható:

TUDD MEG, ÓH EMBER, E HELYEN NAGY-MAGYARORSZÁG VÉRREL, KÖNNYEL ÉS VEREJTÉKKEL MEGSZENTELT FÖLDJÉN ÁLLASZ.

A zászlórúd tövében bronz turul madár mellett két márványtáblán ez volt felírva:

Magyarország helye a Nap alatt és **A békeszerződések nem örökkévalóak!**

1945. augusztus 14-én a bősz bolsevisták, Vas Zoltánnal az élen, elpusztították az ugyanezen a téren felállított négy ún. irredenta bronz szobrot is. Ezek helyén áll ma is (!) a szovjet megszállók emlékműve, jóllehet időközben mélygarázst építettek alá. Nem vitette el sem az Antall-, sem az Orbán-kormány. Sőt.[1]

Észak jelképe volt egy három méter magas nőalak, Hungaria megszemélyesítője, keresztre feszítve. Egy kuruc vitéz oltalmazta és a lábát egy tót fiúcska ölelte át. A gyönyörű szobrot Kisfaludy Stróbl Zsigmond készítette.

Dél jelképe volt egy magyar férfiú, aki karddal és pajzzsal védelmez egy sváb leányt, lábuknál búzakévék hevertek. Szentgyörgyi István látványos alkotása volt.

Kelet jelképe volt egy mezítelen, bilincsbe vert térdeplő férfialak, magához ölelve a magyar és az erdélyi címert, s akit Csaba vezér szabadít ki a rabságából. Pásztor János alkotása magával ragadóan fenséges volt.

Nyugat jelképét Sidló Ferenc készítette el: egy kettős keresztes pajzsot kezében tartó ifjú ráborul a Szent Koronára, mellette a Turul madár, mögötte, kivont pallossal a magyar Hadúr.

Ezt a négy gyönyörű szobrot 1921. január 16-án, százezer ember jelenlétében avatták fel. Az ünnepi beszédet Zadravetz István páter mondotta.

A 45 esztendőn át tartó, nyílt kommunista uralom (1945-1990) jelszava az volt: „Először vagyunk kommunista proletárok és csak azután magyarok!"

Most, 15 évvel a kikiáltott ún. rendszerváltás után, azt kérdezzük magunktól: hogyan jutottunk idáig? Miért veszi körül népünket és országunkat több mint 1100 esztendeje súlyos ellenszenv? Mikortól akarták megsemmisíteni Magyarországot? De a leg-

1 Sőt, 2014-ben itt állították fel a német megszállás emlékművét is.

első kérdés az: meg lehetett volna-e akadályozni Magyarország feldarabolását? Kiknek az érdeke volt Magyarország kivégzése?

1924 júliusában egy angol lap, a Saturday Evening Post már leírta az igazságot: „A békeszerződések Közép-Európát számos apró állammá darabolták fel. Ez siralmas következményekkel járt. Közép-Európában ma sokkal rosszabbak az állapotok, mint amilyenek a háború előtt voltak. A nemzetiségi szenvedelmek sokkal inkább lángolnak, míg a gazdasági (vízügyi) megfontolást teljesen figyelmen kívül hagyták. Kevés szerződést állapítottak meg ostobábban, mint a párizsit, amellyel pedig a Duna-medencét akarták rendbe hozni."

A többségi vélemény azonban továbbra is magyarellenes volt. Montefiore Mózes, szabadkőműves nagymester 1860-ban azt mondta: „Magyarországot a galíciai zsidók könnyedén el tudják foglalni, mert magyar nép nincs és nem is volt! Csak az arisztokraták, a főpapok és a nagybirtokosok magyarok, a dolgozó nép szláv."

Az Amerikai Egyesült Államok elnöke, H. Wilson 1920-ban kijelentette: „A magyar népet fizikailag meg kell semmisíteni, mert Magyarország esetében az ezeréves birtoklás nem lehet jogcím, ha a birtoklás jogtalan volt."

Minden nagyhatalom megegyezett abban, hogy Magyarországot meg kell alázni, meg kell gyalázni és véglegesen ki kell fosztani. Miért tettek így? Azért, mert a magyarság mindig idegen test volt Európában. Magányosan, nyelvi és genetikai rokonság nélkül élt Európa kellős közepén. Valódi testvérei, igazi rokonai csak a letűnt népek között voltak: a szkíták, a szarmaták, a hunok, az avarok, a kazárok képében. Az ún. finnugor nyelvrokonság nem etnogenetikai rokonság, s így ebből a szempontból semmi jelentősége sincs.

Miért tudtunk mégis megmaradni 1100 éven át? A XVI. századig azért, mert Magyarország mind lélekszámban, mind gazdasági, mind katonai erő tekintetében Európa jelentős országa volt, sőt bizonyos évszázadokban vezető nagyhatalma. A török hódoltatás után a nagyhatalmi státus megszűnt ugyan, de a rettenetes fogyás és pusztulás ellenére megmaradt népünk belső tartása, belső ereje és főként a hite, mert például a 150 éves török rabság időszakában jóformán senki sem vette fel a megszállók iszlám vallását!

A magyarság évezredek óta választott népnek tartotta magát és küldetéstudattal érkezett Európába. Ezért ragaszkodott a múltjához, Szkítiához, Atillához, az avar örökséghez. Mi Kelet Népe voltunk, a közelmúltig közvetítők a nyugati civilizáció és a kincses Kelet között.

A legfőbb megtartó erő természetesen a múltban és a jelenben is a nyelvünk volt és maradt. Pápay József nagyon jól látta ezt: „Csak a nyelve nyomattassék el a nemzetnek, odavan annak nemzetisége is." Nem véletlen, hogy az elszakított területeken a legfőbb erőt ma is a magyar nyelvhasználat és a magyar iskolák ellen fordítják. De a csonka országon belüli ellenség is serényen dolgozik. A médiumok idegen szívű siserehada a nap szinte minden órájában gyilkolja a nyelvünket, hol dalolással csúfítva el kiejtésünket, hol zagyva szóösszetételekkel károsítva ősi szókincsünket.

Ha erősek voltunk hétszáz esztendőn át, akkor mikor és miért erőtlenedtünk el?

Éppen akkor, amikor – úgymond – ránk köszöntött az agyondicsért modernizmus, a szabadelvű demokrácia, a liberalizmus. S ez pontosan 1867-ben, az ún. kiegyezést követően valósult meg. Ekkortól a magyar nép ősi nemzeti karakterétől teljesen idegen világ kezdődött el a Kárpát-medencében.

A honalapítás korától jelentősebb magyar néprészek a Kárpát-medencei hazát nyugat felé soha sem hagyták el. Ha menekülni kellett, kelet felé indultak. Gondoljunk a moldvai csángókra. A nagy tengeren túli kivándorlás a XIX. század végén és a XX. század elején indult meg oly nagymértékben, hogy 1910-ben már félmilliónyi magyar kelt át az óceánon. Ilyen addig soha nem történt. Azóta még inkább elkorcsosultunk, elöregedtünk, vészesen fogyatkozni kezdtünk.

A IX. századtól a XVII. századig a magyarság rendkívüli életereje okán a beköltözött idegeneket szépen, békésen magába olvasztotta. Mind a németek, mind a szlávok lassan egészen elmagyarosodtak. Ám a XVIII. századtól a nemzetiségek, az idegenek, köztük nagyszámban a zsidó emberek, túlsúlyba kerültek.

A Kárpát-medence dehungarizálása, magyartalanítása ma is teljes erővel folyik. A 103 ezer négyzetkilométer területű Partiumban és Erdélyben 1910-ben 1,6 millió magyar mellett 2,8 millió román élt. 1935-ben a magyarok lélekszáma már csak másfél millió volt, míg a románoké 3,2 millióra nőtt.

Mi mindig mindenkit „örömmel befogadtunk" és nem vettük észre a végzetes veszélyt, hogy a beözönlők elveszik tőlünk az országunkat, mert a nyugat mindig, főleg a szlávok, azután a germánok és a zsidók mellett állt, s így van ma is, sőt fokozottan így van.

Ősi magyar városaink lassan, de biztosan vesztek el. Nézzünk meg néhány statisztikai adatot:

	Pozsony	Kolozsvár	Nagyvárad	Szatmárnémeti
1910-ben				
Magyar lakos	94 %	50 000 fő	58 000 fő	33 000 fő
Szlovák, ill. román	3 %	7 000 fő	3 000 fő	1 000 fő
1930-ban				
Magyar lakos	82 %	54 000 fő	55 000 fő	30 000 fő
Szlovák, ill. román	25 %	35 000 fő	21 000 fő	14 000 fő
1990-ben pedig már ez volt a helyzet:				
Magyar lakos	5 %	30 000 fő	18 000 fő	10 000 fő
Szlovák, ill. román	95 %	100 000 fő	80 000 fő	40 000 fő

Ki kell mondanunk, bármennyire is fájó, hogy lassan teljesen elveszítjük ősi és egyedi arcunkat.

A világ egyetlen országa vagyunk, ahol máig létezik a Szent Korona-eszme, ahol

Kratochvill Károly altábornagy (1869-1946)

ősi államformánk töretlenül élhetne tovább, és mégis mi, magyarok csatlakoztunk a leghamarabb és a legdurvább módon a bolsevizmushoz, a kommunizmushoz 1919-ben. Amíg az első világháború után a cseh, a szlovák, a román hadifoglyok a fehér oroszok oldalán harcoltak, a magyar hadifoglyok, egyedül ők, a vörös szovjetek pártjára álltak. Nálunk dühöngött 133 napig a véres proletárdiktatúra 1919-ben, amely 587 halálos ítéletnek nevezett gyilkolással mocskolta be a XX. század elejét, hogy majd szűk negyven év múlva, az 1956-os forradalom után, újabb félezer magyar szabadsághőst juttassanak a bitangok bitóra.

Ki tudja, miért gondolunk még ma is „kegyesen" a nemzetgyilkos Kádár-Csermanekre, mint „szeretett apánkra", akinek sírjára 16 évvel elmúlása után is ezrek hordanak virágot? Idáig jutottunk, idáig süllyedtünk. Ezért nem tudtuk megakadályozni Trianont sem. Magyarország felosztását már 1915-ben elhatározták az európai nagyhatalmak (ez volt az ún. Masaryk-terv). Anglia már 1916-ban Romániának ígérte Erdélyt, holott Románia és Csehország is az antant ellen harcolt az első világháborúban! A békeszerződést 1918. május 10-én írták alá, viszont az osztrák-magyar monarchia hadserege még 1918 szeptemberében is nyerő helyzetben volt mind Itáliában, mind a Balkánon. Két hónap alatt a közös hadsereget a Száváig vonták vissza, benne a csaknem sértetlen magyar hadsereggel. A magyar hadsereget nem győzte le senki az első világháborúban.

A nagyhatalmak sem Páduában 1918. november 3-án, sem Belgrádban 1918. november 13-án jogilag nem ismerték el a magyar államot önálló államnak, mivel a magyar állam önmagában, jogi szempontból teljesen bűntelen volt. A monarchia volt a háborús bűnös, ezért tekintették egynek Ausztriát és Magyarországot.

A magyar hadseregnek tehát jelentős erői voltak fegyverben és harckészültségben, amikor Károlyi Mihály és Linder Béla elrendelte a teljes leszerelést. A hazaáruló Károlyi Mihály kérte például a magyar városok katonai megszállását is. Az antant, kivált Bertelot és Franchet d'Espérey, messzemenően és elfogultan román-barát volt. Ennek ellenére meg lehetett volna akadályozni a trianoni tragédiát. Erre a legkiválóbb példa a székely hadosztály nagyszerű helytállása. Kratochvill tábornok ötezer fős székely hadteste győzelmeket aratott, mígnem a tanácsköztársaság vörös hadserege és az antant támogatta román hadsereg közé szorulva 1919. április 19-én le nem tette a fegy-

vert 2000 ember. Háromezren azonban továbbra is fegyverben maradtak. Mackensen 170 000 fős német hadserege viszont teljes fegyverzetben maradt és sértetlenül hazavonult Romániából Németországba. Mi is megtehettük volna ezt, ha lettek volna a nemzetnek igazi vezetői. De akkor sem voltak. Sajnos ma sincsenek.

1918-ban a közép- és kelet-európai országok egyikének sem volt számottevő hadereje, így egy viszonylag kisebb létszámú hadsereggel is meg lehetett volna menteni Magyarországot. Tulajdonképpen az ősi magyar erény elvesztése látszik ebben is, mivel az ezredéven át harcos magyar, az Európa katonanemzeteként ismert magyarság, megdöbbentő apatikus közönnyel szemlélte az eseményeket, s ahelyett hogy harcolt volna, amiként tették ezt az osztrákok Klagenfurtban, az olaszok Tirolban és a törökök Törökország egész területén. Kolozsvárt alig felfegyverzett, rongyos román katonák kis csoportja foglalta el! Mi csak egy-két helyen, Balassagyarmaton és Nyugat-Magyarországon tudtunk fegyveres ellenállást szervezni, ez utóbbi volt a híres nyugat-magyarországi felkelés 1921-ben. De már ez is elég volt ahhoz, hogy Sopront megtarthassuk, de nem volt elég ahhoz, hogy a nagyhatalmak területi népszavazást engedélyeztek volna Magyarország számára. Az általános népszavazást csak nekünk, magyaroknak nem engedték meg!

Dr. Magyary Géza professzor 1925-ben elmondott szavai ma is érvényesek: „A mai nemzetközi jogrend az erkölcsi világrend legsúlyosabb megsértésével jött létre. Ennek a jogrendnek nincs meg az erkölcsi alapja! Ezért nem is számíthat maradandóságra. A magyar nemzet nem kapcsolódhatik be az új világorganizációba anélkül, hogy az erkölcs eszméjén, s ezzel együtt a nemzeti jog fejlődésén elkövetett súlyos sérelmek orvoslását szüntelenül ne követelje... Magyarországon csak olyan demokrácia biztosíthatja a legszélesebb néprétegek boldogulását, mely rendületlenül támaszkodik történeti fejlődésünk eredményeire. Ezekhez a feladatokhoz bensőséges hazaszeretettel és a nemzet iránt töretlen hűséggel kell hozzálátni. Minél nagyobb a mi nemzeti szerencsétlenségünk, annál mélységesebb kell, legyen a hazaszeretetünk!

1920 óta Magyarországot nyíltan ellenséges érzületű népek veszik körül, a magyarok azonban újkori sorsukba nem nyugodhatnak bele, amint nem nyugodtak bele a 150 esztendős szörnyű, török elnyomásba és a 400 esztendős Habsburg uralomba sem. Szilárdan el kell tökélni magunkat, hogy helyrehozzuk a rajtunk esett sérelmeket.

A magyar nép genetikailag intelligens nép, s így jól tudja, kivált a jelenlegi teljesen alkalmatlan vezetők magyarellenes uralma idején, hogy mostanság nem sokat lehet tenni, de az erőszak nélküli nemzetegyesítésről, aki valamicskét is magyar, soha nem mondhat le.

Közel három millió magyar, az egész Kárpát-medencei magyarság közel egynegyede él a mesterségesen létrehozott Szlovákiában, a tudatosan felfújt Romániában, Szerbiában, Horvátországban, Szlovéniában, az Ukrajnához csatolt Kárpátalján és Ausztriában, ahol – Horvátország, Szlovénia és Ausztria kivételével – nehéz, sőt nagyon nehéz a magyarok sorsa. A magyarokat ismerve, a környező utódállamok 85 esztendeje félnek, rettegnek attól, hogy a jogtalanul és törvénytelenül elrabolt magyar földet egyszer még-

iscsak vissza kell adniuk. Ezért 85 éve egyek abban, hogy a magyarokat, Magyarországot földre nyomva kell tartani.

Súlyos haza- és nemzetárulás, hogy az európai uniós, magyarul beszélő képviselőink a határaikon kívülre rekesztett véreink autonómiája ellen szavaztak most legutóbb! Sőt, már alá is írták a román csatlakozási egyezményt, minden feltétel nélkül.

De az utókor nem felejt. Mert mi nemcsak utódai vagyunk az őseinknek, hanem elődei is a következő nemzedékeknek, akik egyszer igenis számon fogják kérni rajtunk, mit hagytunk rájuk és megőriztük-e a magyar élet jogfolytonosságát? Most az Európai Unió korában is igazság maradt az a 85 év óta törvénnyé szilárdult megállapítás, hogy a magyar kérdés – habár megváltozott módon és feltételek között – határkérdés! Ha meg akarunk maradni, a magyarságnak valamilyen módon egy határon belül kell élnie és szaporodnia kell, minden áron.

Lesz-e annyi életerő ebben a nemzetben, hogy talpra álljon, hogy valóban visszahódítsuk Magyarországot?

Új magyar ének szálljon az égre,
szent szabadságunk jöjjön el végre!
Mindenható Isten, fohászkodunk Hozzád,
támadjon fel újra, Magyarország.

(Megjelent a Kapu 18 (2005) 5. szám, 36-38 oldalon,
valamint a Búvópatak 4 (2005) 6-7. szám, 1-3. oldalon.)

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

László Gyula öröksége

A magyar őstörténet kutatásának alapelvei

Több mint négy évtizedes szakmai munkám során szüntelenül kerestem annak az okát és elfogadható magyarázatát, hogy a magyar történettudomány képviselőinek döntő többsége miért tartja tudománytalannak és kerülendőnek a magyar nép, a magyar nemzet, a Kárpát-medencei magyar haza szeretetét és miért leli szakmai és emberi örömét abban, ha a magyar múltról – a szakmai tárgyilagosság álságos álarca mögé bújva – rosszat, elmarasztalót vagy egyenesen megalázót mondhat, írhat, terjeszthet. S miért és hogyan vált a magyar nép az egyetlenné Európában, amelyik nem önmagát heroizálja, hanem jelentéktelenségének, egykori barbárságának kimutatásával és hangoztatásával akar tönkretevői és gyalázói előtt jó pontokat szerezni?

Ez a szemlélet és gyakorlat lényegében az 1848/49. évi forradalom és szabadságharc vérbefojtása óta dívik és hódít, de egyetemessé csak 1945 után vált. Mára eljutottunk odáig, hogy a hivatalos ún. akadémiai nézet szerint, a magyar történelem legfontosabb saját írott forrásait: a nemzeti krónikáinkat nem illik forrásként felhasználni, sőt egyenesen ki kell zárni a történelmi események vizsgálatakor, mint másodlagos, kései és használhatatlan kútfőket. Ezeknek írói ugyanis – állítják – semmit sem tudtak a múltunkról, s ami a krónikáinkban olvasható, lényegében a nyugat-európai szerzők műveiből kiollózott, kilopkodott közhelyek gyűjteménye. A magyar ősi hagyományokat tehát figyelmen kívül kell hagyni, mert a valóságot csakis az idegen források tartalmazhatják, kiváltképpen akkor, ha azok rólunk szörnyűségeket, negatívumokat jegyeztek fel. Vonatkozik mindez a kikövetkeztetett ősgesztára, Anonymusra, Kézai Simonra, a Képes Krónikára és az ún. XIV. századi krónika-család egészére.

Nekünk nem volt és nem is lehetett saját hun és Atilla-hagyományunk, ilyen csakis a németeknek lehetett, akiktől azután 1200 után, lényegében a Nibelung-ének hatására, átvettük ezt a mesés históriát. Átvehettünk volna mást is, mondják a hatalom által elismert történészek, például a trójaiaktól, a rómaiaktól vagy éppen a frankoktól való származtatást, de nekünk, ki tudja miért, a hun tetszett, jóllehet a magyaroknak a hunokhoz az égvilágon semmi köze sincs. Az egyik hivatalos kinyilatkoztató így fogalmazott: „a magyar királyi udvar a németektől értesült országa hun eredetéről és az Atillához fűződő kapcsolatáról." „A magyar honfoglalás emlékezetét végzetes módon feldúlta a magyarok hun eredetének bekerülése a krónikákba." Nagyon hamis állítás mindez, hiszen a nyugati források (így mindenekelőtt a Waltharius-eposz) már a X. században hangsúlyozták, hogy a magyarok, a hungarusok-hunok, illetve avarok!

Lehet-e ennél mélyebbre süllyedni magyar történésznek? Kétségbeejtő a válaszom: azt hiszem, még ennél is lehet mélyebbre kerülni. A jelek erre utalnak. Tucatjával kerültek és kerülnek forgalomba ugyanis olyan könyvek és tankönyvek, amelyekben őseinket dologtalan, munkakerülő, vidám rablóbandáknak és gyilkolászó kóbor barbároknak

nevezik, akik tönkretették Közép- és Nyugat-Európa szláv és germán kultúráit. Sőt, olyan szakemberünk is van, aki felszólít bennünket, hogy egyenesen tagadjuk meg az Atillával való rokonságnak még a gondolatát is, ha végre európai nép szeretnénk lenni.

Az igaz magyar történelem nyílt megtagadása, a nemzeti történettudomány képviselőinek és eredményeiknek kirekesztése változatlan hevességgel folyik napjainkban is. Számosan keresik a krónikáinkban fellelhető, idegen szerzőktől származó kifejezéseket, mondatokat és diadalittasan kiáltanak fel, ha találnak ilyeneket, elfeledve azt a triviális tényt, hogy a krónikaíróink többsége magyar ember volt, akik a latin nyelvű fogalmazásaikhoz szívesen használtak fel átvett idézeteket, szavakat, kifejezéseket, ám ez nem azt jelentette, hogy mindaz, amit leírtak eleinkről, nem a sajátunk lett volna. Szeretnek az időrend kuszaságaival is szőrszálhasogatósan gúnyolódni, mondván: a magyar krónikások még a legelemibb időpontokat és neveket sem tudták jól.1 Ezért nincs annak sem jelentősége – állítják a hivatalos ítészek – hogy krónikáink mit sem tudnak, az ún. finnugor rokonságról és származásról. Amint népünk sem tudott erről az égvilágon semmit a XVIII. század végéig. Márpedig a legutolsó két évtized legkorszerűbb kutatásai, a DNS-vizsgálatok, az antropológia és a régészet legújabb eredményei vitathatatlanná tették, hogy a hivatalosnak tekintett finnugor származáselmélet egyszer s mindenkorra elvesztette létjogosultságát. Ez nem azt jelenti, hogy tagadnánk, a magyar vagy a finn nyelv rokonságát az ún. finnugor kis népek nyelvével, csupán azt, hogy ez a felszínes nyelvi rokonság másképpen jött létre.

A magyar őstörténet kutatásának ez a legfőbb alappillére! Ez az igazi vízválasztó a hivatalos irányzat és a nemzeti irányzat képviselői között. A tudományos felfogás különbözősége mellett természetesen érzelmi különbözőség is van, ami azt jelenti, hogy a magukat mérvadóknak nevezők hencegve büszkélkednek az ő, nemzettől függetlenített ún. pártatlanságával, míg mi, nemzeti elkötelezettségű történészek tudatosan valljuk és vállaljuk a népünkhöz, az országunkhoz, a Kárpát-medencéhez fűződő érzelmi kötődésünket, az ún. józan pártosságot. Ez azonban sohasem mehet a tudományosság rovására, ez azonban soha sem jelentheti dilettáns képzelgések és sötét misztifikációk elfogadását.

Őstörténetünk második alaptétele az a kérdés: a Kárpát-medencében mióta élnek magyarul (is) beszélő népek és kik voltak a Keletről ide érkezett Álmos-Árpád magyarjai? Azután az ide érkezettek ezredévek óta folytonosan vándoroltak-e a végtelen eurázsiai sztyeppén, mindenki által üzetve és állandóan menekülve, avagy őseink, korábbi hazájukból, tudatosan és szervezetten vonultak nyugatra, költöztek át szép rendben a Kárpát-medencébe, ahol egy erős és jelentős országot hoztak létre?

Biztosan tudatosan foglalták el őseink a rendkívül kedvező adottságokkal rendelkező Kárpát-medencét, Európa kellős közepét, ahol – egyes-egyedül az 55 millió km^2-es Eurázsiában – a görög-szláv, a latin-germán és a szkíta-hun-magyar népek és kultúrák találkoztak! S ezt a 340 000 km^2-nyi területet csakis a keleti lovas népeknek sikerült

1 Krónikáink évszámai valóban eltérnek egymástól: 677, 744, 884, etc., ennek oka azonban az ősi keleti időszámítás használata is lehet. Vö. Hölbling József, A honfoglalás forráskritikája. I-II. kötet, Bp. Ad Librum Kiadó, 2010, II. kötet, 212 skk.

egy főhatalom alatt egyesíteniük (először Atillának, majd Baján avar kagánnak, s végül Árpád nagyfejedelemnek).

Hogyan tudjuk megmagyarázni, hogy eleink a Kárpát-hazát a XIX. század végéig tömegesen soha nem hagyták el és bár katonai erejüknél fogva a IX-X. században bátran megtehették volna, a Bécsi-medencénél nyugatabbra sohasem települtek meg? S miért tettek ugyanígy az avarok, a hunok és a szkíták? Nyilvánvalóan azért, mert a Kárpát-medence különleges helye volt és maradt Eurázsiának.

Őstörténet-kutatásunk harmadik alaptétele pedig az, hogy a krónikáink igazat mondanak-e, amikor azt állítják, hogy a magyar rokon a hunnal, az avarral és a szkítával. Jóllehet, sajnos, hiteles nyelvemlékünk sem a hun, sem a szarmata, sem az avar, sem a szkíta nyelvből nincs, mégis fel kell tennünk, hogy ezen népek ismerték és használták a magyar nyelvet, egyébként megmagyarázhatatlan volna a Kárpát-medencei 15 ezer helynév nagy részének magyar eredete, megmagyarázhatatlan lenne a honalapítás, túlnyomórészt, békés lefolyása.

Vannak persze szórvány-nyelvemlék-töredékek, mind a kínai, mind a görög, mind a latin, mind az örmény nyelvű forrásokban, amelyek a magyar ősnyelvre utalhatnak: például a kínai tüszi = tűz, piszu = fésű, tok = tok, ru = ró, fu = fur-fang, ban = bán, vadon = vadon, marha = marha, vár, etc., ám ezek a szavak önmagukban még nem perdöntő bizonyítékok, de ha hozzávesszük a régészeti anyagokat, teljesebb lesz a kép. Itt említem meg a Szurb Khács-i örmény kolostorban lévő Iszfaháni kódexet, amelyben – állítólag – több mint kétezer kaukázusi hun szó és mondat szerepel, amelyek rendkívüli módon hasonlítanak a magyar nyelvhez. Ez a forrás óriási jelentőségű lenne, ha valós lenne! Egyelőre azonban nincs bizonyítékunk arra, hogy mindez hiteles-e? Az a dogma pedig, hogy a szkíta és a szarmata népek iráni nyelven beszéltek, a hunok pedig törökül, ma már nem tartható. A magyar és a török (türk) nyelvek kapcsolatában új eredmény, hogy a nyelvünkben fellelhető számos, török rokonsággal rendelkező szó (nem 300, hanem 2000 vagy talán 5000) nem jövevényszó, hanem a Kr. sz. előtti II. évezredben még együtt élő magyar és türk őseink közös nyelvének maradványai. Ez az ún. andronovói kultúra időszaka.

Őstörténetünk negyedik alappillére az a tény, hogy a Kr. sz. előtti IX. századtól a Kr. sz. utáni XIII. századig Közép- és részben Belső-Ázsia népességének javarésze is europid embertani jellegű volt, tehát nem mongoloid. Ezt mutatják az altáji, a dél-szibériai és az ény-kínai (a Tárim-medencében) feltárt sírok. Ez azért rendkívül fontos, mert a magyarság sem a IX-X. században, sem később, sem manapság nem a mongoloid nagyrasszhoz tartozik, sőt a mongoloid jelleg elenyésző. Ugyanakkor a turanid, a pamiri és a kászpi típus még a jelenkori magyarságnak is a 46,5 %-át alkotja, szemben a finnugornak nevezett népek uráli típusával, amely mindössze 4,6 %-ot tesz ki (Henkey Gyula adatai)!

Mindebből következik, hogy a magyar őstörténet-kutatásnak végleg meg kell szabadulnia az idejét múlta történeti közhelyektől, mindenekelőtt a kemény dogmává merevedett népvándorlás teóriától, őseink örökké kóborló, szakadatlan vándoroltatásától,

állandó menekülésének hiedelmétől, még akkor is, ha a történeti források már kétezer év óta ezt a toposzt ismételgetik.

A nagy kérdés az, hogy képesek vagyunk-e erre a nagy változásra, erre a nagy szemlélet-váltásra akkor, amikor oktatásunk és ismeretterjesztő irodalmunk, ellentmondást nem tűrően, sulykolja belénk az elavult dogmákat? Szakembereinknek pedig, amennyiben érvényesülni akarnak, csakis az elfogadott nézeteket szabad követni, legyenek akár történészek, akár régészek, akár antropológusok. Azokat pedig, akik más nézeteket vallottak és vallanak, megbélyegzik, kirekesztik, lehetetlenné teszik vagy akár el is távolítják a szakmából. Végső döfésként pedig agyonhallgatják és feledésre ítélik őket azok a többnyire szerény képességű vagy éppen egészen tehetségtelen, ám címekkel és rangokkal agyon díszített percemberkék, akik mindig meg akarnak felelni az „elvárásoknak". De ez a lélekvásárlás és szellem-gyilkolás nem mindig vezet eredményre. Van egy-két nagyszerű példánk, amikor egy-egy nagy magyar tudós, minden ármánykodás és aljas praktika ellenére, megszállottként dolgozik és alkot, nem törődve a gáncsoskodókkal, nem törődve a megvetéssel, s még azzal sem, hogy tudván tudja, egész életművét meg fogják tagadni korunk Júdásai.

A magyarság őstörténetének kutatói között ilyen személyiség volt szeretett egykori mesterem, László Gyula régészprofesszor, aki 95 évvel ezelőtt született az erdélyi Kőhalmon és hét esztendővel ezelőtt tért vissza őseihez Nagyváradon. 53 esztendőn át kutatta a magyarság ősi históriáját, eközben több mint 800 tanulmányt és 30 önálló könyvet írt és hagyott ránk. Tudós és művész volt egy személyben. Páratlan tehetség, a nemzetéhez és a fajtájához mindhalálig hű székely-magyar. Munkássága nemzedékek sorát befolyásolta és alakította, jóllehet a hivatalos tudomány már életében „leírta" őt, mert nacionalistának, populistának kiáltották ki csak azért, mert szerette a fajtáját, amint ő fogalmazott: „Boldog vagyok, szeretettel tölt el, hogy ezt az életet magyarul élhetem, gondolkozhatok, érezhetek, láthatok." Jóllehet csaknem mindannyiunkra az a sors vár, hogy elfelejtenek bennünket, őt már az örök Magyar Pantheon-ban tudhatjuk, akit onnan már ki nem vethet soha senki. Mi hát László Gyula régészprofesszor öröksége?

Legelőször is az, hogy világossá tette előttünk most és mindörökké, hogy a tudományból és művészetből összeötvözött történelemhez csak az nyúljon, akinek ehhez az Isten valódi tehetséget adott. A régésznek, a történésznek, lehetőségei és képességei szerint kétségtelenül össze kell gyűjtenie az adatokat, a tényeket, de a rejtett, szellemi és lelki elemeket, azaz az élet teljességét csakis akkor közelíthetjük meg, ha képesek vagyunk magunkat beleélni a múltba, azaz: történeti intuícióval lehet és kell történelmet írni. Az igazi történésznek tudnia kell feltárni, ábrázolni, elbeszélni, érdekesen előadni a múltat, mert ha ezekre nem képes, akkor csak adatgyűjtő, s bármilyen rangos címe is legyen, csak kézműves históriás. Az igazi tudós, akár közvetlenül, akár közvetve, mindig hatni akar embertársaira, jobb esetben a társadalomra, igyekszik környezetének, embertársainak a gondolkodását befolyásolni.

László Gyula örökségének szerves része a nemzeti történelem szellemiségének megtartása és ápolása. Ő nagyon jól tudta, hogy a nemzeti tudatnak, a nemzet erőforrásainak igazi kútforrása a történelme, amelynek ismerete és elfogadása nélkül nincsen

hazafiság. Mindig kiállt a nemzeti krónikáink becsülése és értéke mellett. „Semmi sem kényszeríthet arra, hogy fajtám javára túlozzak, de arra sem, hogy az értékeit letagadjam." Álmodozó nagy dilettánsnak tartották az akadémiai történész-hivatalnokok, s ezért soha sem választottak meg a Magyar Tudományos Akadémia tagjává. Fájt neki a mellőzés, keserűen mondogatta: damnatio memoriae sújtja egész munkásságomat, az elveit, a hitét azonban soha fel nem adta. A múlt szakralitás és ő ennek megfelelően dolgozott az ásatásokon is. Nem számba veendő lelettárgyaknak tekintette az ősök hagyatékát, ezért tisztelgett felmenőink sírjainál. 1944-ben Kolozsvárott, a Zápolya utcában feltárt X. századi magyar vitéz lovas sírját ünnepélyes külsőségek között emelték ki, és az in situ sírt szabályosan felravatalozták az egyik gazda udvarán. Az ágyútalpra tett koporsó mellett két szakasz huszár állt díszőrséget, vitéz Horváth Győző tábornok vezetésével. A fogadóbizottság előkelő tagjai térdet és fejet hajtottak vitéz ősünk földi maradványai előtt.

A múlt nem lehet holt teher, annak valóban bennünk kell újjászületni – ez is az ő ránk hagyott öröksége. Amikor feleleventette és kidolgozta a kettős honfoglalás elméletét, az a felismerés vezette, hogy a Kárpát-medencében Árpádék előtt is magyaroknak kellett lakniuk, a helynevek magyarsága, a régészeti és embertani anyag tanúvallomása szerint. Úgy gondolta, hogy a Kr. sz. utáni VII. század vége felé ideköltözött későavarok tulajdonképpen már magyarok voltak. A hivatalos álláspont szerint ez a feltevés alap nélküli, de ez csak kinyilatkoztatás, amelyet az újabb történeti források és adatok éppen nem támogatnak. Ma már egyre több bizonyítékunk van arra, hogy a Kárpát-medencében már sokkal korábban magyarul (is) beszélő népcsoportok laktak. A Kr. sz. előtti V. századtól számolhatunk ilyen népcsoportokkal, de nagyon valószínű, hogy a kétezer évvel ezelőtt ideköltözött ún. szarmata néptörzsek egy része is a magyar ősnyelvet beszélte.

A hivatalosnak tekintett történészi álláspont szerint a Kárpát-medence a római birodalom bukása után javarészt lakatlan térségekből állt, ezért nyomultak be a germán gepidák, gótok, langobardok, majd a VI. század derekán az avarok. Az egyesített Kárpát-medence Avarországa lényegében a magyar honalapításig fennállt, jóllehet a IX. század elejétől a frankok támadásai megroppantották az avarok hatalmát.

Felmerül a kérdés: miért alakult ki súlyos ellenszenv, nemegyszer vad gyűlölet a Kárpát-medencét birtokló keleti lovas népekkel szemben? Ezt láthatjuk a hunok, az avarok és a magyarok esetében is. Miért támadnak bennünket ezredév óta? Miért lettünk mi, magyarok a nagyvilág legigazságtalanabbul büntetett népe, akiktől elrabolták országuk kétharmadát? S miért olyan elnézőek a nagyhatalmak ma is, ha bántják a magyart? Az egykori katonai erőfölény önmagában nem lehetett a kiváltó ok, hiszen a harcias germán törzsek, kivált a vikingek, és a még harciasabb arabok, sokkal több szenvedést zúdítottak a nyugat-európaiakra a VIII-X. században. Valós magyarázat csak egy lehet: az indoeurópai nyelvű és genetikájú népek sem régen, sem később, egészen máig, nem voltak képesek és hajlandók elfogadni és elviselni a keleti eredetű etnikumok más kultúráját, más hagyomány-rendszerét, más fajta művészetét, másfajta hitvilágát, másfajta genetikai és embertani felépítését. Ráadásul ez a, számukra elfogadhatatlan népesség

birtokolta – kisebb-nagyobb megszakításokkal kétezer éven át – Európa egyik legértékesebb és legszebb központi területét, a Kárpát-medencét. Hasonló helyzet volt az ázsiai hunok és Kína között a Kr. sz. előtti III. század és a Kr. sz. utáni II. század közötti félezer esztendőben. Kelet nagy civilizátora is lassan legyőzte és elnyelte Modu-Bátor (Mao-tun), Ázsia Atillájának birodalmát és népét. Európában is ezért kísérelték meg legyőzni Atillát, majd rejtélyes halála után ezért özönlötték el a germánok a Dunántúlt, a Tisza-vidékét és Erdélyt, ezért szítottak belvillongásokat és belharcokat az avarok országában, s ezért vonultak fel Európa országainak hadseregei 907 nyarán Árpád nagyfejedelem országa ellen azzal a céllal, hogy a „szent keresztes hadjárat" révén egyszer s mindenkorra kiűzzék a barbár magyarokat Európából. Ám 907. július 5-én a magyar nagyfejedelemség hadai hatalmas győzelmet arattak Pozsony alatt. A csatamezőn maradt holtan Luitpold bajor herceg, Theotmar salzburgi érsek, 19 gróf, két püspök, három apát és sok ezer harcos.

955-ben, a szerencsétlen Lech-mezei csatavesztést követően a cordobai emír gratulált Ottó német királynak és egyben javasolta: használja ki a győzelmét és irtsa ki a magyarokat. Szent István király halála után a német vagy velencei Péter ellen fellépő Aba királyt és népét a pápa kiközösítette. S ez megismétlődött 1052-ben, 1232-ben és 1287-ben is. A magyar nép gens detestanda = elátkozott nép lett, s amint Mahmud Terdzsümán és Antonio Bonfini írta „a Kárpát-medence birtokba vételéért az egész világ haragját vállaltuk magunkra!"

Évszázadok óta hangoztatják a nagyhatalmak és a környező országok, hogy Európát dehungarizálni kell! Nem is olyan régen a Felvidékből lett Szlovákiában, a Szerbia részéve tett Délvidéken és Erdélyben tömegesen osztogatták azokat a röplapokat, amelyeken felszólítanak bennünket, magyarokat, hogy – mint bozgorok – menjünk vissza Ázsiába. A magyargyűlölő Eduard Beneš évtizedeken át arról szónokolt a nyugati világban, hogy a magyarság egy ázsiai cigány és tatár söpredék, amely eleve alkalmatlan az európai kultúra elsajátítására, ezért az európai közösségben nincs helye!

Valóban, ezredévek óta kérdés számunkra: Kelet vagy Nyugat? Kelet népeként maradunk itt magunkra hagyottan, hiszen rokontalanul élünk itt Európa közepén, avagy feladjuk önönmagunkat és beleolvadunk az egységesítendő Európába?

> Áll a viharban maga a magyar!
> mert elhagyott, mert legelhagyatottabb
> minden népek közt a föld kerekén.

A harmadik lehetőség, hogy ti. nemzeti karakterünket megtartva igazodunk, hasonulunk az unió világához, nem nagyon képzelhető el, mivel a széles néptömegek számára manapság már nem létezik nemzeti öntudat, már nem létezik nemzeti közösség. A tudatlanság, a primitív bugyutaság soha nem látott méretűvé tette társadalmunkban az önzést és a közönyt. A fogyasztó tömegember múltismerete szinte nulla, a manipulált médiumok járszalagján lógó, fej nélküli lábemberek már hallani sem akarnak a Hazáról, a nemzetről. Az egyre nagyobb számban betelepülő idegenek célja pedig világos:

mielőbb és végleg megszerezni maguknak a rég áhított Kárpát-medencei magyar földet. Sokáig folyt a harc itt, ezen a szent földön Nyugat védelmében – Kelet ellen. Így volt ez IV. Béla királyunk korában a mongol invázió idején, így volt az iszlám hitű törökök ellen 150 éven keresztül, így volt 1919-ben, majd 1944/45-ben és 1956-ban az oroszok ellen. Véreztünk és elvéreztünk Nyugat és a kereszténység védelmében. Hálából elpusztították a történelmi Magyarországot 1920-ban, majd 1946-ban.

Sokáig híd és kapu voltunk Kelet és Nyugat között, s amíg volt erőnk, amíg egységes volt a nemzet, minden bajból kikeveredtünk, minden csapást elviseltünk és újra meg újra talpra álltunk. Ma a magyarul beszélő, de idegen szívű vezetők hajótörött, harctér-országgá változtatták ezt a maradék Csonka-Magyarországot, amelynek lakói közül sokan megtagadták a nemzettestvéreiket is. A kisemberek szellemi korlátoltsága mérhetetlen nagy lett.

Nos, hát akkor kik őrzik majd ezután ősi örökségünket, kik ápolják majd nagyjaink, így László Gyula örökségét? A válasz csak egy lehet: gyermekeink, unokáink, a jövendő nemzedékek. Meg kell próbálnunk gyermekeinket a magunk képére formálni, meg kell kísérelnünk nekünk, a nemzeti történetkutatás képviselőinek, hogy feltámasszuk gyermekeinkben, ifjainkban, a közép-nemzedékben a nemzeti önbecsülést, a nemzeti öntudatot, a nemzeti büszkeséget. Enélkül nincs magyar jövő! Enélkül csak uniós rabszolgaság lesz. A magyar múlt dicső és példaadó, de erőt csak akkor ad, ha megismerhetjük. Tehát csak akkor lesz változás, ha a gyermekeinknek lesz miből feltöltekezniük, ha nem engedjük, hogy a nemzeti tudományokat: a történelmet és az irodalmat elsorvasszák, ha nem engedjük, hogy a kozmopolita-liberálisok eltöröljék a történelem érettségit. Ehhez azonban sok olyan szervezet kell, mint a László Gyula Történelmi és Kulturális Egyesület, amely évek óta anyagi és szellemi áldozatok sorát hozza. Megjelentette és megjelenteti az új történelem tankönyveket az általános iskola ötödik osztályától az egyetemig. A tervezett 16 kötetből négy már megjelent, a hatodik osztályos új magyar történelemkönyv pedig heteken belül kikerül a nyomdából.

Az igazi történész, nemzetének nevelője, moralistája, így közvetlenül kell a néphez szólnia. Minden történelmi előadás, minden történelmi munka végcélja a nemzetek kimagasló egyéniségeinek és eseményeinek olyan világos és művészi előadása, hogy azt minden műveltebb ember ne csak megértse, hanem érdeklődéssel és élvezettel fogadja be a lelkébe. Ez is László Gyula régészprofesszor ránk hagyott öröksége, akinek adatai, következtetései idővel elavulhatnak, túlhaladottá válhatnak, ám azon hitvallása, hogy a magyar választott nép, amelynek szent a múltja, könyveiben örökérvényű kinyilatkoztatás marad. Ha hiszünk neki. Márpedig hit nélkül sem Isten, sem Haza, sem nemzet nincsen!

Őrizzük azok emlékét, akik az igazságra tanítottak és tanítanak bennünket, mert ők örökké tündökölnek, mint a csillagok.

(Elhangzott Újpesten, 2005. szeptember 30-án.)

Örmény-magyar kapcsolatok

Még az iskolázott emberek sem tudnak sokkal többet az örményekről, mint amiről újkori történelmünk kapcsán szoktunk említést tenni. A történelmi Magyarország területén a XVII. században és azt követően létrejöttek örmény települések, elsősorban Erdélyben: Görgény, Bátos, Felfalu, Gyergyószentmiklós és Csíkszépvíz területén, majd a XVIII. században jelentős központok alakultak ki Szamosújvárott és Erzsébetvárosban. A XIX. században megtelepedtek a bácskai Újvidéken is.

Amikor Magyarországot 1920-ban feldarabolták, s a 325 ezer km^2-es országunkból 93 ezer km^2-es csonka ország lett, ezek az örmény városok és falvak idegen hatalmak alá kerültek, s a lakosainak nagy része tovább vándorolt. 85 év óta a hazai örménység központja egyre inkább Budapest lett.

Józerével talán még azt is tudjuk, hogy az örmények menekültek, mert a hazájukban üldözték őket. De vajmi keveset tudunk arról, kik is valójában az örmények? Milyen volt és hol volt az igazi Örményország, azaz Arménia, azaz Hajasztán? S miért üldözték és gyilkolták őket több mint másfél évezred óta? Mit adtak ők a világnak, az egyetemes kultúrának? Nekünk, magyaroknak van-e közünk hozzájuk a rokonszenven túl? Milyen eredetű a nyelvük?

A történelmi Örményország a Kaukázus egyik legfontosabb állama volt, az emberi civilizáció egyik ősbölcsőjének tekintett „hófehér" jelentésű Kaukázusban. Itt, az égbenyúló hófödte hegycsúcsok (az Elbrusz 5646 m, Kazbek 5200 m, Ararát 5165 m) alatt, a 800-2800 m tengerszint feletti tájakon, kivált a déli oldalon, virul az örökzöld növényzet, dúsan terem a füge, a gesztenye, a mandula, a sáfrány, a gyapot, a rizs, a tea, a csodálatos zamatú szőlő és kajszibarack.

A Kazbek hegység

A Kászpi-tó és a Fekete-tenger közötti vidék nyugati részének neve az ókorban Kolkhisz volt, melyhez kapcsolódott Lázika (a mai Georgia /Grúzia/ nyugati része). Majd következett Ibéria vagy Kartlia, azaz Kelet-Grúzia. Ettől északra Mangrélia és Szvanéti, ettől délre Arménia, délnyugatra a mai Azerbajdzsán földje volt, Albania és Atropaténé területe. (Ez utóbbi területnek a neve manapság Karabah, ahol élet-halál harc dúlt az elcsatolt örmények és az azerik között!)

A magukat hajkoknak (uraknak) nevezett örmények között már Krisztus keresztre feszítése után hamarosan tériteni kezdett Bertalan és Tamás apostol (mindketten raj-

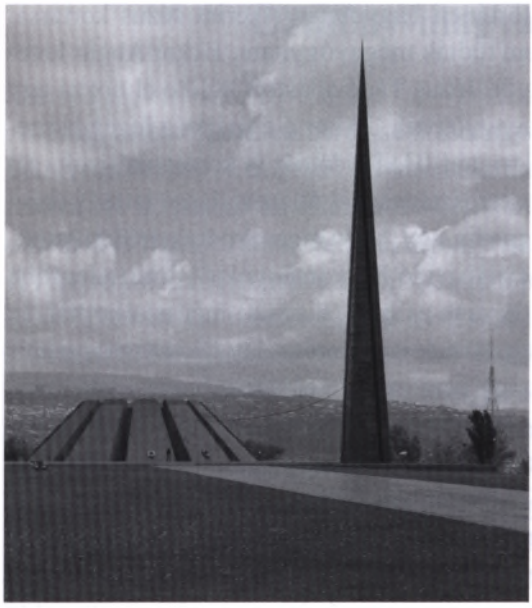
ta vannak a magyar Szent Koronán!). A történeti hagyomány szerint Jézus kortársa, Abgár király súlyosan megbetegedett és nem tudták meggyógyítani. Ekkor Abgár levelet küldött Jézusnak, kérve, gyógyítsa meg őt. Jézus Tádé apostolt küldte el hozzá egy képmásával díszített kendővel, s a király meggyógyult. Ekkor ő és népe, a legenda szerint, megkeresztelkedett. Utódai, Szanatruk, majd III. Tiridátész is keresztény volt, sőt ez utóbbi király 301-ben (vagy 305-ben) a kereszténységet államvallássá tette, s ezzel létrejött a világ első keresztény állama, mégpedig úgy, hogy ragaszkodtak eredeti hitükhöz, megkülönböztetve magukat az ószövetségi zsidó hagyományoktól. Íme, a legfőbb ok, amiért a környező birodalmak, Róma, Bizánc és Irán (Perzsia) már az ókorban az örmény keresztény királyság ellen fordultak. Arménia őskeresztény lakossága ugyanis minden áron ragaszkodott ősi egyházához, így nem ismerte el sem a bizánci pátriárka, sem a római pápa fennhatóságát, hanem – mindmáig – az Ecsmiadzinban székelő katolikosz patriárka a független egyházfőjük. Csodálatos szépségű és sajátságos formájú templomaik nem kevés része a IV-V-VI-VII. században épült.

Kr. sz. utáni 405-ben Vardapet Meszrop örmény püspök megalkotta az óörmény (ún. grabár) abc-t, s így az írásbeliség jelentős központja jött létre itt, amelynek nagyszerű emlékeit őrzi a jereváni Matenadaran.

Az örmény történetírók: Agathangelósz, Faustus Byzantinus, Parpeci Lázár, Elise Vardapet, Khoreni Mózes, Szebeósz, Mózes Daskhuranci, nemcsak azért jelentősek, mert Arménia V-VIII. századi történetének alapforrásai, hanem azért is, mert számos és fontos adatot jegyeztek fel a mi őstörténetünket is erősen érintő kaukázusi Hunniáról, azaz a kaukázusi hunokról. A kapocs azonban nemcsak itt lelhető fel, noha ez rendkívüli szenzációkat is hozhat – amint ezt a közelmúltban annyit emlegetett iszfaháni és krétai kódex óörmény-grabár írással feljegyzett (állítólagos) hun nyelvemlékei sejttetik, feltéve persze, hogy a forrás hiteles – hanem sokkal-sokkal régebbi korokban is.

A nyelvtudomány megállapítása szerint az örmény nyelv kétgyökerű. Mai formájában elsősorban indoeurópai (iráni típusú) nyelv, azonban alaprétege nem hajlító (flektáló), hanem ragozó (agglutináló) nyelv, mint a magyar is. Ezt a nyelvet az ókor egyik jelentős állama: Urartu (Nairi) hurri nevű népe beszélte Kr. sz. előtti XII-IX. és VI. század között. Az asszír ékírás betűivel írt urartui szövegek tömege maradt fenn. Urartu adta egyébként az Ararát nevét, s első királyuk Aramu pedig az Arménia elnevezést. Urartu kiterjedt a későbbi Nagy Örményország (Armenia maior) egészére, magában foglalva a Szevan, a Van és az Urmia-tó vidékét, a Tigris, az Eufrátesz és az Arax folyók forrásvidékét. Legjelentősebb városai: Tuspa, Teisebai (Karmir Blur), Erebuni, Toprak-kala etc. voltak. Egy bámulatos fejlettségű ország volt ez, fejlett bányászattal, öntözőcsatornás földműveléssel, ahol 1800 m magasságban virult a szőlő, készült a kiváló bor, feltártak 400 ezer literes bortárolót is. Lovaik, gabonájuk az ókor legmegbecsültebb árui voltak.

A ragozó nyelvű hurrik nagy hatással voltak a szkítákra, ezért számunkra fontos terület Örményország őstörténete. A Kr. sz. utáni IV-VI. századi hunok – akik a mai Dagesztán, Csecsen- és Ingusföld területén éltek – révén pedig még közvetlenebb a kapcsolat, hiszen örmények és georgiaiak terjesztették a kereszténységet a hunok, az onogur-bolgárok között, s ide kötődnek a szabírok-szavárdok is, ami azért jelentős, mert

Az örmény népirtás emlékműve Jerevánban

– amint ismeretes – a magyarokat régen szavárdoknak hívták.

A Kaukázussal minekünk, magyaroknak, igen hosszú időn keresztül megmaradt a közvetlen kapcsolatunk, van forrásadatunk, amely elmondja, hogy a Kárpát-medencei Hungáriából még a X. században is állandó követjárás volt a Kaukázusba. De régészeti bizonyítékaink is vannak, hiszen a legkorábbi kerektemplomaink (a rotundáink) egy része bizonyosan kaukázusi örmény eredetű.

Ha nem is közvetlen vérségi alapon, történetileg mégis rokonnépnek lehet tekintenünk az örményeket. Szenvedéstörténetük pedig kísértetiesen hasonló a miénkhez. A történeti Magyarország területével csaknem azonos területű Nagy Örményországot is kegyetlenül szétdarabolták, csakhogy az örmények ellen már a Kr. sz. utáni IV. században felléptek az akkori nagyhatalmak (első felosztása 387-ben volt), majd 1375-ben az önálló örmény állam végleg megszűnt. Ősi területei előbb perzsa, bizánci, majd arab, török és orosz megszállás alá kerültek. A törökök, éppen a magyar állam ezredéves fennállásának parádés ünneplési éveiben (1894-1896) elindítják a török „végső megoldási" akciójukat, amely 1915-ben jutott a borzalmak csúcspontjára. Az ifjútörökök bő két évtized alatt, a szó szoros értelmében, lemészároltak több mint 4 millió örményt, köztük 1915. április 24-én Konstantinápolyban, az összefogdosott 800 legfőbb örmény értelmiségit lefejezték és levágott fejüket gúlákban közszemlére tették.

Az örmény holokauszt legalább olyan borzalmas volt, mint a későbbiek. Ma a világban talán 4 millió örmény él, ebből 3,3 millió a 29 800 km^2-nyire zsugorodott Örmény Köztársaság területén, egy olyan országban, amelynek névadó szent hegye, az Ararát Törökországé és a határon átmenni nem lehet, legszebb fővárosa Ani Törökországé, éppen úgy, miként a mi koronázó városunk Pozsony, Szlovákiáé. Amint minket is saját nemzetrészeink vesznek körül, ugyanígy van ez Arménia esetében is. S a magyar holokauszt is azonos elvek és meggondolások szerint folyt évszázadokon keresztül.

Valóban hajtsunk fejet a magyar Haza nagy örményeinek emléke előtt, s becsüljük meg e két nép barátságát.

(Elhangzott Budapesten, a Főpolgármesteri Hivatal dísztermében, 2005. október 4-én.)

A fehér ember alkonya

Befogadó birodalom és elözönlött ország

Mind a magyar történettudományban, mind a művelt rétegek közvélekedésében él egy-egy olyan tévhit vagy tudatosan kialakított torzkép, amely szerint Magyarország, – a kezdetektől – mindenkit örömmel befogadó ország volt, s valójában ennek (is) köszönheti a fennmaradását. Legszívesebben és leginkább Szent István királyunkra (997-1038) szeretnek hivatkozni, aki a XI. század elején, szeretett fiának, Imre hercegnek írt Intelmeiben – úgymond – szinte felszólította utódait az idegenek befogadására és dédelgetésére. A hivatalosnak tekintett értelmezés azonban hamis, sőt tudatosan hamisított. Az Intelmek 6. fejezetében ugyanis arról van szó, hogy a „vendég (in hospitibus) és a jövevény (adventitiis) **férfiakban** (viris) nagy haszon (utilitas) van, ezért méltán állhatnak ők a királyi méltóság hatodik helyén. Ők ugyanis különböző tájakról, tartományokból magukkal hoznak különböző nyelvet, szokásokat, különböző tudományokat, s mindez díszíti és emeli a királyi **udvar** fényét (quae omnia regna ornant et magnificant aulam), ám nyomban hozzáteszi István király: de egyúttal elrettenti a külföldieket a nagyravágyó pöffeszkedéstől (arrogantiam)". Ezt követi az agyonidézett és meghamisított mondat: Mert az egynyelvű és egyszokású királyi hatalom (regnum) gyönge és törékeny. Ebben a mondatban a regnum nem országot jelent! S a kezdő mondatban sincs szó jövevény népekről, hanem vitéz és tudós férfiakról. Szent István király nem azt hagyta örökül utódaira, hogy boldog-boldogtalant engedjünk be az országunkba, hanem éppen ellenkezőleg, csak azokat fogadjuk be, akik ráérdemesültek. A feltételekkel befogadott tisztességes és hasznos embereket meg kell becsülni, de csak azon jövevényeket fogadjuk be, akik alkalmasak (idoneos) erre. Törvényt is hozott (I/24.) arra, hogy ha valaki vendéget fogad magához, akkor lássa el őt, de a vendég ne hagyja el az ő gazdáját, se lakó szállást ne keressen másnál (non deserat suum nutrior, nec ad aliquem alium suam deferat hospitalitatem). A felfogadott, beengedett idegen vitéz vagy más vendég tehát nem kóborolhatott tetszése szerint az országban! Olyannyira nem, hogy a nagy utód, Szent László király (1077-1095) még az idegen papok ellenőrzését is előírta: ha valamely jövevény egyházi személy (hospes clericus) a püspök ajánló levele nélkül (sine commendatitiis literis episcopi!!) jön a mi hazánkba (in hanc patriam!) bírói vizsgálattal vagy tanúvallomással (judicio vel testimonio) kell megvizsgálni, nehogy kóbor szerzetes vagy gyilkos (monachus aut homicidia) legyen. A kolostoroknak is szigorúan előírta, hogy sem szerzetest, sem apácát, vizsgálat nélkül, még a püspök és az apát se merészeljen felvenni! Később Kálmán király (195-1116) is előírja ezt (I/3.), hozzátéve: akiket pedig befogadunk, meg kell vizsgálni, hogy igaz úton jöttek-e? Azért, hogy ha valamelyiküknek valami rossz híre ütné meg a fülünket, az ilyen váljon meg a hivatalától, amíg a törvény szerint igazolja magát, vagy pedig: takarodjék ki az országból (vel terra eliminentur!).

De ha ennyire egyértelműek a forrásaink, akkor miképpen tudták az ellenkezőjét elhitetni már a középkorban is, majd mindmostanáig?

Könyves Kálmán udvarában jelentős befolyásra tett szert egy idegen pap: Hartvik püspök, aki egy új Szent István legendát írt, telis-tele tűzdelve olyan elemekkel, amelyekről korábban szó sem volt. Ilyen a Szent Korona pápai küldésének hamis históriája, amellyel a magyar királyok „isteni uralkodási jogát" akarta megkérdőjelezni és ilyen az idegenre vonatkozó részek „átértelmezése": /István király/ „azt akarta, hogy országa minden vendégnek (omnium hospitum) nyitva álló menedéket nyújtson, így mindenkinek (liber omnibus) szabad bejárása legyen, ha akárki belép, senki se merészelje megsérteni vagy zaklatni valamiben. Ez így is történt. Mert amíg élt, egy vendéget sem mert senki zaklatással háborgatni."

Hartvik püspök azonban nem mondott igazat, mert még saját korában sem fogadhatott be országunkban senki sem idegeneket kezesség nélkül! Sőt! Az izmaelita és a zsidó kalmárok más vallású és más szokású csoportjait külön ellenőrzés alá vetették királyaink. De nem tettek kivételt a „művelt nyugat" embereivel sem, amint ezt Szent László király törvénykönyvének 31. §-a kimondja: „akik a magyarság törvényes szokásait követni nem akarják… ha azt mondják, hogy a mi jobb szokásunk nekik nem kellemes, **menjenek, ahova akarnak**! De a pénzüket, amit itt kerestek, hagyják itt, hacsak eszükre nem térnek…"

II. András királyunk (1205-1235) az 1222. évi Aranybullában (26. §) megtiltja a birtokok eladományozását, kivált az idegeneknek, másutt (23. és 24. §) arról rendelkezik, hogy ha „rendes emberek jönnének az országba, az ország tanácsa nélkül ne jussanak méltóságra! Pénzváltó kamarispánok, sókamarások és vámosok csakis magyar nemesek lehetnek (nobiles Regni nostri sint), zsidók és mohamedánok (Ismaelitae et Judaei, fieri non possint)! Az országba jövő nemes vendégeket, hacsak nem akarnak itteni lakosok lenni, méltóságra ne emeljék, az ilyenek viszik ki ugyanis az ország gazdagságát.

Nemzeti királyaink (Álmos nagyfejedelemtől Zsigmondig) szívesen engedtek be az országba jövevényeket, kivált, ha azok nyelvi és genetikai rokonságunk köréből származtak, mint például a besenyők és a kunok, de más fajtájúakat is befogadtak, sőt kiváltságokkal halmoztak el, mint például a szászokat. Amikor azonban a behívott Német Lovagrend a Barcaságban önkényeskedni kezdett, II. András királyunk kiverte őket az országból.

A Magyar Királyság a XII. században Európa vezető hatalma volt, a XIII. században azonban csökkent a súlyunk, nem utolsó sorban a legalább 300 ezer áldozatot követelő mongol invázió miatt. 1242 után került sor az első nagyobb arányú, legalább 2-300 ezres, idegen ajkú népcsoportok betelepítésére. Ugyanakkor a bejött hospes-réteget kivették a királyi ispánok joghatósága alól (exemptio) és számos kiváltsággal ruháztak fel. A korábbi, XII. századi betelepítések (szepesi szászok, erdélyi szászok, nyugat-magyarországi svábok) arányaiban sokkal kisebbek voltak, mint a későbbiek, s egyáltalán nem módosították az általánosan elterjedt magyar nyelvhasználatot. Az egyszerű embereket is áthatotta a magyar mivoltuk tudata, amire szép példa Salamon király és Géza herceg

nándorfehérvári ostroma idején szereplő magyar lány, aki belülről felgyújtotta a várost, hogy segítse a várost ostromló véreit.

A királyi hatalom meggyengítésében súlyos szerepe volt az idegeneknek, ezért nagyon szembetűnő a XIII. századi magyar királyság népei körében tapasztalható idegengyűlölet (xenofóbia) felerősödése. Hosszú időn át, az eredetileg közrendű szabad magyarok felett, egy vér szerinti magyar nemesség (sanguinis nobilitas) és részben idegen eredetű előkelők uralkodtak, de a lakosság zöme (77-80 %-a) magyar volt. Erős volt az összetartozás-tudatuk. Az idegengyűlöletre utal III. Honorius pápa levele, aki felrója a magyar királynak, hogy Magyarországon azokat a mágnásokat és nemeseket, akiket túlkapásokban bűnösnek találnak, méltóságuktól és tisztségüktől megfosztják, az országból kiűzik, javaikat pedig szét akarják osztani a nép között.

A XIII-XIV-XV. században azonban – amiként a korábbi évszázadokban is – a Kárpát-medence egész lakható térségét benépesítő magyarság, minden kényszerítő eszköz nélkül, még képes volt asszimilálni az idegen ajkúakat, olyannyira, hogy a külföldiek alig tesznek említést például szlávokról és oláhokról (románokról) a XIII. századig. Ez nyilvánvalóan csakis úgy volt lehetséges, hogy a magyarság – ellentétben a hivatalosnak tekintett állásponttal – nagy lélekszámú népként érkezett a Kárpát-medencébe. A IX. századi 23-30 milliós Európának a kellős közepén megtelepült őseink legalább 1-1,5 milliónyian voltak, a Magyar Királyság születésekor legalább 2 milliónyian éltek itt, s ez a 32-38 milliós Európának igenis számottevő népcsoportja volt. Csakis így növekedhetett a magyar nemzet a XV. század végére 5,5 millióra, a középkori 2-3 ezrelékes szaporodási ráta alapján. Az Árpád-korban családonként három gyermekkel számolhatunk, portánként összeírt nagycsaládokban azonban sokkal több gyermek volt. 1495-ben egyébként 248 ezer portát írtak össze. A nagy járványok (pestis, kolera) rendkívül nagy emberveszteséggel jártak, azonban az újszülöttek száma mindig meghaladta a meghaltak számát. (1981 óta a jelenlegi Magyarországon már nincs így!)

A XVI-XVII. századi török hódoltság hatalmas méretű hungarocidiummal járt. Egyes, elsősorban délvidéki területek, csaknem teljesen elnéptelenedtek. A Habsburgok szükségszerű telepítési politikája kétségtelenül magyarellenes is volt. A nagyszámú új telepes: német, szerb, román, majd a XIX. századtól a zsidó tömegek arányaiban végérvényesen megváltoztatták Magyarország etnikai térképét. Magyarország a XX. század elejére elvesztette etnikai erejét, a trianoni békediktátum után pedig a hajdani befogadó és beolvasztásra ösztönző állam egy vegyes összetételű, idegen népesség által elözönlött országgá változott, amely egyáltalán nem védekezik a betelepülőkkel szemben, sőt, mintha tudatosan készítenék elő a magyar nemzet teljes felszámolását.

(Megjelent a Kapu 18 (2005) 11-12. szám, 89-91. oldalon.)

Tallózás az újabb történeti irodalomban

A legutolsó évtizedben örvendetesen megnőtt a nemzeti történettudomány táborába tartozó szerzők nyomtatásban is megjelent műveinek a száma, mind a folyóiratokban közzé tett tanulmányokat, mind az önálló köteteket illetően. A publikációs kedv látványos megnövekedése azonban nem hozta magával a szélesebb körű szakmai viták kibontakozását, sőt a legszerényebb kritikai ismertetések bevezetésének a szokását sem. Mivel manapság már bárki – akinek van erre fordítható pénze – azt jelentet meg, amit akar, s olyan formában és tartalommal, ahogyan ő jónak látja, csaknem egészen visszaszorult a korábban előírásszerűen megkövetelt szaklektorálás, illetve a szerkesztők és a szerkesztőbizottságok szakmai-etikai szabályozó szerepe. Lépten-nyomon tanúi lehetünk hevenyészve összecsapott írásművek, mindenfajta ellenőrzést nélkülöző közlésének, valamint légből kapott kijelentések zagyva áradatának.

Azt hiszem, eljött az ideje a magyar nemzeti történettudomány nagykorúsításának. Ha valóban és komolyan fel akarjuk venni a versenyt a hivatalossá tett történetírás képviselőivel, akkor vissza kell állítanunk a saját táboron belüli szakmai ellenőrzést, a tanulmányok és könyvek lektorálásának előírását és a megjelent művek sine ira et studio kritikáját.

Folyóiratunk felvállalja a megjelent művek rendszeres bemutatását és kritikáját, nem hallgatva el azt a tényt sem, hogy itt, a Kapu-ban is jelentek meg kétes értékű írások, mindenfajta megjegyzés nélkül.

Őstörténetünk legfontosabb alapkérdését taglalja Varga Géza, A finnugor elmélet alkonya című legújabb munkája, amelyet a Farkas Lőrinc Imre Könyvkiadó jelentetett meg a csillebérci Kőrösi Csoma Sándor Magyar Egyetem Magyar Tankönyv jegyzetsorozatában, 2006-ban. A 215 oldalas könyv túlnyomórészt nem saját kutatáson alapszik, hanem más szerzőktől átvett idézetekkel kíséri, jól felépített mondanivalóját a szerző. Az Előszó világossá teszi, a finnugrizmus összeomlásának folyamatáról kíván számot adni ez a kötet, amelynek a szerkezete világos ugyan, de nem szerencsés. A Háttér című első fejezetből is kitűnik, a kötet mondanivalója csupán néhány könyv elemzésére épült, messze nem használva ki a lehető legteljesebb kitekintést, a hivatkozott, de – többnyire – nem olvasott művek, nem egyszer csak díszletek.

Nem kevés esetben érhető tetten azonban az, hogy mások által feltárt részletek saját adatként hasznosulnak,[1] holott csak nyomatékosította volna a szerző a megállapításait, ha minden esetben beemeli azon kutatók műveiből a vonatkozó részeket, amelyek éppenséggel e tárgykörről szólnak.[2]

---

1 Például L. Schlözer Allgemeine Nördische Geschichte című munkájánál Marácz Lászlót idézi, holott ennek a kérdéskörnek a teljes kidolgozása Bakay Kornél, Az Árpádok országa. Őstörténetünk titkai. Budapest, 2000 és 2002, 152-161. oldalon található.

2 Sajnálatos, hogy a Bakay Kornél, Hogyan lettünk finnugorok? című fejezete (uott 97-200.), valamint Bakay Kornél, A finnugor régészet kritikája című fejezet (In: Őstörténetünk régészeti forrásai III. kötet, Budapest 2005, 115-175) lényegében kimaradt a könyvből.

Hegedűs József, Rédei Károly és társaik művei ugyan valóban a legalkalmasabbak a legrosszabb példák szemléltetésére, mégsem helyeselhető, hogy ezeknek az alapos kritikái[3] nem kerültek a kötetbe. Nagyon tanulságos viszont Szőcs Géza (másutt István?) tanúságtételének idézése, hasonlóképen Mónos Angéla Benkő-kritikája, akinek idézett műve azonban – több más mellett – nem szerepel az irodalomjegyzékben.[4]

A nyelv és nyelvészet című fejezet lényegében Götz László kiváló könyveire épül, itt-ott színesítve más szerzők megállapításaival, például László Gyuláéval, ám ismét nem merítve az eredeti forrásokból.[5] Tudomásul kell vennünk: egyáltalán nem elégséges elítélő jelzőket felsorakoztatni a vita hevében, e helyett minden kutató a saját szakterületének anyagából hozzon bizonyítékokat. Varga Géza kiváló íráskutató, az írástörténet azonban, érthetetlen okból, csak néhány sorban jelenik meg a munkájában.

A nyelvrokonság ismérvei című fejezet ebben a formájában nem teszi világossá a magyar ősnyelv viszonyát más nyelvekhez, így mindenekelőtt a türkhöz (törökhöz) és például a sumérhoz, jóllehet Sára Péter eredményei nagyon jó irányt jelölnek ki. Götz László életműve valóban alapmű, de elnagyolt recenziója semmiképpen sem pótolja az egészet.

Az őstörténeti következtetések című fejezetben Aczél József és Szabédi László álláspontjának bemutatása nagyon hasznos és tanulságos, elsősorban módszertani szempontból. Ám a hirtelen váltás a szkíta-hun rokonság igen elnagyolt bemutatására csak azokat győzheti meg, akik más szerzőktől[6] már olvastak erről a témakörről. Ismét értetlenül állunk a talány előtt: az íráskutató szakember vajon miért nem fejtette ki, mutatta be a szkíta betűk („jelkincs") és a székely rovásírás szoros és fontos kapcsolatát?

Az kétségtelenül alapkérdés, hogy a magyar nyelvet beszélők tömege Európa benépesedési idejétől kezdve itt élt-e a Kárpát-medencében, avagy csak később érkezett ide keletről? E kérdéskörhöz valóban hozzátartozik az etruszk-magyar rokonság problematikája éppen úgy, miként a türk-magyar nyelvi rokonság ügye is, de hevenyészett utalások helyett sokkal meggyőzőbb lett volna például az etruszk-magyar rovásbetűk összevetését górcső alá venni,[7] vagy a legkorszerűbb és legfrissebb adatok alapján feltárni a közép- és belső-ázsiai rovásbetűs abc-ék és a székely-magyar írás kapcsolatát.[8]

A Hogyan tovább? záró fejezet egyik megállapításával maradéktalanul egyetértünk: „A módszerek fejlesztése elképzelhetetlen az informatika alkalmazása nélkül, de becsületes kutatóknál a hagyományos módszerek alkalmazása is csodákat eredményezhet.

3 Marácz László-Bakay Kornél, Őstörténetünk és nyelvünk erőszakos finnesítése ellen. In: Magyarnak lenni: büszke gyönyörűség! Pomáz, 2004, 47-61.

4 Ez a fogyatékosság általános jelenség, egyik szembeszökő jelzője a szaklektorálás hiányának. Sajnos, saját munkáimban is előfordul.

5 Bakay Kornél, Szkíta-hun hagyományok vagy finnugor őstörténet? In: Magyarnak lenni: büszke gyönyörűség! Pomáz, 2004, 47-61.

6 Bakay Kornél, Indoeurópai (iráni) nyelven beszéltek-e a szkíták? In: Őstörténetünk régészeti forrásai III. kötet, Budapest 2005, 19-40.

7 Benedekfy Ágnes, Egy titokzatos nép holt (?) nyelve: az etruszk. Miskolc, MBE 2005.

8 Vö. Berta Árpád, Szavaimat jól halljátok….A türk és ujgur rovásírásos emlékek kritikai kiadása. Szeged, 2004.

Ilyen hagyományos módszer a szakirodalom rendszeres olvasása is… ez ma hiányos és véletlenszerű…"

A világos szerkezetű könyv talán túlságos határozottsággal szögezi le, hogy a finnugrizmus rögeszme (67. oldal), amelyet nem lehet már másként, csakis dogmaként kezelni, s amely megreformálhatatlan.

Nagyon sokat segített volna Varga Géza új könyvénél is egy komoly és részletes lektori jelentés, amely egyensúlyban tarthatta volna a meglehetősen szerteágazó gondolatmenetet, s egyúttal kigyomlálhatta volna a felesleges átfedéseket, a pontatlanságokat és a kellően alá nem támasztott ledorongolásokat.

Egyébként is annyi sebből vérzik a magyar történettudomány, hogy olykor már a léte is megkérdőjelezhető. Varga Géza is utal például Nemeskürty Istvánra, aki tele van hazaszeretettel, tele van jóindulattal, műveivel mégis sokszor többet árt a helyes magyar őstörténetnek, mint az ellenfeleink.[9]

Nincsenek igazi műhelyeink, nincsenek erős szervezeteink. A László Gyula Történelmi és Kulturális Egyesület rendkívüli szerepet vállalt magára úgy is, mint kiadó, s úgy is, mint szervező, de egyelőre eléggé elszigetelt. Vannak persze más kiadók is, amelyek fontos könyveket adnak ki, de ez idáig egyetlen egy sem akadt, amelyik a haszonelvűség önös szabályai és gyakorlata mellett, teret biztosított volna a nemzeti táborhoz tartozó kutatók távlatos kutatásának, az alapvető forráskiadványok rendszeres megjelentetésének. Kellemes kivétel a Hun-Idea Kiadó, amely rendre közzétesz őstörténeti munkákat. Legutóbb Aradi Éva, A hunok Indiában. A heftaliták története. Budapest, 2005 és Csajághy György, Lehel kürtje. Budapest, 2006 című kötetekkel hívta fel magára a figyelmet.

Aradi Éva új könyve hiánypótló, remek munka, amint ezt Bárdi László előszava is hangoztatja, kivált fontossá pedig az teszi, hogy komoly tudományos érvekkel támasztja alá a szerző az ázsiai hun (xiongnu), és az európai hun nép azonosságát. A nagy ívű történeti áttekintést indiai úti élmények színes leírásai tarkítják. A tíz fejezetre tagolt könyv először számba veszi a hunok őshazáját (Belső-Mongólia és az Ordosz vidéke), majd – ha nem is határozottan – utal a kusánok és a fehér hunok kapcsolatára és birodalmuk kialakulására. Nem egyszer a sorok között, szinte elrejtve, foglal állást alapvető kérdésekben, mint például a földrajzi nevek értékelését illetően, mert a népek viszik magukkal a földrajzi neveket, vagy egyes hun szavak továbbélését illetően (Pál, Balla, Csohán, Gál, stb.), de kijavít megkövült tévedéseket is, mint például a Buddha szó helyes kiejtése, amely Buda, avagy a samán szó, mely szanszkritül papot, szerzetest jelent! Nyilvánvalóan igaz az a megjegyzése is, hogy egy nép általában „nem vész ki", ezt műveletlen, történelmi szemlélettel nem rendelkező egyének állítják csak.

A kutató magányosságának, magára hagyottságának jelei azonban Aradi Éva értékes műveiben is lépten-nyomon megmutatkoznak. Nem sikerült felhasználnia a régészet,[10]

9 A gyökerektől a koronáig. Nemeskürty Istvánnal beszélget Molnár Pál. Magyarnak lenni sorozat. Budapest, Kairosz, 2005.

10 Bakay Kornél, Őstörténetünk régészeti forrásai I. kötet, Miskolc, 1997, 207-228. – uő. Őstörténetünk régészeti forrásai II. kötet, Miskolc, 1998, 133-212. – A hivatalos történetírást képviselő Bóna

a vallástörténet[11] és a forráselemzők[12] eredményeit, jóllehet rendelkezésére állhattak volna. Kiváló áttekintést ad viszont az indiai kutatók szerfelett izgalmas eredményeiről és vitáikról, bár nem aknázza ki eléggé például a pénzverés igen lényeges tanulságait.[13] Toramána (484-515) és Mihirakula (515-544) uralmának elemzése közben is utal a heftaliták nyelvére, amely az ún. paisácsi prákrit elődje lett volna, s a kihalt buriski nyelvre alapozódott. De nem válik egyértelművé az olvasó számára, hogy a kusán-perzsa-türk-várhun-avar vegyes etnikumhoz nyelvileg és genetikailag köze lehetett-e a magyarnak? Az avaroknak pedig valóban köze volt-e a heftalitákhoz és csak külsőségekben (például hajviselet) tértek el egymástól?

A kései leszármazottak: a rándzsputok és a gurdzsárok nyelve valóban hasonlít a hunokéhoz? S a hunok nyelve valóban a türk lett volna? A szent hagyományok és az ősi szokások mindenesetre nem állnak távol tőlünk (pl. a fehér ló áldozat, a Nap-kultusz, a vérszerződés, maga a kereszténység).

Aradi Éva világossá teszi könyvében, hogy az indoeurópai (árja) szemlélet és gyakorlat súlyosan elfogult, s a győztesek által írt (meghamisított) történelem nem örökérvényű. A magyarok a Kárpát-medencébe, akár elődeik és rokonaik: a szkíták, a szarmaták, a hunok és az avarok, igenis Keletről jöttek, ezért „Ázsia kutatása nélkül nem lehet valóságos a magyarság-kutatás."

De azért fel lehet tenni azt a kérdést is: tartható-e a népek örökös vándorlásáról szóló dogmatikus elmélet?[14] Más szóval: lehetséges-e az, hogy egy nép, (például a magyar) ezredéveken át kóborolva vándorol ezer kilométereken át, amíg eljut végleges hazájába? Nagy horderejű és roppant bonyolult kérdések ezek, de egyre kevésbé térhetünk ki megválaszolásuk kísérlete elől.

Az eddig elfogadott elméletek (hipotézisek) közül a finnugor származást erőltető teória pillérei meginogtak,[15] ám a közvetlen török-magyar rokonságot sem támasztották alá a legújabb genetikai vizsgálatok. Többen hisznek abban a feltevésben, hogy Álmos és Árpád nagyfejedelem népe nem magyarul, hanem törökül beszélt, s csakis azért maradhatott fenn a magyar nyelv, mert a Kárpát-medencét benépesítő lakosság zöme a IX. század előtt, már hosszú idő óta magyarul beszélt. Ezt a különbözőséget igazolnák a hun, az avar és a magyar személy- és méltóságnevek, amelyek türk eredetűek, amíg viszont a Kárpát-medence helynevei túlnyomórészt magyar eredetűek. A történeti személynevek azonban nagyon kis mértékben használhatók fel történeti megállapításokhoz,[16] másrészt sokszor annyira eltorzítottak, hogy az eredeti alakokat kikövetkeztetni

István nézetei több mint vitathatóak.

11 Tábori László, Egy alig ismert ókori világbirodalom: Párthia. Budapest, 2003.

12 Eredeti források kritikai kiadásai csak az indiai források esetében szerepelnek. Feltűnő az eredeti kínai források idézésének hiánya.

13 Robert Göbl, Dokumente zur Geschichte der iranischen Hunnen in Baktrien und Indien. I-II. kötet, Wiesbaden, 1967.

14 Nógrády Mihály, Kik vagyunk, mi magyarok? Kapu 19 (2006) 6-7. szám, 48-53.

15 Vö. Századok 140 (2006) 294-295.

16 Benkő Lóránd, Név és történelem. Budapest, 1998. – uő. Beszélnek a múlt nevei. Tanulmányok az Árpád-kori tulajdonnevekről. Budapest, 2003.

sem nagyon lehet. A hungar nevünk is megfejtetlen,[17] bár a hun név eredete és jelentése[18] nem lehet kétséges, a gar azonban vitatható.

Vizsgáljuk meg, van-e lehetőségünk arra, hogy elfogadható magyarázatot adjunk a hun-magyar rokonságra, amely az őstörténet kutatásunknak ma is egyik legneuralgikusabb pontja? Legutóbb így fogalmazták meg ezt (a marxista Szűcs Jenő nyomán): „A hun-magyar azonosság valóban fikció, amelyet Kézai terjesztett el, s végeredményben ebből a tételből vezethető le a magyar nacionalizmus (sic!). Mindannyian tudjuk, hogy a magyarok hun-szittya származása napjainkig élő, a nemzeti érzékenységre kiható elmélet, amiben a nagyközönség és a tudomány álláspontja élesen szemben áll egymással."[19]

Az elfogadott hivatalos nézet szerint a hunok nyelve török (türk) volt, mind az ázsiai xiongnuk, mind az európai testvéreik esetében. Függetlenül attól, hogy az írott forrásokban csak személy- és méltóságnevek maradtak fenn, hiteles nyelvemlék egyetlen egy sem, fogadjuk el a feltételezett török nyelvűséget. Ez esetben a közvetlen hun-magyar rokonság kizárható lenne, ugyanakkor két súlyos kérdés adódik. Az egyik az, hogy a Kárpát-medencében nincsen török eredetű helynév, a másik, hogy a magyar nyelv több száz (talán több ezer) török eredetű, illetve rokonságú szóval rendelkezik.A lehetséges megoldás egyik változata lehet az alábbi feltevés.

A finnugristák szerint az „uráli és a finnugor alapnyelv" hatezer évvel ezelőtt jött létre, amikor a kijelölt övezetben (is) kőkori viszonyok voltak. Eurázsia benépesülése 70-50-35 000 évvel ezelőtt ment végbe, óriási tehát a „kronológiai űr", amelyet a jégkorok szakaszolnak.[20] A jégkorok utáni újabb népmozgások közül a Kr. sz. előtti 2000 tájától tudjuk jól nyomon kísérni azokat a régészeti kultúrákat, amelyek szkíta-hun népesség előzményének tekinthetők, s amelyek kiinduló pontja biztosan a hajdani Mezopotámia térsége volt (gödörsíros kultúra, halomsíros kultúra, Andronovó, Glazkovó).

A történeti és régészeti adatok alapján világossá vált, hogy a szkíta-szaka-hun (xiongnu) kultúrkör egységes és a Kr. sz. előtti IX. századtól folyamatosan nyomon követhető Mongóliától kiindulva dél (Ordosz) és nyugat (Közép-Ázsia, délorosz térség, Kárpát-medence) felé. Hordozói elsősorban europid emberek, akikről a kínai források már a Kr. sz. előtti első évezredre vonatkozóan megemlékeznek: hu összefoglaló néven (822), majd a Kr. sz. előtti IV. századtól (318) xiongnu (ázsiai hun) néven. A xiongnuk elődei voltak a ti-k, a zsungok és a dinlinek. A zsungok részben mongoloidok voltak, az ő águkból erednek a szienpik és a zsuan-zsuanok, az ősmongolok elődei. Ezen népek 3-4000 évvel ezelőtt egy prototürk, protomongol, protougor közös nyelven beszélhettek („ural-altáji alapnyelv"-nek volna célszerű nevezni!) amely nyelvből később a türk, a mongol és az ugor-magyar jött létre. A magyar nyelvben meglévő török és mongol hatás tehát nem jövevényszavak révén magyarázandó, hanem az ősi alapszókincs maradványaiként, amint ezt logikusan kifejtette: Sára Péter!

17 Bakay Kornél, Őstörténetünk régészeti forrásai III. kötet, Budapest, 2005, 307 skk.

18 Hun = kun = Nap!

19 Kubinyi András, az 1505. évi rákosi országgyűlés és a szittya ideológia. Századok 140 (2006) 371.

20 Bakay Kornél, A magyarság és Európa. In: Magyarnak lenni büszke gyönyörűség! Pomáz, 2004, 29-32.

Az ázsiai hun dinasztia Kr. sz. előtti 240-től Kr. sz. utáni 93-ig Touban (Tumen) leszármazottaiból állt, majd a xiongnuk kettészakadtak az északi és déli hunokra. A déli hunok kínai fennhatóság alá kerültek (Kr. sz. után 215-öt követően) elkínaisodtak, az északi hunokat viszont Zhizhi /Csicsi/ legyőzése (Kr. sz. előtt 36-ban) után a mongol szienpi uralkodó, Tansihaj 173-ban nyugat felé űzte. Dél-Szibéria és az Urál déli felének térségében, a talán türk nyelven beszélő hunokhoz csatlakoztak az ugor-magyar nyelvű keleti szarmaták és a szabírok (hun-gárok), s így alakult ki az ún. európai hunok népcsoportja, amelynek egyik ága a Kaukázus vidékére költözött, részben magába olvasztva az alánokat (Kaukázusi Hunia), a zöme azonban birtokba vette előbb a dél orosz síkságot, majd a Kárpát-medencét, ahol a feltehetően ősmagyar nyelvet beszélő szarmaták[21] (limigantes) évszázadok óta nagy számban éltek.

A közép-ázsiai térségben (Szogdia és Baktria) a szkíta-szaka népekhez tartozó pártusok és jüecsik (kusánok) nagy birodalmat hoztak létre, az utóbbiak leszármazottai a fehér hunok (heftaliták), akik talán az avarok egyik összetevői lettek. A szakák és a vuszunok, valamint a hunok utódai lettek a türkök (a Kr. sz. utáni VI-VIII. században), az ujgurok, az európai hunok és a hungarok. Ők hozták létre Kazáriát (VII-X. században), de rokonaik voltak nyelvileg (és genetikailag is) a bolgárok, az avarok és természetesen a IX. század elejétől már magyarokként megnevezett őseink is.

A Kárpát-medence őskori népességét illetően a DNS-vizsgálatok előzetes eredményein[22] kívül egyelőre nincsenek támpontjaink, de 2500-2000 év óta – nagy valószínűséggel állítható – ősmagyar nyelvet beszélő népcsoportok is laktak a Duna-Tisza vidékén (szkíta-szarmata kor), s ez megfelelő magyarázatát adná az ide érkező keleti lovas népek itteni megtelepedésének és a magyar nyelv fennmaradásának. Álmos és Árpád fejedelem vezette néptömeg török nyelvűségét komoly érv nem támasztja alá, a vérszerződés azonban jelzi, hogy őseink etnikailag nem lehettek homogének.

Vizsgálatainkra alapozott feltevésünk szerint a vérszerződés szent relikviája lehet az ún. jászberényi „Lehel-kürt",[23] amelyről a Hun-Idea Kiadó jelentette meg Csajághy György legújabb könyvét.[24]

A három fő részre tagolt szakmunka gazdag anyagot ölel fel, alapos áttekintést nyújtva a kürtféle hangszerekről, a lovas népek kürtjeiről (rythonjairól), majd magáról a jászberényi ereklyéről ad bő leírást.

A gazdagon illusztrált könyv kéziratát a szerző 2002 nyarán fejezte be, mégsem helyeselhető, hogy a 2006-ban kiadott mű említést sem tesz a közben megjelent tanulmá-

21 Bakay Kornél, Őstörténetünk régészeti forrásai III. kötet, Budapest, 2005, 279-320.

22 Többen igyekeznek a genetikai vizsgálatok eddigi eredményeit hitelteleníteni és kérdésessé tenni, például Róna-Tas András, Megjegyzések a legújabb genetikai vizsgálatok felhasználhatóságáról. Magyar Tudomány 151 (1990) 918-924. – H. Härke, Sächsische Ethnizität und archäologische Deutung im frühmittelalterlichen England. Studien zur Sachsenforschung 12 (1999) 119.

23 Bakay Kornél, Kik vagyunk, honnan jöttünk? Budapest, Püski, 2004, 70-76. – uő Magyarnak lenni büszke gyönyörűség! Pomáz, Kráter, 2004, 198-203.

24 Csajághy György, A „Lehel-kürt". A lovas népek kürtjei, rangjelző ivókürtjei és a „Lehel-kürt". Budapest, Hun-Idea, 2006.

nyokról, különösen a hivatalosnak tekintett álláspontot hirdető feldolgozásokról.[25] Azt is sajnáljuk persze, hogy a magunk újabb megjegyzései is kimaradtak a László Gyula emlékének szentelt, s csaknem teljesnek mondható monográfiából.[26]

Rendkívül fontos értéke a könyvnek a vizsgált tárgy magyar kultúrkörbe helyezése, illetve a szkíta (keleti) gyökerek hangsúlyozása, valamint szertartásos ivóedények voltának elismerése. A szerző maradandó megállapításának nevezhetjük az európai elefántcsont „kürtök" (olifantok) utánzat jellegének kiemelését. A keltezést illetően is számos új elemet vonultat fel és meggyőző hipotéziseket tár az olvasó elé. Igen fontos megállapításnak tartjuk az avar rythonok rendeltetésének pontos meghatározását, vagyis hogy ezek nem harci kürtök, hanem rangjelző tárgyak voltak.

Jóllehet három lektora is volt a könyvnek (Erdélyi István, Bathó Edit és Kreka László), néhány alapvető kérdés megválaszolására mégsem késztették a szerzőt. Az első, a vizsgált tárgy igen pontos méretezése és nagyon részletes leírása, felsorolva valamennyi lehetséges értelmezési magyarázatot.[27] Nem esik szó arról, hogy a jászberényi „kürt" alsó része sem eredeti, mert 1867-ben nemcsak a felső perem sérült meg, és a kitört részt alul később pótolták. Belül ma is jól látszik a pótlás sokkal fehérebb anyaga, ezáltal az alsó rész kiképzése hiteltelenné vált. Így nem tudható, hogy alul miképpen volt kiképezve eredetileg! A felső peremrész 46 x 22 mm-es csorbulását és repedését – feltételezhetően – nem az 1867. évi baleset eredményezte, hanem az a kétszeri elásás következménye lehet, amennyiben a földbe rejtése bizonyítható. Nem kapunk magyarázatot arra, hogy a jászberényi „kürt" a XVII. századig hol lehetett,[28] hiszen a jászberényi templomban csak 1645-től volt kifüggesztve? Szellemes és jól adatolt a szerző Lél vezérrel kapcsolatos fejtegetése, különösen értékes a Képes Krónika havasi kürtnek nevezett ábrázolásával kapcsolatos magyarázata.

Csajághy György új könyve jelentős alkotás mind a szakmabeliek, mind a nagyközönség számára. Örvendhetünk, hogy a Hun-Idea Kiadó egyre nagyobb szerepet kezd játszani a nemzeti történettudomány fontos munkáinak a kiadásában. Most folyik ugyanitt az ázsiai hunokra vonatkozó kínai források kiadásának előkészületi munkája is.[29]

(Megjelent a Kapu 19 (2006) 5. szám, 33-35. oldalon.)

---

25 Selmeczi László, A „Jászkürt". Tisicum. A Jász-Nagykun-Szolnok megyei Múzeumok Évkönyve 13 (2003) 95-110. – Kritikája: Bakay Kornél, Őstörténetünk régészeti forrásai III. kötet, Budapest, 2005, 299.

26 Lásd a 23. jegyzetet.

27 Botot tart-e a kezében a kentaur? Pávaszerű-e az egyik és sólyomra emlékeztető-e a másik ábrázolt madár? Mi lehetett a lovas hegyes végűnek látszó, egyenes eszköze és mi a kerekded tárgy? Mi lehetett a szarvas agancsán a kétágú képződmény? Nőalak-e a hosszú szoknyás figura? Az egyenes eszközt markoló gyerek vajon játszadozva ugrándozik-e? Később bőséges magyarázatot kapunk, ezért szerencsésebb lett volna elhagyni ezt az elnagyolt leírást.

28 Sajnálatos, hogy Beöthy György vonatkozó tanulmánya elkerülte a szerző figyelmét.

29 Hunok és kínaiak. J. J. M. de Groot művét közzéteszi Bakay Kornél. Kínai nyelvi szakértő: Csornai Katalin. Szaklektor: Bárdi László. A kötet nem a jelzett kiadó gondozásában jelent meg 2006-ban.

Fodor Ferenc, Koboz, lant, gitár című könyvének bemutatójára

Tisztelt Vendégeink! Hölgyeim és Uraim!

Ép értékítéletű és józan gondolkodású ember örvendve ünnepel, ha tanúja és részese lehet a SZÉP születésének, legyen az egy új emberi élet vagy egy világra hozott alkotás. Mert teremteni, maradandót alkotni az emberi létezés legfőbb értelme. A világ teremtésekor isteni harmónia keletkezett, amelyet azonban csak akkor fedezünk fel, ha létezésünk biológiai feltételein túl, kialakul bennünk a lelki rendezettség, s a bensőnkben uralkodóvá válik a látható, az érzékelhető, a hallható világegyetem nagyszerűsége.

Az a primitív ember, aki csak létezik, akiről a régiek joggal mondották, hogy „fej nélküli lábember", aki nem hisz semmiben, akinek a szemét nem gyönyörködteti a művészet, akinek a szavaiban nem tükröződik a nyelvek varázsa, akinek a füle süket az énekre, a muzsikára, a zenére. Félszázezer éves bizonyítékaink vannak arra, hogy a gondolkodó ember a kezdetektől készített magának hangszereket, az őskőkor, a paleolitikum emlékanyagában ott vannak a csont furulyák, a sípok, az ősi sziklarajzokon láthatunk dobokat, az ókori magas kultúrákban pedig feltűnnek a húros hangszerek is.

Őseink sok tízezer évvel ezelőtt megteremtették a maguk nyelvi és zenei világát, s bár az egyetemes, hogy az örömünket vagy a szomorúságunkat énekkel és muzsikával fejezzük ki, ám minden eredeti és ősi népnek megvan a maga sajátos zenei öröksége, pontosabban fogalmazva: a beszélt anyanyelvén kívül és mellett megvan a zenei anyanyelve is, amelyet különféle hangszerekkel jelenít meg.

Az írott történeti források és a régészeti leletek tanúsága szerint a szkíta-hun népek körében háromféle zeneszerszám volt elterjedve: a rituális hangkeltő eszközök (csörgők, csengők), a hadi élet hangszerei: a kürtök, a trombiták és a dobok, valamint a húros, pengetős hangszerek. Ez utóbbiak minden bizonnyal Kínából kerültek a lovas népekhez, ahol már 2500 évvel ezelőtt zenekarok muzsikáltak és kórusok énekeltek! A későbbi korokból számos adatunk van arra, hogy a kínai császári udvar a hunoknak, majd később a türköknek dobokat és trombitákat küldött, sőt egy ízben az egyik kagán négy szép énekesnőt kapott. Nem ritkán meghívták a „barbár" uralkodókat a fővárosba, Csanganba, hangversenyekre. Szepsi Csombor Márton írta, 1620-ban: Catalaunumnál az összes hun kobzos játsszon gyászzenét.

A közelmúltban egy kiváló kutató, Juhász Zoltán matematikai és számítógépes egzakt módszerekkel kimutatta, hogy az ősi magyar zene nemcsak eredetiségét őrizte meg, hanem az idegen környezet ellenére a tisztaságát is. Ezt Bartók Béla is tudta és hirdette: „Népzenénk olyan kultúrkincs, amelyet nem a szomszédainktól vettünk át, hanem amiből mi adtunk nekik!" Kiderült, hogy a magyar zenekultúra igen szoros szálakkal kötődik Kínához, a Volga-vidékéhez, a Kaukázushoz, s mivel az összetevők csakis a magyar zenében alkotnak rendszert, bizonyos, hogy a mi őseink huzamosabban éltek Kína közelében, s ők hozták magukkal azt a muzsikát és hangszerállományt, amely

megtermékenyítette Európát is. Vagyis a Kárpát-medence központi szerepet játszott a zenében is Kelet és Nyugat között, híd és összekötő kapocs volt és maradt.

Fodor Ferenc könyve ragyogóan bemutatja és igazolja, hogy mi magyarok meg tudtuk valósítani azt a csodát is, hogy a zenei emlékezet épségben átívelt évezredeket, s bár idomult és gazdagodott a középkor és az újkor folyamán, eredetiségét nem veszítette el. Népdalaink, néptáncaink egyedülállók az egész világon! Aki ezt a szép könyvet végigolvassa, nemcsak a koboz, a lant, s persze a gitár históriáját ismeri meg, de az ismereteken túl, erőt merít és nyomban igazat ad Kodály Zoltánnak, aki így fogalmazott: „A magyar, a puszta élete védelmére, századokon át annyi vért ontott, amennyi elég lett volna egy nemzet teljes életére. Valahányszor, ha csak rövid percekre is, élni hagyták, rögtön hozzáfogott, hogy a világ kultúrájában kimondja, amit kimondani csak neki adatott meg, s megépítse, amit más nem építhet meg."

Napjainkra ez a hajdan erős, büszke és nagy nép az elenyészés örvényébe került, biológiai és szellemi értelemben egyaránt. Ezredéves ellenségeink nemcsak fizikailag irtottak bennünket, de folyamatosan gyilkolták és gyilkolják a kultúránkat is. Lassan kezd sötétség borulni a Kárpát-medencei magyarság fölé. Veszni hagyjuk a hitünket, a hagyományainkat, a múltunkat, mert már lassan nincs sehol közösség. A városokba kényszerített lakosságból kiveszett a magyar szellem, mert nem tud feltöltődni, el van szakítva a vidéki, a paraszti alapoktól. Az idegen érdekek kegyetlen helytartói tudatosan züllesztik a népet, lumpenizálódott népséggé silányítva a csonka ország lakosságát. Az ősi, Kelet bércein eredő, csoda tiszta vizű hegyi patakunk medrébe otromba, szennyes és idegen kősziklákat hengergetnek, amely meggátolja a csodavíz: a magyar szellem és a magyar lélek szabad áramlását, s ez által áporodott, zavaros, értéktelen, hínáros tóvá duzzasztják a hajdani éltető és tápláló nedveinket.

Ez a könyv is erő, amelyben egyesül a nemzeti hagyomány, a tehetség és a lelki közösség-vállalás. S kérdezhetik: mire kell az erő? Illyés Gyula szavaival válaszolok:

Az erő
Az a gyökérmélyű erő,
Az a múlt táplálta erő, mely érted
Száll harcba: Jövő!

(Elhangzott Budapesten, a Fészek Klubban, 2006. június 8-án.)

Fodor Ferenc: Koboz, lant, gitár című könyvének előszava

Beszélt anyanyelvünk napról-napra romlik, mert a magyarul tudók nem ismerik fel vagy nem is akarják felismerni, hogy egy csodálatos kincs birtokában vannak, amelyre a szemünk fényénél jobban kellene vigyáznunk. A magyar egy ősnyelv, egy semmilyen más nyelvvel össze nem hasonlítható magányos nyelv, amely nem egy kitalált, ún. urali

és finnugor primitív alapnyelvből fejlődött ki, hanem ezredévek óta él és szervesen fejlődik, gazdagodik.

Azonban nemcsak beszélt anyanyelvünk van, hanem zenei anyanyelvünk is, amely éppen úgy csak a miénk, mint a magyar nyelv. De a zenei anyanyelvünk talán még súlyosabb rombolásnak és pusztításnak van kitéve, két okból is. Egyrészt azért, mert a XIX-XX. századi technikai vívmányok (rádió, hanglemez, televízió, mozgófilm, videó film, CD, DVD) szinte minden pillanatban ontja, zúdítja ránk a zömmel értéktelen, dübörgő, dallamtalan, ordítós műzenét, s ez által tönkreteszi fiataljaink hallását, zenei érzékenységét, aláássa a művészi szépérzéküket. Másrészt azért, mert a világon szinte egyedülálló magyar népzenét úgy tüntetik fel, mintha ennek java, eredendően, nem a miénk lett volna, hiszen a mi őseink szerény kulturális szintje nem tette lehetővé a zenei műveltséget. Azt meg még kevésbé, hogy ősanyáink, ősapáink és számos felmenőnk csakis mihozzánk, magyarokhoz szóló dalokat és zenéket teremtettek. Pedig közel 2500 évvel ezelőtti írott (kínai) források szólnak az ázsiai hunok hangszereiről: a kürtökről és az üstdobokról! De bizonyosan voltak húros hangszereik is, hiszen régészeti bizonyítékaink vannak erre.

A magyar népzene régi rétege egy tőről fakad a közép-ázsiai török népek zenéjével és erősen eltér, mind az ún. finnugor népek dallamaitól és muzsikájától, mind az indoeurópai népek zenéjétől. Ez utóbbi a hétfokúságra épül, míg a magyar az ötfokúságra (pentatónia).

Ebben a könyvben nyomon követhetjük a zene és a hangszerek kialakulását, különös tekintettel a gitárszerű húros hangszerekre: a kobozra, a lantra és persze a gitárra.

A keleti lovas népek szerettek énekelni, szerettek muzsikálni, s nemzedékről-nemzedékre adták tovább dalaikat, zenéjüket, táncaikat. Különösen szerettek táncolni, vagy ahogyan régen mondották: tombolni. Tinódi Lantos Sebestyén szerint még muzsika sem kellett a tánchoz, mert ha duda vagy más hangszer nem volt kéznél, „két rossz tálat ők zörgetnek, tombolnak és szöknek". Eleink szerint a bánat, a búskomorság ellen a legjobb recept: „Hárfák pöngésétől, kobzok zöngésétől, hegedű hangjával, duda nótájával, hoptánc porából, Bachus jó borából öt-hat pintet bevenni!"

A keresztény Európa természetesen átalakította az ősi zenei kultúrát is, előbb csak „megszelídítve", majd a reformáció után egyenesen tiltva a szereleménekeket, a víg dalolást és szertelen tombolást, a táncot. A „Tánc pestise" című protestáns prédikációs kiadvány azt követelte, hogy a „muzsikások, hegedősök, lantosok, bordó-síposok kitiltassanak még a lakodalmakból is"! Egy 1649. évi statutum pedig így rendelkezik: „Az penig, ki hegedül, cimbalmol, kobzol, lantol, sípol vagy háznál vagy kocsmán vasárnap és ha rajta kapják, tőle az hegedűt elveszik és a földhöz verik, őt magát is az kalickába (kalodába) teszik."

Minden nép őrizze meg és vigyázza a maga zenei örökségét. Ne keverjük a dallamokat és a hangszereket. A művészet feladata és célja az emberi lélek megnemesítése, s ennek egyik, talán éppen a leghatásosabb eszköze, a zene, a muzsika, az ének.

(A könyv Budapesten jelent meg, 2006-ban.)

Nándorfehérvár példája

Isten házában emlékezünk egy öldöklő élet-halál harcra, s kérdezhetjük magunktól: jól van-e ez így? Méltó esemény volt-e az 550 évvel ezelőtt lezajlott nándorfehérvári ostrom ahhoz, hogy a magyar történelem szent eseményeként tekintsünk reá, s éppen egy templomban?

Igen, az volt! Azzá tette a keresztény hit két óriása: Hunyadi János és Capistranoi János Szent Ferenc-rendi szerzetes, akik mindketten rendkívüli emberek voltak. De azzá tették az 1427 óta a magyar keresztény királyság felségterületéhez tartozó Belgrád, azaz Lándorfehérvár avagy Nándorfehérvár döntő mértékben magyar védői és harcosai is, akikről ezt írta Vitéz János nagyváradi püspök: „A magyarok mindenkor izzadsággal és vérrel borítva mindig maguk vetettek számot szorongatott helyzetükkel, soha ki nem tértek az olyan küzdelem elől, amelyet hazájukért, hitükért kellett megvívniuk, hanem a veszedelem oroszlánrészét maguknak követelték és viselték is. Nem ismerünk egyetlen magyarországi lakóst, legyen akármilyen korú és akármilyen erőnlétben, aki most megengedhetőnek tartaná, hogy ne szavazzon a hit üdvére".

Pedig nem voltak sokan, mindösszesen alig tizenkétezren, a világ akkor legerősebb hadseregével, a török szultán vezette, iszlám hitű ármádiával szemben, amelyet 100 ezer harcos, 300 nehéz ágyú és 200 dunai hajó alkotott.

Hunyadi János nevét mindenki ismeri, de pályafutásának fordulatai közül többet ma is homály takar. Egyre valószínűbb, hogy az apja 1409-ben azért kapta meg Zsigmond királytól Hunyad várát és birtokait, mert magához vette a király és Morzsinai Erzsébet gyermekét, akinek éppen úgy János volt a keresztneve, mint a testvérének. Két János egy családban! Zsigmond király és császár rendkívüli gonddal törődött Hunyadi Jánossal, szinte állandóan maga körül tartotta, így egyre feljebb emelkedett és egyre gazdagabb lett. Jóllehet alig tudott írni és olvasni, a latint is törte, ám vitézsége és tehetsége révén már 1440-ben Nándorfehérvár főkapitányává tette Ulászló király, felváltva Tallóci Jánost, aki először védte meg a várat Murád szultán féléves ostromával szemben.

Hunyadi János konok, elhivatott, s ezért magányos ember volt, aki idősebb kora ellenére (1387-ben született), fő céljának a török visszaszorítását tekintette. Ezért áldozott oly sokat magánvagyonából hadseregének fenntartására, s aratott győzelmeket 1442-től 1456-ig. Igaz, néhány súlyos vereség is érte, előbb Várnánál, majd Rigómezőn. A vereségek oka mindig az volt, hogy az ország dolgaiért felelős nagyurak idegen érdekek szolgálatában és saját önös céljaik érdekében elárulták a Hazát! Hunyadi János ezt sohasem tette meg. Az egymással acsarkodó főúri csoportok: a Cilleiek, a Garaiak, az Ujlakiak, a cseh Giskra ármánykodásaival szemben, amennyire erejétől tellett, védte a magyar érdekeket, védte a megromlott közerkölcsökkel szemben a tisztességet, s amikor 1446-ban kormányzó lett, a tanácskozásokat magyarul tartotta. S talán ő volt az első, aki a Szent Korona országainak tagjai közé sorolt mindenkit, akinek közös a hazája és közös az érdeke, tekintet nélkül arra, hogy szegény-e vagy gazdag, kisember-e avagy nagyhatalmú! Azt tervezte, hogy a közemberekből nagy sereget szervez, s

ezt törvényekkel kívánta biztosítani, ám az Ulászló 1444. évi várnai halála után trónra került, Frigyes német császár bábjaként trónoló V. László király és tanácsadói terveit meghiúsították.

1453-ra, amikor a szultán elfoglalta Konstantinápolyt, Hunyadi és Magyarország egészen magára maradt! Hiába igyekezett V. Miklós, majd III. Calixtus pápa európai keresztes hadjáratot hirdetni a török veszedelem ellen, a legtöbb helyen a papság a hirdetményeket sem engedte közzétenni, a keresztes hadjárat céljaira fordítandó egyházi tized beszerzéséről nem is szólva! Magyarország: a kereszténység védőpajzsa, hirdették széltében, ám szinte senki nem nyújtott segítséget. 1456-ban is csupán néhány száz lengyel, horvát katona és néhány tucat német diák jelentkezett harcra, más senki.

A várható nagy küzdelemben Hunyadi Jánoséknak nem volt esélye, nemhogy a győzelemre, de a megmaradásra sem! Az ötezer fős várvédők kapitánya, Szilágyi Mihály, Hunyadi sógora nem bízott sem a vár védműveiben, sem a megmaradásban. Volt azonban valaki, aki megszállottan hitt Istenben és a csodában: Capistranoi János, itáliai ferences szerzetes, korábban pápai főinkvizítor, még korábban világi törvényszéki bíró volt, s az ő fanatikussága és szentsége (jóllehet szentté csak 1724-ben avatták), a legreménytelenebb helyzetben is új erőt adott az embereknek. Pedig nem ismerte a nyelvünket, csak tolmács útján tudott szónokolni, senkit nem mentett fel bűnei alól, mégis sugárzott belőle a törhetetlen keresztényi hit. Azon kevesek közé tartozott, akik nem voltak a magyarok ellenségei, miként a németek, a csehek, a szerbek és a románok többsége. Magát Hunyadi Jánost is lelkesen tüzelte, aki látván Európa megdöbbentő közönyét és semmittevését, már azon gondolkodott, hogy harc nélkül átengedi a törököt az országon, hadd hódítsák meg Nyugat-Európát, s hagyják békén Magyarországot. 1455-ben a szultán hadai elfoglalták egész Szerbiát, s már senkiben sem lehetett kétség aziránt, hogy Magyarország következik.

A magyar király, V. László súlyosan méltatlan volt a trónra, s jelentős szerepet játszott abban, hogy a magyar uralkodói szék egyre inkább „nemzetközivé" vált, s ha 1458-ban nem Hunyadi János kisebbik fia, Mátyás került volna a trónra, a széthullás már ekkoriban megkezdődött volna. Az ország erkölcsi állapota siralmas volt. Elhatalmasodott a hitványság, a bűnözés, a rablás, a közöny, az önösködés. III. Frigyes német császár és egykori tanítója: Aeneas Sylvius Piccolonimi, a későbbi II. Pius pápa, nagyon nem szerette a magyarokat, s V. László gyámja és befolyásolója Frigyes volt!

Amikor 1456 februárjában híre jött, hogy II. Mehmed (1451-1481) szultán haddal készül Magyarország ellen, Európa számára hirtelen közömbössé vált a Kárpát-medence. De sajnos közömbössé vált a magyar főurak és nemesek zöme számára is. Akadtak persze kivételek, mint Kanizsai László, Rozgonyi Rajnold vagy Kórógyi János, a Hunyadi-ellenes párt tagjai azonban szinte kívánták Hunyadi János vesztét. Nem baj, ha elveszik a Haza, csak vesszen a nagy ellenfél, s az ő anyagi érdekeik diadalmaskodjanak.

Hunyadi János azonban nem adta fel, s nem adta fel a hetven esztendős Capistranoi János atya sem. 1456. július 12-én Nándorfehérvár alá érkezett a szárazföldi török haderő és a dunai flotta, ostromgyűrűbe fogva a várat. Megindult az egyenlőtlen harc. A várban belül Szilágyi Mihály, a Száva szigetén Hunyadi János serege állt. Hunyadi Já-

nos először a török hajóhad védővonalát törte át sajkáival, majd egy heti ágyúzás után, július 21-én – éppen ma 550 esztendeje – indított sorsdöntő roham idején kereszteseivel benyomult a várba. A külső vár hamar elesett, a belső várba vezető hídért folyt az élet-halál harc. S itt küzdött a Vas megyei nemes, Dugovics Titusz, aki a vár fokára felkúszó törököt, zászlajával együtt, magával rántotta a mélybe, tudatosan vállalva a hősi halált. A védők már mindent veszni láttak, amikor hirtelen kénbe mártott, lángoló rőzsekötegeket kezdtek szórni a támadó törökökre, akiknek lenge ruházata nyomban lángra kapott, s fejveszett menekülésbe kezdtek. Nem sokkal ezután Hunyadi csapatai kitörtek a várból és elfoglalták a török tüzérség ágyúit, majd ostromgépeit is. A magyar harcosok, megittasulva a váratlan győzelemtől, emberfeletti módon küzdöttek, s kaszabolták az ellenséget. Maga a szultán is megsebesült, alig bírták kimenteni a csatatérről. Megmenekült a vár, s megmenekült Magyarország! A csoda valóra vált. A törökverő hős, a legendás fehér lovag, a Haza oltalmazója: Hunyadi János azonban 1456. augusztus 6-án a magyar táborban kitört pestisjárvány áldozata lett, majd október 23-án követte őt a szent megszállott, Kapisztrán János is.

A mai magyarok legtöbbje alig tud többet a nándorfehérvári győzelemről, mint a déli harangszó kondulását. 550 esztendő valóban nagy idő, jogosan fakul meg az emlékezet. De nekünk, magyar históriásoknak szent kötelességünk a múltat felidézni, a példát felmutatni, a tanulságokat levonni.

Hunyadi János

Pusztul és széthull nemzetünk és ma is romlásba döntik ezt a hajdan dicső népet idegen hatalmak, mert az igazi Magyarországot feláldozták, s Trianonban kivégezték, lakosságát részben kiirtották, részben megrontották.

1956-ban még Hunyadi János népe voltunk, olyanok, akik – amiképpen őseink ott a távoli Belgrád alatt – életüket is feláldozták a szabadságért, a Hazáért. Mára sokunkból kiöltek mindent, ami tartást, hitet, valóságos életcélt jelenthet egy magyar ember számára. Tömegemberré, két lábon járó fogyasztókká, erkölcstelen élvhajhászokká silányítottak bennünket, akik vezényszóra megtagadják nemzettestvéreinket, akik önként bedőlnek a nemeset, a jót, a tisztát, az értékeset engesztelhetetlenül gyűlölő bolsevista újkapitalisták hazug handabandázásának. De hiába fondorkodnak ma is az idegen szívű, idegen érdekű, önző és hitvány főnökök, a Cilleiek, Garaiak, Giskrák ármá-

nyos politikájának jelenkori folytatói, egyre többen tűzzük fel lelki köntösünkre a keresztet, s egyre türelmetlenebbül várjuk a mi Hunyadi Jánosunk és Kapisztrán Szent Jánosunk eljövetelét. Akik végre talán kimondják a szent toborzó szózatot: talpra és tettre magyar, ha még élni és létezni akarsz ősi földeden, ha még hallani akarod az áldott magyar szót, ha még hinni akarsz Istenünkben és a magyar feltámadásban!

Wathay Ferenc rajza a török Nándorfehérvárról, 1602-ben

Vigyük magunkkal Hunyadi János üzenetét: „Megyek előre rettenthetetlenül, mert ügyem igaz, mert a hitért, a békéért, a Hazáért, az özvegyekért, az árvákért harcolok, s ha az isteni gondviselés akarja, Istenem és Hazám ügyét oly diadalra juttatom, hogy a jelen és a jövő nemzedékeknek örök emlékezetül fog szolgálni!"

Akkoriban még sokan követték Hunyadi János példáját. Alig több mint száz év múlva (1566-ban) Szigetvár védője, gróf Zrínyi Miklós is így tett: „Úgy határoztunk, hogy a hatalmas Isten nevében mindenképpen e várba zárkózunk be, merthogy mindenek előtt a jóságos Istennek, azután ő császári és királyi felségének, valamint a kereszténységnek, s ennek az édes és végső pusztulásba taszított hazának, hűségesen, állhatatosan és derűs arccal szolgáljunk vérünk hullásával, s ha a sors úgy hozná, akár saját fejünk veszélyeztetésével is."

(Elhangzott Szentendrén, 2006. július 21-én.
Megjelent a Kapu 19 (2006) 8. szám, 34-35. oldalon.)

Szervátiusz Tibor, A táti Ister-pár című szobrának felavatása

Polgármester Úr! Művész Úr!

Tisztelt Megjelentek! Hölgyeim és Uraim!

Látásmód és viszonyítás kérdése, hogy a ma itt megjelentek száma nagy vagy kicsi, hogy sokan vagyunk-e vagy kevesen, azt azonban bátran kijelenthetjük, hogy akik ma eljöttek ide, a nemzet egészét képviselik, igaz, csak szellemiségben, igaz, csak jelképesen. De ma már hovatovább a magyar nemzet maga is csak jelképesen létezik. Ám, akik ma eljöttek ide, elmondhatják barátaiknak, ismerőseiknek, tovább adhatják utódaiknak, hogy a világ legnagyobb élő szobrászával találkozhattak, ahogy a nemrég megboldogult Bartis Ferenc oly helyesen megfogalmazta.

Igen, kettős alakban áll előttünk a magyar szobrászgéniusz: Szervátiusz Tibor. Testi valóságában és másfél tucatnyi köztéri szoborsorozatának legújabb ragyogó termékével, az Ister-párral. A törékeny fizikumú szobrász, monumentális, új alkotása tövében, sajátságos jelkép számomra. Ady Endre jellemzése nagyon illik Szervátiusz Tiborra:

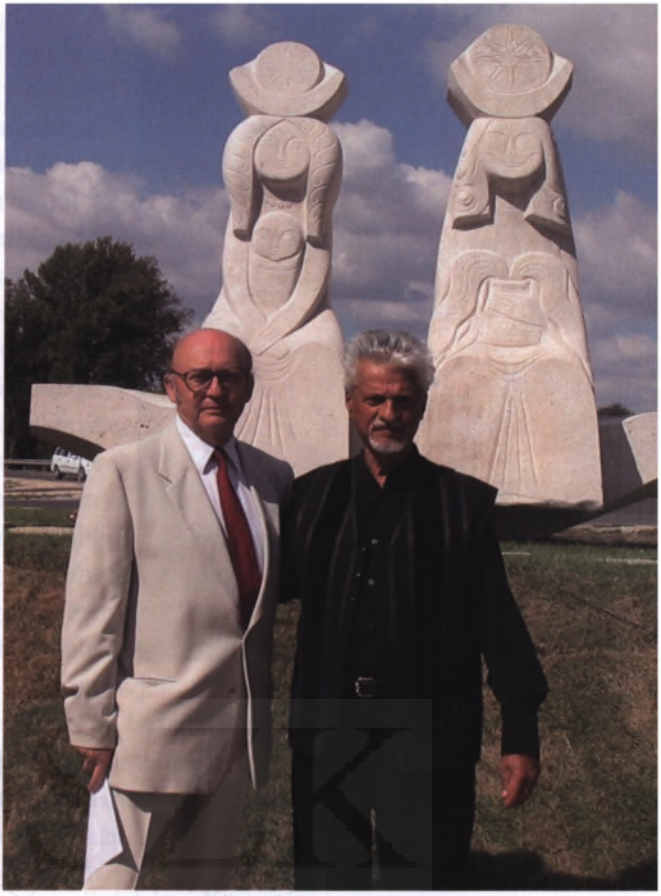
> Ős Napkelet olyannak álmodta, amilyen én vagyok:
> hősnek, borúsnak, büszke szertelennek, Nap fiának, magyarnak!

A kicsivé csonkult Magyarország Botondját látom benne, aki hatalmas erőt tud kiadni magából, mert ez az őserő minden igaz magyar ember sejtjében megvan, csak nagyon sokan, nagyon sokszor nem tudnak megfelelő alakot adni néki. A művész által is annyira szeretett és tisztelt Szabó Dezső ezt így fogalmazta meg: „Ne akarj kifejezni olyant magadból, ami sohasem volt benned!" Tehetség nélkül nincs művészet, tehetség nélkül nincs alkotás, de a tálentum önmagában nem elég ahhoz, hogy magyar művészet szülessen.

Szervátiusz Tibor megteremtette és diadalra vitte a magyar szobrászművészetet, mind formai, mind tartalmi vonatkozásban. Az ősök üzenetét a génjeiben hordja, akár Atillát, akár Árpádot, akár Adyt, akár Szabó Dezsőt, akár a sumer isteneket mintázza meg.

Szervátiusz Tibor monumentális szoboralakjai ötezer év kőbe zárt üzenetét sugározzák felénk. Kozmikus istenalakok ők, akiket első pillantásra befogadunk, a magunkénak érzünk, jóllehet a mezopotámiai sumer mitológiát és jelképvilágot létrehozó városépítő, folyamközi emberek más természeti környezetben, más életmódot folytattak, mint a mi őseleink. Ezek a szoboralakok mégis magyarul beszélnek. A pásztorkirály Dumuzi, akinek neve sumerül „derék, igaz fiút, az Élet fiát" jelenti, magyar karakterű férfi, örök szerelme Innin-Inanna, avagy Istár-Ister pedig számunkra a gyermekét óvó és szerető Babba Máriát jeleníti meg. lágy, hajlított vonalakkal. Miért láthatjuk, érezhetjük így? Azért, mert az alkotó nemcsak nagy művész, hanem ízig-vérig magyar művész,

akit joggal neveznek a „kő és a fa Bartók Bélájának", világra szóló zseninek. Bartók a Kárpát-medence több mint hatezer éves történetét dolgozta fel zenei szimbólumokban, s így eljutott az évezredek óta itt élő emberek lelkivilágához, a messzi, őskori világig. Szervátiusz Tibor is napvilágra tudja hozni az elsüllyedt világok kimondhatatlan érzéseit, vágyait, üzeneteit. A magyar szobrászat pedig kivált hasonló az ősihez, mert az öröklődő ősformák halhatatlanok.

A táti Ister-pár szobor előtt
Bakay Kornél és Szervátiusz Tibor

Európa kellős közepe: a Kárpát-medence, a távoli Mezopotámia és Közép-Ázsia hajdan szerves és szorosan összetartozó történeti, művelődéstörténeti komplexum volt, s ma már azt is bizonyítja a korszerű tudomány, hogy az itt élő népesség alaprétege év tízezredek óta változatlan maradt, s ehhez a népességhez nekünk, magyaroknak közünk volt.

Minden alkotásnak meg kell találni a megfelelő, méltó helyét, ahol a földi erővonalak, az energia-sugárzások és a természeti környezet hatni és érvényesülni engedi a művet. Ez a hely ideális az Ister-pár számára. A közelben Isztergam, azaz Esztergom, a háttérben az Iszter, a Duna. A 2980 km hosszú folyamból a hajdani Magyarországra – Dévénytől Orsováig – 3 km híján 1000 km esett, s így magyar folyónak is nevezhetjük. Ugyanakkor Közép-Európa legfontosabb ütőere volt évezredeken át, amely mentén a legősibb emberi kultúrák alakultak ki. A görögök Isztrosznak nevezték, s ezt a nevet a szkítáktól vették át, akik az Iszter-Istár nevet adták az európai földrész második legnagyobb folyamának, a későbbi Danubiusnak-Dunának. A Dunát nem a szlávok nevezték el, ők csak átvették az egyik ősi, talán kelta eredetű elnevezést. A víz, a folyó, az Élet jelképe, az élet vizét őrzi Dumuzi az ölében. S itt, a tőlünk félig elrabolt Duna partján nagyon hitelesnek érezhetjük „fénylő szerelmének" szavait:

A táti Ister-pár,
Szervátiusz Tibor szobra

Ó, Dumuzi, ki elnyugodtál,
állj fölötte őrizőként!

A megmaradásunk a gyermekeket szülő magyar anyákon múlik, ezt mutatja Inanna-Istár, karjai közt a kisdeddel. Mindkettőn kozmikus szimbólumok: a nyolcágú csillaggal ékes Nap, rásimulva a Hold sarlójára. Anya és fia, Asszony és a Megtermékenyítő Férfi: az örök szerelem, a termékenység és a szaporodás istenalakjai, egyben a Vénusz planéta megtestesült emberfigurái. Az egész művön nyugalom, derű, kiegyensúlyozottság árad szét, mind külsőleg a formák összehangoltsága folytán, mind belsőleg, az Örök Élet elpusztíthatatlanságát, a termékenység csodáját hirdető méltósága által.

Egy ősi sumer dal elevenedik meg e két pompás szoborban. Dumuzi, a mitikus pásztorkirály köszönti így termékeny isteni szerelmét, Inanna-Ister-t:

Az Ég nagy Úrnőjét…
Az Istennek szenteltet…
Az Ég hős asszonyát..Inannát akarom köszönteni!
Amikor fenségében, nagyságában, hősi erejében és hatalmában
este ragyogva feltűnik.
Amikor az eget tiszta fénnyel betölti,
amikor ő, mint Hold és Nap fellép az égre,
megismeri őt minden ország fentről lentig.

Nem kell sem tudósnak, sem a múlt iránt érdeklődő laikusnak nagy fejtörést végeznie, hogy eszébe jusson: de hiszen nekünk is van Inanna-Istár-Iszterünk! Ő a Tündér Ilona, aki a Duna-Iszter csallóközi Tündérkertjének az úrnője. S a Napköszöntő gyermekversikénkben vajon nem Dumuzi neve torzult mára érthetetlen ákombákommá?

An tan Témusz
Szóraka Témusz,
Szóraka tiki-taka,
Ala-bala bambusz!

Szervátiusz Tibor állást foglalt ezzel a szoborpárral szülőföldünk és népünk ősisége mellett, hitet tett nemzetünk jövendője és kiirthatatlan termékenysége, azaz megmaradása mellett, megmutatta, hogy szent jelképeink is lehetnek erőtartalékaink.

A szobrászat nem olcsó szórakozás – mondja Szervátiusz Tibor – mert meg kell tanulnunk mindig a mű nyelvét! Annak a szobornak, amely csak az egyének kisebb-nagyobb csoportjához szól, nincs esélye az öröklétre. Az a szobor azonban, amelyik az ősi, tudatalatti kincseket rejtő jelképeket emeli be a közösség, a nemzet szellemi világába, az bizonyosan örökké megmarad és a szellemi tartalom meghatározó voltát időtlen-időkig megőrzi. Ilyen műveket azonban csak a legnagyobb géniuszoknak sikerül megalkotniuk. Ezért mostantól a tátiak elmondhatják, az örök emberi alkotások egyik nagy művét birtokolhatják, óvhatják, vigyázhatják. Ne engedjék a mai, lezüllesztett „fejetlen lábaknak", hogy kárt tegyenek benne. A magyar Jövő, a remélt magyar Feltámadás egyik megszentelt kultuszhelye legyen e domb. A szobrokból áradó sugárzás űzze el egyre gyarapodó belső ellenségeinket, innen is, az országból is. Ne a magyarnak lenni gyáva és hitvány utódnép sokasodjon. Szülessen új nemzedék, amely igenis megvalósítja a művész nagy álmát: a Duna-Iszter felett feszülő Hadak útja hídját, a Boldogasszonnyal és a Szent Koronával. De még – teszem hozzá én – azt is adja meg az Isten, hogy a 16 évvel ezelőtt általunk elképzelt Atilla nagykirály monumentális szobrát is elkészíthesse Szervátiusz Tibor a Gellért-hegyi szovjet emlékmű helyére. Mindez azért, hogy az emberek végre megértsék: ez a föld a mi hazánk, hogy végre felfogják, amit Kodolányi János így fogalmazott meg: „Meg kell értenie az embernek, hogy nem véletlen, hogy hová születik, hol él, hová tartozik, milyen nyelven beszél, mit hisz, mire teszi fel az életét, mit tagad, és mit nem vall magáénak, mit ölel magához, és mit utasít el magától. És nem véletlen az, hogy milyen sors az, amit az embernek végig kell küzdenie, vállalnia kell, meg kell hajolni előtte…"

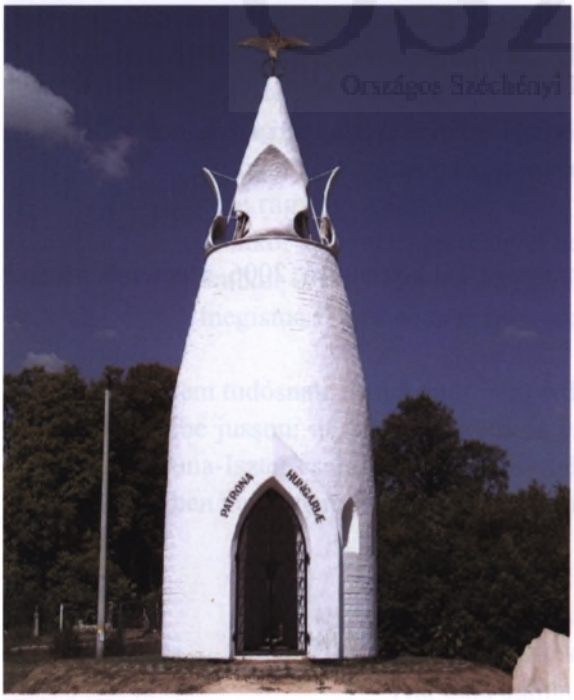
Bízzunk és higgyünk abban, hogy vénül és kihal a jelenlegi szolganemzedék, s ha lassan is, magára talál ez az ősi és dicső múltú nemzet.

(Elhangzott Tát községben, 2006. szeptember 9-én.)

Dobogókő és a Pilis

Amikor elfogadtam a meghívást erre az előadásra, azt terveztem, hogy újra alaposan bejárom a Dobogókő vidékét, és hiteles felvételekkel támasztom alá a mondanivalómat. Hosszú hónapok óta tartó szívzavaraim azonban tervem kivitelezését meggátolták. Mégis eljöttem, mert az emberek nem jelentéktelen csoportjának a tudatában meglehetősen különös és kalandos elképzelések élnek e hellyel, és egyáltalán a Pilissel kapcsolatosan.

Kezdjük mindjárt a névvel. Több mint harminc évvel ezelőtt jelentetett meg egy nyelvész (Posgay Ildikó) egy névmagyarázatot, amelyben lényegében átvette Nyíri Antal magyarázatát, miszerint: „emelkedett dombos hely sík földön, illetve kis dombos hely lapos réten. A sík földön, lapos réten emelkedő dombra való fölmenetelkor, ember, állat, kocsi, szekér, a sík földön járáshoz képest viszonylag jobban dobog." Az ugyan igaz, hogy a Kárpát-medencében számos helyen találkozhatunk Dobogókő megnevezéssel, ám a 700 m magas Dobogókőre ez a meglehetősen primitív magyarázat sehogyan sem illik rá. Kiss Lajos, a megdöbbentően gyenge „Földrajzi nevek etimológiai szótárában" (1980) megemlíti, hogy „a hegyhátnak, hegygerincnek kiszélesedő, ellaposodó részét is nevezik Dobogónak", de ő is hangutánzó szónak minősíti. A dobog szavunknak azonban nemcsak a dübörög, dobban a szinonimája, hanem a lüktet is. Ezért is hiszik el könnyedén többeknek (így Pap Gábornak), hogy a dobogókő „pulzáló energiagóc", „csomópont-erővonal rendszerekkel", vagy, hogy a Vadálló kövek és a Zsiványbarlang ősi várak szétrombolt maradványai. Arról itt és most nem kívánok szólni, hogy Pilisszentlélek és Vöröskő a táltos-sámánok, Pilisszentkereszt-Klastromkert és a Tüskés-hegy Sárkányoldal a mazdaista mágusok szentélyei voltak, a Prédikáló szék és a Fehér szirtek Visnu és Síva szentélyek, Dobogókő és a Holdvilágárok pedig budhista-manicheista központ volt, amelyet hatalmas erődítményrendszer védett. Lemondok annak a taglalásáról is, hogy a magyar Szent Korona is – úgymond – „ezer szállal kötődik" a Pilishez, s a Dobogókőhöz éppen a Trónoló Krisztus-lemez kapcsolható. A „vaskunok itteni birodalmá-

A pomázi Klissza-dombon épült emlékmű

ról" még fantáziálni is nehéz, noha tiszteljük és szeretjük a nagy mesélő Andrássy Kurta Jánost.

Nos, hát akkor mit tehetünk a jelen helyzetben? Azok közül, akik alkalmasak és képesek volnának szakszerű, prekoncepcióktól mentes kutatások elvégzésére, az egyik legfontosabb személy: Guzsik Tamás tragikusan fiatalon elhunyt, mások megbetegedtek, ismét mások félnek a kirekesztéstől. Húsz évvel ezelőtt jelent meg a Magyarország régészeti topográfiája 7. köteteként a budai és a szentendrei járás anyaga, ahol Pilisszentkeresztről három lelőhelyet említenek meg: a ciszter kolostort, egy cserépdarabot és a Dobogókőt.

A Pilis-tető

Dobogókő a Visegrádi-hegység legmagasabb része, a Duna visegrádi szorosa felett, valójában nem hegycsúcs, hanem elnyúló fennsík, míg a Pilis legmagasabb csúcsa a Pilis-tető (757 m). A hely szinte kínálja magát stratégiailag, mégis a XIX. század derekáig (1850/53: a Magyar Királyság második katonai felmérése) nem is említik ezen a néven. Közkedveltté pedig csak akkortól vált, amikor az Eötvös Lóránd menedékház felépült.

Mai tudásunk szerint itt, a Dobogókőn egy kőalapozású, 7,5 m átmérőjű torony nyomait találta meg Alföldi András és Radnai Lóránt (Archeológiai Értesítő 5-6/1944/45), akik ezt egy római őrtorony maradványainak vélték, jóllehet leletanyag nem került elő. Később (Soproni Sándor) mind az ide vezető köves utat, mind a torony alapozását újkorinak határozta meg.

Nyilvánvaló, hogy Dobogókő históriája szerves része a Pilis-kérdéskörnek, ezért – jobb híján – azt kérem, hallgassák meg az egy évvel ezelőtti Pilis előadásom rövidített változatát.

(Elhangzott Dobogókőn, 2006. október 14-én.)

A titokzatosnak vélt Pilis kutatásának főbb kérdései

A történeti Magyarország, azaz a Kárpát-medence, kétségtelenül, Európa kellős közepe, az északi szélesség 44,5° és 49,5°-a, illetve a keleti szélesség 15°-26,5°-a között, tehát ez a terület pontosan az Északi sark és az Egyenlítő felezőjénél fekszik, kelet-nyugati hosszúsága pedig 1000 km. Európa legzártabb, történeti, nagy tája a mi volt országunk. Ebben az értelemben joggal nevezhető magnak, amint ezt Pap Gábor helyesen teszi, de semmiképpen sem nevezhető perifériának, amint ezt a hivatalos álláspontú történetkutatók mind a mai napig állítják.

A 9,9 millió km^2-es Európa 282 ezer km^2-nyi területű, egykori Hungária nevű országának a közepe viszont a Duna jobb partján elterülő Esztergom-Visegrád-Buda közötti, nagyjából háromszögletű térség. Ehhez a területhez – földrajzi értelemben – Székesfehérvár semmiképpen sem tartozik hozzá, jóllehet az írott forrásokban szereplő medium regni (Hungariae) = a királyság közepe, avagy az umbilicus regni = az ország köldöke kifejezés már a XI. század óta (Guillome de Tyre, 1097) Fehérvárra (is) vonatkozott. 1233-ban II. András király is Fehérvárt nevezi az ország közepének, de ugyanígy tett később Mügeln Henrik is (mitten in Ungerland). 1233-ban, a beregi egyezményben az előírt sómennyiséget Fehérvár várába, amely Magyarország közepén fekszik, kell szállítani (in Albensi castro, quod est in medio Vngarie). Az 1222. évi Aranybullában olvasható medium regni helye azonban bizonytalan, amint hogy bizonytalan Rogerius Carmen miserabile-jében (1244) szereplő in mediculum terre sue kitétel is, ahová Kötöny (Kuthen) kun király népét kellett letelepíteni.

Anonymus a Gesta Hungarorum 50. fejezetében azt jegyezte fel, hogy Árpádék „a vadászat kedvéért visszatértek a Duna mentén az erdő felé (reversi sunt iuxta Danubium versus silvam /= silva Pelys/!), s a vezér és nemesei tíz napig abban az erdőben (eadem silva) maradtak, majd onnan Atilla király városába jöttek (in civitatem Atthile regis), innen pedig Csepel szigetére (ad insulam Sepel) vonultak. A 44. fejezetben elmondja, hogy Árpádék a Nagyszigetig vonultak (ad insulam magnam), s úgy határoztak, hogy a Csepel nevű sziget a fejedelemé legyen, ahol Árpád áprilistól októberig időzött.

Kézai Simon a gestája 27. fejezetében azonban – látszólag – egészen mást írt: „Miután átkeltek a Dunán és megérkeztek Pannóniába, maga Árpád azon a helyen állította fel a sátrait (tabernacula), ahol Albana civitas lett megalapítva. Ez a hely lett Árpád első szálláshelye (locus). Kérdés: ez az Albana civitas biztosan Székesfehérvár? Biztosan azonos az Alba regalis-szal, Alba regia-val?

A pilisi erdőről itt nincs szó. A pilis szavunk eredetéről a hivatalos nyelvészet azt állítja, hogy szláv eredetű és „kopasz hegyet," „erdő nélküli kopasz hegytetőt" jelent. De miért kapta volna ezt a nevet a hatalmas erdőrengetegeiről híres Pilis-hegy? Nem vethetjük el tehát a türk bilis = tudás, bölcsesség szót sem! A pilisi erdőuradalom 1009-ben (nem tudni mikortól, s azt sem meddig?) Visegrád vármegye része volt, de már Szent István idejében erdőispánság lett, amelynek élén a pilisi erdőispán állott, az első ismert

ispán 1225-ben Péter volt. Csak III. Endre királyunk alakította a pilisi erdőispánságot királyi vármegyévé (comitatus de Pylis), a pilisi erdő azonban éppen úgy királyi magánuradalom maradt, mint Csepel szigete. A XII. század után a pilisi ispán Visegrádon székelt. Pilis vármegyéhez azonban eredetileg Buda nem tartozott hozzá! Az egykori vármegye kiterjedése egybeesett a szentendrei (a XIV. századtól budai) főesperesség határaival. Az azonban eléggé különös, hogy Pilis a veszprémi püspök hatáskörébe tartozott. Az Anjou-kortól már egyházas helyei közé tartozott Budavár, Óbuda, Margitsziget, Szentendre, Dömös, Gercse, Kalász. Budát és Pomázt nem sorolták a pilisi egyházas helyek közé.

A Pilisi-hegység eredeti neve Dunazug-hegység volt, az 590 m magas Szentlászló magaslatot pedig hajdan Kékesnek nevezték. Délkeleti előhegyét, az 534 m magas Kevélyt (mons Keuel) már 1212-ben – s nyilván korábban is – így hívták! A hozzá kapcsolódó Aranyhegy régi magyar neve Tebe-orra volt. Megjegyzendő, hogy a középkorban a mai Hármashatárhegynek is Pilishegy volt a neve.

A vadregényes Pilis, joggal és méltán, lenyűgözi az embereket. Területén barangolva lépten-nyomon történelmi nyomokra bukkanunk. Várak, erődítmények, védművek, kolostorok, templomok, kőfülkék, barlangok vélt vagy valóságos romjait vagy maradványait találjuk. Kiránduló vagy szakember, ámul és álmodozik. Nem lehet az, hogy ez a vidék ne őrizze a múltunkat, csak sok minden rejtve van, amelyet fel kell fedezni, fel kell ismerni és fel kell tárni. A régieknek tudniuk kellett, mi volt itt egykor. Nekünk pedig meg kell találni a nyomokat, az emlékeket, a maradványokat.

Félezer évvel ezelőtt írta meg Petrus Ransanus: Epithoma rerum Hungararum című művét, amelynek első részében jellemzi Magyarország tájait. A Pilisről ezt írta: „A Dunához közel van Pilis megye, ez a vidék hegyes és szőlőtermő, mivel pedig talaja kénes, ezért a szőlő, amit terem, maga is kénes, földjéből sok helyen melegforrás fakad, ezek közül néhány az emberi test betegségeit gyógyítja. Ehhez a megyéhez tartozik a Dunánál lévő két Buda, az ó (Vetus Buda) és az új (Nova Buda), némelyek szerint Blédáról, Atilla király testvéréről, mások pedig azt állítják, hogy a budinusokról elnevezve… s attól a régi várostól kapta a nevét, amelyet Új-Budának neveznek. Az a másik ugyanis elpusztult háború vagy más szerencsétlen esemény folytán, s megmaradó polgárai elköltöztek arra helyre, amelyik fekvése miatt biztosabbnak látszott számukra, s ott telepedtek le, s az építéssel lassan addig jutottak, hogy végül – jóllehet nem túl nagy, mégis szép és híres – várost alapítottak, amelyet az óhazáról neveztek el. Azon az Óbudán (Oubuda), amelyet ma szórványosan laknak, található az a bizonyos, mesteri és művészi építményei miatt pompás bazilika, amely valóban méltó lenne arra, hogy ne azon a csaknem elhagyott helyen… álljon. Ugyanezen Buda felett, szintén a Duna partján még megvannak egy igen régi városnak a maradványai, nagy városfalról tanúskodva, Sicambriának hívják ezt a helyet."

Nem sokkal később élt és alkotott Oláh Miklós esztergomi érsek, aki a Hungaria című művében ezt írta: „Északra esik a királyi vadaskert, neve Nyék. Nemcsak egy erdős hegy, hanem messze nyúló rétek is vannak benne, kerülete három magyar mérföld, bővelkedik különféle vadakban. Oldalához királyi palota csatlakozik, amelyet Ulászló

király építtetett remekbe, nagy költséggel. Fentebb Szent Pál erdős hegye látszik, amely egykor a pálos barátok kolostoráról és az első remete, Szent Pál testének ereklyéjéről volt híres." (Budaszentlőrinc)

Szorosan véve észak felé – részben – más szőlőtermő hegyek magasodnak, amelynek lábánál egy másik pálos kolostor áll, a Szent Szűznek szentelve, amelyet Fehér Máriának (Alba Maria) hívnak, részben pedig Sicambria városának, amelynek máig láthatók a romjai. A Duna mentén dél felé (!) van Óbuda mezőváros, itt társas egyház van, prépostságáról és egyéb papi tisztségeiről is híres. E mezőváros felett, ugyanabban az irányban van a Szentlélek ispotály, itt gyógyhatású hévizek törnek a felszínre.

Visegrád mezőváros, amelyet a németek Plintenburgnak neveznek, Budától nyugatra fekszik öt mérföldre, a Duna partján alapították egy hatalmas, hiúzokat és egyéb vadakat nevelő erdős hegy (Pilis) lábánál.

(Buda-Bleda) azt a várat, amelyet Atilla Sicambria városa mellett épített és Atillának neveztetett el, a saját nevéről Budának mondta… A magyarok azt a várat és várost manapság is Budának hívják, a németek pedig hol Ecelburgnak, vagyis Atilla várának, hol Ofennek, a mészkőégető kemencékről."

A fenti írott források is jelzik, hogy egykor mind Buda, mind Pest a Duna jobb partján volt a mongol invázióig (1244). Ezután települnek át Ofen-Pest új lakói a bal partra (Pestújhegy), majd Buda is új értelmet kap a Várhegy kiépítése után. Ettől kezdve tűnik csak fel a Vetus Buda és a Nova Buda (1259-1355), illetve az Alte Ofen. A Vetus Budát tehát helytelen Ősbudának fordítani, mert azt a képzetet szüli, mintha ez a megnevezés évszázadokkal korábban is létezett volna, holott az 1240-es évekig Óbuda név sem létezett, csak Buda és Pest. Újabb kérdés az, hogy mióta mondhatjuk székvárosnak Budát, hiszen a X-XI. században Esztergom és Fehérvár a szakrális és a közjogi központ.

Az eddigiekből is nyilvánvaló, hogy mind Buda, mind Pest, mind Sicambria, azaz Atilla városa egykor létezett. A nagy kérdés csak az, hogy hol feküdtek? Az írott források segítenek is, meg nem is. A tatárjárás után Rogerius azt írta: „Esztergom és Fejérvár városából (de Strigoniensi et Albensi civitatibus), melyek csak egy napi járóföldre vannak, a király sereget gyűjtött, s azonnal átkelt a Dunán és a Pest (Pesth) nevű, igen nagy és gazdag német városban, amely a Duna túlsó partján, Budával (Buda) szemben fekszik, várta be seregével főembereit, ispánjait és báróit." Másutt ezt olvassuk: „A király elindult bizonyos Buda nevű városba, amely a Duna partján fekszik (ad quondam villam, que Buda dicitur). Rogeriusnál 50 évvel korábban Lübecki Arnold az alábbi képet festette Barbarossa Frigyes 1189. májusi esztergomi megérkezéséről: „Amikor a császár úr abba a városba érkezett, amelyet Esztergomnak (Gran) neveznek, amely a magyarok fővárosa (metropolis), a király ünnepélyesen ezer vitéze kíséretében vonult eléje és teljes tisztelettel nemcsak vendégszeretőnek, de szolgálatkésznek is mutatkozott. A császár négy napig időzött ott… Ezt követően a király a császárt a Grane nevű várban fogadta, miután átkeltek a hasonló nevű folyón, amelyről a város, ahol korábban voltak, és maga a vár is a nevét kapta… A király ezután elvitte a császár urat az Atilla városának (urbs Athile) nevezett helyre, ahol a császár négy napon át vadászattal töltötte az idejét." Most már igazán komolyan kell venni Atilla városának létezését, még

akkor is, ha – esetleg – a vadászó hely talán Csepel szigete volt is, mivel például Imre király 1203-ban, hiteles adatok szerint, biztosan itt látta vendégül Kulin bosnyák bán követségét. Én azonban úgy olvasom a forrást, hogy Atilla városába és Csepel szigetére mentek vadászni!

Voltak-e a Pilisben a magyar királyoknak palotái, udvarházai (domus regalis, curia)? Biztosan voltak, hiszen az 1184-ben alapított pilisi ciszter kolostor (a ma helytelenül Pilisszentkeresztnek nevezett községben) eredetileg királyi udvarház volt. Még híresebb a dömösi királyi kúria (in Demes regalis allodium, 1063, in curia Dimisiensi, 1079), ahol Álmos herceg 1108-ban prépostságot alapított, s amelyet ugyancsak sikerült feltárni. De királyi vadászlakokból alakult a szentkereszti, a pilisszentléleki és a szentlászlói pálos kolostor is.

De épültek-e várak is a pilisi erdőispánság területén? Ismereteink szerint csak Visegrádon épült királyi vár, ahol egyébként a pilisi ispán is székelt, így nyitott kérdés: hol állhatott Atilla vára (Ecilburg) és a Képes Krónikában látható hét további vár?

Mielőtt a legnehezebb kérdések egyikét feltennénk, hogy ti. hol állhatott Atilla városában Fehéregyháza (Alba ecclesia), vegyük számba a vizsgált terület hivatalosan elfogadott régészeti eredményeit.

Kezdjük Pomázzal, ahol a leginkább lenyűgöző Holdvilágárok mindmáig izgalomban tartja az érdeklődőket. Sashegyi Sándor szinte az életét áldozta rá, hogy bebizonyítsa, Pomáz területén volt Atilla városa (Sicambria, Ecilburg). A Klissza-dombi ásatások során előkerült épületmaradványok: templom és kastély (nemesi udvarház) romjainak bizonyultak, amelyet a Cikó (Csikó)-család építtetett és így nem lehetett az óbudai királynéi kastéllyal azonosítani. A topográfus régészeknek sikerült viszont azonosítani az elpusztult Szencse falut és Kovácsi falut. A Nagycsikóvár és Kőhegy földvárai valósak, ezek bronzkori és kelta eredetűek. A Holdvilágárok részei: a Kisszikla, a Nagyszikla, az Y-alakú barlang, az ún. kaptárfülkék talányos kérdéseit sem Sashegyi Sándor 1941. évi, sem Erdélyi István 1962/63., 1966. évi, sem Mihnai Attila 1980. évi kisléptékű régészeti ásatásai nem oldották meg. Biztosan emberkéz alkotásai a rovásjelek, a barlangok, a kaptárkövek, de aligha kereshető itt Árpád nagyfejedelem sírja, amint nem igen vonható kétségbe a római és későbbi kőfejtés és ércbányászat (az andezit tufában kerestek mangán vasércet) kézzel fogható, számos nyoma, például egy kőfejtő vasék a kőkváderek közé szorulva. Ennyivel megelégedhetünk? Nyilvánvalóan: nem.

Jelenleg Szörényi Levente és csapata végez itt kutatásokat. Szerettem volna alaposabban beszámolni mindarról, amit ő és Repiczky Tamás régész eddig elért az újrakezdett ásatásokkal, azonban hívásomra – sajnos – nem válaszoltak. Ez – úgy látszik – neuralgikus pont volt és maradt. Hét évvel ezelőtt, amikor a Turán című folyóiratban, amelynek feltámasztását én küzdöttem ki, Sashegyi Sándor egyik (a szentkereszti pálos kolostorról szóló) írásához szerkesztői megjegyzést fűztem, emiatt egyhangúan ellenem fordultak és elvették tőlem a szerkesztői posztot. Pedig csak szakszerűséget kértem, például annak a forráshelynek az idézését, amely szerint IV. László magyar király a pilisi ősi kultuszhelyeken áldozatot mutatott volna be. Ilyen adatot ugyanis nem ismerünk.

Szabad-e álmainkat keresni vagy akár kergetni? Szabad, de mindig mondjuk meg:

A pilisszántói keresztes kő

Zolnay László régész (1916-1985)

ennyi az igazolható, s innentől csak elképzelt feltevésekről van szó. Most ezt teszik Szörényiék, akik öt éve dolgoznak itt és még hosszú ideig kívánják folytatni a kutatást a „Holdvilágárok Alapítvány szervezésében és finanszírozásával. Megnyugtató, hogy az eddigi, meglehetősen szerény eredményeket, nem kívánják szenzációkká dagasztani. Lehetséges, hogy egyszer valóban beigazolódik, hogy „a képzelet és a valóság egybeeshet." Csobánkán igazolható Ócsobánka, Boron, Kande és Fedémes középkori falu és egyházainak helye, Pilisszentkereszten a ciszter apátság és a titokzatos Dobogókő kerek kőtornya tény, de azt még nem tudjuk, milyen korban épült ez és mire használták? Régen azt hitték, hogy a pálosok Szentkereszt kolostora volt a ciszterek pilisi apátsága, innen a rossz községnév, ma már tudjuk, hogy Özséb esztergomi kanonok által alapított, magyar szerzetesrend temploma, talán Kesztölc határában állt (Keresztúr). Pilisborosjenőn egy fontos hadiút maradt meg, amely a Nagy Kevély déli oldalán halad északnyugat felé. Piliscsabán jelentős falu volt Jászfalu, amelynek közelében magyar lovas sírok is előkerültek, Pilisszentlászlón, az egykori Kékes falunál, egy másik pálos kolostor romjai állanak. S így jutunk el Pilisszántóra (magna via, per quam venitur de Zantho Vetus Budam, 1294), ahol Szőnyi József polgármester és Árva Vince pálos atya a felhagyott újkori temető sírjai között és alatt sejti Özséb első templomát, sőt a sírját is (†1270). Nem alaptalanul, hiszen forrásaink azt mondják, hogy Szántó közelében a hármas barlangnál (non procul a Zantho iuxta speluncum triplicem), egy forrás mellett, egy kis templomot és kolostort épített. 1998-ban egy szondázó ásatás révén (Molnár Erzsébet) elő is került egy ún. falusi templom alapfal részlete, amelyet Szántó egyházának vélnek. De vajon valóban az-e? A tereprendezés közben előkerült nevezetes keresztes kő, a szó szoros értelmében, elvarázsolta az emberek egy csoportját, ám hét év alatt sem sikerült a kutatás befejezetlenségének

átkos bűnét orvosolni és elvégezni a módszeres teljes feltárást. Engem is megkerestek, vállalnám is a kutatást, ha a kutatói szándék komoly volna, ha a szükséges anyagiak rendelkezésre állanának.

Vannak, talán nem is kevesen, akik a Pilis névben a pálos szót vélik felfedezni. Ehhez nem igen lehet érdemben hozzászólni. Tény azonban, hogy a pálosok rendkívül fontos térsége volt a Pilis, igen sok remete húzta meg magát a pilisi barlangokban, jóllehet az anyakolostoruk Budaszentlőrincen épült fel, 1300 táján, a mai Budakeszi út északi oldalán (95. számú teleknél), a János-hegy és a Hárfa-hegy közötti nyergen. Ezen a 12000 m^2-es területen 1949 és 1985 között, a rendkívül méltatlanul elfeledett, kiváló középkorkutató, Zolnay László ásatott igen mostoha körülmények között. Szinte senki sem segítette áldozatos munkáját, holott ezt a szent helyet, amely a XV. századra búcsújáró hely lett, mindenképpen meg kellett volna menteni.

Itt őrizték, amint ezt Gyöngyösy Gergely (1472-1547) leírta, a Nagy Lajos király által Velencéből elhozott Remete Szent Pál testi ereklyéjét, egy csodaszép sírkápolnában, egy vörösmárvány sírládában. Küküllei János erről így írt: „Szent Pál első remete rendje Magyarországon virágozni és sokasodni kezdett. Az említett rend atyjának, Szent Pálnak a testét Velencéből Magyarországba hozták és a Buda melletti szentlőrinci remeték rendházában, a hegy csúcsán ünnepélyesen elhelyezték… kevés gyülekezetük és helyük volt ekkor, úgymint Szentlőrinc, Szentkereszt, Szentlélek és Szentlászló a pilisi erdőben." Itt volt egyébként sáfár Martinuzzi Fráter György. 1526-ban és azt követően a törökök teljesen feldúlták és felégették a kolostort, majd a nép századokon át kőbányának használta. A kolostor templomának kápolnájából 1950 táján kecskeólat csináltak, Remete Szent Pál márvány sírládáját pedig, darabokra törve, befalazták egy disznóólba!

Zolnay László nagyszerű és igen értékes műveit szinte senki sem olvassa, senki sem merít belőle. Hasonlóképpen olvasatlan maradt a pálos rendtartomány (88 kolostoruk volt!) okleveleinek három kötetes kiadványa (1975-1978), valamint a Guzsik Tamás szerkesztette pálos kolostorok katalógusa. Lelkesen olvassák viszont begőzölt dilettánsok szövegeit, s hallgatják áhitattal zavaros előadásaikat a pálosok el nem pusztuló holttesteiről, akiket nem is kellett eltemetni, mert testük romlatlanul feltámadt. Így nehezen jutunk el az egykori valóság közelébe. Minderre jellemző példa lehet Fehéregyháza kérdésköre is.

Fehéregyház (Alba ecclesia) jelentőségét az adja, hogy Anonymus szerint itt temették el Árpád fejedelmet: „Ezután az Úr megtestesülésének 907. esztendejében Árpád vezér is elköltözött ebből a világból. Tisztességgel temették el egy kis folyónak a forrása felett (supra caput unius parvi fluminis), amely kőmederben folyik Atilla király városába (per alveum lapidem in civitatem Atthile regis), ahol is (ubi etiam) a magyarok megtérése után a Boldogságos Szűz tiszteletére ecclesia épült, amelyet Alba-nak neveznek (que vocatur Alba, sub honore beate Marie virginis)".

Fehéregyház Atilla városában van, tehát Sicambriában. Sicambria a Duna mentén állott, ez nem lehet vitás. (Thúróczy János: a Sicambria mentén folyó Duna… Potentiana alatt, Tarihi Üngürüsz: Vajon Szikamberija székhelyet eredetileg melyik nemzet és melyik fejedelem építtette, hogy olyan nagy székhelynek mondják? Egy nap a Duna

folyó partján, egy hegy tetejére értek /a hunok/, mely Szikán néven volt ismeretes… A Szikán hegy tetejére egy hatalmas várat építenek, egy szerencsés órában felhúzták a várfalakat és tornyokat… Szikamberija városa régi alakjában teljesen felépült.) De akkor más krónikák miért írják, hogy „Árpád több vezér előtt ért arra a hegyre, amelyet akkor Noe-nak hívtak (ad montem, qui Noe tunc appellabatur) és Magyarországnak (Hungariae) ezen a részén választott lakóhelyet (sauaeque habitationis sibi locus elegit) maga és csapata számára. Ott, azután idők múltával, Szent István (beatus Stephanus), a magyarok első ilyen nevű királya, aki Árpád nemzetségéből származott (ex genere Arpadi defluxit) megalapította Fehér várost (Alba urbem condidit). Ezt a Fehér várost (Albensis ab urbe) azonban Alba Regale-nak is hívják (quam vocant Alba Regalem, nomen accepit), amelyet mocsarak (in paludosis) vesznek körük. Kézai Simon – amint már idéztem – A Magyarok Cselekedeteiben is így tudja: „Miután átkeltek a Dunán és megérkeztek Pannóniába, maga Árpád azon a helyen állította fel sátrait, ahol később Albana civitas felépült. Nyilvánvalóan itt ellentmondás van a mocsaras síkság és Noe hegye között. Többen (pl. Z. Tóth Csaba) úgy vélik, hogy több Fehéregyháza volt, s így nem kell feltétlenül a székesfehérvári templomot gondolni Alba egyházának, ahová 1038-ban Szent István királyt, korábban pedig a fiát, Imre herceget (beatum Emericum) is eltemették (Sepultus est in Albensi illa basilica).

Itt kell kitérnem Székesfehérvár kérdésére, amely sarokpontja több elméletnek és feltevésnek. A Pap Gábor-iskolához tartozó Bradák Károly, a csaknem minden forrást súlyosan kritizáló álláspontjával, (a mindenre lövök, amit a történettudomány állít elv alapján), elültette az emberekben azt a kételyt, hogy valójában Székesfehérvár nem is létezett. A Boldogasszony tiszteletére szentelt bazilika romjai lényegében egy római templom maradványai, így sem a királyaink ide temetése (1038 és 1540 között 15 uralkodóról van szó!), sem a székesfehérvári koronázások (1038-1539 között királyok és királynék koronázására 57 esetben került sor!) nem valósak. Ezt az álláspontot, mint kiképzett régész, aki sokat dolgozott Fehérvárott is, teljes egészében el kell utasítanom. Ez az út ugyanis csakis a tudománytalan képzelgések világába vezethet. Természetesen egészen más kérdés a régebbi feltárások hitelessége, számos súlyos pontatlansága, a sokszor valóban gyalázatos eljárások ténye. És más kérdés a megnevezések vizsgálata: Alba Regia, Civitas Alba, Alba Regalis, Castrum Albense etc. Minden jel arra mutat, hogy számítanunk kell több Fehéregyházával és több Alba várral. Az Árpád-, Anjou- és Zsigmond-kori határjárások (1212, 1355, 1437) tényei szerint az eredeti Buda, tehát a későbbi Óbuda (Vetus Buda) és (az egyik) Fehéregyház Nagy-Budapest területére esik (Flórián-tér, Szentendrei út, Árpád fejedelem útja és az Árpád-híd környéke), hiszen a királynéi várat és várost régészetileg megtalálták és feltárták. A királynéi vár eredetileg királyi ház (domus regia, curia Budensi) volt, s Doma 1213. évi oklevele igazolja, hogy ez 1210 előtt fennállt. Ugyanígy biztosan azonosított az óbudai Szent Péter prépostság helye is, amelyről a Képes Krónika így emlékezik meg: „A szent király ezután fiával, Szent Imrével és a királynéval együtt abba a városba érkezett, amelyet Vetus Budának neveznek (venit in civitatem, que Vetus Buda vocatur)… a szentséges király nyomban

a város közepén egy nagy monostort kezdett építeni (in medio civitatis edificare grande cenobium) Péter és Pál apostolok tiszteletére.

Mindez azt jelzi, hogy a magyar királyok a XIII. század elejére elhagyták vagy legalábbis elhagyni készültek a korábbi szakrális székhelyeket: Esztergomot, amelyet Imre király, igaz, hogy fenntartással, de már 1198-ban átengedett az esztergomi érseknek, de Fehérvárt is, hiszen az 1222. évi Aranybulla úgy kezdődik, hogy a király köteles Szent István ünnepén Fehérvárott lenni, s mivel ugyanezt követeli és hangsúlyozza az 1231. és 1267. évi törvény is, nyilván nem igen tartotta be sem II. András király, sem a fia IV. Béla. Egyre inkább az eljelentéktelenedés sorsára került az eredeti, a régi Buda, kivált az után, hogy Béla király hozzákezdett a budai Várhegyen Új Buda kiépítéséhez. Fehéregyháza romjainak megtalálása azonban mind a mai napig nem sikerült. Mivel Bánya (Bana) néven is szerepel Alba ecclesia, felmerült a jelenlegi Bana község is, ahol eléggé jeles honfoglalás kori, tarsolyos sír került elő, amelyet néhai Vékony Gábor egyenesen Árpád sírjának vélt.

Magam hajlok arra, hogy Noszlopi Németh Péter topográfiai hipotézisét kövessem és a Dunakanyar jobb oldali, pilismaróti (Morot) térségét tekintsem az egyik legfontosabb területnek, ahol Atilla városát (Sicambriát, Etzelburgot) megtalálhatjuk. A legrégibb Budára is az itteni Hábod, Obad név utalhat, amely fehéret is jelent. Itt vannak látványos római romok, Basaharcon és az Öregek-dűlőben egy sértetlen, tehát ki nem rabolt, 193 síros nagy avar temető a VII-IX. századból és egy kis temetőrészlet 9 sírral, amely felett a hegycsúcson, szeretett mesterem, László Gyula egy hatalmas kővár nyomait ismerte fel, amely római eredetű ugyan, de a középkorban is használták. Itt a szobi rév, a Duna mindkét oldalán jelentős magyar temetők sorakoznak: Esztergom, Dömös, Dorog, Bajót, Bana, Szob, Neszmély, Letkés, Ipolytölgyes, s itt zajlanak le nagy csaták, a legutolsók egyike a törökkel. (Búbánat-völgy: Dobozy Mihály önfeláldozó mártírsága!) S a jobb part mögött emelkedik a Pilis, tőszomszédja Esztergom (Estrigun, 1146) és Dömös. A XVI. századi Wolfgang Lazius híres térképén (1556) Sicambriát és Budát (Budawara) Herculiával (Herculia sive Sicambria, Orteliusnál) azonosította, s így jelenik ez meg Lázár deák térképén is. Castra ad Herculem Pilismarót helyén állt. Sokkal későbbi tévesztés Aquincum emlegetése. A Felhévízek (Anonymusnál: Calidas Aquas) itt is fakadtak, s az esztergomi Melegfürdő nevű falu (Villa de Calidas Aquas) pedig szomszédos volt Budavárral. A pilisi Pazanduk faluban fellelhető a Sicambria-mező elnevezés. Az 1189. évi vadászat színhelyéül is ez a vidék felel meg a legjobban. Itt volt az Ipoly torkolatával szemben Gejza-vására.

A fentiek alapján megkérdezhető, alappal bír-e akkor dr. Lánszki Imre helyettes főigazgató, a kiváló ökológus tudós felismerése és feltevése a Nagy Kevély keleti oldalának előterében megfigyelt vár-maradványokról és temetkezési helyekről? Eddigi kutatásairól nemrégiben itt is beszámolt, nekem tehát most nem feladatom ezek ismertetése. Elsősorban néhány elvi kérdésben szeretném a véleményemet ismertetni. Az első a kutatási módszeréről szól. Nagyon itt volt az ideje annak, hogy ilyen egzakt kutatási eljárásokat is felhasználjunk. Köszönet és elismerés érte. A második megjegyzésem a

történeti források és kútfők használatára vonatkozik. Egy ökológus tudósnak nem lehet feladata a szigorú forráskutatás, mégis ügyelni kell a hiteles adatok felsorakoztatására. Ebben feltétlen segítségre van szüksége. Lánszki doktor kutatási módszeréből egyenesen következik a térképek és metszetek nagymértékű felhasználása és alapos, sokoldalú elemzése. Ezek azonban döntően késői ábrázolások (Lazius 1556, Zimmermann 1595, Dillich 1601, Speed 1626, Ongaria 1685, Witt 1688, La Vergne 1689, Tollius 1700, Marsigli 1741, Szászky 1750, Hell 1722), így különösen fontos – s ez a harmadik megjegyzésem – a sokoldalú ellenőrzés. Nem elég tehát a tájelemzés, mindig szükséges a régészeti és történeti topográfiai elemzés is. Számos metszet készítője mintaképekről dolgozott úgy, hogy soha életében nem is járt Magyarországon!

Lehetséges-e, hogy Budakalászon, a Nagy Kevély oldalában egy hatalmas kővár rejtőzik a föld alatt? Lehetséges. Lánszki Imre eddigi erőfeszítéseinek ez az egyetlen szó talán a legnagyobb hozadéka.

Lehetséges-e, hogy ezt az erődítményt Alba Regalis-nak hívták? Elképzelhető, de lehet más is, például, ha kiderül, hogy nem középkori, hiszen Budakalász tele van római emlékkel: Dolina, Luppa csárda, Bolhavár.

Lehetséges-e, hogy ez a vár az igazi Székesfehérvár, s nem az általunk ismert? Nem lehetséges! Ez teljesen kizárt.

Lehetséges-e, hogy az ismert írott források egyetlen egyszer sem említenek meg várat vagy erődítményt itt, jóllehet Kálóz (Kaloz 1135) faluról, az itteni szőlőkről és a plébániáról több adat ismert? Lehetséges, mert a török hódoltság idején irtózatos mértékű elnéptelenedés következett be. 1546-ban az első török adóösszeíráskor 23 falut sorolnak fel, száz év múlva a lakott helyek száma 13. 1650 tájára Kalász is pusztává vált, egészen üres lett. Ekkor költöztek ide az óhitű rácok, földbirtokosai előbb a Bornemissza Bolgár, majd a Wattay család. Azonban 1683-ban is csak ¼ porta adózott.

Lehetséges-e, hogy a vizsgált területen fellelhető legyen Árpád nagyfejedelem és / vagy Atilla hun nagykirály sírja? Én ezt nem gondolom lehetségesnek, de sietek hozzátenni: most a legeslegfontosabb feladat a megvizsgált területen a régészeti ásatások mielőbbi megkezdése, megfelelő anyagi feltételek biztosítása mellett. Pilis titkai csakis így ismerhetők meg. Nem ítélem el azokat, akik „megálmodni" kívánják a Pilis igaz történetét, de magam más úton jártam eddig is, s a magam útját kívánom járni ezután is.

(Elhangzott Budapesten, a MOM színháztermében, 2005. október 11-én.
Megjelent a Kapu 18 (2005) 10. szám, 20-24. oldalon.)

Az utolsó esély évtizedei

A Kárpát-medencében háromszáz esztendeje nincs magyar túlsúly. Az ide tódult 30 milliónyi emberből már csak 13 millióan vélik magyarnak magukat. Ha leszámítjuk az indiai eredetű kisebbséget, valamint az utolsó két évszázadban betelepülteket, alig több mint 11 millióan maradunk! S ennek a tömegnek túlnyomó többsége az elmúlt fél évszázad alatt szinte teljesen közömbös lett a nemzetisége, a nyelve és a hazája iránt. Sőt! Nemcsak közömbös, hanem baloldali és szélsőbaloldali beállítottságú, a magyar érzelmeket és tettvágyat teljesen háttérbe szorító, önös és közönyös magaviseletű, fej nélküli láb- és hasemberek, akik 2004. december 5-én parancsszóra megtagadták nemzettestvéreinket, akik vakká és süketté válva ez év áprilisában visszaszavazták kommunista elnyomóikat vagy leszármazottaikat.

Ilyen lett a népünk, amelyről Wass Albert így írt: „nép, akinek nincsen arca, sem rossz, sem jó. Sem szép, sem csúnya. Se nem hős, se nem áruló. Senki és semmi! Tömeg. Nyáj. Nem tesz se jót, se rosszat. Semmit se tesz. Csak meghúzódik és vár. S mint a fű a rátaposó láb alatt: meghajlik, meggörbül, tűr, mindent eltűr, s amikor tovább lép a nagy láb, akkor lassan felegyenesedik megint. De sohasem egészen. Egy kissé mindig meghajolva marad, készen arra, hogy újra lelapuljon egy másik láb alatt. Eszébe sem jut, hogy tegyen valamit a rátaposó láb ellen, megvágja, megszúrja, küzdjön ellene, kockázatot vállaljon a jussáért, a szabadságért, bármiért."

Önmagunk által végzetesen be vagyunk kerítve, az önfeladás küszöbére jutottunk. Ez a nyakunkra telepített újbolsevik, neoliberális, vad kapitalista csoport bármit megtehet velünk. Elvesztettük ezredéves arcunkat, megtagadtuk ősi múltunkat, oda lett a küzdőképességünk! Nekünk, magyar históriásoknak most az a dolgunk, hogy végigtekintsünk történelmünkön, és megkíséreljük magyarázatát adni annak, hogyan lettünk ilyenné? Hogyan és mikor következett be a magyar lélek elferdülése? És van-e kiút? Mit kell tennünk, mit kellene tennünk? S vagyunk-e hozzá elegen?

Az már világossá és bizonyossá vált, hogy a IX. század óta magyarnak nevezett népesség a Földkerekség egyik ősi népének leszármazottja, amely népesség megőrizte és megtartotta ősi nyelvét. Az még nem egészen bizonyított, hogy a több tízezer évvel ezelőtt élt ősöregapáink (az őskőkori homo sapiens sapiensek) az egész eurázsiai kontinens nagy részét benépesítették-e, avagy annak csak egy részében éltek? Joggal és alappal feltehető, hogy az Európa kellős közepét alkotó Kárpát-medence térsége a földrész újra benépesülése óta e népességnek is lakhelye volt.

Az is bizonyítást nyert, hogy őseinknek az ún. finnugor népcsoportokhoz genetikailag semmi közük sem volt, nem vándoroltunk évezredeken át a jeges tundráktól a Duna-Tisza vidékéig az eurázsiai földrészen.

Régészetileg is bizonyított tényként kell kezelnünk, hogy a Kr. sz. utáni IX. században jelentős magyar nyelvű csoportok érkeztek a Kárpát-medencébe Álmos és Árpád vezetése alatt. Nincs komoly alapja annak a feltevésnek, hogy Álmos és Árpád nagyfejedelmek népe török nyelvű lett volna, hiszen a Kárpát-medencében török eredetű hely-

neveink nincsenek. Ugyanakkor alappal feltehető, hogy a VI. század óta itt élt avarság zöme is magyarul beszélt, hasonlóképpen a hunkori szarmatákhoz, akik a szkíta népek nagy családjába tartoztak.

A keleti lovas népek egytől-egyig erős hatalommal bírtak. A szkíták a perzsákkal és a görögökkel, az ázsiai hunok Kínával, az európai hunok a keleti és a nyugati római birodalommal, a szarmaták a rómaiakkal, az avarok Bizánccal, a magyarok egész Európával szemben léptek fel, többnyire sikeresen. Mi volt erejük titka? Elsősorban a fegyelmezett összetartás, az egyéni érdekek szigorú és kérlelhetetlen alárendelése a közösség érdekeinek. Ezen kívül a sokaság erejét kell említenünk. A kínai források már 2500-2000 évvel ezelőtt sokszázezres lélekszámú hun hadseregekről számoltak be, de nagyon sokan voltak az avarok is, akiknek a Kárpát-medencében 65 ezer sírját ismerjük eleddig, holott a megtalált temetkezések száma az egykor eltemetetteknek alig több mint 3 %-a. A magyar nyelvű lakosság is betöltötte a Kárpát-medence egykor lakható egész területét a IX-XVI. század közötti időben, azaz jelentős számú népességgel kell számolnunk.

A Kárpát-haza etnikai arculata 1526 után változott meg, amikortól a vérveszteségünk óriási méreteket öltött. Ebben jelentős szerepet játszott az állandó hadakozás, ebben pedig a magyar virtus, amely megmaradt a XIX. század végéig, illetve az I. világháború végéig. A magyar emberekben öröklődött jellemvonásként kimutatható a hősi elszántság, a vakmerő bátorság és az önfeláldozó segítőkészség. Mindennek manapság már a halvány nyomai sem ismerhetők fel, annak ellenére, hogy 50 évvel ezelőtt még beragyogta a magyar forradalom egét ez a nemzeti aura. Igaz azonban – s erről igyekszünk megfeledkezni – korántsem az egész ország mozdult meg akkor sem, hanem csak a legkiválóbbak, a legbátrabbak mertek harcolni. A többség, rokonszenvtől eltelve, hallgatott és várt, amint tette ezt 1918-ban is, amikor Magyarország felszámolására törekedtek a hatalmak. 550 évvel ezelőtt, Nándorfehérvárnál még eltöltötte a lelkeket a küzdés szelleme. A reménytelen és kilátástalan helyzet ellenére is bíztak a magyarok önmagukban, s nem latolgatták: érdemes-e akár meghalni is a Hazáért? Dugovics Titusz hősi halála előtt ránézett Capistranoi János ferences atyára, aki felemelte a keresztet, mintegy jelt adván: Ha hiszünk, győzünk! S megvédték a mai Belgrádot, holott ez a föld ősidőktől nem is tartozott szervesen a történeti magyar királysághoz. Később is ezt tették, a legreménytelenebb helyzetben is. A Hazáért, a szabadságunkért küzdöttek Bocskai István hajdúi, Rákóczi Ferenc kurucai, Kossuth Lajos honvédei.

A XIX. század végéig a magyarság zöme őrizte ősi jellemvonásait, s tudatában volt annak, hogy mi mások vagyunk, mint a többiek. Más a múltunk, mások a gyökereink, más a nyelvünk, más a gondolkodásunk, más az értékrendünk. Ez az oka a velünk szemben érvényesülő ellenszenvnek, sőt dühödt gyűlöletnek, amely mindmáig körülvesz bennünket. Gondoljunk a délvidéki magyarverésekre, a szlovák vad nacionalisták vagdalkozásaira, a máig érvényben hagyott Beneš-dekrétumokra. Közel egy évszázada folyik a módszeres magyarirtás, a hungarocidium, és emellett és ezzel egy időben, a lelkek megrontása olyan eszmék által, amelyek korábban sohasem hatottak ránk. Ezek a kozmopolita, liberális tanok változtattak meg bennünket. Így csenevészesedett el a

Kárpát-medence egykor legerősebb és legszámosabb népessége, amely mára elöregedett és a kihalásra ítéltetett. Két évtizede többen halnak meg, mint ahányan születnek, az abortuszok száma meghaladja évente a hatezret, s mostantól már törvényessé tették a művi meddőséget 18 év feletti leányaink számára.

Tegyük fel végre a kérdést: kik irányítják az ellenünk folyó ármánykodást, kiknek az érdeke testi-lelki elsilányításunk, kik akarták felszámolni az igazi Magyarországot, kik tudták a baloldaliságra züllleszteni ezt a népet? Kik voltak képesek rávenni a lakosságot az önzésre, az erkölcstelen élvhajhászatra, a szenny, a szemét és a mocskos falfirkák „szeretetére"? Kik örvendenek folyamatosan pusztulásunknak, kik ujjonganak a nemzeti oldal gyengeségét látva? Kiknek ijesztő mumus a nemzet fogalma? Kik akarják megszerezni minden áron ezt a földet?

Az idegen szívű, többnyire más genetikájú, a nemzetközi nagytőke hazai bérencei azok, akik a megrontóink voltak és maradtak. A Kun Béla és Szamuely örökébe lépő Rákosi-Gerő-Kádár-Aczél-vonal töretlenül él, csak más alakot öltött Horn-Demszky-Pető-Magyar Bálint-Gyurcsány-Kóka álarcos maskarájába bújva.

Minden nemzet élőlény, tehát van teste, lelke és szelleme. A magyar nemzet teste: a Kárpát-medence, az egész Kárpát-medence, függetlenül attól, hogy a XIII. század óta egyre több idegen fajú népesség költözött be, s függetlenül attól, hogy 86 esztendeje nagyobb részét elrabolták tőlünk. A magyar nemzet lelke: a múltja, a nemzet szelleme pedig az öntudata, a nemzettudata, amely elsősorban a múlt ismeretéből táplálkozik.

Ötven esztendeje kényesen ügyelnek arra, akár a kommunizmus kihelyezett diktátorai, akár a kapitalizmus mai megbízott helytartó-ügynökei, hogy gyermekeink kezébe ne kerüljenek múltunkat meg nem hamisító tankönyvek. S a lelküket csakis a liberális baloldaliság tanai töltsék be, hogy ne szeressék a családot, a szülőföldet, a rendet, a szépséget nyújtó természetes környezetet, hogy csillogó bizsunak tekintsék a Szent Koronát, hogy ne őrizzék és vigyázzák a minket körülvevő, indoeurópai népektől eltérő mivoltunkat, hogy ne tudják meg soha: miért akarnak bennünket ezredév óta erről a földről eltüntetni.

Már a X. század elején felvonultak ellenünk Nyugat-Európa hadai, hogy dehungarizálják Közép-Európát, de hét évszázadon át erősek és bátrak voltunk, meg tudtuk védeni magunkat és csak az 1848/49-es szabadságharc leverése után törtünk meg, amikor Európa népei ismét és látványosan cserbenhagytak bennünket, mint annyiszor történelmünkben, a nagyhatalmak pedig összefogtak ellenünk. Az apátiába, reménytelen csüggedésbe süllyedt népünk lelke is súlyosan megsérült. S ami még addig soha nem fordult elő, az 1880-as évektől tömegesen kezdték elhagyni a magyarok a Kárpát-medencét, s teret engedtek a magyar lélektől idegen eszméknek. Tulajdonképpen ekkor kezdődött el a trianoni tragédia, amelyet meg tudtunk volna akadályozni, ha nem veszítjük el a tartásunkat, ha nem veszítjük el az önbizalmunkat, ha nem dőlünk be a kommunista agitátorok lázításainak, ha katonáink nem dobálják el a fegyvereiket, ha a tömegember nem válik végzetesen önzővé és nemtelenné! Mára már sokkal rosszabb lett a helyzetünk. Szinte reményünk sem maradt a cselekvésre.

Mit tehetnénk most 2006-ban? Legelőször is felébredhetnénk a kádári álomkórból,

észrevehetnénk, hogy becsaptak, megcsaltak, kijátszottak bennünket minden oldalról. Összefogással, szervezkedéssel próbálkozhatnánk. Meg kellene szerveznünk nagy, országos munkabeszüntetéseket. A sztrájk hatalmas fegyver, ha átfogó, ha kemény, és ha teljes. Egyéb erőnk már nincs ezeknek a hatalomra került bitorlóknak a megfékezésére és elűzésére. Valóban az utolsó esélyünk előtt állunk. Ha nem vállaljuk fel ősi örökségünket és európai hivatásunkat, vagyis azt, hogy mi, magyarok évezredeken át híd és kapu voltunk Kelet és Nyugat között, akkor 2020/2030 tájára a trianoni diktátummal megcsonkolt 93 000 km^2-es ország-maradékunk is eltűnik Európa térképéről. A Magyar Fa kétségtelenül Ázsiában gyökerezik, de Európában fordult termőre és gyümölcse egyetemes értékű mindaddig, amíg létezünk. Szaporodnunk kell minden áron! Védelmeznünk kell nyelvünket, kultúránkat, hagyományainkat. Meg kell szabadulnunk a hamis prófétáktól, akik igenis cinkosai a vétkeseknek. Óvnunk kell szellemi és fizikai javainkat az idegenektől.

A Duna-Tisza mellékén 2030-ra – minden jel szerint – több milliós proletárréteg alakul ki, amely már semmiképpen sem lesz alkalmas arra, hogy megérintse őket a gyorsuló idő szava, s kivitelezője legyen egy megújulásnak, egy magyar feltámadásnak. A nemzetellenes erők régen is, ma is képesek mozgósítani ezt a nyomorúságos proletártömeget, amely sohasem dúskált a szellem és az erkölcs javaiban, ezért könnyűszerrel megnyerhetők voltak, s megnyerhetők ma is, amint láthattuk nemrégiben is a választásokon.

A XX. század a Magyar Golgota évszázada volt, de a XXI. század sem kényeztet el bennünket. Mindannyian láthatjuk már most, hogy így, ahogyan most van, nem maradhat! Ha továbbra is elhisszük, hogy csak az idegen szép, ha továbbra is elhisszük, hogy csak nyugaton létezett magas kultúra, s a mi ősi kultúránk alsóbbrendű, ha továbbra is beolvadni akarunk a Nyugatba, s nem társulni véle, ha a magyar lélektér hatalmas boltozatát készek vagyunk lerogyasztani, s nem fogadjuk el Kodály Zoltán igazát, hogy a mai idők igenis az árpádi honalapítók lelki újjászületését követelik, akkor az európai keresztény kultúra lehanyatlik és eltűnik. Ne dobjuk el a lelkünket, ne tagadjuk meg a Kincses Kelet lelkünkben tovább élő örökségét! Európa vezető hatalmainak egyáltalán nem érdeke a magyarság megerősödése. Minden jogsértést készséggel és nyomban elnéznek Romániának, Szlovákiának, de azonnal beavatkoznak, ha a legkisebb magyarbarát intézkedés felvetődik.

Minden nép szellemi állapotát kifejezi, hogyan viszonyul a múltjához, hogyan becsüli meg szent ereklyéit, hogyan őrzi ősi hagyományait, mert múlt nélkül nincsen jövő. Példát vehetnénk a zsidó nép magaviseletéről. Ők azáltal mentették át magukat ezredéveken keresztül, hogy a vallásuk részévé tették a dicső múlt felelevenítését és magasztalását. A jövőbe vetett reményüket a szépséges múlt kiszínezésével fejezték ki. A zsidó lélek máig, mindenáron, ragaszkodik és kapaszkodik a dicső múltba. Ez avatta szent népkönyvvé a Haggadát, s ennek révén váltak mára világvezető erőkké.

A magyar múlt, a magyar őstörténet sajátságos és egyedülálló, azaz határozottan különbözik minden más európai nép őstörténetétől. Miben és miért? Először is azért, mert a magyar Európa egyetlen keleti (ázsiai) eredetű népe, amely nép nyelvileg telje-

sen magában áll itt, Európa kellős közepén, ugyanakkor csaknem tisztán europid fajtájú népesség. Másodjára, mert a magyarság hétszáz esztendőn át nagy és erős hatalom volt. Európa meghatározó tényezője, míg a XVI. század után ezt a státusát végleg elvesztette. Harmadsorban, mert ezer éves országunkat – Örményországhoz hasonlóan – a nagyhatalmak erőszakkal, de a mi nemtörődöm hanyagságunk hathatós segítsége révén, feldarabolták és ezzel a magyar nemzet ősi egységét megbontották. E három tényező következtében 1920 után a magyar társadalom fokozatosan elvesztette önbizalmát, elvesztette önbecsülését és kezdte feladni nemzeti létérdekeit. A magyarság fogyása évszázadok óta tart. Csak az elmúlt félévszázad alatt hétmillió magzatot öltek meg az abortuszokban és fél millió magyar vándorolt el a Kárpát-medencéből.

A történettudomány képviselőinek döntő része az 1860-as évektől mindmáig azon fáradozik, hogy eltüntesse a nemzeti különbözőségeket. Ezt tették a marxisták, ezt teszik a globalisták. Mellettük állt és áll az elektronikus sajtó, amely szinte kilúgozta az emberek fejéből az ősi értékrendet és látásmódot. A Kárpát-medence mai, 12,5 milliós magyarságának egy kis része őrzi már csak a magyar értékeket, aligha vagyunk többen 2-3 milliónál. A többiek a boldogulás, a jobb életet jelentő fogyasztás, a vagyonosodás terepének tekintik az ország földjét azzal a jelszóval, hogy ubi bene, ibi patria, ahol jó nekem, ott a hazám! S arra sem figyel fel a többség, hogy a több ezer éves törvény érvényben van ma is: az ország alapja a föld (Mao-tun, azaz Modu hun san-jü szavai), erről soha nem mondhatunk le. Legalább a meghagyott 93 ezer km^2-nyi csonka ország maradhasson meg. Reményik Sándor sorai düböröghetnek a lelkünkben a mai kufárkodások láttán:

Most átkot mondok!
Ez a föld a mienk,
Ki nyomunkba hág itt völgyön, hegyen
Megátkozott legyen!
Akik nyomunkba jőnek
Hordják szívükben idők tengerén
Fullánkját tört erőnknek.
Heverjen temetetlen bomló testük
És ne leljenek itt
Nyugodt álmot bolyongó lelkeik.
Verje meg az Úristen ezt a földet,
Ha tőlünk elveszik!

A történettudomány: nemzeti tudomány, a magyar szellemi élet vezetőinek szent kötelessége volna követendő mintát adni az embereknek, segíteni őket a fogódzók megtalálásában és védelmet nyújtani nekik, ha támadás éri a nemzetet. Az igazi történész a lélek, a tudat orvosa, akinek az a legfőbb dolga, hogy a szinte gyógyíthatatlanná váló kórból, a közönyből, a tudatlanságból, a primitív butaságból kikezelje a magyarságot. A történettudomány nem lehet független a nemzettől, a nemzet érdekeitől. Nem bújhat

a tárgyilagosság hamis álarca mögé, mondván: az igazi tudomány pártatlan és nem kötődhet a nemzethez. A magyar történettudomány szent kötelessége felemelni a 10 millió magyarországi magyart és megmenteni a határokon kívülre taszított két és félmilliónyit. Hogyan tehetjük ezt? Érzelmi közösséget kell teremtenünk a nemzeti tudat feltámasztása révén. Ezt viszont csakis az ősi múlt feltárásával és a fénylő értékeink bemutatásával érhetjük el. Meg kell kísérelnünk a lelkekbe plántálni a Magyarok Tízparancsolatát:

Imádd az Istent!
Őrizd a hitet!
Szeresd a Hazát!
Őrizd és ápold az anyanyelvedet!
Ragaszkodj ősi és szent hagyományaidhoz!
Törekedj minél több ismeretre!
Kerüld az üresség!
Ha kell, küzdj és bátran harcolj!
Ne akarj másnak látszani, mint aki vagy!
Tanúk és elismerés nélkül is légy hazafi!

A magyar múltnak nem szabad meghalnia, mert akkor soha nem születhetik meg a szebb és jobb jövő. Sokszor kerülünk majd nehéz vagy kilátástalan helyzetbe, amikor hajlamosak vagyunk meginogni, amikor értelmetlennek és reménytelennek látjuk a küzdelmet, mert barátoknak hitt emberek árulnak el, s szövetségeseknek képzelt személyek döfnek a hátunkba kést. A harc azonban tovább folyik!

Országos Széchényi Könyvtár

(Elhangzott a Magyar Szigeten, 2006. augusztus 5-én.
Megjelent a Kapu 19 (2006) 9. szám, 32-33. oldalon.)

A magyar történettudomány és régészet nagyjai: Fettich Nándor

Ezt az előadás-sorozatot közel egy esztendővel ezelőtt hirdettük meg először, ám 2006 tavaszán mégsem hangozhattak el, mert az értelem elszánását a szívmotor nem támogatta. Felsejlett az emberi létezés megmásíthatatlan törvényének: az elmúlásnak, mindent felülíró, sötét árnya. Ahogyan Dávid zsoltára mondja: (Zsoltárok könyve 39. 5-7.) „Minden ember olyan, mint a fuvallat, az ember elenyészik, mint az árnyék."

Az élet egysége: a születés, a létezés és az elmúlás, az élet értelme azonban nem merül ki ebben. Valamit mindegyikünknek le kell tenni a Végelszámolás nagy asztalára, akár maradandót, akár múlót, de értéket. Az érték fokmérője lehet viszonylagos és lehet állandó. Örök, minden korban állandó értékeink az emberiség legnagyobb kincsei, de ilyenek létrehozása csak a kiváltságosaknak, a kiválasztottaknak sikerülhet. Gondoljunk a zene, a művészet, a filozófia, az irodalom, a matematika, a fizika óriásaira.

A históriának, a történetírásnak is vannak klasszikusai, időt álló műveket alkotó jelesei, ám az ő munkálkodásuk eredményei viszonylagosak, az adott korhoz kötődőek és bizony múlandók. Kivált, ha az utókor feledésre ítéli őket, mondván: elavultak a nézeteik, megállapításaikon túllépett az idő, műveik ma már legfeljebb tudománytörténeti adalékok. Ahogy Csehov mondta: „Akik utánunk száz-kétszáz év múlva élnek, akiknek a számára most törünk utat, megemlékeznek-e rólunk majd, csak egy jó szóval is?" Pedig nagyon igazságtalanok vagyunk velük, elődeinkkel szemben! Podhradczky József 1836-ban írta: „Tsak tik boldogult Lelkek, kik már régen elszenderedtetek ugyan, de hasznos munkáitokban folyvást közöttünk éltek..., kik ha nem írtatok volna, jelenkor semmit sem tudnók!"

Ha valakire igaz ez a megállapítás, Dr. Fettich Nándor régészprofesszorra hatványozottan az, mert az ő munkássága nélkül nem tartana ott a magyar régészet, ahol tart, ugyanakkor az ő sorsánál mostohább sors kevés magyar tudósra volt kiróva.

1900. január 7-én született a Vas megyei Acsádon és 1971. május 17-én hunyt el Budapesten. Tíz évvel a halála után a szombathelyi Életünk című folyóirat 1981/1. számában emlékeztem meg róla, elsőként tárva a nyilvánosság elé meghurcolását és példátlan mellőzését. A hivatalos szakma csak harminc év után rendezett Szombathelyen emlékülést a tiszteletére úgy, hogy nekem, akkor még kőszegi múzeumigazgatónak, meghí-

Fettich Nándor régész (1900-1971)

vót sem küldtek és a tanulmányomra sem hivatkoztak. A felkért előadók (és a Vasi Szemle 2001/4. számában közzé tett előadásaik) lényegében saját szakterületük egyes kérdéséről számoltak be, itt-ott utalva Fettich Nándor munkáira, de alig foglalkoztak az ünnepelt eredményeivel, s még kevésbé megdöbbentő semmibevételével, sorozatos megalázásával és meghurcolásával.

Nekem most, ezzel a sorozattal, nem az a célom, hogy a kiválasztott tudósokról életrajzot adjak, hanem az, hogy okulásul és tanulságul bemutassak néhány magyar tudósi sorsot. Az a célom, hogy világossá tegyem, hogyan lehet tönkretenni zseniális tehetségeket „magyarországi módra"! Az a célkitűzésem, hogy felhívjam a figyelmet a jelenleg is uralkodó agyonhallgatásos módszer pusztító, aljas és védhetetlen voltára, s a politikai rágalmazás hatékony trükkjeire, amelyek ma is éppen úgy szedik áldozataikat, mint korábban.

Fettich Nándor nem volt ún. csodagyerek. Középiskolai bizonyítványai (sem a szombathelyi premontrei, sem a budapesti piarista gimnáziumokban) nincsenek tele kitűnővel, ám 1917 májusában jelesen érettségizik, többek között Sík Sándor, Miskolczy István és Bartos József előtt.

A Magyar Királyi Pázmány Péter Tudományegyetemen Marczali Henrik, Riedl Frigyes, Fejérpataky László, Angyal Dávid, Kuzsinszky Bálint, Heckler Antal, Domanovszky Sándor, Áldássy Antal, Ballagi Aladár, Finánczy Ernő, Szabó Dezső, Timon Ákos tanította (1917-1922). Mindannyian a legnagyobbak közül valók, volt tehát kiktől elsajátítania a tudást. A felsoroltak közül többeknek kiadták már reprintben a legfontosabb műveit, Fettich Nándor műveit azonban egyre vastagabb por lepi be. Azért talán, mert értéktelenek? Nem, egyáltalán nem azért, hiszen 1922-ben ledoktorált, 1928-ban egyetemi magántanárrá habilitálták, 1938-ban a Magyar Tudományos Akadémián az akadémiai testület levelező tagjává választották. Ifjú korától ontotta magából a kiváló tanulmányokat és a ragyogó szakkönyveket, magyar és idegen nyelven. Hát akkor miért nyelte le őt a hatalommal bíró középszer?

Legfontosabb önálló művei:

Az avarkori műipar Magyarországon, 1926.
A zöldhalompusztai szkíta lelet, 1928.
Bronzeguss und Nomadenkunst. Bronzöntés és nomád művészet, 1929.
Jutas és Öskü, két avar temető, 1931.
A szilágysomlyói második kincs, 1932.
Az oroszországi kereskedelmi utak és az ősmagyarság, 1933.
A honfoglaló magyarság fémművessége I-II. kötet, 1935, 1937.
A garcsinovói szkíta lelet, 1935.
A dunapentelei avar leletek (Marosi Arnolddal közösen), 1936.
A hunok régészeti emlékei, 1940.
Die altungarische Kunst, Berlin, 1942.
Győr a népvándorláskorban, 1943.
A népi és a kulturális kontinuitás a Kárpát-medencében, 1943.

Magyar stílus az iparművészetben I-III. kötet, 1943, 1944, 1947.
Régészeti tanulmányok a kései hun fémművesség történetéhez, 1951.
A pilismarót-basaharci avar temető, 1965.
Das altungrische Fürstengrab von Zemplin, Bratislava, 1973.
azaz: A zempléni ősmagyar fejedelmi sír, amely csak halála után két évvel láthatott napvilágot.

A régészettudományban mindmáig az a szokás, hogy elsősorban anyagokra, leletekre hivatkoznak, elméletekre, történeti összegzésekre, szellemi tartalmakra sokkal kevésbé. A múlt életre keltésétől sokan nagyon ódzkodnak, az intuíciót tudománytalannak tartják, s a legszívesebben csak száraz anyagközléseket tesznek közé. Annál furcsább, hogy Fettich professzor úrnak, mindmáig utolérhetetlenül magas színvonalú anyagközléseit sem nagyon használják a méltatlan utódok, holott ő vezette be a tárgyak pontos technikai és művészi leírását, hátoldaluk fényképezését, részletrajzok készítését, a kopásnyomok vizsgálatát. Ő végezte el Magyarországon az első korszerű és hiteles ásatásokat Kenézlőn 1927-ben és 1930-ban, ő tette közzé az első igazán korszerű sírleírásokat, temetőtérképeket. Nevezetes magyar temetők feltárásán kívül (Hencida, Kecel, Ókécske, Balotaszállás) még 66-67 évesen, betegen, megalázva, megtöretve is vállalta Pilismarót-Basaharcon egy nagy avar temető napfényre hozatalát, ásatási technikusnak besorolva. Az ő nevéhez fűződik a kettős keltezés fontosságának felismerése, azaz, hogy egy tárgy készülési ideje és földbe kerülésének kora nem szükségszerűen azonos!

Lássuk tehát, milyen stációi voltak Fettich Nándor régészprofesszor súlyos kálváriájának? Mi volt valójában az ő nagy keresztje? Ősei a XVIII. században bevándorolt bajor telepesek voltak Fittich névvel, amely „szárnyat, ruhacsücsköt" jelent. Családja ősrégi Rajna vidéki polgári család, amely nem egy polgármestert adott Strassburgnak, Wormsnak, Heidelbergnek. Az 1912-ben elhunyt édesapja már a Fettich nevet használta. Édesanyja is régi német család sarja volt: Haffner Emma néven, amelyet később Révy-re magyarosítottak. Három fiútestvére közül Ferenc gyermekként meghalt, László katonatiszt lett, György orvosként Kanadába emigrált 1958-ban. Ennek csak azért van jelentősége, mert a német nemzeti szocialista (náci) uralom idején (1933-1945) először éppen a német gyökereit igyekeztek kihasználni és felhasználni ellene, őellene, aki soha életében nem politizált, s mindig, minden körülmények között magyarnak vallotta magát! 1939-ben kezdődött. Ez volt a keresztút első kis stációja.

A Magyar Nemzeti Múzeumban, ahová 1923-ban múzeumi szakdíjnokként került, majd 1926. június 30-tól a IX. fizetési osztályba sorolt múzeumi tisztté nevezte ki Hóman Bálint főigazgató. A munkatársai: Hillebrand Jenő, Mágócsy Nelli és Gallus Sándor 1939-ben, gróf Zichy István főigazgató tudtával, állítólagos németbarátsága miatt, feljelentették. Rágalom volt mindez, de megtapadt, mert 1941 augusztusában maga Zichy István (talán bosszúból?) ajánlotta az akkor már kultuszminiszter Hóman Bálintnak Fettich Nándor Kijevbe küldését.

„Fettich Nándor I. osztályú múzeumi őrt a német-magyar megszállás alá kerülő orosz városok múzeumaiban a népvándorlási és a honfoglaláskor magyar vonatkozású

Fettich Nándor Kijevben, 1941-ben

anyagának számbavételével megbízni szíveskedjék. Több ízben (1926, 1935) járt régészeti tanulmányúton Oroszországban, az orosz szakirodalmat ismeri és az orosz nyelvet olvasásban és beszédben kielégítően bírja." „Magyar részről dr. Fettich Nándor és dr. László Gyula fognak részt venni a német hadsereg által megszállt orosz területeken folyamatba tett régészeti munkálatokban." Volt ugyanis ekkoriban egy magyar-német őstörténeti együttműködési egyezmény.

Mai szemmel nézve talán hibának minősíthető, hogy e két kiváló magyar szakember elvállalta ezt a „megalázó szolgamunkát" – ahogyan maga írta a naplójában (II/147. oldal).

Sőt a német hadsereg egyenruháját is magukra öltötték, mert nagyobb biztonságot adott, mint a magyar katonai egyenruha, noha Fettich Nándor szeretett volna a német egyenruhára legalább magyar felségjelvényt tenni, „ha már magyar katonai egyenruhát odahaza a legjobb akaratunk ellenére sem kaphattunk"! „A német tiszti egyenruha minden ajtót megnyitott előttünk."

Fettich Nándor mind a magánéletéről, mind a szakmai munkájáról naplót vezetett, sőt: naplókat vezetett. Három naplósorozata maradt ránk: a privát naplója 14 kötetben, az ún. Ostrom naplója, amelyet a Magyar Nemzeti Múzeum 2000-ben megjelentetett (annak is két változata készült: egy eredeti és egy 1962-ben írt, a vad kommunista Fülep Ferenc, a Magyar Nemzeti Múzeum főigazgató elvárásai szerint!) és harmadjára az ún. Kijevi napló, amelynek magyar nyelvű megjelentetése mindmáig nem történt meg, jóllehet Fodor István főigazgató ezt többször, nyomatékosan megígérte. „Fettich Nándor naplóját érdemes lenne megjelentetni. Erre én már több kísérletet tettem, sajnos eredménytelenül, mivel a kiadás költségeit semmilyen forrásból nem tudtam előteremteni." (1992. február 17.)[1] Az ukránok azonban 2004-ben Kijevszkij szogyennyik címmel a Szófija Press kiadó révén közzétették a naplót! A hivatalosak nyomban megjegyzéseket fűztek hozzá, így Fodor István, „Magyar régészek a háborús Kijevben" címmel. Mi a baj ezzel a kijevi naplóval itt minálunk? Elsősorban a szolgalelkűség és az idegenszívűek nyomasztó szellemi terrorja a mozgatórugó még mindig, és még sokáig.

Fettich Nándor és László Gyula 1941. december 3-tól 1942. január 19-ig valóban

1 A kijevi napló később megjelent.

Kijevben dolgozott a német katonai parancsnokság felügyelete mellett, azzal a céllal, hogy megmentsék a kijevi Történeti Múzeum felbecsülhetetlen kincseit és elkészítsék a magyar őstörténet számára rendkívül fontos leletek fotó és rajzos dokumentációit.

Megrázó képet fest Fettich naplója az ukrán nép iszonyatos szenvedéseiről és a németek gőgös hatalmaskodásairól. Pontosan leírja az ő segítőkészségüket és tisztességes, baráti kapcsolataikat a kinti szakemberekkel, akiket mindvégig kollégáikként kezeltek.

Fettich Nándor és László Gyula a kijevi Lavra kolostorban, 1941-ben

A német hadsereg 1941. szeptember 19-én vonult be Kijevbe és nagy pusztítást végeztek. Igaz, nemcsak ők, hanem a visszavonuló Vörös Hadsereg, illetve a kommunisták is, mivel csaknem minden fontos középületet aláaknáztak és amint lehetett, felrobbantottak. Így vált romhalmazzá a Lavra kolostor csodaszép székesegyháza, számos más épülettel együtt. Volt olyan épület, amelyben 3, ill. 10 tonna robbanóanyagot találtak a német tűzszerészek, általában a fűtőtestekbe szerelve. Állítólag a zsidó vezetők tudtak az elaknásításról. Rövid időn belül 40-45 000 zsidó embert mészároltak le a németek, de az ukránokkal is – akárcsak a lengyelekkel – úgy bántak, mint nem emberi lényekkel. „Az ukrán annyi, mint a kutya" – mondogatták a németek. A két magyar tudós elszörnyedve tapasztalta mindezeket, de a szakmai munkára összpontosítottak a szörnyű hidegben (mínusz 30-35 fokban). „A székely László Gyuszinál senki sem utálja jobban a németeket, én azonban kértem, legyen okos és ássa el privát felfogását. Meg is fogadta a derék fiú és jó képet vágott Kijevben még a legfelháborítóbb esetekben is, amikor engemet /a német származásút!/ már kezdett elhagyni a türelem." – írta a naplójában (Napló II/155).

László Gyula fényképezte és csomagolta a régiségeket, Fettich Nándor rajzolta és leírta a leleteket. Többek között szkíta, szarmata, germán anyagokat. Az általam 1971-ben feldolgozott oroszföldi szkíta csörgők egy csoportjának a fényképei is Fettich professzor úrtól származnak. Számos tárgyat a kiállítási vitrinekből szedtek ki és csomagoltak ládákba. A kiállítási módszert is alaposan megfigyelték és követendőnek ítélték. Erről László professzor úr 1945-ben az Erdélyi Múzeum első kötetében „A korszerű régészeti múzeum. Tanulságok a kievi Történeti Múzeum kiállításáról" címmel számolt be. Kétségtelenül voltak súlyos vétkek is a régiségeket illetően, mivel a kiküldött német szakemberek sok mindent Berlinbe szállíttattak (pl. a germán típusú fibulákat, Rubens

egyik híres festményét Himmler számára, etc., sőt egyesek Ferntransport-nak minősítették az egész múzeumi anyagot, s egyes jelentések szerint kétszáz ládát Harkovba küldtek, ahol nagyobb részt megsemmisültek a múzeumi kincsek), ők azonban mindvégig tiltakoztak ez ellen és senkinek nem engedték meg egyetlen tárgy eltulajdonítását sem! Az aláaknázott Lavra múzeumból a belső város egyik biztonságos épületébe hordták át a szépen becsomagolt anyagokat azért, hogy megmentsék! Magukkal csak foto üveglemezeket hoztak, például a martinovkai lelet fényképfelvételeit. László Gyula egyébként 300 fényképfelvételt készített, amelyek nem váltak máig sem közkinccsé. Vajon miért?

Fettich Nándor 1924/25-ben a zeneakadémia növendéke volt, kiválóan játszott fuvolán, zongorán, csellón, sőt nagybőgőn is. S hogy mennyire művelt kultúremberek voltak ebben az elvadult és szörnyű világban is, jelzi, hogy Kijevben is, pihenésként, klasszikus darabokat zongoráztak egy ügyesen megszerzett zongorán, hangversenyekre jártak, noha szinte sehol nem volt fűtés a városban.

Hazatérésük után, mint hamu alatt a parázs, elcsitultak a támadások Fettich Nándor ellen, ám 1945 februárjában már feljelentéssel fenyegették meg a kollégái, előhúzván a fiókból az Egyedül vagyunk című újság 1942. januári számát, amelyben közzétettek néhány Kijevben készült fényképet: négy német egyenruhás tiszt áll a kijevi Lavra kolostor Mennybemenetel székesegyháza előtt, Rudolf Stampfuss, Wilhelm Hülle, Fettich Nándor és László Gyula. Fettich és László a kijevi metropolita palotájának temploma előtt német egyenruhában. 1945. március 1-én korábbi kedves kollégája, Kretzoi Miklós feljelentette a politikai rendőrségen, hogy Fettich Vesenmayer birodalmi nagykövet embere volt. E hazug rágalom életveszélyes volt a szovjet megszállás legdurvább időszakában. Fettich Nándor erről így írt naplójában: „Én soha német, orosz, francia vagy angolbarát nem voltam és nem is leszek. Amikor a magyar kormány Oroszországba küldött német kötelékben, akkor is a kultúra, nem a politika szempontjait képviseltem. Ezt legjobban maguk az oroszok méltányolták, akik nekem és László Gyulának a múzeumi mentő munkánkért köszönetet mondtak most nyáron a rádió útján." (Napló VII/54. oldal). A Világosság című újság 1945. április 1-én cikket jelentetett meg Jékely Zoltán tollából: „Beszélgetés a honfoglaláskori régészet tudósával (László Gyulával), akit kievi magatartásáért megdicsértek egy moszkvai kongresszuson" címmel, s ez is kiemelte a szovjet fél elismerését. „A tudomány az én világom, nem pedig a politizálás, amellyel szinte húsz éve nyaggatnak gazember irigyek, tolakodó, nyavalyás, tehetségtelen fráterek. Én tudománnyal foglalkozó ember vagyok, akit itthon és külföldön is megbecsülnek, nem pedig politizáló svihák, sem pedig nyomorult konjunktúra-lovag, mint azok, akik arcátlanul támadnak rám a sötétből." (Napló IX/219. oldal.)

A magyar értelmiség árulása nem mostanában kezdődött, bár napjainkban talán a legdurvábban mutatkozik meg, amint láthatjuk a mostani történésekből is. A hivatalos szakma emberei elsősorban azért támadták Fettich Nándort, mert messze tehetségesebb, szorgalmasabb, termékenyebb és tisztább volt, mint a társai! Soha nem hazudott, kimondta az igazságot. S mindez manapság nem így van? Naplójában (III/8. oldal) így írt erről: „Tíz évig azt hittem, hogy példaadó, szorgalmas munkával még a kősziklákat is megindíthatom. Minél nagyobb eredményeket értem el tudományos munkáimmal itt-

hon és külföldön, annál inkább megromlott a helyzetem társaimmal szemben és részben féltékenykedésükből eredő támadásaikra reagálva, részben pedig a velem született nyers szókimondásokból kifolyólag, annál inkább nőtt az agresszivitásom." „Általános emberi gyöngeség, hogy nem annyira a tettekről, mint inkább arról ítélnek meg bennünket, amit mondunk, s főleg, hogy azt miképpen mondjuk. Magyarországot a szóbeszéd varázsa hazájának tekintem." – írta a Napló II/49. oldalán. „Fölfelé is harcba szállok, nemcsak lefelé!" (Napló III/51. oldal.) „Irodalmi munkásságom kb. akkora terjedelmű, mint összes, ma élő budapesti régészé együttvéve… s ez az egyik legnagyobb bűnöm." (Napló V/63. oldal.) Bizony ez így van, gondoljanak a magamfajta ember meghurcolására és kirekesztésére.

Fettich Nándor tudatában volt annak, hogy nem átlagember: „Ha már eddig is némileg kiváltam az átlagemberek sorából, azt elsősorban a művészeteknek köszönhetem." (Napló III/51. oldal.) 1941-től a rendszeres muzsikálás mellett ötvösködött és festett is, mégpedig kiváló eredménnyel.

Már az 1945-ös szovjet megszállás előtt is egyre durvábban támadták az „emberarcú férgecskék" (Napló V/55. oldal), jóllehet igyekezett közszereplésektől visszavonultan dolgozni, néhány kivételtől eltekintve sem egyetemi oktatást, sem előadásokat nem vállalt. 1943 márciusában a „Magyarság őstörténete" címmel megtartotta ugyan előadásait, de az 1940-ben visszatért Kolozsvárott, a neki Hóman Bálint által felajánlott katedrát nem fogadta el, maga helyett László Gyulát ajánlotta. Intenzíven dolgozott. Ezekben az években írta meg a hunkori nagyszéksósi leletről, a bécsi ún. Nagy Károly-szablyáról szóló könyvét, Győr népvándorlás kori történetét, a késői hun fémművességet és az Altungarische Kunst-ot. Egyre többen haragudtak rá, s alig várták, hogy megtámadhassák. 1944-ben hiába mentette meg a Nemzeti Múzeumot a barbár orosz támadásokkal szemben – Dunaharasztiból, illetve Kunszentmiklósról beköltözött a Magyar Nemzeti Múzeum épületébe – küzdve a rombolások ellen, amikor például a MNM alagsorában lóistálló volt, „az éremtár úszott a lóganéban", mindenütt szétszórt könyvek és műtárgyak tömege hevert (Napló VII/53. oldal), majd tűz ütött ki a lapidáriumban, sokan magukra hagyták őket. Fettich Nándor megszervezte a MNM védelmét, amit 1945 januárjában még elismertek: „A magyar kultúra egyik legnagyobb fellegvára, a MNM, aránylag jelentéktelen károkkal vészelte át Budapest pusztulását. A múzeum több tisztviselője és munkása a mai napig a helyén maradt, a pincék egy részét átalakították óvóhellyé és ott laknak még ma is. Ezeknek a munkája következtében megmaradt ez a fontos nemzeti vagyon. Hogy így történt ebben a legfőbb érdem dr. Fettich Nándor helyettes főigazgatóé..." (Szabad Nép 1945. január 26.)

A kollégák azonban nem nyughattak, hiszen a fölöttük álló tehetséget el kell pusztítani. A feljelentgetések nyomán 1945 márciusától már az államrendőrség nyomozói zaklatták, közölve vele: „Kedves Tanár úr! Önnek igen sok ellensége van!" Hogyne lett volna, hiszen sokkal-sokkal tehetségesebb volt, mint a környezete. Az igazán nagy és jelentős emberek, mint Kodály Zoltán, Bakay Lajos, Zilahy Lajos, Supka Géza mellette álltak, együtt próbáltak fellépni a magyar szellemi élet Gödöllőn fogva tartott jeleseiért 1945 szeptemberében. De mindez nem sokat segített. 1945. április 25-én a Kis Újság-

ban éles támadás érte „Múzeumigazgató, mint SS-tiszt" címmel. Ugyanakkor durván támadták Mályusz Elemért is! Teljesen érthető, hogy a kommunista igazoló bizottság megbélyegzi és – az élete delén álló, 45 éves embert! – kényszernyugdíjazással elbocsátják, az alábbi indoklással: „Dr. Fettich Nándor igazgató 1944 márciusáig németbarát, majd óvatos, később oroszbarát politikai magatartást tanúsított… Fettich Nándor igazgató, annak ellenére, hogy kiváló és tehetséges szakember és a népellenes törvényekkel sújtott személyekkel szemben humánus magatartást tanúsított, a magyarság sorskérdéseivel szemben azonban nem tanúsított olyan határozott magatartást, amely képességénél és a MNM-ban betöltött vezető szerepénél fogva részéről mindenképpen kívánatos lett volna, s így politikai szempontból alkalmatlan arra, hogy a demokratikus, népi Magyarországban közhivatalt töltsön be." Kelt 1945. május 7-én, Ortutay Gyula elnök, etc. 1945 júliusában még visszahelyezték az állásába, mert szót emelt érte Szekfű Gyula, Deér József, Hajnal István, Mozsolics Amália, s bebizonyosodott az ellene felhozott rágalmak alaptalansága, sőt 1946-ban sem került B-listára.

Fettich Nándor, sokaktól eltérően, mint Alföldi András, Bárányné Oberschall Magdolna, Pásztoryné és sokan mások, nem hagyta el a hazáját, s ez lett a veszte. 1949 januárjában, mondvacsinált ürüggyel, ismét támadást indítottak ellene és azonnali hatállyal elbocsátották, másodjára is kényszernyugdíjazva őt! Az ürügy az ún. Eszterházy-kincs volt, amely letétben volt a MNM-ban, s amelyet még 1944 decemberében elvitt Eszterházy Pál herceg, teljesen törvényesen. Az más kérdés, hogy Eszterházy herceg a műkincsek egy részét a soproni erdőben, másik részét a budai palotában rejtette el, mert ki akarta vinni a megszállt országból, s erre fény derült. „Engem most harmadszor ítéltek el e falak között, a végzésbe belenyugszom, nem föllebbezek. Többé a helyemre nem térek vissza soha! Engem csak megaláztak és bántalmaztak, de én itt maradok hűségesen." (Napló XI/49. oldal.) A svájci freiburgi egyetem nyomban meghívja professzornak, ám ő így válaszolt: „sohasem disszidálok!" (Napló XI/39. oldal.) 1949. március 31-i hatállyal véglegesen nyugállományba helyezték 49 évesen. Aláíró: a kétszínű, renegát és karrierista Ortutay Gyula. Nyugdíja: 380 Ft volt.

Fettich Nándor munkakönyve 1955-ből: betanított munkás!

Fettich Nándor, a legképzettebb, a legtehetségesebb, a legtermékenyebb magyar régész egyfelől teljes létbizonytalanságba, másfelől szakmai süllyesztőbe került. Ez a magyar módi – azóta is!

Amikor 1944 őszén a bácskai Magyarkanizsáról elűztek bennünket is, mi, gyerekek a Kiskőrös melletti

Akasztó községbe kerültünk a rokonainkhoz, mint menekültek. 1950 nyarán itt találkoztam először Fettich Nándorral, a nagyon kedves Nándi bácsival, akinél az volt a roppant feltűnő, hogy egyszerű mérnöki napszámos létére csodálatos dolgokról tudott mesélni, nyelveket beszélt, s állandóan járta a határt egy Balás Vilmos nevű társával, aki (eredetileg a m. kir. Belügyminisztérium osztálytanácsosa) figuráns volt, s régészeti lelőhelyeket kerestek. Én már akkor megszállottja voltam a történelemnek, de nem is sejtettem, hogy a legnagyobb élő régésszel találkozhattam.

Fettich Nándor akadémikus, a MNM Régiségtár igazgatója 1950-51-ben mérnöki napszámos, majd Vízügyi Tervező Iroda figuránsa, 1954 áprilisától a Boráros tér melletti Angyal utcai Csillag Játékárugyárban közönséges alkalmi munkás, ahol „elhasznált konzervdobozok szétszedése és lemez-anyagának sík lappá kalapálgatása" a munkája egy – mellesleg – ötvösművésznek! (Napló XI/39. oldal). Jó munkája jutalmaként játékautók ponthegesztését bízták rá. 1955-ben először iktató irodista az Áruforgalmi irodán, majd a Malomszerelő és Gépjavító Vállalatnál betanított bádogos.

Nem sokan bírták ki ezt a sok szörnyű megpróbáltatást. Jánossy Dénest az ÁVO letartóztatta, Zichy István gróf, a Magyar Nemzeti Múzeum főigazgatója és Végh Gyula, az Iparművészeti Múzeum főigazgatója főbe lőtte magát (ez utóbbi Bozsokon). Fettich professzor úr azonban állta a sarat: „Sem a legnehezebb testi munka, sem a többi testi vagy fizikai körülmény nem tört meg". 1950-ben még bizakodik, hiszen az új akadémiai II. Osztály tanácskozó tagjává választják, hamarosan azonban a legaljasabbul megalázzák, amikor az új szovjet típusú Tudományos Minősítő Bizottság (Tolnai Gáborral az élen) 1952 októberében közli vele: „eddigi tudományos munkásságát felülvizsgálta és a TMB megállapította, hogy eddigi tudományos munkásságát a tudományos (kandidátusi) fokozat elnyerésére nem tartja elegendőnek!" Minden címétől megfosztják, s a legjobb barátai is elfordulnak tőle. Teljesen magára marad. „Gyermekeim (két leánya, akik Európa-hírű muzsikusok lettek) kegyelem kenyéren élnek!" „Mindenki jót akar nekem, én meg az utcára kerülök hónapokra egy fillér nélkül." (Napló XIV/29. oldal.)

Az 1956-os forradalomban nem vesz részt, de amikor meghallotta, hogy a MNM II. emeletén tűz ütött ki, a megalázott, kirúgott, lefokozott Fettich Nándor rohant oltani a tüzet, míg a többiek közül senki sem volt jelen.

1957-ben szülőföldjén, Vas megyében végzett néprajzi gyűjtést (regösénekek), majd 1959-ben a MTA Régészeti Kutató Csoportja – próbaképpen! – néhány hónapra felvette ásatási technikusnak (!) és megengedték, hogy 1959. április végétől november 20-ig, illetve 1960-ban május 24-től június 9-ig vezesse a pilismarót-basaharci avar temető feltárását. 1961-ben felszólítják, hogy adjon be disszertációt a kommunista TMB szempontjai szerint és vizsgázzon le (61 évesen, akadémikusként!) kis senkik előtt. Nem hajlandó erre! A basaharci avar temető feldolgozásával rekordidő alatt készült el, de csak a sírleírásokat akarják közzétenni. 1965-ben a Studia Archaeologia sorozat harmadik köteteként mégis megjelenhetett az egész mű.

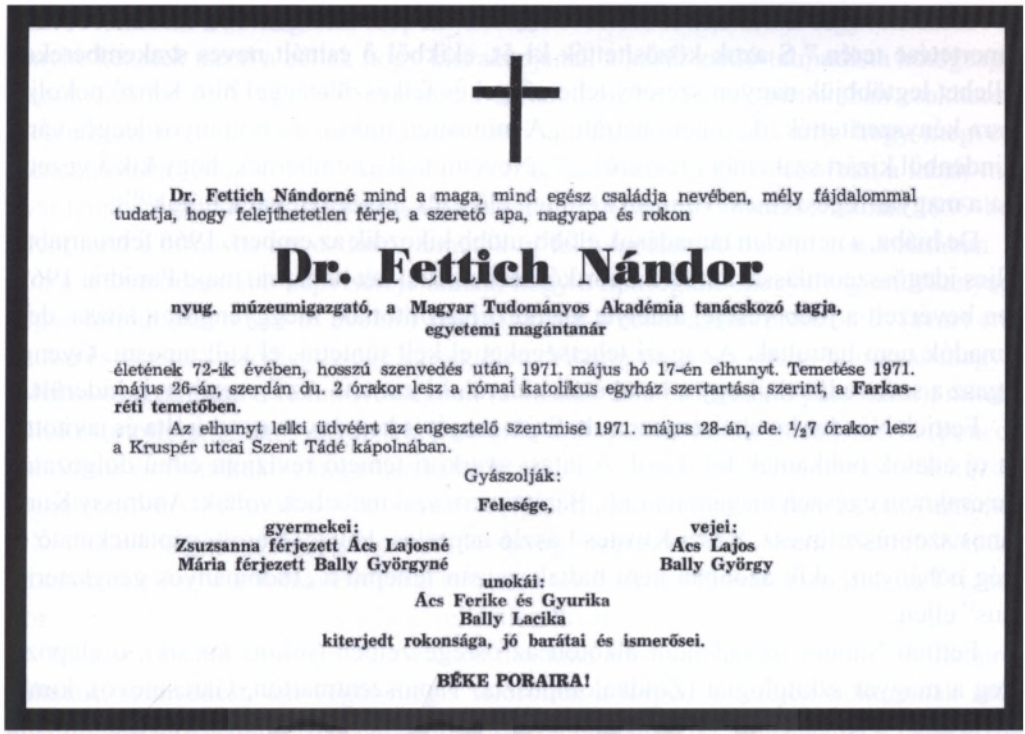
1961-ben ismét kéri, hogy „minősítésem rendezésével és könyveim kiadásával tegye lehetővé a MTA, hogy hivatásomnak megfelelően a régészeti tudományos munkát méltányos feltételek mellett végezhessem." (Napló XIV/29. oldal.) A vad kommunista

Fettich Nándor a pilismarót-basaharci ásatáson, 1960-ban. Ellenőrző látogatást tart Gerevich László és Castiglione László

Kónya Sándor, a MTA II. Osztályának szaktitkára 1961 júniusában „nem emel kifogást az ellen, hogy a Régészeti Kutató Csoportnál részmunkák elvégzésére, a nyugdíjasok számára engedélyezett mértékig foglalkoztassák". Majd újabb hivatalos irat érkezik hozzá: „1961. október 25-én a TMB foglalkozott a kandidátusi fokozat odaítélése iránti kérelmével és úgy határozott, hogy egész eddigi tevékenysége alapján kérésének nem ad helyt!" Aláírás ismét: Tolnai Gábor titkár. „Teljesen tönkretett, utcára lökött régész vagyok" – írja a Naplójában, amelynek írásával 1961 őszén felhagy! Házal a múzeumoknál, ki fogadná be? 1963-ban a veszprémi Bakonyi Múzeumban dolgozott, 1964-től pedig az akadémiai Régészeti Intézet kisegítőként alkalmazta 500 Ft havi díjért. Gyermekkorom után másodjára ekkor, 1965-ben találkoztam Fettich Nándor professzor úrral, Nándi bácsival. Ekkor, mint akadémiai elnöki ösztöndíjas dolgoztam a Régészeti Intézetben, s a folyosóra kitett íróasztal két oldalán ültünk: Ő és én. Fénykép negatívokra kellett leltári számokat írnunk tustintával. Mechanikus, technikusi, favágó munka volt, de zokszó nélkül végezte. S közben mesélt és tanított engem. Sokszor mondta: „Nekem még egy íróasztalom sem lehet az intézetben." 1969. március 31-ig volt itt alkalmazásban, majd külső munkatárs címet kapott, de ez díjazással nem járt. 70. születésnapján, amikor a régész és történész társadalomból hivatalosan senki sem köszöntötte, ötödször került kórházba. 1971. május 17-én hunyt el.

Teljes kitagadásának és mellőzésének legfőbb oka a zempléni honfoglaláskori sír feldolgozása volt, amelyre 1962 októberében, mint berufenster Fachmann (legilletékesebb szakember) kapott megbízást a szlovákoktól, a nyitrai Régészeti Intézet igazgatójától, Anton Točiktól. A most Szlovákiához tartozó Zemplén község területén, a Bodrog partján fekvő Szélmalomdombon került elő 1959-ben egy gazdag magyar sír, 11 hamvasztásos temetkezés között. Budinsky-Krička tárta fel egy 21 x 18 m átmérőjű és 160 cm magas halomban (4. kurgán). A sír mélysége a halom tetejétől 302 cm, a földszinttől 144 cm. A sírgödör mérete: 370 x 240 cm, tájolása Ny-K. Fakereten belül volt a fatörzsből kivájt 210 x 58/70 cm-es koporsó. A sírgödör keleti harmadában, az északi oldalon feküdt a részleges ló csontváz. A tölgyfa koporsóban fekvő halott csontvázából csak kevés maradt meg, mert a csersav szétmarta a testi maradványokat. Mellékletek:

Dr. Fettich Nándorné mind a maga, mind egész családja nevében, mély fájdalommal tudatja, hogy felejthetetlen férje, a szerető apa, nagyapa és rokon

Dr. Fettich Nándor

nyug. múzeumigazgató, a Magyar Tudományos Akadémia tanácskozó tagja, egyetemi magántanár

életének 72-ik évében, hosszú szenvedés után, 1971. május hó 17-én elhunyt. Temetése 1971. május 26-án, szerdán du. 2 órakor lesz a római katolikus egyház szertartása szerint, a **Farkasréti temetőben.**

Az elhunyt lelki üdvéért az engesztelő szentmise 1971. május 28-án, de. ½7 órakor lesz a Kruspér utcai Szent Tádé kápolnában.

Gyászolják:

Felesége,

gyermekei:
Zsuzsanna férjezett Ács Lajosné
Mária férjezett Bally Györgyné

vejei:
Ács Lajos
Bally György

unokái:
Ács Ferike és Gyurika
Bally Lacika

kiterjedt rokonsága, jó barátai és ismerősei.

BÉKE PORAIRA!

Fettich Nándor gyászjelentése

vaskés, csiholóvas, kovakő, vödör, nyíltegezben 7 db nyílcsúcs, vas koptatóval ellátott, aranylemezzel és bőrrel bevont fahüvelyben, aranylemezzel bevont markolatú szablya, hegyével a koponya felé. A fej mellett aranyozott ezüstcsésze, arany nyakperec, arany fülkarikák, arany kar- és lábkarikák, aranyozott ruhadíszek (172 db), füles bronzgombok, öntött övdíszek, szíjveretek, szíjvégek (80 db), csatok. A két vállnál 5 db aranyozott ezüst hajfonatkorong, ezüst pikkelymintás lószerszámdíszek (235 db), 6 falera, 4 csengő, feszítőzabla, hevedercsat, kengyelpár, köles maradványok, textíliák, szőrmék és bőrök. A tárgyak zömén erős kopottság volt észlelhető.

Fettich Nándor ezt a páratlanul gazdag, magyar sírt Álmos nagyfejedelemmel azonosította, akit – amint az írott források megőrizték – megöltek. A múlt teljes mértékben soha nem ismerhető meg, ezért feltevésekre voltunk, vagyunk és leszünk kényszerítve. Nincs és soha nem is lesz bizonyíték arra, hogy ez a gazdag sír Álmos fejedelemé volt, ez azonban nem lehet ok arra, hogy egy nagy tudóst porig alázzanak, kicsúfoljanak, nevetségessé tegyenek! A hivatalos szakma nagy dühvel rohant neki Fettich Nándornak, és megcsúfolva a tudományos kutatás szabadságát, vitaüléseket rendeztek 1965-ben, és az azt követő években, ahol kinyilvánították: könyve nem jelenhet meg, mert az a magyar tudomány szégyene! Mindezt úgy mondták, hogy a könyv kéziratát nem olvasták el. Szinte senki. Nem is jelent meg, csak 1973-ban, két évvel a szerző halála után. Hazaárulással és nemzetellenességgel vádolták meg azok, akik nem átallottak hosszú évtizedeken át – karrierizmusból – a bolsevizmus szekértolói lenni. „Ezek a magyarsá-

got velem szemben védik, akinél többet egyikük sem tett a magyarság ősi kultúrájának ismertetése terén." S azok közösítették ki őt, akikből ő csinált neves szakembereket, jóllehet legtöbbjük nagyon szerény tehetséggel és felkészültséggel bírt. Kínzó pokoljárásra kényszerítették, de ő nem hátrált: „A minősített tudósokra botrányos leégés vár a mindenből kizárt szakember részéről…" „Nevetni kell az embernek, hogy kik a vezetői ma a magyar régészetnek. Honnan kerültek elő ezek a szörnyű karikatúrák?"

De hiába, a nemtelen támadások előbb-utóbb kikezdik az embert. 1966 februárjában teljes idegösszeomlással került a Sportkórházba közel két hónapra, majd Parádra. 1967-ben bevérzett a jobb veséje, amelyet később eltávolítottak, meggyengült a látása, de a támadók nem hátráltak. Az igazi tehetségeket el kell tüntetni, el kell taposni. Gyenge vigasz a szenvedőnek, hogy a halál után kiderül, ki mit tett. Az ő esetében is kiderült.

Fettich Nándor kritikus ember volt. Saját magát is keményen megbírálta és javította, ha új adatok bukkantak fel. Lásd: A jutasi avarkori temető revíziója című dolgozatát. De csaknem egészen magára maradt. Barátai nem szakmabeliek voltak: Andrássy Kurta János szobrászművész, Keszi Kovács László néprajos, Falvay Károly néptánckutató és még néhányan, akik azonban nem tudtak igazán fellépni a „tudományos gengszterizmus" ellen.

Fettich Nándor maradandót alkotott az ősrégészetben (őskori kocsik), ő alapozta meg a magyar szkítológiát (Zöldhalompuszta, Tápiószentmárton, Garcsinovó), kimutatva, hogy a Kr. sz előtti VI. századtól a Kárpát-medencében valódi szkíta uralom volt, s ez a térség volt a találkozóhelye a keleti és a nyugati kultúráknak ősidőktől kezdve. Ma, halála után 35 évvel, persze sokkal többet tudunk, de etikátlan őt a régészeti kutatás kerékkötőjeként emlegetni (Vékony Gábor). Számos megállapítása ma is érvényes, sőt már 1927-ben hangoztatta, hogy a szkíta aranyszarvasokat felvarrták valamire, s azt is, hogy a szkíta-szarmata-hun állatstílus kontinuitása tagadhatatlan, egészen a magyarokig. Így teljesen alaptalan a maiak görcsös bizonykodása amellett, hogy a szkíta népek irániak lettek volna. Zseniálisan mutatott rá a szkíta-avar művészet rokonságára, az avar griffes-indás művészet eredetére és időrendjére, a nagyszentmiklósi kincs avar voltára (amelyet a maiak egyszerűen eloroztak tőle!).

Amikor Vas megyébe vetett a sors (1977 után), Fettich Nándor emlékére vállaltam el a vasasszonyfai avar temető feltárását, ahol 1924-ben ő maga is megfordult. Fettich Nándor az avar kori művészet virágzását a Kárpát-medencében lokalizálta, erős bizánci antik hatást kimutatva, de élénk érdeklődést tanúsított a germán emlékanyag iránt is. A nagyszentmiklósi kincset is avarnak tartotta, Bóna István és Bálint Csanád az ő nézetét sajátította ki, magyarán: lopta el! A maiak nagy része tehát az ő nyomdokain jár, nagy felfedezőknek tartva magukat, de őt természetesen alig idézik. Ugyanez vonatkozik az ólom, ón és az ezüst bevonatú veretekre is. Nem volt meggyőződve az avar időrend helyességében sem, amint az ő nyomdokain haladva, magam is elvetem a jelenleg érvényes avar kronológiát.

A magyarság őstörténetének és régészeti emlékeinek meghatározásában és jellemzésében is maradandó érdemei vannak. Mindenekelőtt ő volt az elsők egyike, aki hitet tett amellett, hogy őseink „nem menekülő, megvert tömegként jöttek be a Kárpát-me-

dencébe, hanem a honfoglalás időpontja előtt 30-40 évvel már óriási fegyverkezési versenybe kezdtek azzal a céllal, hogy kiszakadjanak a kazár zsidó-talmudista közigazgatásból. Kétféle fegyvernemet gyártottak és tanultak be. Ennek birtokában csakhamar megindították az európai hadjárataikat, ami egyáltalán nem vall arra, hogy megvert, menekülő nép lettek volna." Komoly keleti hatást mutatott ki, elsősorban a kazár-magyar fennhatóságú Kijev, a kazárok és a normannok (ruszok) vonatkozásában. 1999-ben jelent meg a hírneves gnyozdovói temetők új feldolgozása Avduszin gondozásában. Ő volt a leghatározottabb képviselője annak, hogy a honfoglaló magyarság emlékanyaga végső formájában a 830-as évektől alakult ki, ám a belső-ázsiai bronzöntés (avar) erős hatása és az ezüst elsődlegessége kétségtelen. Világosan látta a szkíta-hun-avar-magyar folytonosságot mind a fémművességben (a vasnak és a bronznak a párosítása), mind a kultikus motívumokban, ugyanakkor az erős arab-perzsa hatást is felismerte (poncolt pontkörök és vonalkák beütögetése háttérként). A magyar népet hatalmas és erős közösségnek tartotta, akik uralták a dél orosz térséget, majd a Kárpát-medencét, ahol azonban a X. század végére ez a gazdag fémművesség megszakadt és eltűnt. Fettich Nándor mutatott rá először a Volgai Bolgária területén talált sírok (Tankejevka, Bolsije Tyigani, Vorobjevó, Bjelimer) magyar jellegére, amit a hivatalos irányzat mindmáig tagad.

Megismerkedhettünk egy nagy tudós mostoha sorsával, aki kiállt minden megpróbáltatást, szenvedést, ám végül mégis felőrölték a törpék az erejét. Sokunknak szólt a Naplójának egyik részlete: „A csapásokat nemcsak elviselem, hanem semmibe veszem… akik ezt az írásomat olvassák, amikor én már régen nem vagyok az élők sorában, erőt merítsenek maguknak, ha az enyémhez hasonló nehéz helyzetbe kerülnek." (Napló X/A/33. oldal.)

2000 januárjában a XI. kerületi Bartók Béla út 10-12. számú ház falára, ahol lakott, emléktáblát helyeztek el, majd 2001 májusában a Vas megyei Acsádon is, a szülőhelyén. Szép dolog a halál utáni táblaavatás, de nem törli el a sok-sok bűnt és aljasságot, amit életében ellene elkövettek.

Törleszteni kellene az adósságainkat: kiadni újra a műveit, főleg megjelentetni a kéziratos nagy anyagait, a Falvay Károly által megőrzött „Templomi díszítőművészetünk"-et és a „Románkori művészet Magyarországon" című kéziratát. Talán ennek is eljön egyszer az ideje.

(Elhangzott Budapesten, a Magyarok Házában, 2006. október 16-án.)

A VIII. Nagy Szittya Történelmi Kongresszus köszöntése

Számos előadást tartottam életemben a Kárpát-medencei Magyarországon és külföldön, ám most történik meg először, hogy jelenlétem – a szó szoros értelmében – képletes, mivel testi valóságomban – sajnos – nem lehetek jelen.

Három esztendővel ezelőtt borult fel az egész-ségem, amikor aljas és elvetemült féregemberek megtámadtak egy történelmi kiállítás miatt, amelyet egy otthoni kisvárosban, Kőszegen rendeztem meg. A hosszú időn át tartó otromba és gyalázatos támadások következményeként múzeumigazgatói állásomból elküldtek. A szív-motor csak egy ideig bírta a váratlan és rendkívüli megterhelést, mert a magunkfajta ember csaknem védtelen az alattomos aljasságokkal szemben.

Kérem Önöket, tisztelt Barátaim, kedves megjelent Hölgyek és Urak, legyenek hát elnézőek és megértőek, és fogadják ily módon is legszívélyesebb üdvözlésem, valamint baráti szeretettel teli köszöntésem.

A magyar forradalom és szabadságharc ötvenedik évfordulóját ünnepeljük, s itt, az Amerikai Egyesült Államokban élő magyarok között, felemelő érzés emlékezni. Otthon egyre halványul a dicső magyar múlt messze sugárzó fénye, lassan elenyészik az emberekben a nemzettudat, a primitív közöny és a durva önzés kerítette hatalmába a tömegembereket. Elrettenve és kétségbe esve látjuk, tapasztaljuk – szinte minden nap és mindenütt – a magyarul gondolkodó (nemcsak jól-rosszul magyarul beszélő), magyarul érző és a magyar megújulásban hívő emberek számának vészes csökkenését. Hunyadi János világraszóló nándorfehérvári győzelmének 550. évfordulóját hivatalosan Magyarország nem ünnepelte meg, Szent István király ünnepén, augusztus 20-án bekábítószerezett és lerészegedett százezreket ért el a pusztító orkán, az 1956-os forradalom tiszteletére készített, Mansfeld Péterről szóló film vetítésén néhány ember ült csak a nézőtéren. Úgy tűnik, a hatvan éven át tartó kommunista fizikai és szellemi diktatúra meghozta bűzlő és rothadt gyümölcseit. A világot uraló globalista hatalmaskodók csaknem célhoz értek. A nyugati világ, mivel sokkal erőteljesebb talapzaton áll, egyelőre még jobban ellenáll, Közép- és Kelet-Európa szovjet megszállás alól csak nemrégiben szabadult országai azonban nehezebben találnak magukra. De roppant feltűnő, hogy a Trianonban megcsonkolt Magyarország lezüllesztése a leglátványosabb. Az okokat keresve világossá válik, hogy a világuralmat birtokló és bitorló, jól meghatározható népcsoport döntése ez.

A Magyar Zsidók Világszövetségének USA-ban élő szóvivőjét, Dr. Regős Pétert idézem: „Magyarországnak meg kellene újulni erkölcsileg, szellemileg, kultúrájában, de a magyar nép erre képtelen. Csak nem azt várják el tőlünk, zsidóktól, hogy egyik napról a másikra felébredjünk és megbocsássuk szeretteink elvesztését? Én bátran kimondom, mert én nem egy lehorgasztott fejű, gyáva, szar zsidó vagyok, nekem vér van a pucámban, hogy én úgy utálom a magyar népet, hogy azt csak egy költő tudná megfelelő szavakba foglalni… Én ennek a népnek a kultúráját, a karakterét, a minden

alapot nélkülöző nevetséges magabiztosságát utálom. Azt, hogy annak ellenére, hogy a térképen alig található meg ez a gyűszű méretű ország, még nagyítóval is, minden nagyhatalmi vezetőt és nemzetet kioktat… Ezt az istenverte népet azonban nemcsak a holocaust miatt utálom, hanem azért az erkölcsi fertőért is, ami ebben a kis szar országban uralkodik."

Kié hát ez a csonka, maradék ország? S lehet-e egyáltalán igaz története? Megfékezhető-e a szélsőségesen liberális, baloldali sajtó- és médiavilág lelket pusztító rombolása és gyilkolászása? Tűrnünk kell-e, lehet-e, szabad-e, hogy egyesek nyíltan Judapestről szónokolnak és mindenünktől igyekeznek megfosztani bennünket? Becstelenné válik egy nemzet, ha a tönkretételéhez maga is önként hozzájárulását adja! Szörnyű helyzetünket jól mutatják a választási eredményeink.

Amikor feltártam a Kőszegi hegyekben Szálasi Ferenc nyilas nemzetvezető és királyi magyar miniszterelnök földalatti bunkerét, az a cél vezetett, hogy megmentsek és bemutassak egy újkori történelmi emléket, amely a miénk akkor is, ha az egyeseknek nem tetszik. Amikor megrendeztük Kőszegen a magyar királyi honvédség, testőrség és koronaőrség 1920-1945 című katonai kiállítást, az a cél vezetett bennünket, hogy „harag és részrehajlás nélkül" bemutassuk egy adott kor egy szeletét, nem hagyva ki az 1944. október 16 és 1945. március 27 közötti hungarista-nyilas korszakot sem. A bemutatott dokumentumokból kiderült Szálasi Ferenc kormányának felelőssége 210 000 magyar katona és 50-60 000 civil személy pusztulásáért, valamint a háborús szenvedések átmeneti meghosszabbításáért, azonban bemutattuk Szálasi Ferenc igazi arcát is, aki nem volt tömeggyilkos, hanem egy őrültségig fanatikus megszállott. Palotás Pál nemrégiben ezt írta róla: „Ludovikás korom első esztendejét karpaszományosként Egerben szolgáltam… itt találkoztam Szálasi Ferenc akkori vezérkari alezredessel. A vezérkarban kötelező időközi csapatszolgálatát töltötte Egerben. Csak hadiakadémiát végzett vezérkari tiszt tudja elbírálni Szálasi katonai értékeit. Egyetlen szóval: zseni volt. Amellett a társadalom kedvence, rendszeresen templomba járó, gyónó, áldozó hívő, istenfélő keresztény. Hazaszeretete kétségtelen. Időzítése azonban katasztrofálisan elhamarkodott volt. Allegorikusan: akkor ugrott hár-

mas szaltóval a medencébe, amikor már lecsapolták a vizet. Gyanítható, hogy elhitte a német maszlagot a végső győzelemről – talán a titkos fegyver bevetését is latolgatta. Nem tévedett sokat."

A magyar társadalom még el nem bódított része felfigyelt erre a rendhagyó kiállításra, kivált annak tárgyilagos szemléletmódjára és tódult Kőszegre a megtekintésére. Besúgók jóvoltából csakhamar felfigyelt erre a MAZSIHISZ, és nagyszabású támadásba kezdett, különösen azért, amiért bebizonyítottuk, hogy – hamis állításaikkal ellentétben – Kőszegen soha sem működött gázkamra és krematórium. A XXI. század első éveiben megtörtént az a példátlan gyalázat, hogy egy történelmi kiállítást be kellett zárni és le kellett bontani.

A Hungarista Szabadságharcos Mozgalom és a VIII. Nagy Szittya Történelmi Kongresszus vezetői jóvoltából és anyagi áldozatvállalásuk révén elkészült ennek a kiállításnak DVD változata, amely az Önök rendelkezésére áll. A DVD belső használatra készült, nem kereskedelmi forgalmazásra. Talán tisztábban látják az otthoni súlyos, sőt tragikus helyzetet, jobban érzékelik, hogy a magyar nemzet napjainkra a végromlás szélére került, s valóra válhat a költő rémlátomása:

Haljon ez nép, mely oly gazdag hazát kapott,
de hitványak nemzedéke hírt, dicső múltat bitangjára hagyott.
Más teremtsen hazát e földön, e tájon,
más nép, mely majd tudja, hogy
e földdel hogyan sáfárkodjon.

(Elhangzott Clevelandben, 2006. október 23-án.)

Horthy Miklós katonái, Szálasi Ferenc nyilasai

Tisztelt Megjelentek! Hölgyeim és Uraim!

Bizony, nagyon nehéz bevallani a múltat, s még ennél is nehezebb tárgyilagosan, vagyis hitelesen megjeleníteni és tisztességesen bemutatni az elmúlt idők eseményeit.

Sajátságos és sajnálatos, hogy a mögöttünk lévő nyolcvan esztendő történetének és szereplőinek felidézéséhez még mindig nagy bátorság kell. Nem szabadna, hogy ez így legyen, hiszen a történetkutató, a históriás nem bíró, nem az a dolga, hogy ítélkezzen, nem az a dolga, hogy hatalmi érdekeket szolgáljon.

Természetesen mindannyian tudjuk, hogy a jelen politikai hatalma uralja a múltat, s akié a múlt, azé szokott lenni a jövő is. Ezért törekszik minden hatalom befolyásolni, sőt meghatározni a történetírást, s annak különböző megjelenési formáit, mint például a történeti kiállításokat.

Mostani, saját példánkon is láthatjuk, hogy még mindig vannak, ún. tabutémák, még mindig működik az átkos kettős mérce. Számos meghívott notabilitás még azt sem merte vállalni, hogy itt és most megjelenjen.

Pedig mi csak felidézni kívántunk egy korszakot, képeket kívántunk bemutatni a XX. századi Magyarország negyedszázados történetéből, amely akkor is a miénk, ha nemcsak dicsőséges és felemelő eseményeket tartalmaz, noha valóságos értékeit sem szabad eltagadni.

Először is köszöntöm dr. Ravasz István alezredes urat, aki a Hadtörténeti Intézet és Múzeum munkatársa, és átadom neki a szót.

Megköszönöm Ravasz alezredes úr megnyitó szavait. Számosan vagyunk itt, akiket – akár életkoruk, akár részvételük, akár más okok miatt – igen erős érzelmi szálak is kötnek a Horthy-korhoz. Engedtessék meg, hogy megemlítsem, a hátam mögött függő szabadkai országzászló felavatásán, mint kicsi, hároméves gyermek, édesapám kezét fogva, magam is ott álltam az ünneplő tömegben. Mert akkoriban már a gyermekek is

Dr. Ravasz István alezredes és Bakay Kornél

azt hallották, hogy Magyarországot 1920-ban a nagyhatalmak kivégezték. S ha ebbe beletörődünk, a magyarság Európa megvetett vagonlakója lesz. Én már ötéves koromban szavaltam Móra Ferenc 1928-ban írt Magyar imádság című versét:

Legfőbb Hadúr a csillagok felett
Neked mostanság sok bajod lehet,
Mióta rác, cseh s Róma bocskoros
Vakarcsa lett kegyedben a sors.

Először a megjelent egykori katonákat szeretném köszönteni: vitéz Börzsönyi Józsefet, vitéz Wéber Viktort, vitéz Endrey Antalt. Azután e helyről is szeretném megköszönni a rendkívül jelentős támogatást mindazoknak a vállalkozóknak, akik lehetővé tették a kőszegi Szálasi-bunker feltárását, élén Kaltenecker Lajossal.

Külön sorolom fel azokat, akik magángyűjteményük anyagait adták kölcsön ehhez a kiállításhoz: Béky Albert, Börzsönyi József, Giczy József, Horváth Judit, Józsa Béla, Kámán István, Koszorús Ödön, Laborcz György, Libich András, Nagy Zsolt és Wéber Viktor.

Hálás köszönet illeti a bennünket segítő intézményeket: a Hadtörténeti Intézet és Múzeumot, a Magyar Nemzeti Múzeumot, a volt Történeti Hivatalt, a Terror Háza Múzeumot, Budapest Főváros Levéltárát, a Vas megyei Levéltárat, valamint a szombathelyi, a sárvári, a zalaegerszegi és a nagykanizsai múzeumot.

Díszőrség a megnyitón

Ma már tudjuk, hogy az erőnk kevés volt, de a katonáink hősök voltak. Ne csúfolkodjon senki azon, hogy huszárjaink még 1941-ben is lovas rohammal vettek be

A magyar hadsereg katonatiszti egyenruhái

egy orosz állást. S nem azért harcoltak a magyar honvédek a németek oldalán, mert mindannyian nácikká váltak, hanem azért, mert a bolsevizmus réme megülte a lelkeket. Már 1944 előtt is, minden tisztességes magyar elítélte a derék, magyar zsidók törvényekbe foglalt kirekesztését, megbélyegzését, majd elhurcolását.

Úgy látszik, hogy a 83 év óta várt Igazság vonata sem Párizsból, sem Londonból, sem Moszkvából, sem mostanában Brüsszelből nem indult el Magyarország felé. Hiába várjuk.

Ezért, azt hiszem, csak egyet tehetünk: legyünk magyarok Európában, és legyünk európaiak itthon, Magyarországon.

(Elhangzott Kőszegen, a kiállítás megnyitásán 2003. március 19-én,)

A magyar történettudomány és régészet nagyjai: Hóman Bálint

Megidézzük valódi nagyjainkat, emlékezni kívánunk érdemdús elődeinkre. Nem egyszerűen életpályákat kívánok tehát bemutatni, hanem magyar értelmiségi sorsokat. Elsősorban olyanokét, akik elvetemült emberfarkasok gyalázatossága miatt nem élhettek teljes életet, mert életerejük, szellemi fölényük csúcspontján vagy előtte, megfosztották őket az életüktől, akár kivégzéssel, akár kitaszítottsággal és mellőzöttséggel, amely éppen úgy felőrli az egészséget, mint a halálra kínzás.

Nem múltak el a gonosz idők! Az ember formájú ragadozók köztünk élnek ma is. A szadista, brutálisan kegyetlen lények hol fegyőri, hol ávós, hol rendőri egyenruhát viselnek, de a parancsokat nem ők adták és adják ki a magyar emberek, s kivált a magyar fényes elmék kiirtására, megritkítására. Sőt! Napjainkban újra láthatjuk, tapasztalhatjuk, hogy ellenünk, az országrontó vezetők készek és képesek idegen verőlegényeket is bevetni, hiszen október 23-án szerb és izraeli kommandósok is vidáman ütlegelték a magyarokat napi négyszázezer forint gázsiért, olyan vezetők irányításával, mint Lapid Lajos, aki az izraeli miniszterelnök-helyettes: Tom Lapid testvére!

Hóman Bálint dicsőséges és tragikus életpályája azonban nemcsak erről a máig élő rettenetes erőszakról szól minékünk. Elsősorban arról szól, hogy egy tudós, egy történész, hivatása megszállottjaként, vállalhat-e közéleti, politikai szerepet, s ha vállal, elítélhető-e ezért? S ha elítélhető a nemzeti-konzervatív jobboldalon, ugyanúgy elítélendő-e ez a baloldaliak és a szélsőséges liberálisok esetében? Manapság a baloldaliak és a szélsőséges balliberálisok számára egészen természetes, hogy tudósként is politikai szerepet vállalnak. Az MTA egykori elnökei közül elég itt Glatz Ferencre és Kosáry Domokosra utalni. Ez utóbbi személy most, 2006. október 23-án a Felvonulási téren felállított Vaskefe emlékműnél nem átallotta kijelenteni, hogy a mai hatalombirtoklók-bitorlók igenis jogosan ünneplik az 1956-os forradalmat és szabadságharcot! Glatz Ferenc pedig hosszú évtizedeken át büszkén hangoztatta marxista mivoltát és kommunista eszmerendszerét, mindenfajta következmény nélkül. Sőt! Úgy tüntette fel magát, mint Hóman Bálint nagy tisztelőjét.

Hóman Bálintot azonban, akinek a cipővasáig sem értek fel az imént említettek, 1946-ban életfogytiglani börtönre ítélték, megalázták, címeitől megfosztották, majd halálra kínozták úgy, hogy a bűnösök és a tettesek soha, semmiféle büntetést nem kaptak. Ugyanakkor egykori barátja és munkatársa, Szekfű Gyula, aki hosszú évtizedeken át azonosult vele, 1945 után nemcsak elárulta és cserbenhagyta egykori barátját és hatalmas jótevőjét, de teljes mértékben köpönyeget fordított és a kommunizmus, a Szovjetunió, Lenin és Sztálin lelkes magasztalójaként állt be a bolsevikok közé, barátságot kötve Rákosi Mátyással. S eközben olyan történelmi műveket írt, amelyek telis-tele voltak hazug megállapításokkal és hamis következtetésekkel. Pedig Szekfű Gyula komoly és jeles történész volt 1945-ig, aki 1940-ben – Hóman Bálintnak köszönhetően – megkapta a Corvin koszorút is, egy időben Bartók Bélával és Kodály Zoltánnal. Pálfordulása an-

nál kevésbé érthető (vagy éppen ezért érthető?), mivel 1945 előtti műveiben, kivált „Három nemzedék és ami utána következik" címűben, kemény és igaz képet mutat be az újkori Magyarország romlásának egyik alapvető okáról: az asszimilálódni nem akaró és nem tudó galíciai zsidó tömegek által létrehozott ún. budapesti zsidó kultúráról, amely mára – szinte észrevétlenül – az egész ország, az összmagyarság „nemzeti kultúrájává" lett kikiáltva, s hazug módon ránk kényszerítve, teljesen megrontva a magyar szellemiséget.

Hóman Bálint, mint államférfi

Hóman Bálint életpályája tehát arról is szól: hűnek kell-e maradnunk eszméinkhez, szabad-e hazug történelmi képet felrajzolnunk? S ha tévúton jártunk, van-e erőnk ezt felismerni, bevallani és javítani? Szegfűnek nem volt, Hómannak volt!

Hóman Bálint neve úgy szerepel az 1945 utáni életrajzi lexikonokban, hogy „a legreakciósabb, legsovinisztább, antiszemita kultúrpolitikus, aki a fasizmus hazai térhódítását készítette elő és elvadult németbarát volt". Volt, aki „fasiszta kultúrhóhérnak" nevezte. Kell-e mondanom, hogy ezen megbélyegző jellemzésnek csak egyetlen szava volt igaz, hogy ti. kultúrpolitikus volt. Ám az igazság a történettudományban jószerével 1789 óta halott. Mindig a győztesek, a hatalom birtokosai szabják meg a história éppen esedékes változatát. A szellemi zsarnokság döntő hatalomra jutott 1945 után, s minden jel arra mutat, hogy ez mindmáig megmaradt. A világot jól meghatározható hatalmi erők tartják sötétségben és akár terrorral is megfojtják a szabad gondolkodást. A XXI. századra odáig süllyedtünk, hogy neves történészek kerültek börtönbe ún. holokauszt-tagadás miatt!

Hóman Bálint 1885. december 29-én született Budapesten. Édesapja: Hóman Ottó, a kolozsvári egyetem klasszika-filológia tanára (1843-1903), édesanyja Darányi Borbála, testvérei: az 1914-ben hősi halált halt Ottó, Hóman Borbála és Irén. Maga a Hóman család bevándorolt bajor telepes família, eredetileg Hochman néven. A Darányi-családból Darányi Ignác (1849-1927) két ízben földművelésügyi miniszter volt (1895-1903 és 1906-1910), Darányi Kálmán pedig 1935-1938 között ült ugyanebben a székben, majd Gömbös Gyula halála után miniszterelnök lett (1936-1938).

Hóman a középiskoláit az egykori Barcsay (később Madách) Gimnáziumban vé-

gezte, ahol olyan tanárok tanították, mint Angyal Dávid jeles történettudós, a máig is megjelenő Történelmi Szemle alapítója. 1903-ban díjtalan gyakornok lett a budapesti Egyetemi Könyvtárban, s egy időben végezte egyetemi tanulmányait történelem-latin szakon. Tanára volt: Marczali Henrik, Fejérpataky László, Békefi Remig, Kuzsinszky Bálint. 1907-ben államvizsgázott, s 1908-ban doktorált az Árpád-kori városfejlődés témakörből (Magyar városok az Árpádok korában). 28 évesen vette nőül Dáni Borbálát, akitől, öt év várakozás után, két korán elhalt kislány után, egyetlen fiúgyermekük született 1919-ben: Bálint József, az édesapa szeme fénye, akihez a szörnyű váci börtönben is verset írt 1947-ben:

Ó évig csak a szívünkben éltél,
mikor egyre Téged vártunk,
a Kisfiú volt reménységünk,
álmunk, ábrándunk és vágyunk.

Mikor pedig eljött az óra,
s a Kisfiú megérkezett,
mindent feledve csókolgattuk
a két parányi kis kezet.

Hány esztendő telt el azóta,
a Kisfiúból férfi lett,
és nekünk mennyi boldogságot
hozott és igaz örömet.

Különleges tehetség volt Hóman Bálint. Huszonéves korában is ontotta magából a történeti tanulmányokat: Szent László történelmi jelentősége, 1910., Az első állami egyenes adó, 1912., A veszprémvölgyi 1109. évi alapítólevél hitelessége, 1912. Így 31 éves korában már olyan maradandó művet alkotott, mint a Magyar pénztörténet (Budapest, 1916), amely mindmáig numizmatikai alapmű Európában. Természetes és érthető, hogy a rákövetkező évben egyetemi magántanárrá habilitálják. 1918-ban már a Magyar Tudományos Akadémia tagja. 1919-ben, egykori egyetemi társával, az 1883-ban született Szekfű Gyulával együtt, a proletárdiktatúra valódi arcát nem mindjárt ismerte fel. Ebben nyilván közrejátszott kedves tanáruknak, a zsidó származású Marczali Henriknek 19-es szerepvállalása is, aki egyetértett Szekfű tanácsköztársasági egyetemi tanári kinevezésével. Szekfű Gyula ugyanis késznek mutatkozott egy történelmi materializmusról szóló könyvet megírni!

1920 után alapvetően megváltozott mind Szekfű, mind Hóman sorsa. Hóman Bálint, a mellőzött Marczali Henrik utóda lett 1922-ben az egyetemen, de 1924-ben elérte, hogy Szekfű Gyulát is kinevezzék az 1526 utáni magyar történelmi tanszék élére. Mindketten 1925-ben kapták meg a rendes tanári kinevezésüket a kormányzótól. Hóman Bálint 1931-ig tanított az egyetemen, s többek között tanítványa volt az a Váczy Péter is

(Deér József, Mályusz Elemér, Kniezsa István mellett), aki 1945. júliusában – Ortutay Gyulával és Moór Gyulával együtt – indítványozta mesterének, tanárának és jótevőjének kizárását az akadémikusok közül: „Tekintetes Akadémia! Tisztelettel javasoljuk, hogy az Akadémia zárja ki tagjai közül Hóman Bálintot." Életünk során sokszor megtapasztaljuk, hogy sokan nem képesek elviselni, hogy jótéteményekért hálásak legyenek. De ne szaladjunk ennyire előre az időben. 1922 után Hóman Bálint csillaga még magasan fénylett, sőt szikrázóan ragyogott. Ő lett az Országos Széchenyi Könyvtár és a Magyar Nemzeti Múzeum igazgatója, majd az Országos Magyar Gyűjteményegyetem is a kezébe került 1932-től. Ez a szerv egyesítette a magyar közgyűjteményeket: a múzeumokat, a levéltárakat és a könyvtárakat. Jó rendszer volt, sokkal hatékonyabb, mint a jelenleg is fennálló, tulajdonképpen kommunista centralizációs rendszer, amelyet a hatvanas években hoztak létre, s egészen érthetetlenül, máig megtartottak. A közel fél évszázada meglévő ún. országos és megyei múzeumi hálózat régen elavult és provincializálódott.

Hóman Bálint 1922 és 1945 között kétségtelenül a magyar tudományos élet vezéralakja volt, mint vezető történész szinte minden területen befolyással bírt. Alapvetően befolyásolta a hazai történelemszemléletet és a magyar kultúrpolitikát. Kétségtelenül szellemtörténész, a lélektelen adathajhászást nem becsülte, élete minden szakaszában a nemzeti érzés hatotta át, s töretlen optimizmussal kereste nemzeti történetünkben a tiszta igazságot. 1942. decemberében az 1920-ban alapított Kőrösi Csoma Társaság ünnepi közgyűlésén ezt így fogalmazta meg: „Az igazi tudós az igazságba, mint a legnagyobb emberi értékbe, s ez igazság tudományos megközelíthetőségébe vetett hittel, minden elfogultság és előítélet, minden melléktekintet és irányzatosság nélkül vizsgálódik és mérlegel, tárgyilagosan és érdektelenül keresi az igazságot. A tudomány ebben az értelemben egyetemes, nemzetfeletti, művelői egy nagy tudományos munkaközösség tagjai, eredményei hasznosításának sem szabnak korlátot, a népeket és nemzeteket egymástól elválasztó határok. De a tudománynak ez a jellege koránt sem jelenti a nemzeti élettől való függetlenségét, mert az egyetemes tudomány különálló nemzet tudományok összessége."

1942-ben jelent meg Hóman Bálint, Magyar sors – magyar hivatás című kötete, Múlt és jövő alcímmel, Tasnádi Nagy András előszavával. Ebben olvasható: „A nemzetek szabadságának hamis jelszavával hadbainduló ellenségek szétrabolták országunkat, elrabolták véreinket, kifosztották népünket. A nyomukban járó lázadók serege megcsúfolta vallásos hitünket, nemzeti érzésünket, magyar erkölcsünket. Szétzüllesztették hadseregünk érintetlenül maradt részeit és szétbontották a társadalmunkat. Gyermekeink és a széles néprétegek lelkét megfertőztették. A munkást gazdájával, a tisztviselőt elöljárójával, a katonát tisztjével, a hívőt papjával, a gyermeket a szüleivel állították szembe. Mezőgazdaságunkat és iparunkat pusztulásba sodorták. Az utakat és vasutakat tönkretették. Kereskedelmi kapcsolatainkat elszakították. Pénzünk hitelét aláásták. Értékeinket elfecsérelték. Nemzetünk tekintélyét lerombolták. Barátainkat megsértették. Ellenségeinket nem tudták kiengesztelni. Az eszményeitől megfosztott, érzéseiben megcsúfolt, értékeiből kifosztott, méltóságában megalázott nemzet lelkén idegen szel-

lemiség lett úrrá, életformái idegenekké váltak. Jólelkű idegenek könyöradományaira szorult népünkből már-már az önbecsülés érzése is kiveszett…"

Hóman Bálint hittel vallotta: „A szellemi és erkölcsi tényezőket tartom elsődleges történetirányító tényezőknek. A történelmi materializmus egész eszmemenetét teljesen elhibázottnak tartom… A szellemtörténet a lelkiségben, az összes politikai, társadalmi, gazdasági és művelődési mozgalmakat, változásokat szükségszerűen megelőző és irányító szellemi áramlatokban ismerte fel /a mozgatható rugókat/". Ezért az ő igazi jelentősége nem elsősorban a történeti megállapításainak érvényességében keresendő, jóllehet ott is hatalmasat és sok tekintetben maradandót alkotott, hanem annak felismerésében, hogy a magyarság csak önerejére támaszkodva tud naggyá lenni, csak összes erőinek az egyesítésével tud megmaradni. Ennek előfeltétele pedig a nemzetnevelés, a nemzetismeret tantárgyai: az irodalom, a történelem és a művészet oktatása révén. A nemzeti tárgyak érdekében a világtörténetnek háttérbe kell vonulnia, s a magyar történelmet kell sokkal részletesebben tanítani. (Mi Hómant követtük, amikor új történelmi tankönyveket kezdtünk el írni!) Ezért lépett közéleti pályára 1932-ben, jóllehet a politikai karrier sohasem bódította el. 1932-től, kisebb megszakításokkal 1942-ig kultuszminiszter volt, s ezen évtized alatt három egyetemet, sok közép- és szakiskolát, nyolcezer népiskolai tantermet hozott létre, kiegészítve az iskolai hálózatot kultúrházakkal, kórházakkal, gyermekgondozó intézményekkel. Ő vezette be a nyolcosztályos népiskolát, ő tiltotta meg az iskolai testi fenyítést. S Eötvös József, Wlasics Gyula, Klebelsberg Kunó, Hóman Bálint utódaként manapság magyarbálintokat, hillereket láthatunk a miniszteri székben. Micsoda lecsúszás, micsoda értékvesztés!

Hóman Bálint valóban a magyar nemzet szolgája volt, s amint Teleki Pál, ő is sokszor hangoztatta: egyetemi tanárként is tanítónak érezzük magunkat, mi több: néptanítónak. Nemzetnevelő néptanítónak. Igen, ma sem reménykedhetünk másban, minthogy kultúrmunkával készítsük elő a politikai felszabadulás útját! A mai nemzedékek zöme, a hatvan esztendőn át folyó butítás és nemzettelenítés következtében elveszítette a nemzettudatát. Ez persze nem pótolható egyik napról a másikra, hiszen nemcsak az oktatást, de a tudományt is elnemzetietlenítették, kivált a magyarul beszélni megtanult, idegen szívű csoportok, akik a kozmopolita irányzatot mindenek felettinek tekintik. Hóman Bálint így fogalmazott: „Minden magyar tudósnak módot és alkalmat kell adnia, hogy a magyar tudósok társadalmában, tehetségének és képességének megfelelő érvényesüléshez jusson. El kell zárkóznunk azonban minden nemzetellenes elemtől, bármily tudományos mezbe öltözve jelentkezzék is. A magyar tudós társadalomnak ki kell irtania köréből a nemzettelen és nemzetellenes irányzatokat! Ugyanakkor el kell zárkóznunk a legragyogóbb nemzeti színben pompázó tudománytalan dilettánsoktól is, mert a dilettantizmus megölője a tudomány tekintélyének."

Hóman Bálint, mint magyar történettudós, közel három évtizeden át írta szakmunkáit, amelyek közül a legnagyobb hatású és a legismertebb az ún. Hóman-Szekfű-féle Magyar történet hét, illetve öt kötetben (1928-1932), amely hét kiadást ért meg 1928 és 1943 között. Ez a hatalmas munka, amelyet 1990-ben kiadtak reprintben és CD-n is megjelent, számos vonatkozásban túlhaladottá vált, kivált a finnugor származáselmélet

elsődlegessége okán, de más korszakok megítélése is változott, mégis alapmű maradt. Kivált azért is tanulságos, mert lehetőséget teremt két nagyhatású történettudós emberi és szakmai arculatának összevetésére. Az 1883-ban Székesfehérvárott született Szekfű Gyula és a két évvel fiatalabb (Székesfehérvár országgyűlési képviselője) Hóman Bálint életpályájának egybevetésére.

Szekfű Gyula kezdetben visszahúzódóbb, s amíg Hóman már 1916-ban egyetemi tanár, 1918-ban akadémiai levelező tag, ő ezt akkor visszautasítja. Az 1913-ban megjelent Rákóczi száműzetése című műve pedig oly nagy felháborodást váltott ki, hogy sok helyen nyilvánosan elégették a könyvét. Nem sokkal lett népszerűbb az 1917-es Magyar állam életrajza című munkája sem, majd amikor 1919-ben a véres proletárdiktatúra vezetőinek egyetemi tanári kinevezési szándékát sem utasítja el, a vörös bélyeg rajta marad egy ideig, nem is akarják igazolni. Hóman azonban, igaz barátként, kimenti ebből a helyzetből és kiáll mellette! (Majd meglátjuk, mit tesz Szekfű Hómanért 1946-ban!) Nem tudja megérteni Szekfűt, hiszen a vörös diktatúra képtelenségek tömegét követi el, például a jeles tudóst, Fejérpataky Lászlót leváltja a MNM főigazgatói tisztéről és egy Ketzler Hugó nevű zsidó segédmuzeológust nevez ki a helyére, vagy Kohn-Kun Béla tervbe veszi a Szent Korona eladását!

Szekfű Gyula 1920 után vált és kiváló elemzésekkel mutatja be Magyarország sorsfordulóit és súlyos problémáit, mint a nagybirtok-rendszer nyűge és a magyar szellemi élet és kultúra megmételyezése a liberalizmus térhódítása következtében. Felismeri, hogy a rousseau-i bonté naturelle (az emberek természettől jók elmélet) nem igaz. A liberalizmus papundekli-palota, hangzatos emberi jogokkal, a műveletlen tömegek jogainak túlhangsúlyozásával, a dologtalan és könnyű élet szivárványos felkínálásával, ugyanakkor a kötelességek mellőzésével és a haza iránti közönyösség dicsőítésével. A Három nemzedék című könyvben (amely reprintben is megjelent, tessék elolvasni, nagyon tanulságos!) világosan kimondja, hogy Magyarország romlása és szerepvesztése, ide értve Trianont is, elsősorban a XIX. és a XX. században beözönlött galíciai zsidó tömegek hatalmi-gazdasági túlsúlyának lett a következménye. Magyarországon 1840-ben a 12,8 millió lakosból 240 ezer volt zsidó, magyar közel 5 millió, ebből nemes ember 544 ezer, 1871-ben már 541 ezer a számuk, 1900-ban 851 ezer, 1914-ben pedig több mint egy millió a zsidók lélekszáma. Ez példátlan Európában, hiszen amíg Németországban minden 120 polgárra jutott egy zsidó lakos, addig Magyarországon minden 10 lakosból egy zsidó volt. S ezek az újonnan betelepültek nem akartak asszimilálódni, sőt 1867, de 1920 után is, minden magyar törekvés ellenére, továbbra is nyitva tartották a határokat. Hiába emelte fel a szavát Kölcsey Ferenc, mondván: amely országban a zsidók megszaporodnak, az a vagyoni végromlás szélére kerül. Hiába jajdult fel Vörösmarty Mihály: országunk ennyi henye és idegen szellemű népet saját megromlása nélkül be nem fogadhat. Hiába óvta a nemzetet Széchenyi István: ha a liberális emancipációt végrehajtjuk, egy zagyvalék nép leszünk! Végrehajtottuk az emancipációt: az 1867: XVII. törvény által. Ez a gyökértelen és beolvadni nem kívánó népesség – folytatja Szekfű – nemcsak a magánszektort vette birtokba, nemcsak a kapitalizmus szervezését sajátította ki, de a központi műveltség előállítását is magának követelte. Így jött lére

az ún. budapesti zsidó-magyar kultúra, amely állami monopóliumként egyeduralomra tört az egész ország területén és lassan úrrá lett a magyar lelkeken. Nemzeti kultúrává léptettük elő azt, ami sohasem volt a miénk. Silány, bulvár szemlélet révén hódították meg az alacsony szintű tömegeket és megszereztek maguknak csaknem miden kulcspozíciót, kivált a sajtó és rádió vonatkozásában. De azon öntörvényük alapján, hogy az utódoknak szellemi foglalkozásúaknak kell lenniük, lassan a kezükbe került a szellemi foglalkozások csaknem teljes skálája: orvos, ügyvéd, bíró, újságíró, színész, tanár, lap- és könyvkiadó. Az így létrejött nem-magyar intelligencia kezdettől a magyar nemzet ellensége volt és maradt. 1867 óta elaltatták a magyar nemzetet, s az agyát nagyobbrészt kiirtották. A nem magyar elemek hatalmi túlsúlyát tehát meg kell szüntetni. Eddig Szekfű Gyula elemzése a több kiadást megért könyvében, melyet a mostani ítészek „vitatott és sajnos nem a pozitívumokért olvasott műnek" degradáltak. De mind a marxisták, mind a belőlük átvedlett mai ún. haladó értelmiségiek megbocsájtottak Szekfű Gyulának, mivel 1945 után köpönyeget fordított, s átállt a kommunisták oldalára, elvállalván 1946 januárjától 1948 októberéig a moszkvai nagyköveti tisztséget, 1953-ban országgyűlési képviselőséget, 1954-ben az Elnöki Tanács-béli tagságot. Készséggel írt dicsőítő műveket Leninről, Sztálinról, a nagy és csodálatos Szovjetunióról, barátkozott Rákosival. Hazug és silány írásművei egy meghasonlott, szellemileg lerongyolódott, súlyos alkoholista emberré tették, aki mindenki által elhagyatva halt meg 1955-ben. Természetesen nagy jótevőjét, Hóman Bálintot megtagadta, akinek egyetemi tanszékét, akadémiai tagságát, a Corvin-koszorú kitüntetést köszönhette, s aki zsidó feleségét megóvta a náciktól. Népbírósági tárgyalásán nem jelent meg és azt hazudta, 1932 óta semmiféle kapcsolata nem volt vele.

Hóman Bálint, Szekfűhöz hasonlóan, nagyon jól látta, hogy a tisztán szakszerűséget és anyagiakat szem előtt tartó, liberális és materialista nemzetközi zsidó műveltség aláássa és felőrli az erkölcsöt és a szellemi erőket, mert erős faji öntudatuk miatt sohasem olvadnak be a nemzet testébe. Készséggel mennek férjhez magyarokhoz, de zsidó ember magyar nőt nem vesz el, mert őrzik genetikai tisztaságukat és ez által is őrzik hatalmi pozícióikat. A Tóra parancsa: egy korcs se kerüljön Jahve közösségébe! A fajvédelmet tehát nem a nemzetiszocialisták találták ki.

Mindezért Hóman, bár mélyen elítélte a sárga csillag viselését, a zsidótörvényekkel szemben nyíltan nem lépett fel, megszavazta azokat, mint kisebbségvédelmi intézkedéseket, mert a faji megbélyegzést mindig elítélte. 1944-ben, a MNM-ban Trencsényi Waldapfel Eszter ruhájáról saját kezűleg szakítja le a sárga csillagot, zsidó tanítványainak mentességet szerez. Mindez azonban nem szolgált mentségére, mert vérbírái mindenáron bűnbakká kívánják tenni, mint a mélyen nemzeti érzelmű, magyar elit értelmiség kimagasló képviselőjét, akivel elrettentő példát kell statuálni. A sötét lelkű Andics Erzsébet ezt „megüzente" Hómannak.

Hóman Bálint barátja volt Gömbös Gyulának, Darányi Kálmánnak, Karafiáth Jenőnek, Teleki Pálnak, tagja volt a Magyar Élet Pártjának. Tisztán látta, hogy Magyarország a német és a szovjet nagyhatalom között önlábán nem tud megállni, ezért a kisebb rossz: a német III. Birodalom felé fordult. Nem akarta, hogy a barbár bolsevizmus legyűrje

Magyarországot, ezért 1941-ben ő is megszavazta a Szovjetunióval való hadiállapot kihirdetését a kassai bombázás és a rahói vonat meggéppuskázása miatt, ahol 35 halott lett. De ezen a minisztertanácsi ülésen 18-an vettek részt, s amint ezt Harmath Kálmán bebizonyította, mindannyian aláírták a dokumentumot, ám csak két embert büntettek meg: Bárdossy Lászlót és Hóman Bálintot. Igaz az is, hogy Hóman 1944-ben a hungarista nyilas kormányzat idején részt vett a Törvényhozók Nemzeti Szövetségének munkájában, de vétke nem volt. Megvádolták azzal is, hogy Edmund Vesenmayerrel volt szoros kapcsolata 1944 nyarán. Többször találkozott vele, de a felajánlott miniszteri tárcát határozottan elutasította és újra tiltakozott írásban is Magyarország német megszállása ellen.

1945 márciusában ő is nyugatra menekült. Megmentett értékeit, iratait igyekszik biztonságos helyekre juttatni, s amint Harmath Kálmán anyaggyűjtése igazolja, a 16 tételes letéti jegyzékben felsorolt anyagok zöme eltűnt. Még a pannonhalmi főapátságba juttatott ládák is. 1945. július 2-án Martin Himler, a nagy nácivadász parancsára az osztrák csendőrök letartóztatják Bad Aussee-ben. Amint Bárdossy László, Imrédy Béla, Szálasi Ferenc sem, Hóman sem ment át a francia zónába, ahonnan nem adták volna ki őket Péter Gábor ÁVO-s pribékjeinek. 1945. november 19-én szállították haza bilincsbe verve a mintegy százfős csoportot, s ezzel megkezdődött Hóman Bálint iszonyú kálváriája. Szellemi megalázása már korábban megindult, amikor 1945. május végén egykori tudós társai és barátnak hitt tanítványai (!) kizáratják a MTA tagjai sorából. 146-an jutottak még erre a sorsra akkor, többek között Orsós Ferenc és Bakay Lajos orvosok.

Kirakatperét Gálfalvy István bíró és Katona Jenő ügyész vezették le. Az 1945. november 27-én felvett tanúvallomásában Ákos Miklós rendőr százados előtt igyekezett minden fontos kérdésről számot adni, de hiábavaló volt törekvése, mert bűnösségét előre megállapították. Először halálra akarták ítélni, mint Bárdossy miniszterelnököt, végül életfogytigra ítélték. Megjárta a Markó utcát, a Kozma utcát, majd Vácra került. Szinte mindenütt megalázták, megkínozták szadista, aljas ösztönű senkik, s élvezték, hogy az egykori nagy embert üthetik, verhetik, gúnyolhatják, piszkolhatják. 1951-ben, június 2-án, miután a váci ávós pribékek a 130 kilóról 70 kilóra lefogyott, cukor- és szívbeteg embert, orvosságok nélkül, sokadszor békaügetésre kényszerítették az emeletre vezető lépcsőkön, majd fogkefével felsúroltatták vele a wc-t és a celláját, összerogyott és börtönágyán kiszenvedett. Halálhírét nem közölték. A váci rabtemetőbe földelték el, a temető területét később felszántották. Utolsó kívánsága volt, hogy szeretett feleségének, Dáni Borbálának (aki Kanadában hunyt el 1981-ben) egy hajfürtjét tegyék a koporsójába. De koporsója sem volt, s a felesége meg nem is értesült a haláláról.

2001-ben a váci, akkor még Híradó utcai rabtemetőben elkapart 260 egyén kihantolását határozták el, lényegében folytatva az 1960-as években elkezdett munkát, amikor szociáldemokrata rabokat exhumáltak (Harmath Kálmán adatai). Hosszas keresés és a legkorszerűbb DNS vizsgálatok révén végül is sikerült megtalálni Hóman Bálint földi maradványait (Susa Éva irányította a munkálatokat), majd 2001. október 13-án végre sor kerülhetett Tasson, a Darányi sírkertben Hóman Bálint tisztességes eltemetésére. Még ugyanebben az évben fiának, ifj. dr. Hóman Bálintnak a kérelmére (aki 2006.

október elején került feleségével, Lénával együtt a tasi sírkertbe) az 1994-ben kezdeményezett perújítását, előbb a Fővárosi Bíróság, majd a Legfelső Bíróság is 2002-ben elutasította, s ezzel Hóman Bálint rehabilitációját is elutasították! (2015 márciusában végre rehabilitálták.)

A temetési gyászbeszédet mondó Glatz Ferenc, aki a sírkertben úgy tüntette fel, mint aki óhajtja a nagy magyar tudós rehabilitálását, másfél hónappal később, a Füst Milán Szellemi Páholy ülésén, abban a Goldmann-teremben, ahol Hóman Bálint engedélyezte 1939-ben a zsidó színház működését, a „Ki a zsidó Magyarországon?" című téma taglalásakor kertelés nélkül kijelentette: „A háborús bűnök alól nincsen felmentés. Így Hómannal kapcsolatban is haszontalan minden olyan törekvés, amely a felmentésére irányul. Ő is részt vett azon a miniszteri ülésen, amelyen Magyarország hadba lépéséről döntöttek." (Népszabadság 2001. november 26, 11. oldal.) Az MTA akkori elnöke ne tudta volna, hogy még 16-an írták alá a döntést, akiknek semmi bajuk nem lett?

1999. augusztus 20-án Vác városa Hóman Bálintot díszpolgárává fogadta és a rabtemető kis utcáját, a régebbi Híradó utcát Hóman utcára keresztelték át. Hóman Bálint azonban még 2006-ban is félelmetes mumus és elvették tőle ezt a parányi megbecsülést is, mert 2006 márciusában az MSZP-s önkormányzati képviselők a Hóman utcát Kodály utcára változtatták (Váci Napló, 2006. március 3). De ne csüggedjünk! Az aradi vértanúkat sem rehabilitálták soha! Hóman Bálint termetes alakja fényesen ragyog a percemberkék engedélye nélkül is, úgy is, mint történettudós és úgy még inkább, mint igaz magyar hazafi.

Végezetül vegyük számba több mint harminc önálló kötete és sok tucat tanulmánya máig érvényes eredményét. Numizmatikai és gazdaságtörténeti művei elévülhetetlenek, történeti megállapításai közül jó néhányon átlépett az idő, de a hun hagyomány hitelesítése alapigazság. Utolsó műve, az 1943-45 között írt Ősemberek, ősmagyarok című pedig azért különlegesen fontos, mert egyrészt – bár megtartotta a finn és magyar nyelvvel rokonságot tartó népcsoportok magyar őstörténeti szerepét – elsőként fordult szembe önmaga korábbi nézeteivel, s tagadta meg az ún. obi-ugorok szerepét. Másrészt csodálatos intuícióval bizonygatja, hogy a magyar nép őseurópai nép, amely évtízezredek óta élt a Kárpát-medencében, s innen vándorolt el, majd tért vissza. Éppen félévszázad múlva indultak meg azok a genetikai kutatások, amelyek valóságos tudományos problémává változtatták ezt a tételt. Tudnunk kell: nem élünk hiába, ha céljaink nagyok és nemesek, ha tisztességünk és magyarságunk mindenkor elsődleges érték marad.

(Elhangzott Budapesten, a Magyarok Házában, 2006. november 20-án.)

A királykoronázások eredete, kritikai megvilágításban

Történeti közhely, hogy a koronázás szokása és szertartása nyugati eredetű. Ezt igazolja – úgymond – a keresztény egyház kiemelt szerepe, de leginkább a királyok szent olajjal való felkenése, amely a zsidók ószövetségi szertartásaiból származik. (Lásd, Áron felkenése a Kivonulások könyvében, Saul felkenése Sámuel könyvében és Dávid király felkenése ugyanott.) Ám a királyok, császárok koronázásában az egyház csak a Kr. sz. utáni V. századtól vett részt, jóllehet a zsidó ószövetségi hagyomány szerint Salamon királynak volt már koronája.

Az első adatunk az egyházi részvételre Bizáncból ismert, ahol I. León császárt (457-474) a konstantinápolyi pátriárka koronázta meg. A szent olajjal való felkenés azonban Bizáncban és Európában sem régebbi a VIII. század végénél. Az antik világban a görögök és a rómaiak nem ismerték az igazi nemesfém koronákkal (corona ex metallo) való felékesítést, a fej köré övezett arany vagy ezüst, ékkövekkel teli hatalmi jelvény neve: diadéma, amely felváltotta az eredetileg varázserővel (vis magica) rendelkező növényi anyagból (többnyire borostyánból vagy babérlevélből) készített koszorút, amelynek görög neve sztépho, sztephanon, sztéphanósz a körbevesz, körbekerít, körbefon igéből. Ugyanez a jelentése a latin corona-nak is. A koszorúval vagy koronával körbevett fej védetté és szentté válik (bűvkör gyűrű).

A diadéma eredetileg hajat lefogó fejszalag volt. A rómaiaknál fehér szalaggal átkötött borostyán koszorú, amely hatalmi jelvényként szolgált. Caesar szobráról letépték, amikor valaki ráhelyezte a fejére, mert a zsarnok diktátorok jelképévé vált.

A római császárok keleti, elsősorban perzsa hatásra kedvelték meg az arany és ékköves fejéket a Kr. sz. utáni III. századtól kezdve. (Különösen jellegzetes Septimius Severus császár diadémája. Aurelianus császár tette a császári viselet részévé, Diocletianus korától pedig elöl ékkövekkel díszített lett, s gyöngyökkel megrakott.) Ezek a diadémák egyre népszerűbbek lettek, jóllehet eredetileg elsősorban női fejdíszek voltak. Ezt látjuk Egyiptomban, ahol általában az Ureusz kígyó díszítette, ezt látjuk Mezopotámiában (a sumeroknál), s ez a szokás volt a szkítáknál, de megmaradt a hunoknál is, keleten és Európában egyaránt.

Az uralkodói diadéma tulajdonképpen nyitott pántkorona, amely a fejet szabadon hagyja, mégis nagyon alkalmas a viselőjének exkluzív megjelenést és fénylő méltóságot biztosítani. Ezért lett népszerű

Uralkodói diadémok

Koronás nők a pazyriki szőnyegen

az asszír, a türk, a szogd és a bizánci uralkodók körében. I. Nagy Konstantin (a IV. században) készíttette először a diadémáját aranyból, Justinianus császár (a VI. században) is ilyet visel a ravennai San Vitale mozaikján. Többen vallják, hogy a diadémából fejlődött ki, mégpedig Bizáncban, a boltozatos, zárt korona. Ez a megállapítás azonban téves, s ennek azért van különösen nagy jelentősége számunkra, mert a magyar Szent Korona boltozatos, zárt korona, amelyet mindmáig – hivatalosan – bizánci készítésűnek tartanak.

A diadémák általában mentesek az abroncsból kiemelkedő díszítményektől, mint például a pártáktól, és figurális ékítmények sincsenek rajtuk, kivéve a keleti szkíta diadémákat és fejdíszeket! Átmenetet alkotnak azok a fejdíszek, amelyek kiemelkedő díszítményeket hordoznak, mint például a Kr. sz előtti V. századból való iszik köli aranyruhás szkíta fejedelem vagy a Kr. sz. utáni X. századból való (Liao dinasztia: 916-1125) arany férfi és női lemez figurák.

Mind az írott források, mind a régészeti adatok egyértelművé teszik, hogy minőségi változást jelent a zárt koronák viselete. Nem véletlen, hogy a méltóságjelvényekként használt fejékek, mint a pápai tiara, a hercegi koronák zártak, míg a grófi, a bárói és nemesi koronák nyitottak. Ugyanakkor mindeddig nem részesítettük kellő figyelemben azt, hogy a magyar Szent Koronával, mint beavató, zárt koronával uralkodóvá szentelt, és így szent királyaink – Szent István nagyharsányi dénárja és az arany pénze kivételével – pénzérméikre általában nyitott koronás királyfejeket verettek. Hasonlóképpen a Képes Krónika is nyitott koronákkal ábrázolja a királyainkat. Kérdés, hogy azért tették volna ezt, mert a Szent Koronát nem volt szabad ábrázolni? De akkor miért szerepel Kálmán király nagy pecsétjén zárt korona, I. András (a Fehér és Katolikus) billógján viszont liliomos, nyitott? Más kérdés, hogy sokkal később a Habsburg királyok (pl. II. Mátyás, 1608) ábrázoltatták a Szent Koronát.

A novocserkaszki korona

A boltozatos, zárt koronát kamel-

aukion névvel illetik, s egyértelműen bizánci eredetűnek vélik. Fontos jellemzője a császári koronáknak a pendiliumok megléte. A magyar Szent Koronán látható pendiliumok (9) egyértelműen azt mutatják, hogy a magyar király egyenjogú volt a bizánci császárral.

A korona Keleten évezredek óta a rang, a méltóság megtestesítője és kifejezője, akár nyitott, akár zárt. Ezt láthatjuk Pazyrikben, Tillia Tepén, az afrasziábi falfestményeken, és nálunk pl. Nagyszentmiklóson.

A Szent Korona (Szelényi Károly felvétele)

Ám a zárt koronák létrejöttében – úgy vélem – nemcsak a keleti világ pompára, csillogásra törekvése nyilvánult meg, hanem elsősorban a Fény, a Nap tündöklésének megjelenítése, s annak látványos kifejezése, hogy az uralkodó, a király, a királyok királya, a császár, a hatalmát közvetlenül a Teremtő Istentől kapta, s így ő valóban az Ég földi helytartója, az Ég Fia, mint a kínai, a keleti hun és türk nagykirályok mindegyike. Ezért kell zárt koronáján viselnie a Nap vagy a Hold képét, vagyis a háromágú szigonyt, vagy a Nap-állatok jelképeit, amint a perzsa, a párthus és kusán érméken látható. A párthus királyok Mithrász Napisten földi helytartóinak tekintették magukat, amint erre Tábori László is rámutatott. Innen ered az angyal hozta korona ideája is, amely a magyar Szent Korona mítoszából kerülhetett el nyugatra, akár III. Ottó, akár II. Henrik példáját vesszük figyelembe.

Le kell tehát számolni azzal a felfogással, hogy a magyar Szent Korona Bizáncban készült, el kell vetni a nyugat-európai hatások teóriáját, a pápai koronaküldés legendájával egyetemben, ugyanakkor óvakodni kellene az álmodozó, kitalált mesék egyre vadabb burjánzásának terjesztésétől. Ilyen például az a történet, mely szerint Nagy Károlyt az avaroktól elzsákmányolt, magyar koronával koronázták volna meg, majd pedig – trónusán ülve – ezzel a koronával temették volna el.

Miközben minden erőnkkel fokozni szükséges a magyar Szent Korona védelmét, hiszen napjainkban is veszély fenyegeti a koronázási jelvényeinket, (mint tudják, a liberálisok el akarják távolítani az Országházból!), ki kell terjesztenünk az elmélyült,

Krisztus-kép a Szent Koronán
(Szelényi Károly felvétele)

komoly kutatásokat a magyar sajátosságok kimutatása irányába. Ilyen például az összehordott koronázási domb, a négy égtáj felé tett kardvágás, legfőképpen pedig a királyválasztási jog, mint a magyar nép ősi joga (acclamatio). A boltozatos, zárt koronánk keleti eredetének hangoztatása a koronakutatás egyik alapkérdése, kivált, ha tudjuk, hogy az uralkodói lándzsa is keleti eredetű, ezt viseli a nagyszentmiklósi kincs 3. korsóján látható vezér is. De keleti eredetű a trónszék is, sőt az uralkodói jogar is. A gömbös végű jogar mezopotámiai eredetű, különösen kedvelték az asszír uralkodók, akiktől átvették a szkíták, a párthusok, a kusánok, majd az avarok. A koronázási jogar hegyikristály gömbjének oroszlánjai szintén keleti eredetű címerállatok.

A magyar Szent Korona keleti eredetének felismerése több mint 150 éves múltra tekint vissza, hiszen Kállay Ferenc már 1839-ben leírta: a magyar korona rokona a perzsa koronáknak, amelyeknek kankali volt a neve (a khunkár koronát jelent), perzsa minta szerint készült. Arra a kérdésre továbbra sem könnyű válaszolni, hogy a magyar Szent Korona mikor és hol készült? Legvalószínűbb, hogy a Kr. sz. utáni X. században itt, a Kárpát-medencében.

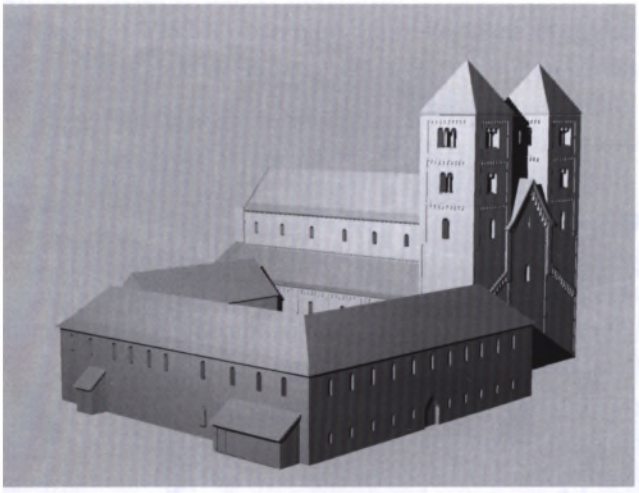
(Elhangzott Budapesten, a Magyarok Házában, 2006. december 27-én.
Megjelent a Kapu 20 (2007) 4. szám, 36-37. oldalon.)

Szent László király oltalmazza Somogyvárt!

A magyarság talán leginkább kultikus emlékéről

A somogyvári Kupavárhegy romjai sokkal többet jelentenek a magyar emberek számára egy turista-látványosságnál. Koppány herceg egykori vára és Szent László király apátsága nemzeti jelkép, s a lovagkirály megtalált sírja okán valóságos magyar szent hely! Nemzeti mitológiánk egyik megmaradt szent helye, ahol valóságos történelmi emlékek között bolyongva boronghatunk „nemzeti nagylétünk" emlékein. Félezer évvel ezelőttig a Kupavárhegyen a félezer esztendős erős várban egy hatalmas bazilika és egy monumentális bencés kolostor épülettömege magasodott az ég felé. Amikor a vár első védműveit Koppány herceg megépíttette, a római katolikus kereszténység papjai még nem térítettek a Magyar Nagyfejedelemség földjén, noha Koppány herceg (István király unokatestvére!) keresztény volt, a keleti kereszténység jelét vette magára. A hercegi, majd később ispáni vár hatalmas falai sokáig megvoltak, de a XIX. századi szétbontásuk és elhordásuk után is számottevő falmaradványokat rejtett még a szőlővel beültetett dombtető, amelyek maradványai 1982-1987 között napvilágra kerültek.

Somogyvár – annak ellenére, hogy számos értékes maradványt nem mentett meg a magyar műemlékvédelem – az egész Kárpát-medence 1100 esztendős históriáját őrzi, s talán hívebben és hitelesebben, mint az első számú nemzeti emlékhelyünk, Pusztaszer. Miért? Azért, mert Koppány népe és a környéken megmaradt avarság (Somogyvámos, Öreglak) római előzmények nélkül kezdett építkezni, kazár módra, ahogy keleten megtanulta. A széles várfalaknak nem építettek fundamentumot, közvetlenül a földre „alapoztak", amint ez a kazáriai Szarkel esetében is történt. Sajnos, 1972-1989 között nem bukkantunk korai magyar temető nyomaira, noha a tágabb környéken szép honfoglaláskori temetőink vannak: Vörsön, Fonyódon, Balatonszemesen, Tengődön. De nem messze esik ide Somogyfajsz és Bő, ahol X. századi vasolvasztó kohók nagy csoportja került felszínre. Somogyfajszon egy gyönyörű múzeumi épületet is emeltek a kohómaradványok fölé, amely olyan, mint egy fenséges ősmagyar templom.

A somogyvári Szent Egyed-monostor rekonstrukciója (Tóth Gábor munkája, 2010)

Koppány herceget legyőzte István nagyfejedelem, idegen lovagok segítségével.

Kutatásaink szerint Koppány azonos lehet a forrásainkban emlegetett Szár Lászlóval (Calvus Ladislaus), akinek az apja Tar Szörénd (Calvus Zirindus), aki a kereszténységben a Mihály nevet kapta, s aki édes testvére volt Géza fejedelemnek. Vagyis Koppány és Vajk-István első unokatestvérek voltak, nagyapjuk pedig Taksony fejedelem volt. Úgy véljük, Szár László fiai voltak: András, Béla, Levente, míg Béla király gyermekei: Géza, László és Lampert. Miért választotta tehát Szent László király temetkezési helyéül a somogyvári templomot? Azért, mert nagyapja, a megölt és megalázott Koppány várának földjében kívánt nyugodni.

1972 előtt sem volt ismeretlen Somogyvár neve a magyar történettudományban és művészettörténeti szakmunkákban, ám megkülönböztetett jelentőségre mégis csak az után tett szert, hogy a somogyvári emlékeket sikerült feltárnunk. Elvégre ezzel a hazai nyolcvankettő Árpád-kori bencés monostor legnagyobbikát sikerült megismerni, közel 145 ezer lelet és közel kétezer kőfaragvány révén.

A feltárás ásatási dokumentációját mind a kaposvári múzeum adattárában, mind a központi régészeti adattárban elhelyeztük, a feltárt leletanyag a balatonszárszói József Attila Emlékmúzeum hátsó raktári szárnyában kapott helyet, míg a kőemlékek zöme a kaposvári Rippl-Rónai Múzeum átmeneti garázsraktárába lett felhalmozva. 1989 után a legértékesebb kőemlékeket különböző helyekre (Kaposvár-Budapest) kikölcsönözték. Az általam feltárt anyag és ásatás minden eredménye – elvileg – védett, azonban – „különös" módon – 15 éve többen viszik félre Somogyvár feltárásának ügyét.

Jó példa erre az 1980-ban megjelent Athleta Patriae című kötet, Mezey László szerkesztésében, amely kötetben Marosi Ernő kapta meg a lehetőséget Somogyvár rövid bemutatására. Az azóta akadémikussá avanzsált műítész semmiképpen nem kívánt belenyugodni abba, hogy Somogyvár a Cluny III. templomnak, a moissac-i, a toulouse-i és a modenai egyházaknak egyenrangú társa volt. Nyakatekert „elemzéssel" azt izzadja ki, hogy a korábban Szent Egyed miséjének meghatározott faragvány (amely valójában a Barbárok megtérése témakörű!) XII. századi, tehát szó sem lehet korai magyar templomi művészetről.

1980 után – immáron vendégként – azt láttam, hogy lehetővé tették ugyan a feltárások folytatását, de az akkor még Országos Műemléki Felügyelőség nevet viselő intézmény munkatársai olyan rekonstrukciót terveztek, amely a somogyi kirá-

Mester Emese Ágnes illusztrációja

Szent László (Petrás Mária alkotása)

lyi apátság legkésőbbi (hanyatló) periódusának (XVI. század) romjaira „alapozott", s ráadásul a lábazati falazatot úsztatott betonba ágyazott, mezőtúri és orosházi piros téglából készítették el! Közben persze „állag megóvták" a hatalmas méretű templom megmaradt falait is, a helyszínen betonból (!) öntött, „korhű" (XI. századot „idéző" ?) építőelemekkel. Ugyanilyen „szakértelemmel" egészítették ki a nyugati főkapu kapubéllet maradványait is, valamint kitalált járószinteket töltöttek fel.

1980 nyarán – visszatérésemkor – megdöbbentő kép tárult elém! A feltárt háromhektáros kupavári romterület teljesen elhanyagolt állapotban volt, az épületmaradványokat mindenütt felverte a gaz, az oda telepített munkások pedig álmatag lassúsággal „betonoztak" és rendkívüli rosszindulattal igyekeztek gátolni az újraindított ásatásokat. Szinte naponta követtek el valamiféle galádságot ellenünk.

1981-től megindítottam a küzdelmet a szörnyszülött kiegészítések és rekonstrukciók elbontása érdekében, amely küzdelemben jó harcostársam volt Lőrinczné Szabó Tünde, kaposvári műemléki szakmérnök és somogyi főépítész, aki 1984-ben el is készített egy hiteles és helyes műemléki tervet.

Amikor 1982/83-ban napvilágra kerültek az egykori ispáni vár hatalmas (3,2-3,6 m szélességű) falainak első maradványai, nyomban kéréssel fordultam a műemlékesekhez: mentsék meg a jelenlegi Magyarországon egyedülálló, Árpád-kori védműveket, hiszen hasonló csak a Kolozsvár melletti Dobokáról ismert. A kiküldött szakbizottság azonban – élén Valter Ilonával és Koppány Tiborral – az Árpád-kori várfalakat újkori kocsiút (!) maradványainak „határozták meg", amellyel természetszerűleg nem kell foglalkozni. 1987-ben fejeztük be a várfalkutatásokat, amikorra a szakértők módosították álláspontjukat, mondván „legjobb esetben is legfeljebb XV. századi falmaradványok", amelyek megóvásáról azonban szó sem lehet. Nem érdemesek arra. A várfalak javarésze 1988-ra elpusztult és eltűnt, egy 22 m hosszú „lebetonozott" kis darab kivételével, amely a dombtető északnyugati szélén húzódik. Verejtékes küzdelem árán sikerült elérnem, hogy a későközépkori nyomvonalra betonozott piros téglás térdfalat (az árkádívek lábazatát) elbontsák (1987), s az Árpád- és Anjou-kori nagyméretű kerengő lábazatát állítsák vissza. 1988-ban végleges döntés született arról, hogy a Somogyvár-kupavárhegyi romterületet 1991-ben nemzeti emlékhellyé nyilváníttatják, tehát a régészeti kutatáso-

kat 1989 őszén be kell fejezni. A feltárt keleti építményeket (jégverem, hatalmas vízelvezető árokrendszer, műhelyek) vissza kellett temetnünk, nehogy azokat is elporlassza az idő. Ettől függetlenül a magyarság ősi hagyatékának feltárása nem késleltethető örökké.

Somogyvári panoráma

L. Szabó Tünde által már egy 1984-ben elkészített tervben is szerepelt egy kilátó felépítése, amely 2003-ra el is készült. Mára a csodálatos panorámában is gyönyörködhetnek a látogatók, amely ellensúlyozza a csúf és hihetetlen kerengő-rekonstrukció fémvázas-üvegtetős rémségét, ahová a szaktudósok döntése alapján az eredeti kőanyag (!) egy részét is befalazták az újkori másolatok közé, aminek következtében a 8-900 éves, pótolhatatlan faragványok szétmállanak.

Szükség van tehát továbbra is az alapító szent király oltalmára, ha meg akarjuk menteni ezt a magában álló nemzeti emlékhelyünket.

(Megjelent a Karpatia 7 (2007) 10. szám, 28-29. oldalon.)

Magyarország szent királyainak legszebb virága: Szent Erzsébet (1207 – 1231)

Tisztelt Megyei Elnök Úr! Tisztelt Polgármester Úr!
Tisztelt Ünneplő Közösség!

Nem nyelvbotlásként mondottam közösséget, közönség helyett, hiszen ma itt egy magyar közösség gyűlt össze tisztelegni Szent Erzsébet előtt, születésének 800. évfordulóján.

Közöttünk is, de a Kárpát Hazában egyébként is vannak, talán nem is kevesen, akik hisznek – s persze vannak szép számmal olyanok is, akik egyáltalán nem hisznek – a túlsó világban, a túlvilági létezésben, de még a hívők közül is kevesen vallják, hogy a szellemvilágból, a szellemhazából a rég elhaltak vissza tudnak térni, sőt újra találkozhatunk velük. De nemcsak találkozhatunk velük, hanem üzenhetnek is nekünk! A nagy kérdés immár az, hogy van-e még közöttünk olyan, aki fogja az üzenetet, és érti is a szellemhaza ősmagyarjainak üzeneteit? Kevesen, egyre kevesebben, de vannak még! Ma, ebben a szent városban, találkozhatunk közülük egynéhánnyal. Többnyire művészek ők. Igazi művészek, akik kezében a művészet még nem hűlt ki. Elsősorban építészek: Kovács Ágnes, Nagy Lívia, Rudolf Mihály, Balogh Miklós, de itt van közöttünk a kerámikus Vincze Ildikó, a szobrász Balogh Zsófia, a festő Sütő Róbert. Jelen vannak persze mások is: historikusok, kutatók, elkötelezettek.

Igen, szólt hozzánk ma egy 776 éve halott, csodálatos földi és égi királynő, regina Hungariae, azaz Szent Erzsébet, aki azt üzente minékünk: Nektek nincsenek ugyan piramisaitok, nincsenek amphiteátrumaitok, zikkurátjaitok, mégis van eredeti, ősi és saját művészetetek, csak ti, kiválasztottak és elhívatottak jelenítsétek meg. Ne nyúljatok bele a Természet Isten által megszabott rendjébe, de mutassátok fel a látvány valódi jelentéseit, mert a földi életünk leglényege a JELKÉP, s a szimbólumoknak súlyos jelentése, tartalma van! Így szólt hozzánk a mi szentünkről a Karthauzi Névtelen: „Szent Erzsébet, Magyarország (Hungaria) királyának (II. András király /1205-1235/) jeles leánya… növekedett korban, de még inkább növekedett a lángoló áhítatban. Isten anyját, a Boldogságos Szűzet, a mi Boldogasszonyunkat választotta patrónusának és szószólójának." Amint Szent István király is tette, aki magasztalta a Mulier amicta Sole-t, azaz a Napbaöltözött Boldogasszonyt! De nemcsak ő tett így, hanem minden küzdő, igaz magyar hazafi ezt tette, s nemcsak békeidőben. Hunyadi János a kardjának pengéjébe, amellyel szakadatlanul hadakozott, ezt vésette bele: MARIA, MATER DEI, PATRONA HUNGARIAE, SUB TUUM REFUGIUM CONFUGIO, azaz: Mária, Isten anyja, Magyarország pátrónája, a Te oltalmad alá menekülök!

De Szent Erzsébet kiválasztása Vincze Ildikó kerámikusművész maga is, hat gyermek édesanyja. Mert II. András király és Gertrúd királyné gyermeke csak lényének egy részével volt a szegényeket gyámolító aszkéta apáca, korábban szenvedélyesen szerető feleség, és három gyermeket világra hozó anya! Bár a magyar szót csak néhány évig

Liezen-Mayer Sándor: Szent Erzsébet
(forrás: dka.oszk.hu)

hallhatta, az Álmos-Árpád dinasztia, az ősi Turul-nemzetség leszármazottja, regina Hungariae maradt a bajor Lajos feleségeként, majd özvegyeként is. Akkoriban a királyi családokban is sok gyermek született. IV. Bélának például tíz gyermeke született. Nem úgy, mint ma, amikor a magyarság vészesen fogy, s 1981 óta a halálozások száma jelentősen meghaladja a születések számát, s az elmúlt fél évszázad alatt 6-7 millió magzatot öltek meg az abortuszok során!

A népek lelke a saját művészetükben kel életre. A művészi megjelenítés mindig világnézetet tükröz, vagyis egy-egy ábrázolás, egy-egy megformálás addig él és hat, ameddig a létrehozó világnézet létezik. Ez másként azt jelenti, hogy az ábrázoló művészet mindig erős szálakkal kötődik a hitvilághoz, a hithez!

De más ősünk is üzen nekünk. I. András királyunk (1046-1060), akit Fehérnek és Katolikusnak neveztek, adományozta első ízben Sárospatakot a mindenkori magyar királynéknak, elsőként az ő orosz származású feleségének, Anasztáziának, talán 1050 körül. A kijevi hercegnő mit üzen? Először azt, hogy az idegen csak ritkán tud azonosulni a magyar nemzettel. A magyar királynék zöme idegen származású volt, és a fele nem szült fiú trónörököst a királyi férjének és a népnek. Szent Erzsébet anyja is idegen volt és nagyon nem szerette a magyarokat. A felháborodott magyar urak 1213-ban ezért megölték őt a Pilisben. Anasztázia özvegy királyné 1063-ban elajándékozta a Magyarország ellen haddal támadó német sereg vezérének, Nordheimi Ottónak Atilla hun nagykirály féltett szablyáját, amely ma is megvan a bécsi Schatzkammerban. Neki ez a szent ereklye semmit sem jelentett. Másodjára azt üzeni nekünk a kijevi hercegnő, hogy kötődés nélkül nincs Haza!

De ebben az esztendőben, 2007-ben szól hozzánk az égi szellemhazából maga Árpád nagyfejedelem is, aki 1100 évvel ezelőtt halt meg. Azt üzeni, hogy csak elhívatott, igazi vezérlő fejedelem, igazi vezér képes ezt a népet megtartani. Nem szószátyár be-

tyárok. S azt is üzeni, hogy erővel csak erőt lehet szembeszegezni! 907. július 4-7 közötti pozsonyi csatában azt mondta a katonáinak: VINCERE AUT MORI! Győzni vagy meghalni! S győzött, mert tudott áldozatot hozni a közösségért, a Hazáért, az országért. Úgy hisszük, három fiát vesztette el a csatában, sőt maga is életét áldozta. Ők hősi halált haltak, de a magyar haza megmaradt. Máig megmaradt, ha megcsonkítva is, ha szétroncsolva is, ha meggyalázva is.

De így lesz-e ez a továbbiakban is, amikor már alig akad olyan ember, aki áldozatot képes hozni a hazáért?

Virágos kert vala híres Pannónia,
Mely kertet öntözi híven Szűz Mária.

Így mondja egy régi népi ének. De vajon öntözi-e még ezután is, ha mi megtagadjuk a múltunkat, megtagadjuk a hitünket, ha megtagadjuk a mai kényszerhatárokon túli, naponta megalázott és meggyalázott nemzettestvéreinket?

Az Álmos-Árpád szent dinasztia (stirps beata, 819-1301) tíz szentet adott a keresztény világnak, a magyarság egésze pedig a XVII. század végéig 120-at. Mi kell ennél több? De akkor miért ölnek bennünket naponta szóval, tettel és hallgatással is? Miért?

(Elhangzott Sárospatakon, Árpád-házi Szent Erzsébet szülőházánál, 2007. május 28-án.)

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Árpád nagyfejedelem halálának 1100. évfordulójára

Tisztelt Ünneplő Közönség! Hölgyeim és Uraim! Kedves Barátaim!

Honszerző Árpád Apánknak nevezzük azt a nemes és vitéz férfiút, aki nekünk Hazát adott. Igaz, nem ezt a mai, szűkre szabdalt maradék-országot, hanem az igazi Kárpát Hazát, amelyet 87 évvel ezelőtt Trianonban elvettek tőlünk.

1938 és 1941 között úgy látszott, van annyi erőnk, tehetségünk és bátorságunk, hogy jogos földünket visszaszerezzük. A Felvidék egy része, Kárpátalja, Erdély északi fele és a Délvidék északi sávja visszatért. Boldogság és büszkeség töltötte el az egész magyar nemzetet. Majd 1945/46-ban ismét mindent elveszítettünk. Nemzetünket ismét részekre szaggatták, testvéreinket legyilkolták, elűzték, megnyomorították, elemi emberi jogaiktól megfosztották. Azóta hat évtized telt el, s a Kárpát-medencében élő magyarság lélekszáma egyre fogyatkozik. Ma már nem 15 milliónyian vagyunk, legfeljebb 12,5 millió magyar él itt a Duna-Tisza mentén, a Kárpátok koszorúzta térségben. S milyen magyarok? Ahogyan a nemrég elhunyt Nagy Gáspár mondotta: zömmel szabadrab-magyarok, akiknek már semmit sem jelent Árpád nagyfejedelem, akiknek már semmit sem jelent magyarnak lenni! 2004. december 5-én „kiszavazták" az elszakított területek magyarságát a nemzetből.

(De Ti mégis itt vagytok! Szerettem volna magam is köztetek lenni a mai napon, de most ez, sajnos, nem sikerült. A sorozatos megpróbáltatások kínjaiba csaknem beleszakadt a szívem. Több mint egy éve gyógyítgatják az orvosok, s Istennek hála, egyre erősebb vagyok.)

Most mégis csak az üzenetemet küldhettem el, amelyben hírt akarok adni nagy Ősünk dicsőségéről és halhatatlan érdemeiről.

Árpád vezér, akit a bizánci görögök megasz archonnak, azaz nagyfejedelemnek, a nyugatiak latinul magnus dominus-nak, azaz Nagyúrnak neveztek és szólítottak, a IX. század dereka táján a híres Turul-nemzetségben született. Édesapja Álmos fejedelem volt, akit Ügyek fejedelem felesége Emese – csodás előjelektől kísérve – 819-ben hozott a világra. Felmenői között szerepel a hunok nagy királya, Atilla is. Álmos és fia Árpád egy szent dinasztiát (stirps beata) alapított, amely 28 uralkodót adott a magyar nemzetnek 819 és 1301 között.

Álmos fejedelem a nevezetes vérszerződést követően, 894 táján halhatott meg Erdélyben vagy Ungvár és Munkács vidékén. Thúróczy krónikája szerint „Erdély hazában megölték". Sokkal valószínűbb azonban, hogy az ősi törvény szerint feláldozta magát, hogy szent ereje átszállhasson fiába, Árpádba. Árpád nagyfejedelem édesanyjáról csak azt tudjuk, hogy Dentumagaria (Dentumagyar) egyik előkelő méltóságának a leánya volt.

Árpád fejedelem hősi tetteit a Névtelen Mesternek nevezett Anonymus örökítette

meg, kétségtelenül nem mindig egészen hitelesen, de ez nem azt jelenti, hogy legősibb nemzeti krónikánkat mesés hamisságok tárházának bélyegezzük.

A Kárpát-medence 1100 évvel ezelőtti lakható területe megközelítően 220 000 km^2 volt, s ezt az egész térséget őseink teljes egészében birtokba vették, mégpedig jelentősebb csaták és súlyos ütközetek nélkül. Ennek egyik magyarázata a Tarihi Üngürüsz adata, mely szerint itt magyarul beszélő rokonokat találtak. Anonymus is megemlíti a székelyeket, akik Árpád elé mentek, s csatlakoztak hozzá.

Árpád fejedelem nevét a hivatalos történettudomány, a magukat a mérvadó vonulat képviselőinek nevezők, az árpa szavunkból igyekeznek magyarázni, mintha dicső nagyfejedelmünket „árpácskának" nevezhette volna bárki! Ár-pád csakis uralkodó királyt jelenthetett, amint ezt például a pad-i-sah kifejezés is megőrizte. Az tény, hogy Árpád fejedelemről nagyon keveset tudunk. Mintha az Ég Fiaként kapott szakralitása okán még a neve is szent és sérthetetlen lett volna. Amiként az apjáé is! Az Álmos-Árpád dinasztia nagyszámú tagja közül az Álmos nevet mindösszesen csak ketten viseltek: I. Géza másodszülött fia és II. Vak Béla negyedszülöttje. Az Árpád nevet pedig csak egyetlen egy herceg: II. Géza harmadszülött fia. Nyilván ezért ismeretlen Árpád neve a nyugati forrásokban is. A dinasztia-alapító Álmosról is csak a XIII. századi Albericus krónikája tud (Alinus alakban). Az azonban nagyon figyelemre méltó, hogy a magyarokat (hungari, ungri) soha nem hívták vezéreikről, mint a szeldzsukokat Szeldzsukról, az oszmánokat Ozmánról, az üzbégeket Üzbégről vagy a nogaji tatárokat Nogajról.

Hiába iparkodtak a korábban keményvonalas, marxista történészek félévszázada bizonygatni, hogy őseink dicső vezérei, Levedi, Ügyek, Előd, Álmos, Árpád a kazár birodalom alávetett bábjai voltak, akik megvert népük törmelékével fejveszetten menekültek be a Kárpát-medencébe, ma már egyre nyilvánvalóbb, hogy a Kárpát-Haza valóban ősi örökségünk, amelyet igazi geniusok, Istentől kapott karizmával rendelkező vezéreink ereje, bölcsessége teremtett és tartott meg. Mind Levedit, mind Álmost, mind Árpádot a korabeli világ nagyhírű, fényes és vitéz személyeknek tekintette, akik egyenrangúak voltak a kazár nagykirállyal és a bizánci császárral. Ezért emelték pajzsra őket is, akárcsak a perzsa sahinsahot vagy a görög császárt.

A magyar Névtelen (Anonymus) viszonylag sokat mesél Árpádról. Elmondása szerint fő szálláshelyéül Csepel szigetét választotta, majd birtokba vette Atilla király városát, ahol fényes ünnepségekre került sor. A feleségének a személyét nem ismerjük, Zulta (Solt, Zoltán, Zsolt) fia 896 táján születhetett, de voltak idősebb testvérei: Tarkacsu (Tarhos), Jeleg (Üllő), Jutocsa (Jutas) és Lüintika (Levente), akik azonban még atyjuk életében meghaltak. Ezért követte a fejedelmi székben Árpád nagyfejedelmet a 11 éves fia, Zulta, aki talán 947-ig uralkodott. Az ő fia volt Taksony, aki 931-ben született, Taksony fejedelem (947?-970) fia volt Géza (Gyevücsa) és Szörénd (Mihály), Géza fejedelem (970-997) fia volt Vajk (István 997-1038), Szörénd fia volt Koppány (László, meghalt 997-ben) és Vazul (Vászoly, meghalt 1038-ban).

Árpád fejedelem legnagyobb haditette és elhomályosíthatatlan dicsősége, a halála előtt lezajlott óriási csatanyerése Pozsony alatt, amikor is 907 júniusában a Magyar

Nagyfejedelemség ellen százezer fős nyugati sereg vonult fel a Duna mindkét partján és hajóhaddal a Dunán azzal a céllal, hogy végleg megsemmisítik a magyar hatalmat és elűzzék innen a magyarokat. A pozsonyi csatában, Pozsonytól nyugatra talán 15 km-nyire, a Duna két oldalán a magyar sereg az ellenséget teljesen megsemmisítette 907. július 5-7. között. Elesett számos főúr, püspök, seregvezér, megsemmisült a német hajóhad. Feltehetően itt estek el Árpád fiai közül is többen. Ettől kezdve 123 évig idegen katona nem merte a lábát magyar földre tenni. Ez a diadal a Kárpát-Haza valódi születésnapja! Nemzeti ünnep kellene, legyen, s jószerével ma már nem is tanítják az iskoláinkban. Hasonlóképpen mindent elkövetnek, hogy megfeledkezzünk Árpád nagyfejedelemről is.

Árpád nagyfejedelem valós alakja nemcsak éltében maradt titokzatos, de halálában is, hiszen sírját évszázadok óta keresik, s ez a megszállott buzgalom napjainkban is tart. Anonymus leírása szerint „az Úr megtestesülésének 907. esztendejében Árpád vezér is elköltözött ebből a világból. Tisztességgel temették el egy kis folyónak a forrása felett, amely kőmederben folyik Atilla király városába, ahol is a magyarok megtérése után a boldogságos Szűz Mária tiszteletére eklézsia épült, amelyet Fehérnek (Alba) neveznek." Hol lehetett Alba Ecclesia? Hol volt Atilla városa? Hol volt Budavára? Hol volt Alba közelében Noé hegye, ahol Árpád tábora állt? Alba városában? A Pilisben talán? Nyitott kérdések, s ma már csak keveseket foglalkoztatnak a magyar múlt valós eseményei.

Régen persze nem így volt. 110 évvel ezelőtt, 1897. szeptember 29-én az új Duna-hidat Árpádról nevezték el, felállították Csepelen a szobrát, de ne feledkezzünk meg arról sem, hogy ekkor készült el a Hősök terén a gyönyörű emlékmű, s 110 esztendővel ezelőtt avatták fel a csodaszép országgyűlési épületet, az Országházat, ahol Árpád honfoglalását 1896. április 21-i kezdettel törvénybe foglalták (1896/VII. és VIII. törvénycikk). Horánszky fogalmazásában ez így hangzott: „A magyar állam 1896-ban ezeréves megalapításának és fönnállásának ünnepét üli. A törvényhozás ennek emlékét a következőkben örökíti meg.

1. §. A magyar Szent Korona országainak törvényhozása vallásos áhitattal ad hálát az isteni gondviselésnek, hogy az Árpád és vitéz hadai által megalapított Hazát oltalmába fogadta, fejedelmeit bölcsességgel, népét erővel és önfeláldozó hazaszeretettel megáldotta és az országot jó és balsorsban segítve, annak lételét ezer éven át sok viszontagság között is fönntartotta.

2. §. Ezen ünnepélyes alkalommal az országgyűlés mindkét háza a legmélyebb hódolattal járul ő császári és apostoli királyi felség elé…

3. §. A törvényhozás a kegyelet és a hódolat, valamint a királyi hajlandóság eme nyilatkozataival a magyar állam ezeréves fönnállásának emlékét **örök időkre** törvénybe iktatja!

4. §. E törvény 1896. június 8-án… lép életbe, ugyanazon a napon úgy az országgyűlés, mint a magyar korona országaiban minden községben közzéteendő és kőbe vésve az országházában megörökítendő.

Ugyanekkor határoztak arról, hogy Budapesten „az Andrássy út és a tó között" felállítják Árpád fejedelmet és a nemzet egész történelmi múltját megörökítő emlékművet, valamint az ország hét különböző pontján emlékoszlopokat emelnek, úgymint a munkácsi várhegyen, a nyitrai Zoborhegyen, a dévényi Várhegyen, Pannonhalmán, a zimonyi várhegyen, Pusztaszeren és a brassói Czenkhegyen.

Száz évvel ezelőtt, 1907-ben az akkor még nemcsak a nevében, de a szívében és lelkében is magyar országgyűlés törvényt alkotott Árpád fejedelem örök érdeméről (XXVIII/1907. törvény). A törvény azonban írott malasztta vált. Árpád fejedelemnek ma már alig van kultusza, s mintha Thaly Kálmán kőtáblába vésett verssorai teljesednének be:

Állj, emlékkő, időtlen időkig!
Állj, míg az ezeréves imádott Haza áll!

Csakhogy az ezeréves haza már nem áll, a nemzet és az ország a szétesés útjára sodródott, a magyarságát vállalók száma egyre fogy, hovatovább Árpád népe és országa a Múlt feneketlen kútjába süllyedhet. Ahogyan Arany János fogalmazott Keveháza című gyönyörű versében:

Zászlótokon lecsüngve áll,
Nem repdes a turulmadár!

De ezt, amíg lélegzetet tudunk venni, amíg karunkban egy cseppnyi erő is van, nem engedhetjük meg.

Csaba királyfi dicső örököse, Árpád vezér segítsd maradék népedet!

(Elhangzott Budapesten, a Magyarok Házában, 2007. március 31-én.
Megjelent a Kapu 20 (2007) 5. szám, 34-36. oldalon,
majd felolvasták a sárospataki Árpád Vezér Gimnáziumban.)

A magyarság rendeltetése

A nagy magyar írótól, Móricz Zsigmondtól kölcsönöztem a címet. Miért jutott eszembe éppen ő? Elsősorban azért, mert 80 esztendővel ezelőtt ő járt itt, s erről az Est című lapban be is számolt „A szabolcsi földvár" címmel. Nem lesz helytelen, ha ezt a rövid írást most szóról-szóra felidézzük.

„Ez a földvár, amelyről a magyar közvélemény jóformán semmit sem tud, a magyar nemzeti kincsek közé tartozik.

Szabolcs megyének északi sarkában, Rakamazon felül van, Tokajjal szemben, ez a kis, pár száz főnyi lakosságú falucska; maga a falu a földvár lejtőjén van megtelepülve.

Ezen a tájon nagy homokdombok vannak, s ezek egyikét használták fel még az avarok egy földgyűrűnek az építésére. Egy hosszabb földhányás, amelyhez háromszögben még két hasonló magasságú sáncot építettek kézzel rakott s igen magas, harminc-harmincöt méter magas partot /alkot/. Annak idején a Tisza, mely ma is ott kanyarog a vár alatt, mocsarakkal vette körül, mint egy szigetet, s a vár csúcsáról messze terjedő gyönyörű panoráma nyílik, az Alföld egyik legszebb kilátása, a Hegyaljai hegyekre.

A vár udvara csaknem olyan mélység, mint a környező sík. Négy kapu vezetett be a várba, ma is felismerhetően. S még harminc évvel ezelőtt megtalálták a cölöpöket, amelyek híd oszlopai voltak a hajdani mocsár felett.

Az alföldi földvárak csaknem mind elenyésztek, s hogy ez ma is megvan, megbecsülhetetlenné teszi ezt a különös építményt….

Ahogy az ember megáll a vár fokán, érzi a hódító és büszke érzést, ahogy uralkodott ez a központ a táj felett."

Egy nemzedéknyi idő telt el az óta. Akkor is július eleji forróság ülte meg a tájat, de az ország és lakói más állapotban voltak. Az öt krisztusi seb persze már ott éktelenkedett a nemzet testén: Muhi, Mohács, Majtény, Világos és Trianon, ám a nép zöme büszke, emelt fővel – bár nem ritkán korgó gyomorral és szerény vagyonkával – vallotta magát magyarnak! Hittek abban, hogy a krisztusi sebek begyógyulnak, begyógyítjuk őket, mert az ország vezetői is ezt akarták, élén a kormányzóval. Katonai erőnk nem volt, gazdasági erőnk szétzilálva, ám gomba módra épültek az új iskolák százai, ezrei (Klebelsberg-program!), falvainkban szinte földből nőttek ki az ONCSA-házak, létrehozták az OTI-t, a gyermekeinket a jóra, a nemesre, a magyar mivoltuk megbecsülésére tanították. Minden reggel, minden tanteremben zengett a magyar fohász:

Hiszek egy Istenben,
Hiszek egy hazában,
Hiszek az isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!

A fiatalok cserkész és levente csapatokba szerveződve készültek a küzdelemre. Las-

san magyar királyi honvédségünk is lett. Azután 1938 és 1941 között visszatért az elrabolt Haza egy része!

Mindez ma már hihetetlen messzeségbe dereng. Az országot 1945-ben megkaparintották a moszkovita bolsevik gonosztevők, akik a szovjet katonai megszállás és diktatúra eszközeivel részben kiirtották, részben előzték a nemzeti értelmiséget, a nemzeti elitet, megnyomorították a parasztságot, szétzilálták a munkásszervezeteket, betiltották a pártokat, majd az 1956-os forradalom és szabadságharc vérbefojtása után vérengző megtorlást hajtottak végre, félezer embert kivégezve, sok ezret megnyomorítva, kétszázezret előzve, milliókat pórázon tartva. S a Róth-Rákosi-utód Csermanek-Kádár 33 éves uralma, mint a lassan ölő méreg, szétrágta a magyar emberek belső tartását, magyar hitét és nemzeti öntudatát. Mára egy önző, minden nemeset megölő, közönytől áthatott, elbutított tömeggé vált a lakosság zöme, amelyet az idegen szívűek folyamatos terrorja a televíziókon, a rádiókon és az újságokon keresztül, minden percben, aljas módon manipulál és az orránál fogva vezet. Felszámolják az iskoláinkat, az óvodáinkat, a szülőotthonainkat, a postáinkat, a vasútjainkat. Szétrohasztották a hadseregünket, korrumpálták a rendőrségünket, megteremtve a saját, Izraelből vezérelt, állig felfegyverzett őrző-védő hadsereget 280 ezer fővel. S mi nem vesszük észre, hogy már hosszú ideje a Kárpát-medencében magyarirtás, hungarocidium folyik! S akik mindezt elrendelik és mozgatják, csak magyarul (is) tudó idegenek, világpolgárok és gyakran kettős (izraeli-magyar) állampolgárok, akik korábban vad kommunisták voltak.

Mi hát a magyarok rendeltetése? Az talán, hogy mindezt szótlanul eltűrje? Az talán, hogy saját sírját ássa meg és adja át ezredéves Hazáját másoknak? Az talán, hogy feladva önérdekeit, mindenétől gátlástalanul megfosszák?

Negyedszázada kevesebb gyermek születik, mint ahány meghal. A trianoni diktátummal elszakított nemzetrészek is pusztulnak és fogynak. Sem a Felvidéken, sem a Délvidéken, sem a Kárpátalján, sem Erdélyben, sem a nyugati Őrvidéken nincs becsülete a magyarnak, ha nem válik árulóvá, a hatalom bérencévé.

A Kárpát-haza minden négyzetkilométerén elődeink, rokonaink, testvéreink, őseink csontjai porladnak, sírjaik beborítják a 340 ezer km^2-es Kárpát-medencét, településeik emlékeit naponta lelik meg az építkezők.

S itt, Szabolcsban, kivált a szabolcsi földvár tövében, ahol dicső honalapító őseink őrhelyet építettek, ahol 1092-ben Szent László király egyházi zsinatot tartott, ahol nemzeti emlékhelyhez méltó, büszke emlékműnek kellene állnia, innét indítsunk el egy új és nagy mozgalmat hazánk visszafoglalására.

Ez legyen a magyarok rendeltetése! Fel hát a harcra! Árpád népe ébredj!

(Elhangzott a szabolcsi földvárnál, 2007. július 4-én.)

Fegyvert, s vitézt éneklek

A kölcsönzött verssort szinte mindenki ismeri, s nyomban kérdezheti bárki is: miért e cím? Miért idézem az 1664-ben, 44 évesen meghalt, helyesebben: megölt nagy horvát-magyar hadvezért és költőt, Zrínyi Miklóst? Mai helyzetünk netán azonos vagy hasonló volna a XVI-XVII. századihoz? Avagy harcra buzdítás rejlik mögötte? Válaszom mindkét kérdésre: igen. A XVI. század a reformáció százada, a XVII. pedig az ellenreformációé. Luther, Calvin, Zwingli és követőik a katolikus egyház addigi kizárólagos és megkérdőjelezhetetlen államhatalma ellen léptek fel, a vakhit ellen lázadtak fel, a tömegek számára előírt aszkétikus, az életörömöket megvető, egysíkú életszemlélet ellen hirdették új tanaikat. A protestantizmus új korszakot ígért, de számos helyen hamarosan visszatért a régi rend, amint nálunk is mostanában.

A mai globális világhatalom, s annak végrehajtói, az állampártok elvakult és gátlástalan figurái, kései utódai az egykori uralkodó osztály tagjainak, akik minden eszközzel és minden áron meg akarják tartani a hatalmukat, elsősorban az emberek lelke, gondolkodása felett, amint ez évszázadokkal ezelőtt is így volt.

A többpártrendszerű jogállam, amelynek kereteit lényegében a reformáció teremtette meg, papírforma csak, amelyet nálunk az elmúlt 18 év alatt sem sikerült működésbe hozni. Nemcsak az akarat hiányzott, de az erő is. A magyar társadalom teljesen elerőtlenedett, elvesztette a legelemibb önvédelmi képességét. Ha az okokat keressük, újra ki kell mondanunk: a nemzetet elárulta az értelmisége, különösen súlyosan 1989/1990-ben, majd sorozatosan mindmáig. Nemcsak azon, nem jelentéktelen része, amelyik nem magyar kötődésű, sőt kifejezetten magyarellenes vagy magyargyűlölő, akik között számos akad, aki ilyen verseket ír, illetve annak tartalmával egyetért:

Európába keveredtek
Emberekké nem vedlettek,
Ázsiai majmok ők még,
Zsivány Trianon-védők.

Gyűlölik a szomszédaikat,
Megölnék mindannyiukat,
Írigyek a földjeikre,
Átok kísérje őket örökre.

Aki pedig fellép ellenük, azt elvetemült antijudistának (az ő agymosó megfogalmazásukban, tudatos torzítással: antiszemitának) bélyegzik. Holott a zsidó emberek között is sok a jó magyar ember, amint Szlama Árpád, Tizenöt év a pokolban című megrázó könyvében Nyugati László megfogalmazta: „Zsidó vagyok, tudom, maguk /között/, ávós kínzóink között lenne a helyem, de én ezt nem akarom. Vegyék tudomásul, kétfajta zsidó van! Az egyik magyar ember, de zsidó vallású, s annak megfelelően él, míg a

másik fajta zsidó származású, aki Magyarországon él! Ez a másik fajta zsidó mindent elad, ha kell, a hazáját is, mert abból is a hasznot nézi és húzza."

Ám a keresztény magyarok között is általános az a kutató, az az író, az a költő, aki pirulás nélkül, öntudatos gőggel hirdeti, hogy a mi ősatyáink 1100 évvel ezelőtt Európa bérgyilkosai voltak. Sőt a JEL című katolikus lapban is megjelenhetett 2007-ben, Árpád nagyfejedelem halálának 1100 éves évfordulóján ilyen vers:

> Ott! Ott! Szalad a szarvas, agancsai között viszi a Napot,
> Huj, huj! Mögötte az üldözők hajszája robog.
> Hajrá! Nyíl szisszen, összeesik, elérik, elvágják a torkát,
> Megnyúzzák, kibelezik, sütik a húsát tűzön
> A hunori-magyar hordák.

A nyomtatott és elektronikus médiumok, szinte kizárólagosan, a magyartól idegen gondolkodású és szellemiségű emberek kezében vannak. Hasonlóképpen az SZDSZ-be tömörültek uralják az iskoláinkat, a gazdasági élet nagyobb részét, az egészségügyet, az igazságügyet, a kulturális életet.

Így történhetett meg, hogy a hivatalos magyar belpolitikában, amint tavaly Hunyadi János nándorfehérvári győzelmének 550. évfordulójáról sem, úgy az idén Árpád nagyfejedelem halálának és a rendkívüli jelentőségű pozsonyi győzelem 1100. évfordulójáról sem emlékeztek meg! De említés nélkül maradt Szent Erzsébet születésének 800. évfordulója is.

Mégis van remény! A Kárpát-medencében, az egykori Kárpát-hazában egyre több helyen gyülekeztek össze a magyar öntudatukat el nem vesztett emberek: ünnepelni. Mert mi, magyarok mindig tudtunk ünnepelni. Egyetlen nemzeti közösség sem lehet meg közös ünnepek nélkül. Amint egyetlen közösség sem maradhat fenn szent hagyományok, nemzeti nagyságok, példaképek, hit és mítoszok nélkül. Nem az a lényeges, hogy nemzeti krónikáink legrégibb darabjának szerzője, Béla király Névtelenje, Anonymus pontos dátumot őrzött-e meg, amikor leírta, hogy Árpád vezér Kr. sz. után 907. esztendőben hunyt el, hanem az, hogy ragaszkodunk a múltunkhoz, nem tagadjuk meg őseinket, nem dobjuk a haszontalan kacatok közé ősi örökségünket.

Részese lehettem az elmúlt hetekben sok szép ünnepnek, a magyar államhatalom egykori közepén, a rejtelmes Pilisben, Pilisszántón rendezett ünnepségnek, elmehettem a Kárpát-medence egyetlen, ma is létező Árpád nevű magyar településére, a ma Romániához tartozó, Nagyszalonta melletti Árpád faluba, együtt Tőkés Lászlóval, tiszteleghettem a sorsdöntő csata helyszínén, Pozsonyban, együtt Duray Miklóssal és Dobos Lászlóval. Szereplője lehettem a szabolcsi földvárban emlékezők ünnepének és az ópusztaszeri nagy íjász találkozónak, ahol 1100 magyar íjász lőtt ki egy sorozatban 1100 nyílvesszőt, s mindenütt azt láttam, azt tapasztaltam, hogy egyre nő azoknak a magyaroknak a száma, akik nem szeretik a szolgaságot, akik merik szeretni a hazájukat, a nemzetüket, a múltjukat, a hőseiket, akik egyre kevésbé félnek szembeszállni a magyargyalázókkal.

A megtévesztett, megcsalt és szellemi kincseiből kifosztott vegetáló sokadalom létszáma azonban ma még nagyon magas. A „kemény nyakú, kevély szkíták, az egykori jómagyarok utódai igen elfajzottak". (Zrínyi Miklós)

/Mert/ sok feslett erkölcs és nehéz káromlás
Írigység, gyűlölség és hamis tanácslás,
Fertelmes fajtalanság és rágalmazás,
Lopás, emberölés és örök tobzódás
jellemzi a tömeget,
Mert a hamis szónak
Oltárt építettünk,
Mert az igaz Istent
Régen elfeledtük.

Igen, úgy van ma is, ahogyan 1810-ben volt, amikor Berzsenyi Dániel kiáltott ránk:

Romlásnak indult hajdan erős magyar!
Nem látod, Árpád népe miként fajult?

Honszerző Árpád apánk nem ezt, a mai szűkre szabott, maradék-országot hagyta ránk, hanem az igazi Kárpát-hazát, amelyet 87 évvel ezelőtt Trianonban elvettek tőlünk. S mi akkor is hagytuk, mostanság is hagyjuk, hogy így legyen. Nem vettük észre, hogy erővel csak erőt szegezhetünk szembe. A trianoni küldöttségnek gúnyos fintorral vágták a szemébe a diktátum kihirdetésekor La Fontaine hírhedt mondását: „La raison du plus fort est toujours la meilleure!" (Mindig az erősebb érve a jobb!)

Sokáig azt hittük, azt tartottuk, hogy minden bajnak a legfőbb oka, az ún. „turáni átok", azaz a széthúzás. Idézzük újra gróf Zrínyi Miklóst:

A magyarok azok, kik fej nélkül vannak,
Mint törött hajó széltől, úgy hányattatnak.
Ha egyesség volna köztük,
bizony /az ellenségnek/ sok gondot okoznának.

Régen valóban egységünkben volt az erőnk, amelyet kiváló vezetőink teremtettek meg és tartottak fenn. Gondoljunk a Turul-nemzetség nagyjaira: Ügyek, Álmos, Árpád, Zolta, Taksony és Géza fejedelmekre. Vagy jusson eszünkbe a világverő Bulcsú, Bogát és Lél vezér. A magyar nemzet születése a vérszerződéshez kapcsolható, a magyar államhatalom születése pedig a 907. július 5-7-e között lezajlott pozsonyi csatához, ahol a százezer fős bajor-frank sereget győzték le Árpád nagyfejedelem hadai.

Európa nyugati fele sohasem nyugodott bele abba, hogy a földrész közepe, a Kárpát-medence a nem indoeurópai szkíta-hun-magyar népek birtokában legyen. Ezért fordultak szembe Atillával, ezért támadtak rá az avarokra, majd a magyarokra. Közben

állandó gyalázkodással igyekeztek a magyarok ellen felszítani a kedélyeket, mondván ezek nem emberek, hanem vadállatok, nyers húst esznek, embervért isznak, kitépik az emberek szívét, s azt is felfalják.

Az embereket, a népcsoportokat igenis meg lehet rontani! Gondoljunk a 17 évvel ezelőtt kirobbant délszláv háborúra, ahol a néptömegek iszonyú öldöklést, tömeges vérengzést hajtottak végre egymáson. A magyarok elleni gyűlölködés is tudatos aknamunka eredménye. Ezredévek óta ki akarnak irtani bennünket, de a XVI. századig erősek és elszántak voltunk, kiváló uralkodók és vezetők irányítása mellett. Mátyás király idejében közel 5 milliós ország voltunk, míg Franciaország csak 4,5 milliós volt!

A hagyomány szerint Árpád nagyfejedelem 1100 évvel ezelőtt, a Pozsonytól nyugatra 15 km-nyire eső csatamezőn így buzdította a katonáit: Vincere aut mori! Győzni vagy meghalni! S lehetséges, hogy ő maga és három fia: Tarhos, Üllő és Jutas is a csatamezőn vesztette életét. Mert ugyan édesebb a hazáért élni, de dicsőséges és édes a hazáért meghalni is, ha a fennmaradásunkról van szó. A nyugati források azt jegyezték fel: a magyarok a pozsonyi csatában azért győztek, azért maradt a harcmezőn Luitpold herceg, három püspök, három apát, 19 előkelő főúr, s csaknem az egész ellenséges sereg, mert nem a dicsőségért (nec non pro gloria), hanem a megmaradásukért (sed salute) küzdöttek. Július 5-7-e nagy nemzeti ünnep kellene, legyen minden magyar számára, de jószerével a lakosság nem is tud róla.

Régen tudták, hogy a magyarság csakis akkor tudott nagyot tenni, ha kiváló vezérei voltak. Ezért vagyunk ma is bénák, mert nincs igazi, tettre kész vezérünk, nincs a magyar közéletben egyetlen olyan ismert, jelentős és karizmatikus személy sem, aki önzetlenül, nem valamiféle idegen hatalom útmutatása szerint, bármit vállalva, állana az élre és harcolna Magyarországért. Aki annak látszik, kérdés: az-e?

A szabadkőműves páholyokban helyet foglaló magyarországi notabilitások névsorát is végre nyilvánosságra kellene hozni. Azért, hogy lássunk tisztán.

Ugyanez áll a nemzeti egység kérdésére is. Amióta betörtek a Kárpát-medencébe is a liberális-kommunista eszmék, tehát másfél évszázada, nem lehet nemzeti egységről beszélni. Teljesen irreális és idealisztikus az egy zászló alatti egy táborról beszélni, s arról ábrándozni, hogy „egy az ország". Nem! Nincs ilyen, s nem is lesz már sohasem. A magyarság megosztottsága 1849 után véglegesnek látszik. Van, egy 3-4 milliós ún. baloldali tömeg, amelyet nemzeti konzervatív eszmékkel megszólítani sem lehet. Ezzel a tömeggel áll szemben egy 2-3 milliós nemzeti tábor, amelynek tagjai közül azonban csak néhány százezer radikális gondolkodású. Ezeknek az embereknek azonban még nincs egysége, mert a MIÉP cserbenhagyta és elárulta őket. A fennmaradó rész nem önálló erő, részben genetikai különbözősége, részben szociális jellemzői miatt.

Magyar nemzeti megújulás csakis akkor képzelhető el, ha a nemzeti oldal úgy szervezi meg magát, hogy tudomásul veszi, a másik oldalon állókkal nem lehet kezet fogni, nem lehet szövetkezni! Őket csak meggyőzni és legyőzni lehet. Hiába hangzik el a nemzeti, a demokratikus, a versenyképes és a szociális értékelvűség, a hamis és önző, erkölcstelen és nemzetellenes nézeteket valló, egyre erősebben lumpenizálódó emberekkel nem lehet megbékélni, nem lehet egységre lépni.

Erős és szervezett nemzeti oldalra van szükség, amely erőt is tud mutatni. Így volt ez évszázadokkal ezelőtt is. II. József, a kalapos király korában egy igaz magyar hazafi serkentő verse így szólt:

Ébredj magyar nemzet, nyisd fel már szemedet:
Régen, hogy aluszol, tekintsd meg ügyedet.
A te szerencsédnek csillaga támadott,
Régi szabadságod napja felvirradott.
Most van az ideje, hogy te igyekezzél,
Az idegen igából egyszer kivetkőzzél.

19 év múltán, amikor Napóleon 1809-ben kiáltványt intézett a magyar nemzethez, hiába szólította meg a hazafiakat: „Szerezzétek most vissza nemzeti léteteket, legyetek újra, akik valaha voltatok!" – a nemesség önzése miatt visszhangtalan maradt a kiáltvány, mert a szájhősök csak gyáva és szerencsétlen helyzetet tudnak teremteni. Fel kell végre ébrednünk súlyos letargiánkból és cselekednünk kell.

Bizakodó örömmel jelentem most minden igaz magyarnak, hogy végre jelentkezett egy szervezett erő, egy tiszta mozgalom, amely élesztője lehet a megújulásnak. A Jobbik Magyarországért Mozgalom Bethlen Gábor programja valóban egy új erő, egy új radikális erő, amelynek mind a 12 pontja fontos és vállalható. Ezek a fiatalok azonban felismerték azt is, hogy szervezettségre van szükség, ezért – végre – létrehozták a Magyar Gárdát, egy egyenruhás, katonás alakulatot. Zrínyi Miklós ezt mondotta 1661-ben: „Csak jobbítsuk meg magunkat, szabjunk más rendet dolgainknak, tegyük régi helyére és méltóságára a katonai fegyelmet. Egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók, s ha kevesen vagyunk is, nem oly kevesen azért, hogy az idegen ebekkel meg ne bánassuk, hogy ily semminek tartott minket."

Gondoljunk bele. Magyarországnak ma mindössze 16 ezer fős honvédsége van, s a harcképes alakulatok zöme nincs itthon. A kommunista szellemiségű vezérlet alatt álló rendőrség létszáma 40/50 ezer fő. Ennyi ma az ország fegyveres ereje. Ezzel szemben áll a legkorszerűbben felszerelt 280 ezer fős őrző-védő magánhadsereg, izraeli központokkal és oda elkötelezett emberekkel. Magyarország teljesen védtelen. Régi latin mondás: Minor virtus cedit maiori, azaz: A kisebb erő enged a nagyobbnak. De az olaszok még egyértelműbben mondják: La forza caga la ragione addosso, azaz: Az erő tojik az igazságra!

A Magyar Gárdát mihamarább jelentős létszámúvá és őrző-védő fegyveres testületté kell tenni. Szent István királyunk szent koronája sem ér semmit a pallosa nélkül.

A hatalmat birtoklók és bitorlók azt sulykolják a tömegeknek, hogy minden nagyon jól van úgy, ahogyan van, de – ahogy a költő mondja – népem, akik téged boldognak mondanak, azok becsapnak! A szabadság valóban többet ér az aranynál, de az egyéni szabadosság a közösségek gyilkosa lesz. Ezt láthatjuk nap, mint nap. Természetesen ezt is akarják. Ezért gúnyolják ki dicső múltunkat, ezért nevezik ősatyáinkat gyilkos rablóbandák tagjainak, akikhez semmi közünk se legyen. Ne legyen büszkeségünk a 838 és

970 közötti 55 nagy magyar hadjárat, amikor a IX-X. századi Európa hatalmait rendre két vállra fektették eleink, s amikor katonai nagyhatalom voltunk. De ismét szóljon hozzánk a horvát-magyar Zrínyi Miklós: „Olyan messze estünk mi, mostani magyarok, a régiektől, hogy ha előljönének mostan a másvilágról azok a mi vitéz eleink, sem mi őket, sem ők minket meg nem ismérhetnének, mert nyelvünkön, szólásunkon kívül mivel hasonlítjuk mi magunkat? Csúfsága lettünk a nemzeteknek és magunknak, ellenségünknek penig, valahunnan jön ránk, praedájává. Miért? A vitézségnek meg nem tartásáért, a részegségért, a tunyaságért, az egymás gyűlöléséért és ezer ilyen vétkünkért."

Mi hát a teendő? Mindazok, akik a fohászkodást és az asszonyi sóhajtozást, a tehetetlenséget és tunya semmittevést elutasítják, álljanak a Jobbik zászlaja alá, aki csak teheti, lépjen be a Magyar Gárdába. A megcsalt és becsapott MIÉP-esek, a tenni akaró FIDESZ-esek, a cselekvés közben és után, de nem helyette, imádkozó KDNP-sek mind-mind tömörüljenek és készüljenek a harcra, mert non datur medium, középút nincsen! Amint Kölcsey Ferenc mondotta: „A veszteg maradás következése pedig a senyvedés!"

Országunknak nincs alkotmánya, a Szent Korona-tant kicsúfolják, a történeti alkotmányunkra fittyet hánynak. Eötvös József báró 160 esztendővel ezelőtt megmondta: „Máshol a kormány, mely magát kisebbségben látja, lelép, s helyét az eddig ellenzékben állott férfiaknak engedi át. Nálunk a kormány nem lép le, elveit a többség véleménye szerint nem módosítja, de a többség véleményét akarja módosítani önelvei szerint... ámde Magyarországot a többség nélkül kormányozni nem lehet!" Nálunk mégis ez folyik hosszú ideje, s ezt tűrjük.

Kossuth Lajos igazát senki kétségbe nem vonhatja: „Akinek a keze egy nemzet zsebében van, s akinek a kezében egy nemzet fegyvere van: az ezzel a nemzettel rendelkezik." Jelenleg mindkettővel az SZDSZ-körök rendelkeznek. A tavalyi október 23-i rendőrterror vezérlője Izrael állam miniszterelnök helyettesének, Tom Lapidnak a testvére, Lapid Lajos volt!

Semmiféle népszavazási kísérlet nem hoz változást, ha nem mutatunk erőt, ha nem szervezzük meg magunkat. „Ha az oktalan állatok a magok barlangjoknak bántódásáért, a magok kölykeinek elviteléért készek a halált szenyvedni, mennyivel inkább minekünk, akik dicsőséges magyar vérnek maradékai vagyunk, az mi atyánkfiaiért, atyáinkért, anyáinkért, feleségünkért, gyermekeinkért, hazánkért meg kell mordulnunk, halálra is, ha kévántatik, mennünk!"

Zrínyi Miklóssal kezdtem, az ő szavait idéztem az imént, s az ő szavaival is búcsúzom: „Fegyver, fegyver, fegyver kévántatik és jó vitézi elhatározás. Ezen kívül én semmit sem tudok, sem mondok."

A hungarocidium, a magyarirtás folytatódik határainkon belül és kívül. Szellemileg és testileg egyaránt.

Ezért mindannyiunk vésse az eszébe és a szívébe: Hic vobis vel vincendum vel moriendum est! Itt győznünk vagy meghalnunk kell!

(Elhangzott a Magyar Szigeten, 2007. augusztus 5-én.)

Molnár Lajos és Elek Éva köszöntése

Tisztelt Ünneplő Közösség!
Kedves Elnök Asszony! Tanártársaim! Megjelent Hallgatók!
Hölgyeim és Uraim!

A csaknem két évtizedes iskolánk kezdettől törekedett arra, hogy a tanulni vágyó hallgatókon kívül jó tanárokat és kiváló hazafiakat gyűjtsön össze, olyanokat, akik önzetlenül készek áldozatot hozni a Hazáért és a magyarságért. Ma, amikor a MBE Nagy Lajos Király Magánegyeteme egy nehéz helyzetből igyekszik talpra állni, két olyan embert köszönthetünk sorainkban, akik ugyan fél évszázada távol élnek Magyarországtól, mégis mindig ezért az országért küzdöttek és dolgoztak. Amikor értesültek arról, hogy az oktatási épületünket eladták, azonnal gyűjtést indítottak az Egyesült Államokban, s közel ötezer dollárt szedtek össze számunkra.

Köszöntsük hát nagy szeretettel körünkben Molnárné Elek Éva asszonyt és Molnár Lajost!

Elsőként hadd szóljak Molnár Lajosról, aki 1934-ben Szombathelyen született. Édesapja a magyar királyi honvédség százados, akinek a nagyanyja Mindszenty József bíboros hercegprímás édesanyjának a testvére volt. Budapesten járt iskolába, ám osztályidegen származása miatt, egyetemre nem kerülhetett. A felajánlott Lenin Intézetet nem fogadta el. 22 évesen vett részt az 1956-os forradalomban és a szabadságharcban, majd a megtorlás elől elmenekült az országból. Az Amerikai Egyesült Államokba került, ahol igen gyorsan megtanult angolul a washingtoni egyetemen, majd elvégezte a kémia-geológiai szakot a wyomingi egyetemen. 1961-től már a vegyi szakmában dolgozott, ahol tehetsége és szorgalma révén csakhamar egy gyógyszervállalat kutató laboratóriumának az igazgatója lett, majd pedig vállalatvezetővé nevezték ki.

Miközben megteremtette egzisztenciáját, soha nem feledkezett meg arról, mivel tartozik a hazájának, a nemzetének. 1963-ban csatlakozott a Hungária Szabadságharcos Mozgalomhoz, ahol a külügyi bizottság elnöke lett. Kezdettől aktívan részt vett a mozgalom lapjának, a Szittyakürtnek a szerkesztésében és kiadásában. 1967-ben az Amerikai Függetlenségi Párt aktivistájaként oroszlánrésze volt abban, hogy a párt számára 357 ezer aláírás gyűlt össze, s így 1968-ban nagyban hozzájárult George Wallace alabamai kormányzó sikeréhez. Wallace 1972-ben a Demokratikus Párt elnökhelyettese volt, azonban merényletet követtek el ellene.

Mint a Hungária Szabadságharcos Mozgalom egyik vezetője, sikerrel képviselte a szervezetet az ENSZ és a Nemzetbiztonsági Tanács előtt.

1979-ben látogatott haza először, s ekkor – nem kis részben Zakar András hatására – tudatosult benne, hogy a magyar őstörténetnek milyen rendkívüli hatása van a magyarság öntudatra ébresztésében, s ettől kezdve, mind a Szittyakürtben, mind más fórumokon, központi kérdésként kezelte ezt. Így hozta létre Molnár Lajos a Nagy Szitytya Történelmi Világkongresszust, amely tavaly már nyolcadszor került megrendezésre.

Számos jeles magyart hívtak meg az USA-ba, Clevelandbe. Sokak mellett magam is élvezhettem Molnár Lajosék vendégszeretetét. De történelmi művek kiadását is segítették, mint például az erdélyi Sándor József a Hadak útja című művének megjelentetését.

Molnár Lajos és Felesége, az 1950-ben Caracasban született Elek Éva, mindvégig fő motorja volt az amerikai magyarság megszervezésének. Már a hatvanas években adományokat gyűjtöttek a rászoruló magyar családoknak, később pedig férjének legfőbb támasza volt, miközben az 1969 és 1973 között született három gyermeküket nevelte példásan és mindvégig magyar szellemben. Éva asszony az ohio-i állami egyetemen nyelvészetből és spanyol irodalomból mester fokozatot szerzett, ám a legmaradandóbb munkát a Szittya Történelmi Világkongresszusok főtitkáraként végezte. Nélküle aligha sikerülhettek volna a kongresszusok olyan remekül, mint ahogyan lezajlottak. Ezt sok honfitársammal együtt magam is tanúsíthatom.

Molnárék bátor emberek. Amikor 2003-ban megrendeztük Kőszegen az agyongyalázott katonakiállítást, amelyet a MAZSIHISZ bezáratott, Molnár Lajos kezdeményezésére, saját költségükre, filmet készítettek a kiállításról, hogy megmaradjon az utókornak a valóságos és igaz történet. Egyszer talán ez is lekerülhet a tiltott listáról. Nem hiába kapta ez az anyag a Betiltott magyar múlt címet.

Itt van közöttünk két amerikai magyar ember, akiket szeretettel veszünk körül, és akiknek köszönetet mondunk mindazért, amit tettek értünk, s a mi kis közösségünkön keresztül a magyarságért.

Jó egészséggel és jó kedvvel áldja meg őket az Isten!

(Elhangzott a diósgyőri Evangélikus templomban, 2007. szeptember 24-én.)

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Az 1956-os forradalmunk emlékezete

Tisztelt Ünneplő Közösség!

76 év, egy jelenkori magyar ember remélhető életkora, választ csak el bennünket a nyugat-magyarországi fegyveres harc idejétől, amelynek köszönhetően lehetett ez a település a leghűségesebb város, s ezért állhatunk ma itt, a Hűség zászlajánál, emlékezve az 51 esztendővel ezelőtti forradalmunkra és szabadságharcunkra.

A történelem a népek lelki támasza, a múlt eseményei alkotják azt a vázat, amelyre egy nemzet ráépülhet, amely szilárdan megtartja az idők végezetéig. Feltéve, hogy a múlt ábrázolása valóságos, kendőzetlen, torzítatlan és meghamisítatlan. A magyar nemzet históriája, amint valóságos élete is, telis-tele van hatalmas fekete foltokkal, eltagadott, meghamisított, hazug állításokkal. Őstörténetünk éppen úgy, amiként újkori történelmünk is.

Országunk mai állapotát a költő szavaival így fejezhetjük ki a legtömörebben: „mint oldott kéve, széthull nemzetünk!"

A világot uraló hatalmas és démoni erőkkel rendelkező liberális, elsősorban szabadkőműves tőkés oligarchia, kénye-kedve szerint táncoltatja a világ népeit, kicsiket és nagyokat egyaránt. Érdekeik szerint alakítják a világ eseményeit, írják és íratják a világtörténelmet. A tudatunkat befolyásoló minden eszköz a kezükben van, így nem csodálkozhatunk azon, hogy fél évszázad alatt a nemzeti emlékezet is teljesen eltorzult. S az a nép, amely 1956 őszén a természetes életösztönét is feladva, megmámorosodva a szabadság tiszta levegőjétől, nekiesett az elnyomó kommunista zsarnokoknak és a megszálló szovjet hadseregnek, lassan elvesztette büszke tartását és homo kadaricus-szá változva, engedelmes talpnyalóként visszaszavazza egykori gyilkosait és azok utódait, ujjongva tagadja meg a határokon kívülre rekesztett nemzettestvéreit, önként rászavaz olyan kommunistákra, mint a véreskezű veszprémi Pap János helyettesére, vagy a pufajkás ősbolsevikre.

Ifj. Bakay Gyula (1937-1968)

S mindez nem elég! Mostanra a magyarság nagyobb részével elhitették, hogy dicső forradalmunk a reformkommunisták akciója volt, s az igazi mártírok a vad kommunista vezetők közül kerültek ki, s a többiek, akik meghaltak a barikádokon, akiket kivégeztek, akiket megnyomorítottak, akiket elüldöztek az országból, azok jobbára a törvényes közrend felforgatói

voltak, amint a tavalyi évforduló bátor szereplőit is köztörvényes bűnözőknek mondták. S mindezt hagyjuk, mindezt tűrjük, sőt sokan hiszik is már.

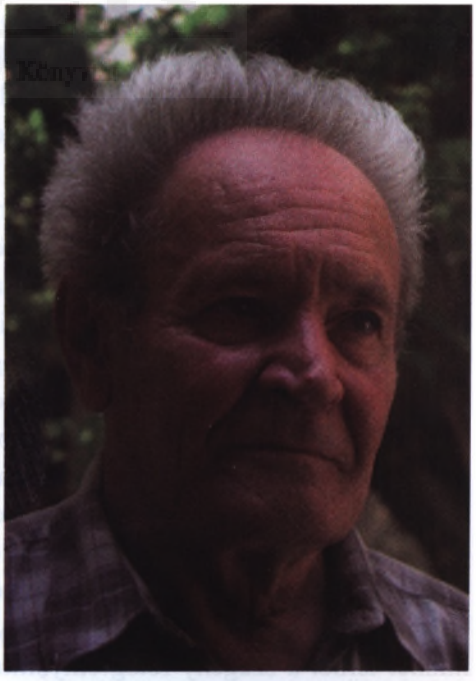
Nemzeti históriás emberként ki kell mondanom: még ma sem áll rendelkezésünkre számos alapvető forrás, amelynek a segítségével fényt deríthetnénk az 1956-os októberi események valódi okaira, a háttérből irányító titkos szereplőire, a nemzetközi nagyhatalmak előzetes megegyezéseire. Sok jel mutat arra, hogy kiprovokálták a tüntetéseket, majd az összecsapásokat. De elszámították magukat az ördögi méregkeverők, mert a szabadság szellemét már nem lehetett visszaparancsolni a palackba! Élni tudtunk a nagy történelmi lehetőséggel, meg tudtuk ragadni a történelmi pillanatot. Az emberek többsége átérezte az októberi napok egyszeriségét és nagyszerűségét. Miért következhetett be ez?

Azért, mert a forradalom résztvevői még olyan nevelést kaptak 1945 előtt az iskolákban és a családi körben – legyenek falusi parasztemberek, ipari munkások vagy értelmiségiek – amelynek középpontja a Haza szeretete volt. A legtöbben nem azt nézték, mit ad a haza nékik, lehetőleg ellenszolgáltatás nélkül, hanem azt keresték, mit adhatnak ők a Hazának. Nem latolgatták, amint ma teszi a lezüllesztett sokaság zöme, úgymond „érdemes-e meghalni a Hazáért", megtették, amit megkövetelt a Haza!

Mindent elmond, hogy 1990 után sem becsültük meg a szabadságharcos hőseinket, máig is csak a hazug és aljas politikusaink hivatkozásaiban szerepelnek ők.

Ezért most, a 31 évesen meghalt testvérbátyámra is emlékezve, felolvasom a „15 év a pokolban" című megrázó könyv szerzőjének, Szlama Árpádnak „Örömünnep-e október 23-a?" című írását. Noha 12 évvel ezelőtt írta, minden szava érvényes ma is.

„Igen: azoknak örömünnep, akik egy történelmi katasztrófát a saját jólétük érdekében használnak fel, azoknak, akik soha semmit sem tettek a haza oltárára, elrejtőztek a gyilkos lövedékek elől, akik a harckocsik moraját, lövegeik robbanását csak távolról hallották, vagy még úgy sem; azoknak, akiknek nem kellett tartaniuk a megtorlástól. Örömünnep a gyilkosoknak, a bajtársaikat elárulóknak, az üldözöttek egységét szétdarabolóknak vagy az ostobáknak, akik birka módra követik vezérürüjüket, az egyéni érdekektől és karriertől elvakult elnököknek.

Szlama Árpád

Igen, örömünnep a kormánytagoknak, akik a szociális érzékenységre hivatkoznak, közben gyilkolják, kifosztják nemzetünket, éheztetik azokat az embereket, akik felépítették romjaiból ezt az országot. Örömünnep azoknak a képviselőknek, akik törvényalkotás címén eladják hazánkat, a privatizáció

ürügyén raboltak, s rabolnak ma is, és lehetőséget adnak a tolvajoknak, a maffiózóknak a becstelen vagyonszerzésre. Sorolhatnám napestig az örömünneplők sokaságát, de ennek egy vállrándításon kívül semmi hatása nem lenne.

Vajon lehet-e örömünnep annak az anyának, akinek a fiát éppen október 23-án lőtték le az ÁVH-s pribékek? Örömünnep-e azoknak, akik egy nemzeti fellángolásért az életüket, fiatalságukat vitték a gyilkos fegyverek elé, akik hazaszeretetükért bitót, börtönt, kínvallatást kaptak? Lehet-e örömünnep azoknak, akik a legkegyetlenebb időben a Gyűjtőfogház poklában letöltötték 10-15 éves büntetésüket, akik ma nyomorognak, nyaldossák sebeiket, amelyeket a rendszerváltoztatáskor kaptak? Milyen sebeket? Nézzünk szembe a tényekkel!

1989-90-ben megbukott egy rendszer, amely sok-sok szenvedést, sok-sok kínt és keserűséget okozott a magyar népnek. Harmadolta a magyarságot, mindenkinek volt egy téglája a börtönökben, szinte nem volt olyan család, amelynek valamelyik tagja ne érezte volna a kommunizmus szadista, vérengző, embertelen arculatát. A mindennapi megélhetési problémákkal küzdő dolgozó tömegek mit sem tudtak arról, hogy a politika kulisszái mögött mi játszódott le... Mi, 56-os szabadságharcosok, a saját bőrünkön éreztük a Kádár rendszer diktatúrájának minden „gyönyörét", s megtanultuk tisztelni elődeink, a Rákosi-rendszer áldozatainak kínszenvedését. Nemzetünk némaságra volt ítélve, a kínok kínját elszenvedő, meggyötört embereknek tiltva volt a jajszó. Honnan tudhatta volna a magyar nép a politikai színfalak titkait? A pufajkások, a párttitkárok, a gyilkos hóhérok, a kádárpribékek és a politikusok, a szovjetek kiszolgálói ilyesmiről sohasem beszéltek. Amikor megszólalhattunk mi, ledöbbentek az emberek.

Amikor a szabadnak látszó televízióban elmondhatta kínszenvedéseit a sokat szenvedett Fónay Jenő, Dobrosi Lajos, Forgács Ferenc és Obersovszky Gyula, vagy a 63-as amnesztiával sem szabadult Kálmán Béla, Wittner Mária, Roik János és jómagam – azt hittük, eljött a béke, a megbocsátás ideje. Hiszen mi nem lihegtünk bosszúért, nem kívántunk vért és áldozatokat. Mi arra kértük az illetékeseket, hogy nevezzék meg a gyilkosokat! Joga van tudni a magyar népnek, hogy kik voltak azok, akik fajtánk elpusztításán munkálkodtak és munkálkodnak. Eme szimpátiát, amit a dolgozók milliói irányunkban tanúsítottak, kihasználták a szerveződő pártok. Mindenki ránk, az 56-os eszmeiségre, a 301-es parcella mártírjaira és a még élő emberi roncsokra hivatkozott. Győztek, de minket elfelejtettek és hagytak bennünket nyomorogni, saját sebeinket nyaldosni. Egy hamis, torzszülött kárpótlási törvényt hoztak a hatalomba jutók, ami csak arra volt jó, hogy becsapják a népet, mondván, azért nincs pénze az országnak, mert a volt üldözötteket kellett kárpótolni. Szeretném kikiáltani a világnak, hogy ez szemenszedett hazugság. Mi a kárpótlási jegyeinkért – úgymond – semmit sem kaptunk, de a törvény megalkotói milliomosok lettek, minket pedig erkölcsileg is tönkretettek azzal, hogy a szakértelmet nélkülöző kormány elkövetett hibáit a nyakunkba varrták. Nem mi vagyunk a felelősek azért, hogy milliomosokat nevelt ki ez a társadalom, nem minket terhel a szegény réteg elnyomorodása, a középréteg elszegényedése és nemzetünk koldussá válása. Mi ugyanúgy nyomorgunk, mint a rendszerváltás előtt, azzal

a különbséggel, hogy nem büntetnek meg azért, ha elmondjuk sérelmeinket… De ki hallgat ránk? A média csak a negatívumokat közli le, vagy a hatalmi mámorban szenvedők marakodásait… A szenzációhajhász újságírók etethetik rágalmaikkal az 50 évig agymosott olvasókat, lejáratva a nemzet hőseit.

Az eredmény? Ez a fél évszázada félrevezetett nép visszaszavazta régi nyúzóit – a kommunistákat – a hatalomba. Szociális érzékenységgel, szakértelemmel, 3,60-as kenyérrel, magasabb bérekkel csalogatták a választópolgárokat az urnákhoz, s mi lett mindebből? Nyomor, elszegényedés és a „szociális érzékenységű", torzszülött Bokros-csomag. Nem sok különbség van a Kádár és a Horn rendszer között, de azért érezhető némi változás: mi, kisemberek szegényebbek lettünk, a kommunisták már jól éltek Kádár idején is az állami tulajdonban, most még jobban élnek a magántulajdonban. Igen, nekik lehetett örömünnep a csodálatos őszi nap, október 23-a évfordulója, mert felelősségre vonás nélkül dőzsölhetnek a magyar nép nyomorúsága árán.

Nekem, s úgy érzem valamennyi forradalmárnak, szabadságharcosnak ez a nap a legcsodálatosabb, legfelemelőbb, a leghazaszeretőbb, a legáldozatosabb, a véres pesti utcákat felidéző, lélek-összeszorító, szívet markoló, könnyáztatta hősi ünnep.

Nagy tisztelettel emlékezem a hősökre."

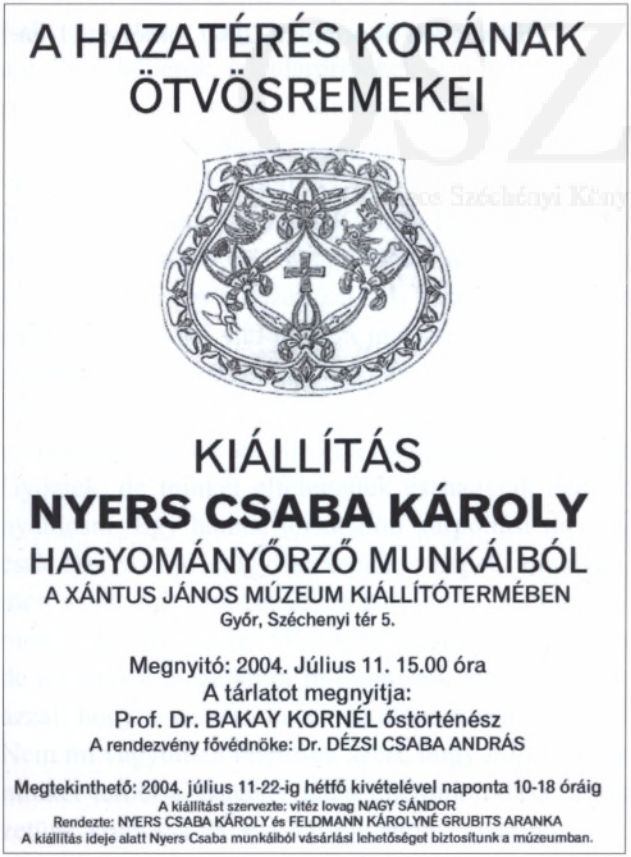
(Elhangzott Sopronban, 2007. október 21-én.)

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Nyers Csaba kiállításának megnyitója

Kedves Vendégeink! Hölgyeim és Uraim!

Csillagfényes éjszakák után nem a hajnal piroslik a Kárpát-medence horizontján, hanem a minket, magyarokat elemészteni kívánó tűzvész fénye. Őrült hitszegők járnak a házaink, a Kárpát-hazánk körül, kezükben a balliberális szurokból készített, tűzcsóvás fáklyákkal, ajkukon pedig hazug elméletekkel. Mi meg csak állunk, bénán, tehetetlenül és gyakran reménytelenül, mert a tapasztalatlan hisz minden szónak, az elkábított, a gondolkodásról leszoktatott ember, az eléje tett, neki mutatott példákat vakon követi. Hiába mondta volt Jeremiás próféta, hogy nem a járókelő emberre tartozik, hogy irányítsa lépteit, hanem a mindenható Istenre (10. 23), a mai tömegember számára már nincs Isten, nincs Haza, nincs Hit, nincsenek szentségek. A mai világban az igazi hit nem is fontos, az emberlelkekkel kufárkodó hatalmasok számára csak az fontos, hogy az általuk előírt ceremóniákban minél többen vegyenek részt, akár képmutatás árán is, mert ez biztosítja a lelkek feletti korlátlan uralmat. Ennek rendelték alá az összes médiumot is.

Az elmúlt évszázadban a magyar nép vallástalan és terméketlen lett. 1945 után, csak a mai Csonka-Magyarországban hét millió kis magyar magzatot ölettek meg az anyák. Így azután kevesen vagyunk, de még kisebb azok száma, akik dacosan és keményen ellenállnak, s ezzel – akár magukat is feláldozva – példát mutatnak.

Ma itt áll Önök előtt egy olyan ember, aki a földi élet rosszaságait, bajait és szenvedéseit tartalmazó mély bugyrok egyikéből nemcsak kiemelkedett, de példaképpé vált mindazok számára, akiknek az életszemléletéből még nem veszett ki az érték tisztelete, akiknek a kultúrájából még nem veszett ki az erkölcs, akiknek még jelent valamit a magyar múlt.

Nyers Csaba látszólag alig kapott valamit a szegény sorsú szüleitől, valójában mégis sokat kapott tőlük. Kapta először is a tehetségét, amely isteni adomány, semmiféle képzéssel meg nem szerezhető. Azután példát kapott édesapjától, Nyers Gézától, akit Budapesten 1956 októberében a Ferencz-téren az oroszok lelőttek. A félárva gyermek hamarosan gyermekintézetbe került, ahol általában elkallódni szoktak a fiatalok, ámde ő nem ezt az utat járta. Leérettségizett és figyelme egyrészt a mesterségek művészete felé fordult, jórészt Herbst Ottónak köszönhetően, másrészt egyre erőteljesebben ragadta meg élénk és eredeti gondolkodását a keleti kultúrák misztikuma. Kezdetben az egyiptomi és az Indus-völgyi kultúrákkal foglalkozott, majd rádöbbent arra, hogy a magyarság története egyáltalán nem a honfoglalásnak nevezett IX-X. századdal kezdődött.

Nyers Csaba és Bakay Kornél a győri kiállításon

35 éve annak, hogy a hivatalos akadémiai álláspont képviselői által zavaros dilettánsnak nevezett, egykori kinevezett műegyetemi rendes tanár, Huszka József, A magyar turáni ornamentika története című 1930-ban megjelent könyvét először a kezébe vette, mert egy könyvárverésen éppen a szeme elé került. Lebilincselte, magával ragadta, oly annyira, hogy a saját költségén újra kiadta és azóta is terjeszti rendületlenül.

Az itt kiállított pompás munkáknak teste és lelke van, legyenek akár fegyverek, lószerszámok vagy díszítmények. A tárgy-testek legfőbb jellemzője a hitelesség. Ez nagyon nagy dolog. Mindazok, akiknek papírjuk van arról, hogy ők értenek a múlt letűnt világához, tehát profi történészek és régészek, abban a hitben dolgoznak, hogy ők tudják hitelesen bemutatni a letűnt korok világát. Ámde nem egészen így van. Mert, amikor rekonstruálni kell egy szablyát, egy tarsolyt, egy kantárt, egy nyerget, egy íjtegezt, egy nyíltegezt, egy íjat, egy nyílvesszőt, egy harci fokost, egy dísztárgyat, csak akkor derül ki, hogy mekkora különbség van az íróasztal-tudomány és a gyakorlati ismeretek között!

Nyers Csaba az itt kiállított sok remekművet nem egyedül készítette el. Számos kiváló mesterember volt a segítségére: a bőrtarsolyok gyártásában a simontornyai Könyvné Szabó Éva, a Lentiben dolgozó Szép László, a lószerszámok és tegezek bőrmunkáiban a Bodrog-közi kisrozvágyi Riczu Gyula, a korhű ruhák elkészítésében a

Magyar viseletek a IX-X. századból, Nyers Csaba kiállítása

székesfehérvári Legaza Géza, a budapesti Nagy Tibor, a süvegeknél a nyíregyházi Kaszás Ákos, a csizmák készítésénél a budapesti Bese Botond segített. Az öntvények készítésének mesterei voltak a budapesti Törőcsik László, a csepeli Harmat László, az aranyozások a budapesti Saranyik Béla munkáját dicsérik.

Természetesen sok munkafolyamat nem egészen olyan technológiával ment végbe, mint hajdanában. A minták és formák kirajzolása rajztűkkel lényegében ugyanaz, mint régen, a domborító tűk használata szintúgy. A galvanoplasztika (a tarsolylemezeknél) persze már erősen újkori technika. A galvanofürdőben 120-150 óra alatt felvitt vörösréz esetében is, és az ezüstözés és rekeszaranyozás esetében is. A budapesti Sütő László galvanizáló és Saranyik Béla aranyozó mesterek elektromos úton vitték fel a 18 karátos aranyat a tárgyakra. Az öntéseknél is tetten érhető a korszerűség, nemcsak a gumiba formázásnál, hanem az ún. zamak öntésnél is (amely alumínium és bronz keverékét jelenti, s ez az ötvözet 4-500 C°-on olvad). Ám a tárgyak lelke sértetlenül átvészelte a korszerű technikát! Az életfák, a turulok, az állatküzdelmi jelentek ugyanazt az értelmet, ugyanazt a szellemiséget hordozzák, mint az eredetiek, mint az ősrégiek.

Az itt most kiállított tárgyak a magyar ókor szentképei is egyben. Amint a Korán mondja: minden híradásnak megvan az ideje (95/6/67), így ennek a kiállításnak is most van az ideje. Most van az ideje, mert most (megint) vesztésre állunk. A magyarságukat megtartani akarók, a nemzetüket féltők egyre tisztábban, egyre világosabban látják, hogy a nagy uniózás közepette, veszélybe került nemcsak a múltunk, de a jövendők is. A Kárpát-medence magyarsága mára már 13 millió főre apadt, de a Kárpát-haza egykori megtartó ereje: a nemzet érzelmi közössége fellazult, súlyos veszélybe került.

Igazi alkotó, igazi művész csak az lehet, aki olyan műalkotásokat teremt, amelyek képesek hatni a közvéleményre, amely nem öncélú művészkedés, hanem egyben útmutatás is. Az, aki Nyers Csaba alkotásait kívánja látni, kívánja birtokolni, kívánja viselni, kívánja maga körül szemlére tenni, az már hitet tett, az már választott, az már megtalálta a követendő utat. Aki magán vagy a környezetében viseli a kiválasztottság effajta jegye-

it, az már jó úton van.

Ne feledjék: a leghatalmasabbat, a legerősebbet is megőrli, felőrli a sok féreg. Jelen világunk pedig a férgek dáridója. A köz elaljasodása hihetetlen méreteket öltött, a világot uraló érdekcsoportok, kivált egyes kisebbségnek mondott nagyhatalmúak szolgahadai mindenre elszántak az önző érdekeik védelmében. Nekik nem kell a Haza, nekik nem kell a Múlt, nekik nem kell a Kárpát-medencei igazi Magyarország, nekik nem kell Európa egyetlen keleti népe, még ilyen megcsonkított, kivégzett formában sem, mint a trianoni Csonka-Magyarország. Nekik minden rendszer jó, ha náluk van a hatalom. De mi őrizzük a Múltat és nem felejtünk. Mert aki felejt, mindent felad. S akkor bekövetkezhet, hogy más hon áll a négy folyam partjára, más szózat, s más keblű nép!

A Balatonszemes-Rádpusztán feltárt hun bronzüst

Nyers Csaba mindezen túl nemzetközileg hírnevet szerzett magának úgy is, mint a biokonyha mesterszakácsa, aki az ausztriai Wörgl-ben, Kietzbühlben, Insbruckban helyettes konyhafőnökként toborzott – örökre – híveket remek főztjeinek és az ősi keleti és magyar konyhának. Sokan ismerik az ősi hun bronzüstök hasonmásában, a rozsdamentes, saválló üstjeiben főzött remek ételeit.

Nyers Csaba emberileg is példakép, aki mindenütt ott van, ahol helyt kell állni. Soha nem félt és nem fél. Megverték az Erzsébet-hídi csatában, az országház előtt, kiverték három fogát, összerugdosták, de ő újra és újra talpra állt és felemelte a magyar zászlót. Ezért kapta meg a közelmúltban a Magyar Kultúra lovagja kitüntető címet.

Hűség a nemzethez mindhalálig! Ezt tanulhatjuk tőle, miközben tudjuk, hogy sem a saját korunk, sem az utókor nem értékeli mindazt, amit tettünk, s teszünk. De a tett, mégiscsak tett marad, az alkotás mégiscsak alkotás marad, s ha csak egy valaki is akad, aki a Remény pálmaágát átviszi a túlsó partra, már megérte. Köszönöm a figyelmüket.

(Elhangzott Győrben, 2008-ban.)